

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

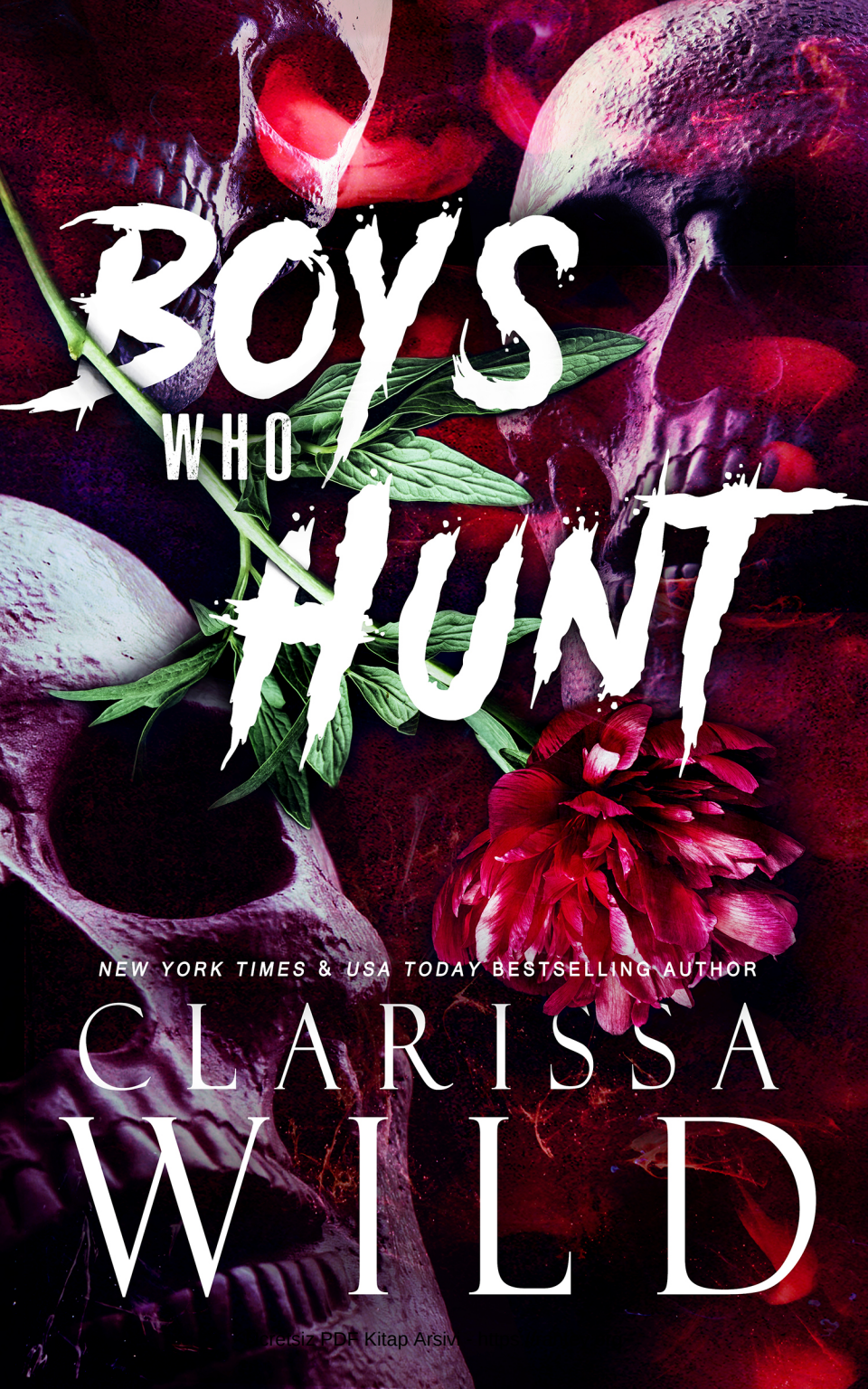
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Boys Who Hunt

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

CLARISSA
WILD

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

AVLANAN ÇOCUKLAR

CLARISSA WILD

WWW.CLARISSAWILD.COM

AVLANAN ÇOCUKLAR © 2024 Clarissa
Wild Yayına : Jenny Sims

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitaptaki tüm karakterler on sekiz yaşında veya daha büyüktür.

Lisans Notları

Bu e-Kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-Kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sizin kullanımınız için satın alınmadıysa sadece, o zaman lütfen perakendeciye geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

CONTENTS

[Clarissa Wild Diğer KitaplarıYazarının](#)

[Müzik Çalma Listesi](#)

[Soy Ağacı Yazarın](#)

[Notu](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Sonsöz](#)

[Clarissa Wild Yazarının Diğer Kitapları](#)

Clarissa Wild Hakkında
Spine Ridge Üniversitesi haritası

OTHER BOOKS BY CLARISSA WILD

Karanlık Romantizm

[Spine Ridge Üniversite Serisi Beast](#)

& Beauty

[Düğün Borcu](#) & [Evlilik Borcu](#) & [Kan Borcu](#) [Vahşi Erkekler Serisi](#)

[Karanlık Dilek](#) & [Karanlık](#) & [Karanlık](#)

[İhtiyaç Yalanlar](#) [Satıldı](#) & [Sahiplenildi](#)

[O'nun Yönetimi Altında](#) & [Onun](#)

[Kontrolünün 'Ötesinde Bir Borç Ödendi](#)

[Bir Borç Geri Ödendi](#)

[Şirket Serisi Delirious](#)

[Serisi Ahlaksız Oyunlar](#)

[Baba](#)

Yeni Yetişkin

[Zalim](#)

[Çocuk](#)

[Rowdy](#)

[Çocuk](#)

[Harabe](#)

[Fierce Serisi](#)

Erotik Romantik

[Hotel O](#)

[Profesyonel Olmayan Kötü](#)

[Çocuklar Milyarderin Bahsi](#)

[Serisi](#)

Güncel kitaplar için [Amazon'Clarissa Wild'ziyaret edinde](#) | .

Bir sonraki kitabım çıktığında e-posta almak ister misiniz? Buradan kaydolun: <https://www.clarissawild.com/newsletter/>

DESCRIPTION

Ahlaksızlıklarına kanacağıma yemin ettiler ve ben de kendime direnebileceğimi söyledim...

Yalan söyledim.

Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'nin en kötü şöhretli, taş kalpli üç şeytanından çalmak riskliydi ama buna onlardan daha çok ihtiyacım vardı. Aklımda tek bir amaç vardı, hayatta kalmak.

Kaçmak en iyi yaptığım şey. Ama hiçbir şey kalbimin Silas Rivera, Heath Preston ve Max Fletcher tarafından avlanmak kadar hızlı atmasına neden olamaz. Akıllarını kaçırmış durumdalar ve kötü bir kovalamacadan daha çok sevdikleri bir şey yok.

Onlardan değer verdikleri her şeyi çaldım ve karşılığında onlar da içlerindeki şeytanları saldırlar.

Günahımın kefaretni ödemek için onların günahı olmalıyım.

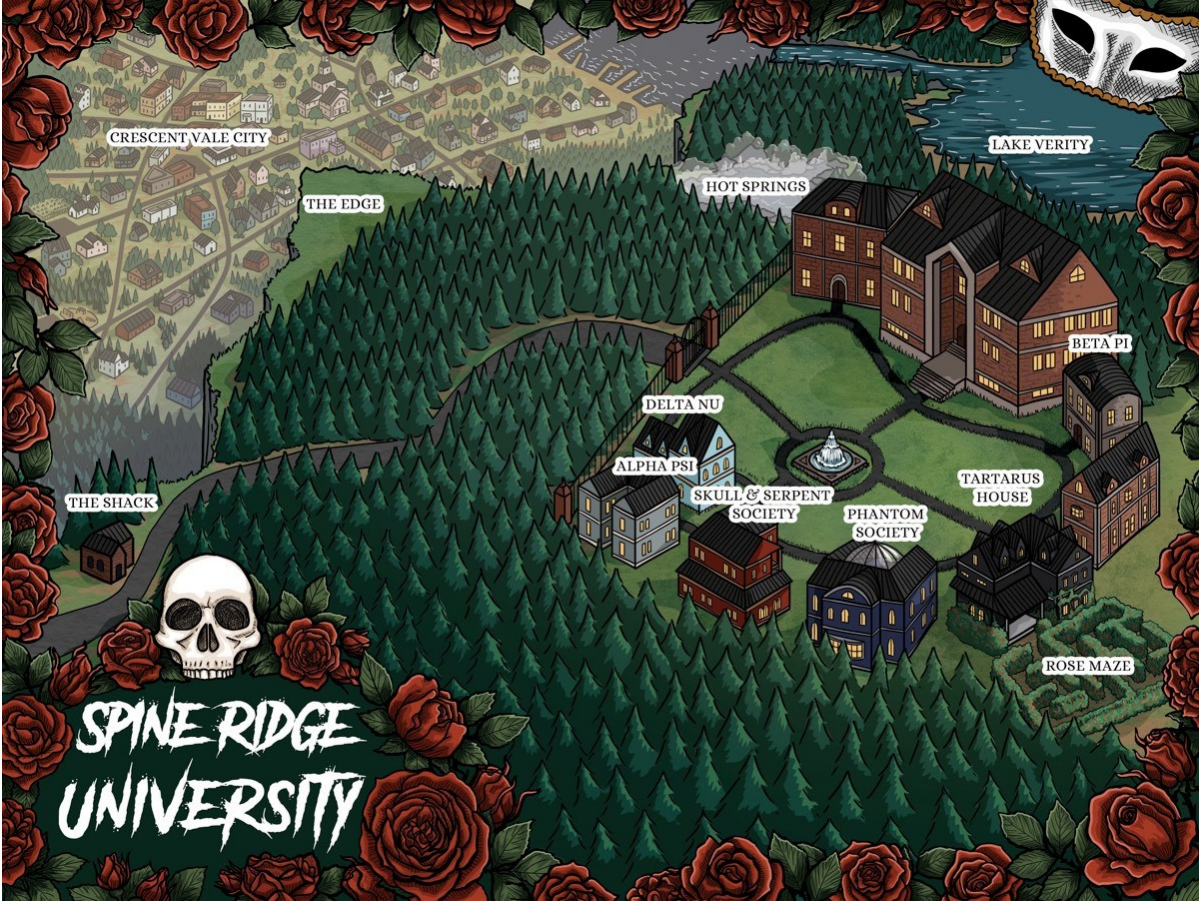
Ahlaksız oyunları ve sapkın talepleri zihnimi yavaş yavaş çarpıtıyor, ta ki geriye kalan tek şey daha fazlasını arzulamak olana dek.

Pisliklerinden daha fazlası.

Öldürme alışkanlıklarından daha fazlası.

Ruhumu bırakmaya hazır olana kadar.

Ve asla vermek istemedikleri tek şeyi, kalplerini çalmayı başardım.

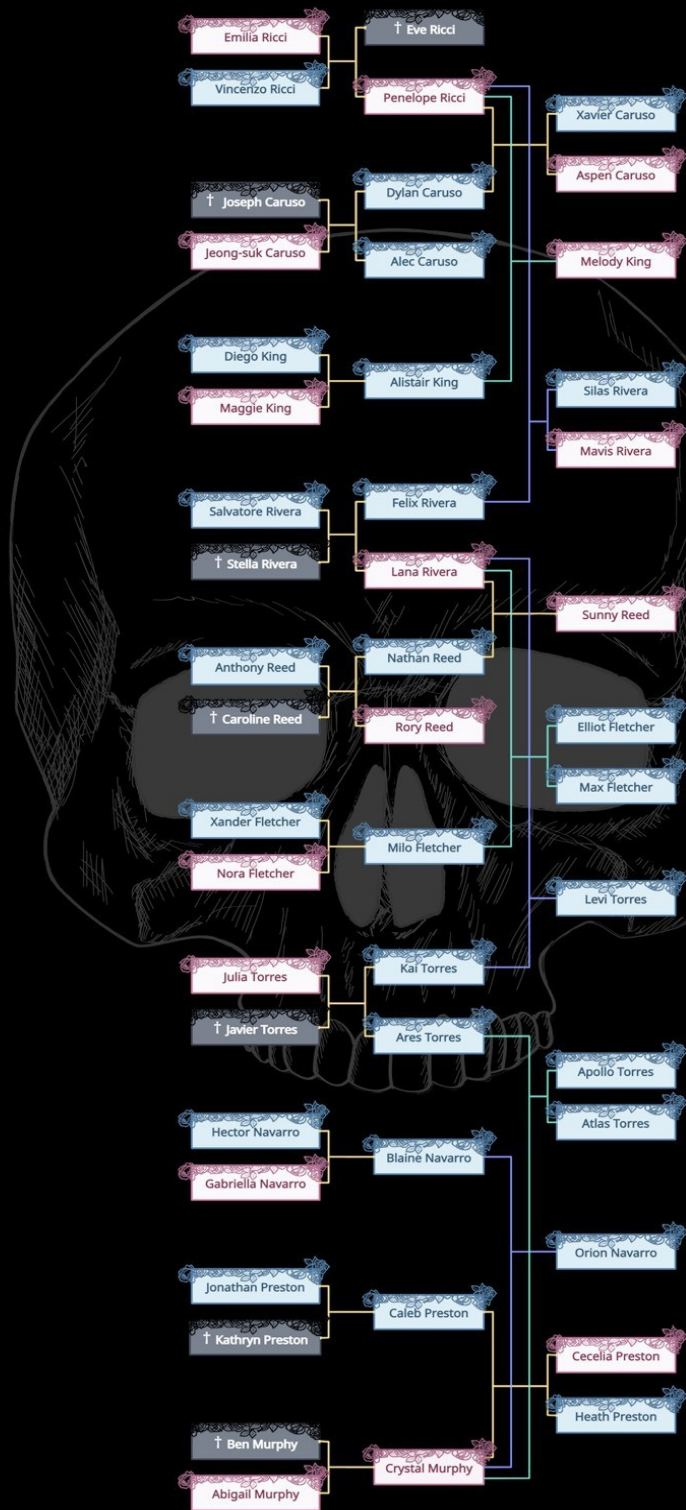

MUSIC PLAYLIST

Youtube Oynatma Listesi üzerinden de dinlenebilir.

Playboi Carti'den "Sovereign" (The Lich Speech)
Savage 21'den "Redrum" (Slowed & Reverb to perfection) Limi'den
"Cinderella" (sped up)
"She knows" by Ne-Yo Remix & "You got that ahhh" (Hızlandırılmış)
"Farben" by Orange Sector (Yavaşlatılmış Tiktok Versiyonu)
"Aim To Kill" Jade Lemac (Slowed & Reverb) "Charisma"
Jann (Speed up)
Jann'dan "Gladyatör"
Taemin'den "The Rizzness"
"Feel Like God" NIKKO x Kiraw
"XTC" Kiraw
Kiraw'dan "Tanrı Modu"
Unsecret ft. tarafından "Vendetta" Krigarè
"BURN" by Jake Daniels
"Skins" DPR IAN
Paperpiece'den "Vulgar Freak"
Artemas'tan "Eğer güzel olduğumu düşünüyorsan"
Lady Gaga'dan "Government Hooker" (D00dnik Remix) (Slowed &
Reverb)
Justin Timberlake'ten "Sexyback" (Yavaşlatılmış &
Yankılı) "Bad Side" Jake Daniels (Yavaşlatılmış & Yankılı)

Payton'dan "Rich Boy" (Slowed & Reverb) Mc
Lullu'dan "Novinho Depressivo" (Leo Motoko Remix)
Techno Killa'dan "Kute" (Slowed & Reverb)
Labyrinth'ten "Mount Everest" (Slowed & Reverb) "Let
The World Burn" Chris Grey (Slowed & Reverb)
"Psycho" Andre Winter ()
"In The Shadows You'll Hear My Voice" by KIRRA47 & LXNTIL "Dead
Space" by HAARPER ft. Ramirez
"Grand Coup, Version 2 (Sped Up) by F.B.DGC "Infected"
by Sickick (Slowed & Reverb)
Chris Brown & Rihanna'dan "Loveseat No One Else" (A JAYBeatz
Mashup)
"Love You Like Me" William Singe (Hızlandırılmış)
"I'm Yours" Isabel LaRosa (Yavaşlatılmış &
Reverb) "Human" Anavae
Ayesha'dan "Yummi" (Righteous remix)

AUTHOR'S NOTE

Daha önce herhangi bir kitabımı okumadıysanız, ruhunuza merhamet edin diyerek bu konuya giriş yapmak istiyorum.

Bu kitapta zorbalık, takip, maskeli kovalamaca, kalıcı işaretleme ve hepsini buraya koyamayacağım kadar çok şey var, bu yüzden web siteme atmanız için bir liste koydum.

Avlanan Çocuklar'ın bu şekilde adlandırılmasının bir *nedeni var*.

Bu kitap kaba, dengesiz, müstehcen, tamamen akıldışı ve aşırı müstehcen. Seksle sıırıslıkam olduğunu söylerken şaka yapmıyorum. Olay örgüsü de var, biliyorsunuz. Ama aynı zamanda bir sürü müstehcenlik. ♥ VE bir HEA tabii ki.

Bunu okumak Spine Ridge Üniversitesi kitaplarını okumanıza gerek yok, ancak o seriden bazı karakterler mutlu cameolar yapıyor.

Bu kitaptaki çocukların cinayet eğilimleri var, tıpkı okumayı bitirdiğinizde sizin de olacağınız gibi. Dürüst olmak gerekirse, bu elimden geleni yaptım.

Lütfen beni öldürmeyin. İsteyeceğinizi biliyorum ama bir sonraki kitabı yazmak için hayatta kalmalıyım, teşekkürler. Şimdiden özür dilerim. (Hayır, dilemiyorum. Hahahaha)

Not: 4 kitap daha geliyor ;)

Avlanan Çocuklar için TW/CW'ye buradan ulaşabilirsiniz:

<https://www.clarissawild.com/boyswhohunt-tw/>

Tam yazılı bir soy ağacı web sitemde bulunabilir:

<https://www.clarissawild.com/spine-ridge-university-legacy-series-family-tree/>

DEDICATION

*Bu, sizi avlamak isteyen üç tane daha dengesiz, maskeli psikopat erkek
arkadaşı ihtiyacım yok diyen tüm akli dengesi yerinde olmayan kitap
kurtları için...
Yalancı.*

PROLOGUE

Ivy

"Bir sonraki kesiğın nerede olsun istersin küçük hırsız?" Silas bıçağı göğsüme doğrulturken soruyor, tasfiye maskesi peşimi bırakmıyor.

Heath yüzümün üzerinde , maskesi karanlıkta parlıyor, parmağını göğüs kafesimin hemen altına kadar vücudumda gezdiriyor. "Burası mı?"

Başımı sallıyorum.

Silas onu bacaklarıma doğrulturken gülümsüyor. "Hayır. İşte..."

Kenarı derimi kısa bir süreliğine delip bir damla kanın akmasına neden olduğunda nefesim kesiliyor. İnliyor ve eğilerek kanı derimden yalıyor ve ardından gelen uğultu tüm vücudumda ürpertiler yaratıyor.

"Şeytani küçük cadalog," diye fısıldıyor Silas.

Beynim bilinmeyene doğru uçup gitti. Tatlı, tatlı nirvana... yıkımın ötesinde.

Beni oyduğu yerdeki yanığı hâlâ tenimde hissediyorum... daha fazlasına duyduğum ihtiyaçla birlikte vücudumda oluşan uyarılmayı hâlâ hissediyorum. Daha fazla delilik.

"Bunu , değil mi?" Max bacaklarımı ayırarak söylüyor. Başımı sallıyorum.

Bu çocukların benim için yanlış olduğunu bilsem bile.

Pisliğin ötesindeler ve akıllarını kaçırmışlar. Ama yine de onları istiyorum.

Ben bir kaçaktım, geçmişimden kaçan, bugünden kaçan bir kaçaktım.

O kadar hızlı koştum ki bacaklarım beni zor taşıdı, ta ki onlar beni kovalamaya başlayana kadar... ve onun yerine beni taşıdılar.

Bedenimi ele geçirdiler ve uygun gördükleri gibi kullandılar, kalbimi ve ruhumu kendi akıl almaz yöntemlerine zincirlediler. Onların karanlık arzu çukuruna düştüm ve geri çıkmak istemiyorum. Bu beni öldürse bile.

Heath yavaşça aşağı iniyor. "Sen kime ?" "Sana. Hepinize," diye mırıldandım.

Heath, "O zaman iyi bir küçük hırsız olacak ve bizim için yalvaracaksın," diye homurdandı.

Hem o hem de Max her yerime dokunurken tüm vücudum titriyor, eller bluzumun altından, pantolonumun içine, vücudumun her yerine giriyor.

Zihnimi kavrayamayacağım kadar çarpıttılar ve kalbimi, bana sundukları hedonistik özgürlüğün tadına varmak isteyene kadar harap ettiler.

Ve şimdi fark ediyorum ki tek hırsız ben değilim. Hiçbir zaman da olmadım.

Bu çocuklar ruhumun tüm karanlık parçalarını ele geçirdiler ve onları asla geri istemiyorum.

Silas'ın dudaklarında sinsi bir sırıtış yayılıyor, üzerime sürünerek tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor ve nefesini içine çekiyor. "Tanrım, korktuğunda çok güzel kokuyorsun, benim küçük hırsızım," diye fısıldıyor kulağıma, dili kenarını yalamak için dışarı fırlıyor. "Şimdi kaç."

BÖLÜM 1

Ivy

Hiçbir şey, dokunulmaz olduklarını düşünen zengin çocukların kendini beğenmiş yüzlerinden daha paha biçilemez değildir... tam da onları soymadan önce.

Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'nin karanlık, ahşap panelli salonlarında dolaşırken sergilenen zenginlik karşısında hayrete düşüyorum. Asırlık tablolar ve abartılı heykeller içecek ve yiyeceklerle kaplanırken, maskeli insanlar devasa malikânede bangır bangır çalan yüksek sesli müzik eşliğinde dans ediyor, isimsiz kalacaklarına inanıyorlar. Güvenli.

Ama en çok dikkatimi çeken şey, ortak salonun arkasındaki pahalı deri koltukta oturmuş, şişeden likör içen, hepsi de kendilerine bakmaya cesaret eden herkesin yüreğine korku salan LED tasfiye maskeleri takmış üç çocuk.

Kimden uzak durmam gerektiğini bilecek kadar uzun süredir Spine Ridge Üniversitesi'ndeyim.

Bu çocuklar listemin başında.

Soldaki uzun boylu, kaslı, dudağında ve kaşında piercingi ve her yerinde dövmeleleri olan adam koltuğa yaslanırken

Maskenin altından sigarasından bir nefes çekiyor, boyalı kahverengi, orta uzunluktaki saçları gevşekçe topuz yapılmış, siyah kulak tünelleri kim olduğunu ele veriyor: Spine Ridge Üniversitesi'nin azılı kalp kırıcısı ve üç kardeşin en büyüğü olan Heath Preston.

Sağdaki, sırık gibi ama kaslı vücudu ve maskesinin üzerine dökülen koyu kahverengi saçlarıyla kucağında bıçak küpesini emen bir kız çocuğu var, ama başı koltuğun üzerine eğik ve dudağını ısırırken gözleri Heath'e sabitlenmiş durumda. Max Fletcher çocukların en küçüğü, sonsuz bir hayalperest ve kesinlikle kalabalığın en tuhafı.

Ama ensemdeki tüyleri gerçekten diken diken eden kişi ortadaki. Üçünün en kisası ama en berbat olanı -Silas Rivera.

Pahalı içki şişesini göstererek parmaklarını siyah uçlu kulak hizasındaki saçlarında ve beyaz diplerinde gezdiriyor, yüzündeki kalp şeklindeki küçük dövme, şişeyi bir konuğun kafasına doğrultup fırlatırken maskenin içinden ölümcül bir hassasiyetle parıldayan delici yeşil gözleriyle tam bir paradoks oluşturuyor.

Misafir kenara atlar ve şişe duvara çarparak milyonlarca parçaya ayrılır.

"Kimse Hayaletlerin bu gece hoş karşılanacağını söylemedi!" Silas bağıyor.

Adam kalabalığın arasından koşarak uzaklaşıyor ve ben tam zamanında kenara çekiliyorum ki, ardında soğuk bir rüzgâr bırakarak kapıdan fırlıyor.

Adam kaçarken Silas Rivera çılgınca gülüyor ve diğer partililer de sanki büyük bir şakaymış gibi kışkırlarıyla gülüyorlar. Parmaklarını saçlarında gezdirir ve bir kız elinde bir kutu bonbonla ona yandan yaklaşırken tekrar yerine oturur.

"Ah... Cutiepie bir kutu çikolata alıyor." Heath kıkırdayarak dirseğini Silas'ın kaburgalarına doğru itti.

Silas Heath'e kafasını koparacakmış gibi bakıyor.

"Doğum günün için," diyor kız, Silas'a zar zor bakmayı başarırken yüzü kızarıyor.

Silas bana Joker'i hatırlatan bir sırıtışla patlıyor, dolgun dudaklarının sağ kenarı yanağındaki kalp şeklindeki dövmeyle değiyor.

Birdenbire onu boğazından kavıyor. "Çikolatalar. Bana getirdiğin şey bu mu?"

Onları kızın elinden kapıp Max'e fırlatıyor, kız da canını kurtarmak için çırpınıyormuş gibi Max'e doğru sendeliyor.

Herkes Silas'a ve onun kızın boğazını sıkarak sert tutuşuna odaklanırken odadaki gürültü yavaş yavaş azalır.

"Ben... Ben..." diye mırıldanıyor.

"Ne?" Yüzünde hınzır bir gülümsemeyle eğiliyor. "Söyle."

"Senden hoşlanıyorum."

"Benden *hoşlanıyor* musun?" Boğazından çıkan kahkaha uğursuzluktan başka bir şey değil. "Benim için dizlerinin üstüne çök o zaman."

Kız, boynundaki yaşamı sıkarak parmaklarının gücüyle yavaşça aşağı itiliyor. Bir bıçak sağa sola savrulurken müdahale etmemek için tüm gücümler kapı pervazına tutunuyorum.

Yüzüne doğru tutuyor. "Benim için kanını akıtacak kadar beni seviyor musun?"

Gözbebekleri büyür. "Ne?"

Heath de öne doğru eğilir, Silas'ın yarattığı sahneden etkilenmiştir. "Bugün onun doğum günü. Doğum günü çocuğunu hayal kırıklığına uğratmak , değil mi?"

Silas bıçağı çenesinin altında tutuyor ve yavaşça dudaklarına götürürken gözlerinden yaşlar süzülüyor. Tüm oda ölümcül bir sessizliğe bürünmüştür. Müzik bile sustu.

"Beni mutlu etmek istiyor musun?"

Başını sallar.

Kötücül sırtış kaybolur. "Aç ağzını."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken yavaşça dudaklarını ayırır. Bıçağı sokar, dilinin üzerine koyar...

Ve sonra yüzündeki sırtış, berbat bir kahkahanın ardından yeniden ortaya çıkıyor.

Bıçağı geri çeker ve onu iterek boğazını serbest bırakır, bu da etrafta karışıklığa neden olur.

". Zamanımı harcamaya değmezsin."

Hızlı bir bıçak hareketinden sonra, kız sürünerek uzaklaşırken bıçağı cebine geri sokuyor.

"Siktir git," diye mırıldanıyor ayağa kalkmaya çalışırken. "Pislik herif."

"Artık senden hoşlanmıyor gibi görünüyor," diyor Max, kız koşarak uzaklaşırken onu süzerek. Sonra çikolatalardan birini ağzına atıyor.

Silas hırlıyor, "Güzel."

geçerken bileğini kavıyorum. "İyi misin?"

Yüzündeki gözyaşı lekelerini siliyor ve kolunu serbest bırakıyor. "Senin merhametine ihtiyacım yok. Teşekkürler."

Çıkışa doğru kaçıyor ve nedenini anlıyorum. Sadece bütün bir kalabalığın önünde aşağılanmakla kalmadı, aynı zamanda adam onun ödünü kopardı.

Bir an için, buradaki herkes gibi ben de neredeyse onu keseceğine inanacaktım. Bizi koltuklarımızın ucunda tuttu.

Ne kadar ileri gideceğini ve başından beri yürüdüğü tehlikeli ipten nihayet ayrılıp ayrılmayacağını. Etrafı paranın satın alabileceği her şeyle çevriliyken her zaman gülümsemesini sağlayacak bir sonraki hitin peşindeydi. Ancak dünyadaki tüm bu çocukların kalplerindeki boşluğu dolduramaz.

"Müzik, alo?" Heath homurdanır ve saniyeler içinde müzik odayı tekrar gürleterek sessizliği bastırır.

Dans salonundan vals yaparak çıkmadan önce içkimden son bir yudum alıyorum. Kararımı vermiştim.

Siktir et bu çocukları. Başlarına gelecek her şeyi hak ediyorlar.

Banyoya girip kendimi içeri kilitledikten sonra çantamı çıkarıp kapüşonlu bir tişört ve siyah cerrahi bir maske çıkarıp sadece gözlerim görünene kadar her şeyi örtüyorum. Kapıyı açıyorum ve merdivenlerden yukarı çıkarken kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için tekrar etrafa bakıyorum. Partiye katılan insanlar dans etmek ve sohbet etmekle o kadar meşguller ki üst kattaki koridora çıktığımı fark etmiyorlar.

Kilitli olmayan ve seks yapan insanlar tarafından işgal edilmemiş bir oda bulana kadar her odayı ve içeri giriyorum. Bu odanın duvarlarını kitaplar kaplıyor ve arkadaki yatak dağınık görünüyor. Dolaba doğru ilerlerken yanık tütsü kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve her çekmeceyi açıp kıyafetleri karıştırıyorum. Boxerler, siyah pantolonlar, üzerinde kafatası ve örümcekler olan siyah gömlekler, çivili kemerler kolyeler. Burası Heath'in odası olmalı.

Bir sonraki dolaba geçiyorum ve Cartier'den çok pahalı görünen bir kutu bulana kadar her şeyi atıyorum. "Merhaba," diye mırıldanarak kutuyu çantama tikiştiriyorum.

Dolabın geri kalanını kontrol ediyorum ama başka bir şey yok ve ne kadar pahalı olursa olsun ayakkabıları kesinlikle almıyorum.

Birkaç çekmeceyi daha açıp birkaç dolar ve yeni, kullanılmamış bir telefon buluyorum. Kim bir telefonu, muhtemelen bin dolara mal olan lanet olası bir telefon değil de, bir kutuda kıpır kıpır bir şeymiş gibi dikkatsizce saklar ki?

Bunu kendisinin aldığından bile şüpheliyim.

Erkekler zengin... peki ya oğlanlar? Erkek çocuklar, zengin ebeveynleri tarafından kendilerine gümüş tepside sunulan zenginliği hak etmiyorlar. Bu üniversiteye giriş ücretlerini bile ödemiyorlar. Silas'ın annesi ve babası dünyanın dört bir yanındaki RIVERA kulüplerinin sahibi, babası da bu üniversitede dekan. Bu çocukların ebeveynleri yerlerini uzun zaman önce satın almışken, geri kalanımız böylesine prestijli bir üniversitede burs kazanmak için hayatımız boyunca çalışmak zorundayız.

Hemen yan odaya gitmeden önce telefon kutusunu cebime koyuyorum.

Birileri koleksiyon yapmış gibi her yerde ton kafatası var ve gerçek olup olmadıklarını bilmiyorum ama umursayacak kadar zamanım da yok.

Masanın üzerindeki cüzdanı alıyorum, içi boşalana kadar tüm kredi kartlarını ve faturaları çıkarıyorum, sonra üst çekmecedен birkaç yüzük alıyorum. Sonra dolaplarını , arkada gözlerimi neredeyse yerinden çıkaracak bir kutu açıyorum.

"Para vuruşu," diye mırıldandım. Yığınla dolar banknotu var, yüzlercesi, belki de binlercesi.

Ve şimdi hepsi benim.

Bütün kutuyu çıkarıp ağır gelmeye başlayan çantama boşaltıyorum. Sonra odanın etrafına ve yatağın altına bakıyorum, orada özellikle garip küçük bir kutu buluyorum. Kapağı kapalı ama çocukların içine bir şeyler saklamak için kullandığı kutulardan birine benzediği için kırmak kolay. İlginç bir ganimet bulmayı umarak küçük anahtarlarımdan biriyle açıyorum.

Onun yerine, içinde parlak, plastik, kırmızı bir çiçek var.

Neden bunu bir kutuda saklıyor?

CREAK!

Ani gürültü durup kafamı kaldırmama neden oldu.

Neydi o?

Ayak sesleri gibi geliyordu. Panik

yüzeye çıkıyor. *Kahretsin!*

Kutu hâlâ elimdeyken odadan dışarı fırlıyorum ama Silas'ın siyah-beyaz saçlarını ve merdivenlerden çıkarken ensesine kadar uzanan ürkütücü dövmelerini gördüğüm anda hemen içeri girip nefesimi tutarak kapıyı kapatıyorum.

Kahretsin. Ne yapacağım ben?

Odayı kontrol ettim ve arkada iki pencere buldum. Biri sürgüyle kapatılmış, ama diğeri biraz açılmış.

Oraya sığabilir miyim?

Silas'ın ayak sesleri ahşap zemini gıcırdatıyor.

Zamanımız yok.

Hiç düşünmeden küçük kutuyu çantama tıktırıp odanın diğer ucuna koşuyorum. Tüm gücümle pencereyi itip açıyorum ve bir bacağımla diğerini takip ederek, vücudumu dar aralıktan sıkıştırarak, çantamı penceredeki kancadan fermuarından yarıya kadar açarak içeri süzülüyorum.

"Lanet olsun," diye tısılıyorum, balkona indiğimde onu çekiyorum.

"Ne oluyor lan?!"

Silas'ın ölümcül sesi ensemdeki tüm tüyleri diken diken ediyor.

Sanırım bıraktığım pisliği buldu.

Balkona bakıyorum ama evin önündeki koca kışlı ağaç dışında aşağı inmenin bir yolu yok.

Riske miyim?

"Odamda her kim varsa, seni yakalarsam ölürsün!" Silas'ın gürültülü hırıltısı atlamak için tek ihtiyacım olan şey.

Ağacın dallarına tutunuyorum ve düşmeden hemen önce kendimi yakalıyorum, ama lanet olsun, kalbim tavan yapıyor. Bu şey buna değse iyi olur.

Ağacın gövdesine tutunup her bir daldan aşağı inmeye çalışıyorum ama dallardan biri altımda kalıyor ve yere yuvarlanıp iki saniyeliğine bayılıyorum.

Başım dönüyor.

Tek kulağım duymuyor.

Çimenlerin arasında hızlıca yolumu arıyorum ama karanlıkta görmek zor.

Kahretsin. Lanet olsun. Kahretsin! Bunun için zamanım yok.

Birkaç metre bir kapı gürültüyle açıldı.

Lanet olsun. Kaçmam lazım.

Bakmadan ayağa fırlıyorum ve Hansel ve Gretel'in bıraktığı iz gibi sağa sola uçuşan birkaç serseri banknot ve yarısı kırılmış bir çantayla ters yöne doğru koşuyorum.

YİRMİ DAKİKA SONRA

KREDİ KARTLARINI DENEDİM, ama tabii ki çalmamdan birkaç saniye sonra hepsi iptal edildi. Keşke suçüstü yakalanmasaydım.

Bisikletimi binadaki kulübenin içine atıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, neredeyse kapı kolunu koparıyordum. Üstümdeki aydınlatma armatürü titriyor ve rahat bir nefes alıyorum. Bir günü daha sağ salim atlatmışım.

Kirli merdivenlerden üçüncü kata çıkıyorum ve koridorların sonuna kadar yürüyüp oradaki kapıyı çalıyorum, cebimden çaldığım paranın bir kısmını hızlıca çıkarıyorum.

Komşum Bayan Schwartz pembe tüylü terlikleri ve pijamalarıyla kapıyı açıyor ve ben de parayı uzatıyorum. "İçin."

"ederim," diyerek elimden kaptı. "Bugün gereken bir şey oldu mu?"

"Hayır, olağandışı bir şey yok. Barbie'lerle oynadık, resimler çizdik ve televizyon izledik. Beş yaşındaki bir çocuğun ilgileneyeceği sıradan şeyler." Omuz silkiyor.

Kararsızca başımı sallıyorum. Ona güvenebilir miyim bilmiyorum ama onun sözünden başka güvenebileceğim bir şey yok.

"Yarın, aynı saatte?" diye soruyor. "Nakit kullanabilirim."

"Evet, lütfen," diyorum ve kısa bir süre başını sallıyor. Ama ağzımı tekrar açtığımda kapıyı üzerime kapatıyor ve neredeyse odunu yemek zorunda kalıyorum.

"Teşekkürler."

İçimi çektim ve arkamı döndüm.

Yaptığım en iyi anlaşma değil ama en azından beni ayakta tutuyor ve hayatı biraz daha kolaylaştırmaya çalışmamı sağlıyor.

Dairemin kapısını açmak için anahtarımı kilide sokuyorum. Evin sessiz bir atmosferi var ve perdeler çoktan kapatılmış. Yatak odasındaki radyodan gelen hafif bir şarkı beni gülümsetirken kapıdan içeri bakıyorum ve Cora'nın uyuduğunu görüyorum. Tüm oda yeni çizilmiş onun ve benim birlikte bir canavarla savaştığımız resimlerle kaplı.

Gülümsüyorum ve bulduğum kırmızı çiçeği avucunun içine yerleştiriyorum. Uyandığında onu gülümsetmek için benden küçük bir hediye.

Siyah kedim miyavlayarak dikkatimi çekiyor ve küçük kafasından okşuyorum. "Hey, Bagel. Bugün uslu bir çocuk oldun mu?" Başına bir öpücük konduruyorum ve o da başını yanağıma yaslayarak mırlıyor. "Ben de seni seviyorum."

İşe yaramayan kredi kartlarını çöpe atıyorum ve çantamı masanın üzerine koyuyorum. Bir sandalye çekip oturuyorum, sonra çantadan çaldığım her şeyi çıkarıp önüme koyuyorum, böylece değerini hesaplayıp kalan parayı sayabiliyorum. Yanaklarım havaya kalktı. Bu en az beş bin dolar olmalı. Bu bize bir süre yeter. Normalde sadece Cora'nın akşam yemeği ve kahvaltı masraflarını karşılayacak kadar çalabilir ve kendim için de biraz kısıntı alabilirdim ama bu sefer gerçekten altın madeni buldum. Belki sonunda Cora'yı hep gitmek istediği o hamburgerciye .

Başka bir işle uğraştıktan sonra.

Kulağımda kalan işitme cihazını çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. Sesin boşluğu genellikle yoğun bir günün ardından ruhumu sakinleştirir, ama şimdi? Şimdi, kalbimde şiddetli, kaotik bir kargaşa yaratıyor.

Silas

YİRMİ DAKİKA ÖNCE

Ön kapıdan dışarı fırladığımda kollarımdaki TÜM DAMARLAR patlıyor ve birkaç dakika içinde evimizi yağmalayan kişiyi bulmak için etrafıma bakıyorum, ancak geriye kalan tek şey kırık bir dal ve çimenlerde kayma izleri.

Gözlerim seğiriyor ve içimdeki öfke yeniden kaynamaya başlıyor. "Lanet olsun!"

Yan tarafa koşup atladıkları açık pencereye bakıyorum, sonra evin arkasındaki Priory Ormanı'na giden patikayı takip ediyorum.

Lanet olası bir doğum günü partisinde benden çaldıktan sonra korkak gibi kaçtılar mı? Hiçbir şekilde bunu görmezden gelmeyeceğim.

"Benden saklanamazsın!" Karanlık sokaklarda yankılanan kendi sesimi dinleyerek çığlık atıyorum.

Ormana doğru bir adım attığım anda omzuma dokunan bir el hareket etmemi engelliyor. Neredeyse omzumun üzerinden ona vuracaktım ama sonra kim olduğunu fark ettim.

Heath, "Sakin ol, benim," dedi. "Ne oldu?"

"Şerefsizin biri bizi soydu!" Yere tükürerek homurdanıyorum.

Kaşlarını çattı. "Ne?!"

Tutuşundan kurtuldum. "Kutunun içinden paramı çaldı ve odamı yağmaladı. Seninkini de kontrol ettim."

"Lanet olsun. Nereye kaçtılar?" Ormana bakıyor. "Şimdiye kadar her yerde olabilirler."

"Tüm kredi kartlarımı iptal etmem gerekiyor," diye homurdanıyorum ve işe koyulabilmek için cebimden telefonumu çıkarıyorum.

Heath devrilmiş dalın önünde dizlerinin üzerine çökmüş, yerdeki bir şeyi inceliyor. "Bu partiden önce burada değildi."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bir ağaç umurumda değil. Kimse doğum günümde benden bir şey çalıp yanına kâr bırakamaz."

"Kimse yaptıklarının yanlarına kâr kalacağını söylemedi," diyor Heath, kendini beğenmiş yüzünde tehlikeli bir sırıtış oluşuyor, bu da bana öfkeden başka bir şey hissettirebilen nadir şeylerden biri.

İşaret parmağıyla başparmağı arasında bir şey tutuyor ve bana gösteriyor.

"Bu da ne böyle?" Minik bir telin bağlı olduğu deri rengindeki küçük metalik nesneye bakarak mırıldanıyorum. "Şeye benziyor."

"Bir işitme cihazı."

Yüzüme hınzır bir gülümseme yayılıyor. "Onların izini sürebiliriz."

"Aynen öyle."

Şimdi ilginçleşmeye başladı.

Elinden işitme cihazını alıyorum ve sokak lambasının altında inceliyorum. Yüzümdeki sırıtma gittikçe .

En son ellerime kan bulaştığından beri bu kadar heyecanlanmamıştım.

Ama lanet olsun, böyle bir kovalamacaya kim karşı koyabilir ki?

Göğsümden alçak sesli bir kahkaha yükseliyor.

Sözlerimi unutma, seni bulacağım küçük hırsız... ve merhamet için yalvarmanı sağlayacağım.

BÖLÜM 2

Heath

MAX omzumun üzerinden Mavis'in bana okuduğu kitaba bir göz atıyor, ama Mavis eğilip rulo yapılmış bir kağıt parçasıyla kafasına vuruyor. "Meraklı olma."

"Ne?" diye homurdanıyor, başını ovuşturarak. "Sadece ne okuduğunuzu bilmek istiyorum."

Mavis sayfayı çevirirken, "Zaten ilginç bulacağın bir şey değil," diye mırıldanıyorum.

Hayatımda daha önce de bazı karanlık şeyler gördüm ama hiçbiri bir kitapta bu kadar mükemmel bir şekilde yazılmamıştı. Wiccanlar ve doğaüstü her şey için büyüler ve efsunlar. Mavis onları nerede bulacağını gerçekten biliyor.

Mavis sayfadaki bir şeyi göstererek, "Bak, bu kaybettiğin bir şeyi bulmak için işe yarayabilir," diyor.

Silas oturur ve elmasını bıçağıyla şişlere geçirdikten sonra parçalara ayırır. "Ee, Mave, kimin peşinden gidiyoruz?"

"Kimin peşinden, ne için?" Max soruyor.

"Henüz bilmiyoruz," diye cevap veriyorum kulağımdaki vidalı tünelle oynayarak. "Daha fazla zamana ihtiyacımız var."

"Ne yapmak için? Onu büyülemek için mi?" Silas homurdanır. "Sanki işe yarayacakmış gibi."

"Oh, kapa çeneni, Silas." Mavis onu itti. "Büyü hakkında hiçbir şey bilmiyor olman işe yaramadığı anlamına gelmez."

Silas kaşlarını kaldırır, parmağını şakağına götürür ve etrafında daireler çizer.

"Bekle, ne kaçırdım?" Max mırıldanıyor.

İç çekiyorum. "Biri Kurukafa ve Yılan Derneği'ne girip bizi soydu."

"BİZİ SOYDULAR MI?!" Max bağırıyor.

Silas çatalını kaptığı gibi Max'in parmaklarının arasına sokar ve derisinden kıl payı kurtulur. "Bu kadar gürültü yapma, Fletcher. Tüm kafeteryanın güvenliğimizin boktan olduğunu bilmesine gerek yok."

Max'e "Kaçtılar," dedim.

"Ama bunu çimlerin üzerinde bulduk." Silas cebinden işitme cihazını çıkarır ve Max'e gösterir.

"Tamam..." Max onu alır ve yakından inceler. "Bu, sorumlu kişiyi bulmanıza nasıl yardımcı olacak?"

"Üzerinde bir tür kimlik kodu olmalı, değil mi?" Silas diyor ki.

"Bir izleme büyüğü yapabilirim," diye öneriyor Mavis. "Onu bulursun." Bana şeytani bir şekilde göz kırpmıyor ve neredeyse cazibesine tekrar yenik düşüyorum. Neredeyse. Ama ikimiz de sadece benimle oynadığını biliyoruz.

Silas parmağını ağızına sokar ve sahte bir şekilde .

Mavis masadan atlayıp kitabı kapatmadan önce ona, "Büyü artık," diye homurdanıyor. "Ya benim yardımımı kabul edersin ya da kendi başına beceriksizleşirsin. Seçim senin, küçük kardeşim."

"Bana küçük deme lan," diye hırılıyor Silas.

"Şey, o haklı. Aramızdaki en kısa boylu sensin," diyor Max ama Silas'ın ölümcül bakışları onu cümlesinin yarısında durduruyor. "Gerçek bu."

"Her neyse. Burada işim bitti." Gözlerini devirdi ve maviye çalan kahverengi saçlarını omzunun üzerinden attı. "Sonra görüşürüz, Heath." Yürümeden önce bana gülümsüyor, ben de elmandan dilimler kesmek için bıçağımı kapmadan önce ona göz kırpıyorum.

"Gerçekten kendine engel olamıyorsun, değil mi?" Silas diyor ki. "Hâlâ kız kardeşimin pantolonuna girmeye çalışıyorsun."

Yine mi bu?

Durdum ve bıçağı ona doğrulttum. "Sadece arkadaşça davranıyorum çünkü biz arkadaşız. bu."

Bana geçmişteki hatalarımı hatırlatmasına ihtiyacım yok.

"Doğru. Sen de sırf hoşuna gittiği için kendini cadı ilan eden birinin büyü kitaplarını okuyorsun." Alay ediyor. "Yalancı."

"Kapa çeneni." Silas'a doğru bir elma parçası fırlatıyorum. "Yardım etmeye çalışıyor. Hepsi bu."

Max hâlâ işitme cihazını kontrol etmekle meşguldür ve masada olup bitenleri tamamen görmezden gelmektedir.

Silas, "Saçmalıklarla bu iş yürümez," diye takılıyor. "Ayrıca, ilgilenmiyor. Geçen yıl bunu açıkça belirtti. Yoksa senin üzgün çocuk kalbin buna inanmak mı istemiyor?"

Gözüm seğiriyor.

Bu konuyu açmaya cüret mi ediyor?

"Kardeşim, ben şuyum"-parmaklarımı birbirine kenetliyorum-"elmayı boğazına sokmaya çok yakınlım."

"Dene beni." Silas kollarını kavuşturur ve arkasına yaslanır. "Bakalım senin için nasıl olacak."

"Hey, bu barkod da ne?" Max aniden sorar.

İkimiz de sessizleşiyoruz ve sanki evrenin sırrını çözmüş gibi ona bakıyoruz.

"Ver şunu bana." Silas elinden kapar ve Max'in tam olarak incelediği noktaya bakar. "Neye ben?"

"Pil kapağının altında, sekmede üç farklı sayı dizisi vardır."

Silas gözlerini kısar ve işitme cihazına yakından bakar. "Siktir et beni." Benim de görebilmem için cihazı bana doğru fırlatırken dudaklarında kocaman bir sırıtma beliriyor. "Sanırım bu küçük hırsız kısa sürede bulacağız."

Ivy

Derme çatma bisikletimi kulübeye park edip kaldırımda koşuyorum, her saniye saatimi kontrol ediyorum çünkü derslerime geç kaldığımı biliyorum. Komşu, Cora'ya benim yerime bakmaya hazır bir şekilde kapıma gelene kadar epey oyalandı. Gerçekten daha güvenilir bir bebek bakıcısı bulmalıyım.

Hızımı artırarak Spine Ridge Üniversitesi'nin önündeki çeşmeyi çevreleyen çakıl taşlı yolda kayıyorum ve neredeyse insanlara çarpıyorum. "Özür dilerim!" Bana çok kızmasınlar diye bir gülümseme ekliyorum ve hızla uzaklaşıyorum.

Gerçekten daha dikkatli olmalıyım. Bir işitme cihazını kaybetmek yön bulma bozuyor çünkü mono yerine

stereo ses.

Hay sikeyim. Bu dersler bittiğinde, onu arayacağım.

O lanet Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'nin evinde kimsenin olmadığından emin olduktan sonra tabii ki.

"Hey, Ivy!" River Landon yakışıklı gülümsemesini göstermek için dalgalı kahverengi saçlarını yana savuruyor. Üniversitenin büyük ana girişinin yanındaki dev bir sütuna yaslanmış, bana bir bakış bile atmayan kardeşi Talon'un yanında duruyor.

"Üzgünüm, zamanım yok. Koşmam lazım. Derse geç kalıyorum!" Onları geçip devasa kapılardan içeri girerken söylüyorum.

"Sonra takılmak ister misin?" River bağılıyor.

Sağ kulağımı ona doğrultarak bir an için arkamı dönüyorum ve "DM'lerimden bana ulaş!" diye bağııyorum.

Gülümseyip başını sallıyor ve ben tekrar arkamı dönüyorum. Ama bunu yaptığım anda biriyle yüz yüze çarpışıyorum, dudaklarım üzerinde uğursuz bir kafatası olan beyaz bir tişörtün altına gizlenmiş çok belirgin bir göğüsle temas ediyor.

Gözlerim yavaşça göğsüne doğru ilerleyip titreyen, çukurlaşmış parlak yeşil gözleriyle ve elmas şeklindeki yüzünde onu karnavaldaki perili bir köşkte çalışıyormuş gibi gösteren o özgü sırtışıyla buluştuğunda bedenim içgüdüsel olarak başka yöne eğiliyor.

Aman Tanrım.

Silas Rivera.

Geri çekildim, onca insan arasında onunla karşılaşmış olmam beni şoke etti.

Kendini topla, Ivy. O seni korkutmuyor. O sadece bir kabadayı. Hem de kısa boylu.

"Burada neyimiz varmış?" diye homurdanıyor, gözlerini kısarak. "Başka bir tökezleyen, beceriksiz, aşık kız mı?"

Gözlerim seğirmeye başladı. "Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım."

Yüzündeki gülümseme anında dağılıyor. "Ölmeyi bu kadar çok mu istiyorsun?" Beni kısa bir süre inceliyor ve dudağının beni yargılıyormuş gibi aşağılayıcı bir şekilde kıvrılması kusma isteği uyandırıyor. "Seni eğip kolaylıkla ikiye böleceğim, dal."

Yüzüne karşı ayağa kalktım ve "Neden kendi boyunda biriyle uğraşmıyorsun, bücür?" diye tısladım.

Bu noktada gözleri neredeyse kafatasından dışarı fırlayacak. Güzel.

Bana dal dediği ve ona çarptığım için beni öldürmekle tehdit ettiği için daha azını hak etmiyor.

Elini cebine gömüyor ve kendimi çelikleştiriyorum, ama sonra biri arkasından yaklaşıyor ve elini omzuna koyarak Silas'ın hamle yapmasını engelliyor.

"Silas. Derse gitmen gerekmiyor mu?"

Dekan arıyor. Lanet olası gerçek dekan.

Felix Rivera.

Bir adım geri çekilip Silas'inkini yansıtan, ruhumu ezen o çukur gözlere bakıyorum ve Tanrım, elma gerçekten de ağaçtan uzağa düşmüyor... boy farkı dışında. Ve saçlar.

"Ivy Clark mı?" diyor dekan asık bir suratla, sanki zaten bildiği halde adımın bu olup olmadığını soruyormuş gibi.

Silas'ın burun delikleri ismimi duyunca alevlendi.

Hay sikeyim. Bunu onun bilmesini gerçekten istemedim.

Babasının elinden kurtulur ve başka bir şey söylemeden çekip gider. "Sonra görüşürüz, dal."

Dekan devam etmeden önce onun gözden kaybolmasını bekler: "Bu üniversitede eğitimini tamamlamak istiyorsan onun gibi belalardan uzak dursan iyi edersin."

Üzerimdeki baskı gerçek olsa da önemli bir şey değilmiş gibi gülüp geçiyorum. "Evet, tabii ki."

Ama bunun için çok geç. Silas ve ben onun eşyalarını çaldıktan sonra daha iyi tanıştık. Sadece o henüz bilmiyor.

Dekan, söyleyecek başka bir şeyi yokmuş gibi başını sallayıp uzaklaşıyor ve içinden geçtiği her kalabalık, sanki Musa'nın ta kendisiymiş gibi onun için ayrılıyor. Aradan yirmi yıl geçmesine rağmen adı bu salonlarda hâlâ gücünü koruyor.

Çocuğu da en az onun kadar kötü şöhretli, hatta daha tehlikeli bir şekilde dengesiz.

Ve neden bu üniversite kralmış gibi hüküm sürmesine izin verdiğini anlamıyorum.

Koridorlardan sınıfıma doğru yürüyorum ve içeri giriyorum, profesörü daha iyi duyabilmek için ön taraftaki koltuğa oturuyorum. Ama odaya bakıp Silas ve arkadaşı Max'i arkada otururken gördüğümde damarlarım buz gibi oluyor.

sınıfı mı paylaşıyoruz?

Maksimum

Sınıfın önünde oturan kız o kadar güzel ki, hem gözlerim hem de kalbim bir kez daha bakmak zorunda kalıyor. Koyu kahverengi saçları, telefonuna bir şeyler yazarken kısa beyaz dokuma bluzunun üzerine dökülüyor ve onu geriye atarak yontulmuş elmacık kemikleri, keskin burnu ve kalın, aşağıya doğru kıvrılmış kırmızı dudaklarıyla güzel yüzüne hayran kalmama izin veriyor.

Vay canına.

Başımı eğip çantasını yere koyuşunu ve birkaç kitap çıkarışını izliyorum, yuvarlak poposu dudaklarımı yalamama neden oluyor. Başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Belki bir gün ben de Silas'ın sahip olduğu cesarete sahip olur ve onun gibi birine çıkma teklif ederim. Çıktığından değil ama çıkan birinin kibrine sahip.

Neyse, şimdilik zaten sahip olamayacağım biri için hayıflanacağım.

Sınıfın önündeki kız şüpheli gözlerle Silas'a bakıyor ve ben de sıcaklığı hissederek hemen başka tarafa bakıyorum.

"Tanrım, Silas. Her yerde seni küçümseyen kız arkadaşların var, değil mi?"

"Ne?" diye hırılıyor, uçmaya çalışan küçük bir böceği bıçağıyla tahtaya sabitleyerek işkence ettiği masadan başını kaldırıp bakmayı reddediyor. Neden bilmiyorum ama çaresizce ondan kaçmaya çalışan böceğe odaklanmaktan kendimi alamıyorum.

"O kız..." Onu işaret ettiğimi belli etmemeye çalışarak fısıldıyorum.

Böceğin kanatlarını koparıyor. "Meşgulüm." "Peki,

tamam. Boş ver." Gözlerimi deviriyorum.

Bakışlarını tekrar profesöre çevirmiş, profesör konuşmaya başladığında notlar alıyor ve sanki profesörün sözlerini daha iyi dinleyebilmek için saçlarını kulağının arkasına atıyor. Çantasına uzanıyor ve bir kitap çıkarırken, kulağında parıldayan bir şey görüyorum, aynı ten rengine ve tele sahip ...

Gözlerim açıldı.

"İşitme cihazı."

Silas hemen bıçağı böcekten çıkarır ve böcek, karşılaşabileceğı en kötü yırtıcıdan kurtulmuş olarak hasarlı kanatlarıyla havalanır.

Bıçak boynuma dayanıyor ve bıçağın tenime değdiğini hissedince yutkunuyorum.

"Az önce ne dedin sen?"

"Bu onun. Ön sıradaki kız."

Gözleri benimkileri takip ederek onun oturduğu yere kadar geliyor ve oturduğu yerden kalkıp iki eliyle masaya yaslanarak hedefini bulan bir drone gibi ona odaklanıyor.

Sikeyim.

Belki de bunu yüksek sesle söylememeliydim.

BÖLÜM 3

Silas

Onu tam karşımda otururken bulduğumda tırnaklarım masaya öyle bir saplanıyor ki ahşap çatırdıyor.

İçime girmeye cüret eden kız. Bana kısa boylu diyen kız.

Benden çalan kız.

"Bekle, henüz o olup olmadığını bilmiyoruz," diye mırıldandı Max. "Başka kim olabilir ki?"

Homurdanıyorum.

Sadece bir işitme cihazı takması tesadüf olamaz.

Ona bakarken öfke bedenimin her zerresini sessizce ele geçiriyor, bakışlarımın yakıcılığını ne zaman hissedeceğini merak ediyorum. Kim olduğunu ve ne bildiğimi fark edecek mi diye.

Bekliyorum, bekliyorum, o profesörün konuşmasını dinlerken duvardaki saatin ilerleyişini izliyorum. Ama defterini karalamalarla doldurduktan sonra çantasına geri koyuyor ve başını

banklarda yanında oturan kız... ve boş kulağı açıkça görüyorum.

Evet.

Bunca zaman bir erkek aradığımı sanıyordum, meğer lanet olası bir kızmış.

Yüzümde vahşi bir sırıtma oluşuyor.

Bekleyiş sonsuz gibi görünüyor ama buna değiyor çünkü yavaşça koltuğunda dönüp bana doğru baktığı anda yüzündeki kanın çekildiğini görebiliyorum.

Evet.

Bana bak, Ivy Clark.

Adını biliyorum. Kim olduğunu biliyorum. Ne yaptığını biliyorum. Ve bu sana pahalıya patlayacak.

Yalvarmanı izlemek için sabırsızlanıyorum.

Profesör dersini bitiriyor ve kız çantasını kaptığı gibi kapıdan dışarı fırlıyor. Benden kaçabileceğini sanıyor ama bu *bücürün* dünyada en sevdiği şey bir şeyi kovalamak... Ve bugün avımı buldum.

Ivy

Spine Ridge Üniversitesi'nin koridorlarında koşuyorum, sohbet eden öğrencilerin sesi kafamdaki gürültüyü bastırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Beni gördü. Beni orada otururken gördü ve ne yaptığımı biliyormuş gibi bana baktı.

Sadece kadınlara özel bir tuvalete giriyorum ve nefes almak için kendimi bir kabine kilitliyorum. Oturdum ve bir saniyeliğine gözlerimi kapattım.

Ondan çaldığını bilmiyor. Muhtemelen

bilemez-

Kapı çarparak açılıyor ve gözlerim de onunla birlikte açılıyor. Biri banyoya girip kapıyı arkasından kapatırken nefesimi tutuyorum. Hemen iki ayağımı da klozetin üzerine çekip kendimi olabildiğince küçültüyorum.

"Ivy..."

Bu o.

"Oh, Ivy..."

edici, karanlık sesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Dışarı çık, dışarı çık, her neredeysen ..." *WHAM!*

İki altımdaki kapı öyle sert bir şekilde vurularak açıldı ki neredeyse ciyaklayacaktım ve bir şey duymasını engellemek için elimle ağzımı kapattım.

"Öyle ya da böyle seni bulacağım."

WHAM!

Yandaki kapı tekmelenerek açıldı ve iki kabin arasındaki küçük yarıktan baktığımda bir ayakkabı geri çekildi. Sırada benim kapım var.

"Ve bunu yaptığımda, sen *benim* olacaksın."

Beni ele geçirdiğinde kendimi savunacak bir şey bulmalıyım. Bu adam delirmiş.

Arkama dönüyorum, eninde sonunda kırılacak olan eski, işlevsiz su borusunu kavriyorum ve ayakkabısı yere indiği anda

Kapıya yaslanıp parçayı koparıyorum. Kapı uçarak açılıyor ve onun dengesiz gülümsemesi damarlarımın korku ve tiksintiyle patlamasına neden oluyor.

"Seni buldum."

Bana doğru hamle yaptığı anda boruyu yüzüne doğru savuruyorum ama beni engelliyor ve metali kavırıyor.

"Bana vuramazsın, dal. Senden daha hızlıyım," diye alay ediyor ve boruyu elimden çekip almaya çalışıyor.

"Benden ne istiyorsun lan?"

"Ne istiyorum?" Manyakça gülüyor. "Hayatını."

"Benden uzak dur!" Aramızda boru varken, onu lavaboya doğru iterek kabinden çıkarıyorum, ama bu sadece onun gülümsemesini ve daha da çok gülmesini sağlıyor.

"Senin derdin ne lan?"

"Benim neyim var?" diye alay ediyor. "Belki de bu soruyu kendine sormalısın."

"Ben bir şey yapmadım," diyorum.

Yalan söylediğimi biliyorum ama onun gibilere gerçeği itiraf etmeyeceğim.

Pipoyu sıkıca kavrayıp, başını eğerek bana bakıyor. "İşitme cihazın kayıp mı, hırsız?"

Gözlerimin içine bakıyor ve yüzündeki zehirli gülümseme yutkunmama neden oluyor.

Aniden öne doğru eğiliyor ve burnumun hemen önündeki havayı ısırarak beni geri sıçratıyor. Ardından bir sadist kahkaha daha.

"Kiminle bilmiyorsun."

Sanki bunca zaman onu alt edebileceğime, borunun kontrolünün bende olduğuna inanmamı sağlamış gibi beni kolaylıkla geri itiyor.

aç dişlerini tenimden ayırıyor.

"Benden çaldın," diye homurdanıyor. "Bunu hafife almıyorum. *Yapacaksın* ödeyin. nakit olsun.. ister deriyle."

Deri mi?!

Ne-

Beni duvara doğru itiyor ve onunla boru arasında sıkışıp kaldığım için ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Gidecek yer yok. Çıkış yolu yok.

Yüzü biraz daha yaklaşıyor, yeşil gözleri neredeyse kalbimde bir delik açıyor.

"Şimdi... suçunun bedelini sana nasıl ödetmeliyim?" Nefesi tenimde sıcak izler bırakıyor. "Kanla mı?" diye fısıldıyor. Islak ve açlıktan damlayan dili boynumdan kulağıma doğru bir iz bırakıyor. "Yoksa korkuyla mı?"

Sikeyim. Beni gerçekten yalıyor.

Silas Rivera derimi yalıyor, ağzı sonuna kadar açık, dişleri batmaya hazır.

Bundan nasıl kurtulacağım?

Eğer o lanet ağaçtan düşmemiş olsaydım, işitme cihazım hâlâ yanımda olacaktı ve odasında benim olduğumu asla bilmeyecekti.

." Ben farkına varmadan .

Dili tenimden kalkıyor. "Neyi kanıtlamak?"

"İşitme cihazımı kaybetmek bir suç değil. Senden çalıp çalmadığımı bilmiyorsun." Bunun zor bir atış olduğunu bilsem de geri adım atmıyorum. "Kanıtla. Kanıtla."

Daralmış gözlerinde ölümcül bir saplantı parlıyor. "Sence dökülmeden önce kaç vuruş gerekir?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Birden eli bacaklarımın arasına dalıyor ve hiç pişmanlık duymadan onları bir kenara iterek pantolonumun kumaşını okşamaya başlıyor.

"Bir mi?"

O kadar şaşırdım ki, duygusuz parmakları sanki buranın sahibiymiş gibi en hassas bölgemde gezinirken nasıl tepki vereceğimi bile bilemiyorum.

"İki mi?"

Bir kez daha daireler çiziyor, sanki beni çözülürken görmekten zevk alıyormuş gibi dudağını ısıtıyor.

"Üç mü? Hadi hırsız, bana bir sayı ver de seni gömmeden önce gökteki yıldızları görmeni sağlayayım."

"Sen delisin," diye homurdanıyorum.

Onu itmeye çalışıyorum ama nafile, çünkü kollarım hala tek bir güçlü eliyle tuttuğu borunun arkasına sıkıca yapışmış .

"Bu parmağı hissediyor musun, dal?" diyor, yüzünde kaotik görünümlü bir sırıtişla. "Sadece bununla bile seni öldürebilirim. Bu da *seni benim* gibi birinden çaldığın için deli yapar."

Nasıl bilmek sanmıyorum.

Bir parmak daha ekliyor ve dizlerim bükülmeye başlarken dik durmak için mücadele ediyorum.

"Şimdi bana gerçeği söyleyecek misin?"

"Siktir git," diye tıslıyorum, bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum, ama bu çok zor, çok zor, bana tam olarak doğru şekilde dokunurken, o yeşil gözler kaçmamı engellemek için kafamın içinde bir delik açıyor.

Sanki zihnim artık bana ait değilmiş gibi.

"Oh, eğer bana şu anda bilmek istediğim şeyi söylemezsen kesinlikle o lanet kısma geleceğiz."

Kapı aniden açılıyor ve bir kız kapı aralığında donmuş bir şekilde duruyor, sanki bir cinayetin içine girmiş gibi bize bakıyor ve bunun gerçekten çok uzak olduğunu düşünmüyorum.

Silas parmaklarını yarığımdan çekip pipoyu bırakıyor ve hemen uzaklaşıyor, ama bana son bir bakış fırlatmadan önce değil. "Yakında görüşürüz, dal."

Dili sanki hâlâ beni tadıyormuş gibi üst kısmında geziniyor. Fırsatını yiyeceği tatlının son bir yalaması.

Kapı kapandığında yutkunuyorum ve kız omzumu tutuyor. "İyi misin?"

Onu bu işe bulaştırmak istemiyorum. O çocuklar çok tehlikeli.

Ama lanet olsun, için şanslıyım.

Bana dokunduğu andan itibaren darmadağın olsam bile.

"Ben iyiyim. Sadece benimle dalga

geçiyordu." Ama ben iyi değilim.

Kalbim hiç kadar hızlı atmamıştı.

O acımasız parmaklarıyla bıraktığı ıslaklığı hâlâ hissedebiliyorum, o pis dilinin tenimde bıraktığı ölüm izini hâlâ hissedebiliyorum.

Bir tehdit gibi...

Beni mahvetmek için bir söz.

BÖLÜM 4

Maksimum

Binanın ana çıkışının yanındaki duvara yaslanıyorum ve saatimi kontrol ederek iç çekiyorum. Yıllar önce burada olmaları gerekiyordu. Ne halt ediyor bunlar?

Tekrar kafamı kaldırdığımda Silas koridorlarda fırtına gibi esiyor ve insanlar sadece ezilmekten korktukları için onun için kenara çekiliyorlar. Ve kaçınmak isteyeceğiniz bir şey varsa, o da Silas'ın yolunda olmaktır.

"Beni terk ettin!" Ağıt yakıyorum.

Silas omzunun üzerinden, "Aş artık ," diye bağıyor.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye verdim. "Umarım eğlenceli geçmiştir."

Yumruğunu kapıya vurur. "O dal, yaptıklarının yanına kâr kalacağını sanıyor."

Şimdiden lakap takma aşamasına mı geldin? Çok hızlı. Ondan gerçekten nefret ediyor olmalı.

Ama.. neden?

Çok güzel, akıllı ve çok kurnaz. Nasıl olur da hemen aşık olmaz?

Güneşin altında dışarı çıkıyoruz. Aslında daha çok Silas'ı kampüste dolaşırken takip ediyorum ama onu ve Heath'i takip etmek hoşuma gidiyor.

Söz açılmışken...

"Heath'in nerede olduğunu biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Hayır. Onu görmedim." Silas cebinden telefonunu çıkarır ve tıklamaya başlar. "Burada olmalıydı. Onu neredeyse yakalıyordum."

"Neredeyse."

Bana bakıyor ve gözleriyle dart atışı yapıyor, bu da benim kaçmamı sağlıyor. "Belki bir dahaki sefere benden yardım isteyebilirsin."

"Neden? Yine onun yakışıklılığına yaltaklanabilesin diye

mi?" Bir ağacın altında, çimenlerin üzerinde şaşkın

şaşkın duruyorum.

Yüzüne kendini beğenmiş bir sırıtma yayıldı. "Evet, seni ona bakarken

gördüm." "Hayır, ben-"

Göğsüme vuruyor. "Şimdi inkar etmeye kalkma. Ne gördüğümü biliyorum. O bakışı nerede görsem tanırım."

"Ne bakışı?"

Çığlık atıyorum ve arkamdan gelen ani sesiyle neredeyse sarsılıyorum.

"Kahretsin, beni korkuttun."

Ama elini omzuma koyduğunda, bu beni hemen sakinleştiriyor.

"Sakin ol. Bu haplardan da ister misin?" diye sorarak aldığı yeni şişeleri gösteriyor.

"Demek yaptığın buydu," diye mırıldandım.

"Ver şunu bana." Silas elinden kapar, kapağı açar ve en az iki tane alır.

"Vay, vay, hapları sakınleştir, kardeşim," diyor Heath. "Satıcım bana bu şişelerden sadece üç tane satmak istedi. Sıkıştırılmaktan bahsediyoruz."

"Silas bugün bir hırsızla konuştuğu için gergin," diyorum.

"Ne?" Heath'in parmakları omuzlarıma batıyor ve birdenbire artık o kadar da hoş hissetmiyorum. "Kim? Nerede?"

"Ivy lanet Clark."

Silas hap şişesini neredeyse eziyordu ki Heath sonunda şişeyi ondan geri aldı.

"Bir kız mı?"

"Lanet olası bir işitme cihazı eksikti," diyor Silas. "Bu o olmalı."

"Ama...?" Heath kaşlarını kaldırdı.

"O kaçtı," diyorum.

"Onunla yüzleştim. Benden çaldığını bildiğimi söyledim. O da bana bunu kanıtlamamı söyledi."

Çenem düştü. "Kutsal bok-"

"Elimizde lanet olası kanıt var!" Heath cebinden işitme cihazını çıkarırken homurdanıyor. "İhtiyacımız olan tüm kanıt bu."

"Çimlere düşürdüğünü söyleyecektir." Silas omuz silkiyor. "Daha iyi bir şey bulmalıyız, onun hırsız olduğunu çürütülemeyecek şekilde kanıtlayacak bir şey."

"Eğer hırsız gerçekten oysa, neden çaldığını öğrenmenin bir faydası olmaz mı?" diye sordum.

İkisi de bana bir şey bulmuşum gibi bakıyor.

"Yani, onunla konuşabiliriz. Ne olduğunu anlamaya çalışırız." "Ve onu iş üstünde yakalayabiliriz," diye ekliyor Silas.

"Ben yapmadım-"

"İyi düşündün, dostum." Heath omzumu tutup beni göğüs kaslarına bastırdı ve ben ne diyeceğimi bile bilemedim. "Onu konuşturacağız."

Silas kollarını kavuşturarak, "Onu çok korkuttum, bana bir kelime daha söyleyeceğinden şüpheliyim," diyor.

"Belki seninle değil ama *onunla* konuşabilir."

Heath bana bakıyor, ben de kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Bekle, ne?"

"Evet, onunla konuşup itiraf etmesini sağlayabilirsin," diye Silas.

"İnsanlara yalan söylemekte iyi olduğumu nereden çıkardın?" diye soruyorum.

Heath, "Hadi ama, o kadar da zor değil," dedi.

Silas'ın kaşları kalkıyor. "Ondan hoşlanıyorsan yalan söylemiyorsun demektir." "Ondan hoşlanıyor musun?" Heath sorar.

Yanaklarımda bir kızarıklık belirliyor. "Önemli değil, ben-

" "Gözlerini ondan alamıyordun," diye şaka yapıyor Silas.

"Bu doğru mu?" Heath'in kibirli gülümsemesi odaklanmayı zorlaştırıyor. "Max'e aşık mı oldun?"

Gözlerimi deviriyorum. " olsun, bu çok utanç verici." İki çocuk da gülüyor.

"Bu mükemmel, kardeşim," diyor Heath. "Onu öpme düşüncesiyle kendinden geçen birinden asla şüphelenmeyecek."

"Bunu gerçekten yapabileceğimi düşünüyor musun?"

"Tabii ki!" Beni yakaladı ve gözlerimi kilitlemek için döndürdü. "Sen git onunla konuş. Onu baştan çıkar. Sana güvenmesini sağla." Eğildi ve fısıldadı, "Ve onu tam istediğimiz yere getirdiğimizde... hırsız olduğunu kabul etmesi için onu ikna edeceksin."

Ivy

YILLAR ÖNCE

"BEN !"

Babamın sesi koridorda çınlıyor ve ben koltuktan fırlayıp her gün işten eve geldiğinde yaptığım gibi hemen ona sıkıca sarılmak için koşuyorum.

O da gülerek bana sarılıyor. "Tanrım, günün birinde o güçlü kollarıyla hayatımın geri kalanını içimden çekip alacaksın."

Beni alnımdan öpmek için eğildiğinde kıkırdıyorum. "Baba, sınavımdan A artı aldım! Görmek ister misin?" Kağıdımı görmesi için havaya kaldırırken heyecandan zıplıyorum.

"Gerçekten mi?" Yüzündeki ışıltılı gülümseme beni gururlandırıyor. "Harikaydın, tatlım. Böyle devam edersen, bir gün kesinlikle Spine Ridge Üniversitesi'ne gireceksin."

"EVET!" Bağırıyorum.

Birden öksürmeye başlıyor ve o yanındaki masayı tutarken ben nefesimi tutuyorum. Öksürmeye devam ederken annem onu uzaklaştırmak için atlıyor ve kağıdımı yere düşürüyor.

"Özür dilerim tatlım, birkaç dakikaya ihtiyacım var," diye kekeliyor ve öksürüyor.

Kağıda bakarken yüzümdeki gülümseme dağılıyor, kan lekesi mürekkebe sızan zehir gibi yavaşça yayılıyor...

Ve umut dolu kalbime.

MEVCUT

Çantamı tezgâhın üzerine koyup kapıyı kilitliyorum ama iki sıcak el beni sarmalayınca sarsılıyorum.

"Ivy!"

Gülümseyerek arkamı dönüyorum ve elleri vücuduma zar zor sığan küçük Cora'nın önünde diz çöküyorum.

"Hey, tatlım," diye mırıldanıyorum. "Yataktan çıkmış ne yapıyorsun? Yatma vaktin çoktan geçti."

"Uyuyamadım. Seni özledim," diyor küçük yüzünü bana sürterek.

"Ben de seni özledim," diyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "Günün nasıl geçti?" "Bayan Schwartz çok kaba. Ondan hoşlanmıyorum."

İç çektim. "Özür dilerim. Ondan biraz daha nazik olmasını isteyeceğim."

Keşke onu her gün komşuma bırakmak zorunda kalmasaydım ama en azından bize daha iyi bir gelecek sağlayabilmek için çalışmak ve okumak zorundayım.

"Ona sandviçimde fıstık ezmesi sevmediğimi söyleyebilir misin?"

Kaşlarımı çattım. "Ne? Fıstık ezmesi sevmiyor musun? Ne zamandan beri?"

Başını iki yana sallıyor. "Artık istemiyorum. Çikolatalı mısır gevreği ve süt istiyorum."

Dudaklarımı birbirine sürttüm. "Anlıyorum... Sadece çok pahalı."

asıp gözlerini kaçırıyor ve hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Ben de öyle. Bu hayat benim hayal ettiğim gibi değildi.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Biliyor musun? Kulüpten bir sonraki çeki aldıktan sonra sana çikolatalı mısır gevreği alacağım."

Gözlerindeki saf umut kıvılcımı her şeye değişiyor. "Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum ve o da bana daha sıkı sarılıyor.

"Teşekkür !"

Ne kadara mal olursa olsun sözümü tutmak zorunda olduğumu çok iyi bilerek sırtını okşuyorum. Tek sorun şu ki, çek hiçbir zaman o pahalı mısır gevreği markasını almamıza yetmeyecek.

Bu da demek oluyor ki, bu tür bir parayı ele geçirmek için farklı yollara başvurmam gerekecek.

Omzuma yaslanıp esniyor ve onu geri ittiğimde gözlerini ovuşturuyor.

"Hadi," dedim ve onu kucağıma . "Seni yatağına geri götürelim."

"Bekle, ama Rosey'yi istiyorum!" diye yalvarıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve masadan plastik çiçeği alıyorum. "İşte burada."

Çiçeğe sanki doldurulmuş bir oyuncakmış gibi sarılıyor. Çok sevimli.

Onu sahip olduğumuz tek yatağa yatırıyorum ve ikinci yastığın üzerine yanına uzanıyorum, battaniyeyi üzerimize çekerken yatağın yanındaki küçük ışık açık kalıyor, böylece uykuya dalmasını izleyebiliyorum.

En çok bu gibi anlara değer veriyorum, hayatın günlük fırtınası içinde bir parça mutluluk.

Ve kendimi tıpkı onun gibi, uyanıkken gördüğüm kâbuslarla dolu derin bir uykuya buluyorum.

Havuzlar kan havuzları.

Altımdaki zeminde büyüyen kırmızı su birikintileri gözlerimi lekeledikçe görüşüm bulanıklaşıyor.

zorundayım.

Donmuş bir halde, ciğerlerimin almayı reddettiği nefesler yüzünden titreyerek duvarın yanında duruyorum.

Yine oluyor. Ve tekrar. Ve yine.

"İvy!" Adımı duyabiliyorum ama uzakta hareket eden bir ağız görmeme rağmen başka bir şey duymuyorum.

Başım şiddetle dönüyor ama ne yapacağımı bilmiyorum.

Tek duyabildiğim merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerinin sağır edici sesi.

THWACK.

THWACK.

THWACK.

Gözlerimde yaşlar oluşuyor ve yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor, artık ayakta duramayacak hale gelene kadar evi gözyaşlarımla dolduruyorum. Boğuluyorum. Kendi feryatlarımla sefaletinde boğuluyorum. Boğulurken boynumu tutuyorum, nefes almak için uzanıyorum.

Nefes al.

Nefes al.

Nefes al.

Ama ne kadar uğraşayım, ciğerlerim açılmayı reddediyor.

Bacaklarımla hareket ettirmek için ihtiyacım olan hayatı bana vermeyi reddet.

RUN.

Bir ıtırtı beni kıpırdatıyor ve arkamı dönüyorum ama yüzüme yaklaşan ılık bir sis beni uykumdan uyandırıyor. Dik oturuyorum, vücudumun her gözeneğinden ter damlarken ışığı hızla açıyorum.

Hiçbir şey yok.

Hiç kimse.

Yine de...

Pencere açık. Ben

açmadım.

Titriyorum ve az önce gördüğüm kâbustan sıyrılarak yataktan kalkıyorum. Çantamdan bıçağımı çıkardım ve etrafıma bakınırken sıkıca kavradım. Tüm dolapları, tüm kapıları, tüm kuytuları, her dolabın altını ve yatağın altını kontrol ediyorum.

Hiçbir şey.

Derin bir nefes alıyorum ve kalan adrenalini içime çekiyorum.

Belki de her zamanki gibi beni uyandıran kâbustu. Pencereye yaklaşıp dışarı bakıyorum.

Aşağıda, gölgelerin arasında bir adam duruyor.

Neye benzediğini bilmiyorum. Yüzünü göremiyorum ya da sırık gibi vücudu dışında herhangi bir özelliğini seçemiyorum.

Bir rüzgâr tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor ve hemen pencereyi kapatıp sıkıca mühürlüyorum, hâlâ kıpırdamayı reddeden adama bakıyorum.

Belki de sadece rüya görüyordum.

Belki de rüzgar pencereyi açmıştır.

Ya da belki... sadece belki... evimin içinde biri vardı.

BÖLÜM 5

Ivy

BİRKAÇ GÜN SONRA

"ALTINCI MASA," diyor barmen, içki dolu tepsiyi bana doğru iterek.

"Anladım." Dans eden insan kalabalığının arasından kulübün sol tarafındaki bir masaya doğru ilerliyorum ve orada üniversiteden bir kızı tanıyorum

-Silas'ın kuzeni Sunny Reed, hepsi de simlerle kaplı, abartılı kıyafetler giyen arkadaşlarıyla birlikte gülüyor. Uzun, siyah ve yeşil saçları dövmeli teninin üzerine güzelce düşüyor ve kulüp ışıklarında parıldıyor gibi görünüyor.

Siparişi grubun önüne koyuyorum ve hep bir ağızdan alkışlayarak içeceklerini alıyorlar.

"Mutlu yıllar Sunny!"

"Lütfen bunları çıkarabilir miyim?" diye homurdanıyor, başındaki parlak ışıklarla kaplı şapkayı karıştırıyor.

"Hayır!" diyor başka bir kız ve bir fotoğraf çekiyor. "Sadece doğum günün için, söz veriyorum."

"Sonuncusu, evet," diye ekliyor. "Çünkü bu geceden sonra kendimi kesinlikle köprüden aşağı atacağım."

Kızların geri kalanı ona bağılıyor ve o da içkisini alıp bir dikişte bitiriyor, sonra bana geri veriyor. "Bir tane daha."

"Elbette," diyorum beceriksizce gülümseyerek, ama kızın yüzündeki taş gibi soğuk ifade değişmiyor.

Doğum günü kızı olduğu için bu kadar sinirlenen hiç görmemiştim.

Omuz silkip arkamı dönüyorum ama aniden sersemlediğimi hissediyorum ve kendimi kabinlerden birinde yakalıyorum. Bacaklarım enerjisizlikten titremeye başladı ama devam zorundayım. Tembellik edecek zaman yok. Üniversitedeki bazı boş saatlerde uykumu alacağım. Bu lanet paraya daha çok ihtiyacım var.

Bardan bir sonraki siparişi alıyorum. "Masa yirmi. Arka tarafta."

"Anladım," diyorum ve her şeyi bir çırpıda tepsiye yerleştiriyorum.

Sıkıcı bir iş olsa da, eğitimimin yanı sıra bu işi de yapabildiğim için minnettarım. Cora'nın sıcak bir yuvası ve tok bir karnı olmasını sağlamama yetecek kadar para sağlıyor. Geri kalan her şey üstüne sos oluyor.

Burası bir RIVERA kulübü olsa da, burada kendimi nispeten güvende hissediyorum çünkü Silas'ın burada anne ve babasının işyerlerinde çalışan insanlardan herhangi birini tanımasına imkân yok. O şerefsizlerin beni burada aramasına imkan yok. Benim gibi bir kızı fark edemeyecek kadar zengin ve popüler adamlarla oynamakla meşguller.

Ayrıca, onlardan çaldığım şey sahip oldukları servetin yanında çerez parasıydı. Eminim hafta çaldığım o küçük miktardaki parayı unutmuş olacaktırlar.

HEATH

Crescent Vale City'nin merkezindeki RIVERA kulübünün arka tarafındaki masadan, dalgalı koyu kahverengi saçları ve çökmüş gülümsemesiyle, kalabalığın arasından ağır ağır ilerleyerek müşterilere içecek ve yiyecek getiren sunucuyu izliyorum. Sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi insanlardan ustalıkla kaçıyor, ancak her teslimattan sonra dizleri sallanırken bir mobilyaya yaslanıp soluklanmak için bir an duruyor.

Sanki kendini aşırı zorluyor, artık işlevini yerine getiremeyecek hale gelene kadar sınırlarını zorluyor. Peki ne için? Birkaç dolar için mi?

Keşke anlayabilseydim.

Burada çalışan bir kız, bırakın zamanı, böyle prestijli bir üniversiteye gidecek parayı nereden buluyor? Gündüzleri okuyor, geceleri çalışıyorsa ne zaman uyuyor?

Meraklandım.

Max'in tüm eğlenceyi yaşamasına izin vermek için çok fazla.

Müşterilere hayatı buna bağılıymış gibi hizmet ederken pistte dans eden insanların arasında zahmetsizce hareket ediyor, sahte bir kırmızı gülümseme takınıyor ve tatlı gözlerle sanki numara yapmakta ustaymış gibi bakıyor.

Başka hangi konularda yetenekli olduğunu merak ediyorum... ve daha fazlasını öğrenmeden önce Max'in onun hayatına girmesini beklemeyeceğim.

İşitme cihazını parmaklarımın arasında yuvarlıyorum ve o arkamdaki masaya yaklaşırken başka tarafa bakıyorum. Yüzümü kapüşonuma saklayıp duvara doğru dönüyorum ama yanımdan geçtiğinde bileğini kavıyorum.

Yolda durup yüzündeki sahte gülümsemeyle bana bakıyor ve gülümsemesi unutulup giderken kim olduğumun yavaş yavaş farkına vardığını görmek mükemmellikten başka bir şey değil.

"Çalışabileceğin onca yer varken... bir RIVERA kulübü mü seçtin?" Kapüşonumun altından ona bakarak düşüncelere dalıyorum.

"Ne-"

Tutuşumdan kurtulmaya çalışıyor ama elim bileğinin tamamını kolayca kavırıyor. "Hayır. Artık bana cevap vereceksin."

Masanın altından kısa bir süre için bıçağı gösteriyorum, o da bıçağı fark ediyor ve hemen direnmeyi bırakıyor.

Elindeki tepsiyi masamın üzerine bıraktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Ne tür bir kız soyduğu adamın yerinde çalışmayı seçer?" Yüzümde bir sırıtma belirirken yüzü bembeyaz oluyor. "Otur. Aşağı." Hiçbir yere gitmeyeceğini anlayana kadar önümdeki koltuğa bakıyorum.

Yutkunuyor ve başını sallıyor, ardından onu serbest bırakıyorum ve yavaşça önümdeki koltuğa oturuyor.

Silas'ın ona neden dal dediğini şimdi anlıyorum. O kadar ince ki, muhtemelen elimi kalçasının etrafına da sığdırabilirim. Hastalık derecesinde ince. Sanki ona doğru hapşırsam hastanelik olacakmış gibi.

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyor kollarını kavuşturarak.

Tepsiden servis etmesi gereken içeceklerden birini alıyorum. Bir yudum aldıktan sonra tadına bakıp geri çekiliyorum.

Elma suyu mu? Yetişkinler kulübünde kim elma suyu sipariş eder ki?

"Bizden neden çaldığını bilmek istiyorum."

Homurdanıyor. "Bunu anlamada iyi şanslar."

Gözlerim kısıldı. "Yani kabul ediyorsun?"

"Hiçbir şeyi kabul etmiyorum." Alay ediyor. "Buraya beni gözetlemeye geldin, değil mi?" Nefesini içine çekiyor. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

Çok hızlı. Bunu sevdim. "Silas bana adını söylediğinde anlaması kolay oldu. Buraya çok sayıda Spine Ridge Üniversitesi öğrencisi gelir. Konuşurlar." Ona dikkatle bakmak için durakladım. "Onları ben yapıyorum."

Gözleri hala masanın altında tuttuğum bıçağa doğru bakıyor. Koyu kahverengi gözlerinde en ufak bir korku belirtisi yok, sadece öfke var ve bu yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor çünkü şimdi sadece daha fazla meraklandım.

"Şimdi.. bizden neden çaldığınızı söylemek ister misiniz?"

Sanki onu buraya kadar takip edip bana gerçeği söylemesini isteme cüretini gösterdiğime inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

Kollarını kavuşturup koltuğuna geri oturdu ve "Hayır" dedi.

Gözleri meydan okuyarak parlıyor ve bu benim sikimi kaldırıyor.

"Dediğim gibi, ben bir şey yapmadım." Bu kız ...

Başında dolaşan tehdidimize rağmen, teslim olmayı reddediyor. Ondan hoşlanıyorum.

"Sende bize ait olan bir şey var," diyorum. "Bende size ait olan bir şey var."

Cebimi karıştırıyorum ve işitme cihazını çıkarıp önündeki masaya koyuyorum.

Ne olduğunu anladığında gözleri büyür.

"Devam et. Al şunu."

"Bu bir tuzak, değil mi?" diye mırıldanıyor. "Bunu bana öylece geri veremezsin."

"Onu saklamaktan daha fazla kazanacağım bir şey yok," diye yanıtlıyorum. "Bilmem gereken her şeyi zaten öğrendim."

Yüzü yavaşça hayalete dönüyor ve kafasında ne tür düşüncelerin döndüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum. Onun hakkında nerede çalıştığından daha fazlasını bilip bilmediğimi merak edip etmediğini.

Cevabım evet.

İşitme cihazını masadan almaya çalışıyor ama elini tutuyorum ve eliyle kapattığında onu durduruyorum. Gözlerinde korku olmasa bile, teninden sızan korkuyu hissedebiliyorum, dehşet ruhumun en karanlık kısımlarını .

Silas'la birbirimize benzediğimiz tek yer burası.

"Burada kalabalığın içinde saklanarak güvende olduğunuzu sanıyorsunuz. Ama bizden saklanabileceğin hiçbir yer yok. Sen olduğunu biliyoruz." Masaya doğru eğildim. "Ve bize gerçeği söyleyen de söylemesen de suçunun ödeyeceksin."

Bir saniye boyunca bana baktı, geri çekilmeyi reddetti. Sonra işitme cihazıyla birlikte elini çekti, koltuktan atladı ve onu işe alan adama tek bir kelime bile etmeden doğruca işyerinin çıkışına doğru yürüdü.

Sanırım onu gerçekten korkuttum.

Yüzümde hınzır bir gülümseme oluşuyor.

Güzel.

Ivy

"NE YAPIYORSUN?" bağılıyor barmen, ben bisikletimi standdan çıkarırken.

"Artık yapamıyorum. Bırakıyorum."

"Ne?!" Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor, belki kaçırmışımdır. "Ama bu gece sana ihtiyacım var! İçerisi tıka basa dolu!"

İçimi çektim ve bir an durdum. "Özür dilerim."

Yüzündeki hayal kırıklığı canımı yakıyor ama yapabileceğim bir şey yok. Oraya geri dönemem.

Oraya asla geri dönemem çünkü beni bekliyor olacaklar ve bunu riske atamam.

Fikrimi değiştirmeden önce bisiklete atlayıp yola çıkıyorum.

Sikeyim.

Buradan çıkmam lazım.

Club RIVERA'dan olabildiğince uzaklaşmak için birkaç kavşaktan geçerken ve trafikte ilerlerken tekerlekler olabildiğince hızlı dönüyor. Çılgınca pedal çevirirken kalp atışlarım tavan yapıyor, karanlıkta caddelerde çaprazlama ilerliyor, karşıdan gelen bir arabadan zar zor kaçıyorum. Hiçbir şey için durmuyorum, kırmızı ışıktaki bile ve neredeyse kendimi öldürtmek daha kolay bir seçenek gibi geliyor.

Ta ki o küçük tatlı yüz tekrar aklıma gelene ve hemen yavaşlayana kadar.

Cora... geri dönmemi, sarılmamı ve her şeyin yoluna gireceğini söylememi bekliyor. Bana güveniyor.

Ve onu hayal kırıklığına

uğrattıyorum, tekrar tekrar. Eve

gitmek zorundayım.

Şehirde bisiklet sürmeye devam ederken acıyla nefes alıyorum ve gözyaşlarımı yutuyorum, ancak her araba ve her motosiklet

geçerken bir an duraksıyorum. Ya beni takip ediyorlarsa?

Ya Heath bana işitme cihazını geri verdiyse ve tüm bunları tepkimi ölçmek için söylediye? Ben kendimi kaybetmeden önce beni ne kadar zorlayabileceğini görmek için?

Gidişimi izlemek için... ve beni doğruca kendi lanet evime kadar takip etmek için mi?

Hayır.

Soğuktan titriyorum ve doğruca şehir parklarından birine gidiyorum, orada bir bankın yanında durup oturuyorum. Cebimden telefonumu komşu telefonu açana kadar çaldırıyorum.

"Hey. Benim."

"Eve dönmen ne kadar

sürer?" "Ben... Ben

yapamam."

"Neyi yapamam?"

"Cora ve kedime benim için bakabilir misin?" "Ne

demek istiyorsun? Mesela... geceleri?"

"Evet," diyorum, hâlâ

titriyordum. "Oh fu-"

"Lütfen." Yalvarmaya karşı değilim. "Eve gelemem." "Neden?"

Benden şüpheleniyor gibi.

"Bu güvenli değil."

Bir an homurdandı ve onun için de zor olduğunu , ama ona gerçeği söyleyemem, yoksa bana asla yardım etmez.

"Lütfen, önemli olmasaydı sormazdım," diyorum. "Sadece birkaç günlüğüne. Geri döneceğime söz veriyorum."

Yüksek sesle iç geçirir. "Peki. Ama bana borçlusun. Hem de çok." Omuzlarımdan bir yük kalktı. "Teşekkür ederim. Ödeyeceğim." "Ödesen iyi olur."

"Evet, kesinlikle," diye onu temin ederim. "Sana iki katını vereceğim." "Güzel. Çünkü yapacak başka işlerim var."

"Biliyorum. Özür dilerim. Teşekkür . Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Evet, evet." Ben başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyor ve hemen gözlerim doluyor.

İşte bu . Bitti.

Artık Cora yok.

En azından kısa bir süre için.

Bir süreliğine küçük bir çocuğa bakmak zorunda kalmayacağım için rahatlamış hissetmem gerekse de, onu da hayal kırıklığına uğratma düşüncesi gözlerimi yaşartıyor.

Onu güvende tutacağıma söz verdim. Ona bizim için bir hayat kuracağıma söz verdim.

Ve şimdi beni orada takip eden o şerefsizler yüzünden çok ihtiyacımız olan ekstra parayı kazanabileceğim tek işimi de kaybettim. Hepsi işitme cihazım düştüğü için.

Cebimden çıkarıp bir süre ona bakıyorum.

O çocuklar bu üniversitede kalmak için tek şansımı mahvediyor, işimi mahvediyor, başarmak için çok çalıştığım her şeyi mahvediyor. Peki ne için? Benim için dünyalara bedel olan para onlar için cep harçlığı.

Neredeyse beni onlardan çaldığıma pişman edecekler.

Neredeyse.

Ama o paraya onlardan daha çok

ihtiyacım var. Akıl sağlığımdan daha çok

ihtiyacım var.

Ve eğer benimle oynamak istedikleri oyun buysa... O

zaman onları alaşağı etmek için elimden geleni

yapacağım.

BÖLÜM 6

Ivy

GÖZLERİM ZOR AÇIK KALİYOR.

Dün gece bir parkta bir ağacın arkasına saklandım ve bir gram bile uyuyamadım.

Ama ben buradayım.

Burada, Spine Ridge U kampüsündeyim ve yemin ettiğim gibi derslerime gidiyorum. Hiçbir şey beni bu kadar kolay pes ettiremez.

"Hey, Ivy! Gel bizimle otur!" River Landon, bu üniversiteye geldiğimden beri sık sık katıldığım arkadaş grubuyla öğle yemeği yediği çimlerin üzerinden bana el sallıyor.

Hay sikeyim. Yanımda yiyecek bir şey getirmediğim için bugün gerçekten oturmak istemiyordum. Ama River beni çağırdığına göre oraya gitmem gerekecek.

"Derslerin nasıl gidiyor?" Océane Pearce bana gülümsüyor, koyu teni parlak güneşte o kadar ışıldıyor ki benim bile gözlerim kamaşıyor. "Spine Ridge U'ya alışmaya başladın mı?"

Omuz silkiyorum ve gülümsüyorum. " değil. Yavaş yavaş alışıyorum."

İkizler Xavier ve Aspen Caruso, aile boyu bir salatayı paylaşıyorlar. Biri salatalık ve turşuları seçerken, diğeri onlardan şiddetle kaçınır ve sadece kuru üzüm ve elma dilimlerini yer. Xavier elmalardan birini çalmaya çalışır, ancak Aspen onun çatalını geri çevirir. "Meyveler benim. Anlaşmamız böyleydi."

"Orospu," diye fısıldıyor nefesinin altında, çatalına da vuruyor.

Kadın yüzüne bir parça kuru üzüm tükürüyor.

"İğrenç!" Xavier yüzünü siliyor ve Aspen çilli burnunu eğlenerek kaşıyor.

River gülüyor. "Hiç nazik , değil mi?"

"Annemin rahminin yarısını benden çaldığından beri kız beni rahatsız ediyor," diye homurdanıyor Xavier ve Aspen karşılık olarak onun omzunu yumrukluyor.

River parmaklarını koyu kahverengi saçlarında gezdirerek, "Aranızdaki sevgi bulaşıcı," diye şaka yapıyor.

"Şimdi ne için kavga ediyorlar?" River'ın ağabeyi Talon, grubun üzerinde dururken soruyor.

Océane ayağa kalkıp Talon'un yanaklarını "Havayı paylaşıyoruz," diye şaka yapıyor. "Nerelerdeydin?"

"Ekstra ders," diyor, kendini beğenmiş bir şekilde onu dudaklarından öpüyor ve herkesin önünde ona sahip çıkıyor. "Buradan çıkmaya hazır mısın?"

"Eminim," diyor.

"Nereye gidiyorsun?" Aspen soruyor, bir zamanlar bana doğal olmadığını söylediği orta uzunluktaki kızıl saçlarını geriye atıyor, oysa tamamen öyle görünüyor. "Eğlenceli bir yere mi?"

"Talon beni bir randevuya çıkarıyor." Parlak bir şekilde gülümsüyor, kıvrıkcık siyah saçları rüzgârda dalgalanıyor. "Hepinizle sonra görüşürüz. Ve Ivy, seni yakalamalıyız

yakında. Bana mesaj at, tamam mı? Dışarıda bir gece için plan yaparız." Göz kırıyor.

"!" Cevap veriyorum.

Onlar uzaklaşırken Talon kolunu onun omuzlarına atar.

River, "Bu ikisi bütün gün birbirlerinin yüzüne salya akıttılar," diye homurdanıyor.

"Sadece hak iddia ediyor," diyor Xavier. "Bu avla kim yapmaz ki?"

Aspen yüzünü buruşturur. "Abi."

"Ne? O bir av." Bana baktı. "Bunu inkar edemezsin." Başımı

salladım. "Doğru. Muhteşem bir kız."

Xavier elleriyle garip bir hareket yapar. "Gördün mü?"

Aspen gözlerini deviriyor ama Xavier çoktan düşüncelerinin içinde kaybolmuş. Sersemlemiş gibi görünüyor, uzakta bir şeye bakıyor. Bakışlarını takip ettiğimde Sunny Reed'i görüyorum; süper uzun siyah-yeşil saçları bir o yana bir bu yana sallanıyor ve her zamanki huysuz ifadesiyle kampüste dolaşıyor. Arkadaşları arkasından kuyruk olmuş, sanki kraliçeden bir nefes almaya çalışıyorlarmış gibi ona yetişmeye çalışıyorlar. Döndüğünde, içlerinden biri telefonunu çıkarıp fotoğrafını çekiyor, o da öldürücü bir gülümsemeyle çeşmeye yaslanıyor.

"Xavier," diyor Aspen ama o dinlemiyor bile. "Merhaba, dünyadan Xavier'e." Elini yüzünün önünde sallıyor.

"Ne?" diye mırıldanıyor.

Gülüyorum. "Bakıyorsun."

Çatık kaşlarıyla başka tarafa bakıyor. "Hayır, sadece derslerimden yoruldum, hepsi bu." Çatalını hızla ortak salata kâsesine daldırıp beş salatalık dilimi çıkarıyor ve hepsini marulla birlikte ağzına atıyor. "Biraz ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, ben iyiyim. Teşekkür ."

"Aç değil misin?" River soruyor.

"Hayır, hayır, çoktan yedim," diye

yalan söylüyorum. Hep yalan

söylerim.

Eğer yapmasaydım... burada hiç yemek yemediğimi bilirlerdi. Asla.

Ve onlar gibi zengin bilmelerini istemiyorum.

Kafeteryada ne varsa parayla satılıyor ve benim param . Evden yiyecek getirmiyorum çünkü hiç yok. Her şeyi Cora ve benim için kahvaltı ve akşam yemekleri için saklıyorum; hepsi bu. Eskiden bazen işte yemek yedim ama artık böyle bir şey söz konusu değil. İki öğüne alışmıştım. Ne yazık ki midem, Spine Ridge Üniversitesi'ndeki toplumsal normlara uyma ihtiyacımı kabul etmiyor.

Buradaki neredeyse herkes zengin. gibi burslu olan birkaç kişi dışında. Çoğu da burslarını kaybetmemek için bir gelip ders çalışıyor ve kıçlarını yırtıyor.

Sadece uyum sağlamak istiyorum. kadar numara yapmak.

Boğazımı temizliyorum ve üniversite arazisinde etrafıma bakınırken, bıçaklı küpesi olan sırık gibi kahverengi saçlı bir çocuğun yavaşça bana doğru yürüdüğünü fark ediyorum.

Ve sonra gözlerimiz birleştiği arkamızı dönüyoruz.

Maksimum

İKİ DAKİKA ÖNCE

Kampüs arazisinde koşuyorum, uzun bir ders gününün ardından sıcak güneşin tadını çıkarıyorum. Derin bir nefes almak için bir an duraksıyorum ama göz ucuyla tanıdık koyu kahverengi saçlı bir kız gördüğümde rüya görmediğimden emin olmak için iki kez göz kırpmam gerekiyor.

Silas'ın tuvalete kadar kovaladığı kız, bir grup arkadaşıyla çimlerin üzerinde oturuyor. Ne tesadüf.

Başımı eğiyorum ve gruptaki bazı insanlar yemek yerken onun çantasını yerleştirmesini izliyorum. Onlarla sohbet ederken garip bir şekilde karnını tutarak gülümsüyor ve ona bir ısırik teklif ettiklerinde, daha fazla kibarca reddediyor.

Ne hakkında konuştuklarını ya da peşinde ne tür adamlar olduğunu bilip bilmediklerini merak ediyorum. Ama en çok da ne düşündüğünü, Heath ve Silas için endişelenip endişelenmediğini ya da onları umursamayacak kadar hayatta kalmaya çalışmakla meşgul olup olmadığını merak ediyorum.

Telefonum çalıyor ve kim bakıyorum.

Heath: Boş bir saatin var, değil mi?

Ben: Evet...

Heath: Git konuş onunla.

Ben: Yalan söyleyemem.

Heath: Dene. Benim için. Lütfen.

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum ve iç çekiyorum. Benden böyle bir şey istediğinde hayır demek çok ama çok zor.

Onun gibi bir kızla konuşmaya karşı koyabileceğimden değil. Sadece o ilk adımda ters yöne doğru koşmak istiyorum. O çok güzel. Çok ... gizemli.

Sinirlerimi bir kenara bırakıp henüz beni görmemişken yaklaşıyorum ama yaklaştığım anda gözlerimin içine bakıyor.

kalıyorum, arkamı dönüyorum ve yürüyüp gidiyorum.

Sen ne halt , Max?

Seni zavallı, gergin orospu çocuğu. Kendine gel.

Kafatası ve Yılan Evi'nin etrafında bir tur daha koşuyorum, ama çimlere geri döndüğümde, arkadaşlarıyla birlikte gitmişti.

Lanet olsun. Şansımı kaçırdım.

Lanet olsun. Keşke cesaretini toplayıp-

"Hey."

Ciyakladım ve su şişemi düşürdüm. "Siktir!"

Ama kimin konuştuğunu görmek için döndüğümde şişeyi tamamen unuttum. Ve açık çenemi.

Bu o. Tam duruyor. İpeksi pürüzsüzlükteki saçları, zeytin rengi teni ve herkeste öpme isteği uyandıran dolgun hayal edebileceğimden çok daha güzel.

Ve benimle konuşuyor.

"Merhaba?" diye tekrarlıyor, yüzünde tuhaf bir ifade var.

Ama hala ne diyeceğimi bilmiyorum. Tek yapabildiğim bakmak. O muhteşem yüze, içinde boğulabileceğim o karanlık, için için yanan gözlere bakmak. Yüce Tanrım.

"Merhaba? İngilizce biliyor musunuz?" diye tekrar soruyor, elleriyle işaretler yapıyor ve işaret dilini kullanmaya çalıştığını fark ediyorum.

"Ah evet," diyorum, deli gibi kızarak. "Özür dilerim."

"Vay canına. Tamam. Kafa karıştırıcı." Garip davrandığım için yüzü buruş buruş oldu ve öyle olduğumu biliyorum, ama Tanrım, o haldeki yüzü bile mükemmellikten başka bir şey değil.

"Bu garip bir soru olabilir ama beni takip ediyor musun?" diye soruyor.

Gözlerim büyüdü. "Hayır, ben-"

"Bana doğru yürüdüğünü gördüm ve sonra ben hala çimlerde otururken arkamı döndüm ve şimdi yine buradasın."

Lanet olsun. Suçüstü yakalandım.

"Ne istiyorsun?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Zihnim bozuldu. Sadece onun gibi biriyle konuştuğum için tamamen ve tamamen kırıldı.

Homurdanıyor. "Her zaman kızlara gizlice yaklaşır ve sonra konuşamıyormuş gibi mi yaparsın?"

"Hayır. Kızlar değil-"

Başını eğiyor ve kollarını kavuşturuyor. "Erkekler de mi?"

"Yani, tabii ki, erkekleri umursamıyorum." Gözlerimi kapatıyorum ve zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum. "Hayır. Garip olduğumu kastetmiştim. Birine gizlice yaklaştığımdan değil. Öyle bir niyetim yoktu. Sadece... oldu işte." Başımın arkasını kaşırken gülüp geçiyorum ama bu noktada sadece aptal gibi konuşuyorum. "Sana söylemek istediğim şey hiç de bu değildi."

Kaşlarını çatıyor ve kaşlarındaki tüm tüylerin kıvrılıp bir araya geliş şekli oldukça sevimli. "O zaman bana ne söylemek istiyordun?"

Her saniye sanki kalbimdeki tüm atışlar rüzgâra yazılmış notalarmış ve onun kulaklarına çarpmayı umuyormuş gibi geliyor.

Gözlerini deviriyor ve benimle aynı anda su şişemi almak için eğiliyor ve ellerimiz havada çarpışıyor. Elektriklenme anlık oluyor ve o şişeyi kapıp geri vermeye çalışırken elimi geri çekiyorum.

"Peki... Kurukafa ve Yılan Topluluğu'ndan bir adamın neden bana gizlice yaklaştığını söylemek ister misin?" Gözlerini kısıyor. "Çünkü *onlarla* arkadaş olduğunu *bildiğimin* farkındasın, değil mi?"

Vay canına. Bir an için Silas ve Heath'in varlığını neredeyse unuttuyordum.

"Sadece seninle konuşmak istedim,"

diyorum. "Evet, doğru."

"Hayır, ciddiym." Boğazımı temizliyorum. "Seni gördüm... onlar daha seni fark etmeden önce."

Kahkahayı patlatmadan önce bana şüpheli bir bakış atıyor. "İyi bir tane."

Yanımdan geçip gidiyor, ben de bu işi sonuna kadar götürmeye kararlı bir şekilde yürüyorum.

Onun ayak izlerini takip ediyorum. "Bekle. Bu bir yalan değil. Buraya onlar için gelmedim. Seni tanımak istiyorum."

"Gerçekten mi?" diye alay ediyor. "Neden bunu istediğini düşünüyorsun ki? Silas beni kovaladı diye mi?"

"Çünkü iyi birine benziyorsun ve sen... çok ."

Bir an duraksıyor. "*Güzel ve muhteşem* olduğumu mu düşünüyorsun?" Kendini tutmaya çalışmış ama başaramamış gibi bir kahkaha patlıyor.

Tanrım, konu kızlara gelince neden bu kadar aptal oluyorum? Erkeklerle ne söyleyeceğimi hep biliyorum ama kızlar? Kızlar beni korkutuyor.

"Bak, bunu kötü anlamda söylemiyorum ama sana güvenmiyorum. Rivera ve Preston'la arkadaşsın."

"Yani?" Omuz silkiyorum. Bir sorun göremiyorum.

"Bu işe yaramayacak." Tekrar arkasını döndü ama ben o kadar kolay pes etmedim.

"Vay canına. bakalım. Sırf kiminle takılıyorum diye beni reddedecek misin?" diye sordum.

"Evet. Doğru anladın."

"Ben arkadaşım değilim,"

diyorum. "Ama yakınsın."

"Bu bir şey ifade etmiyor."

"Evet, öyle." Birdenbire olduğu yerde durdu ve bana baktı. "Neden peşimde olduklarını biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Umurumda değil."

Şaşkın bir yüz ifadesi takınıyor. "Topluluğunuzdan çaldığım umurunuzda değil mi?"

Ceplerimi boşalttım ve bozuk paraları çıkardım. "Ne istersen çal. Zaten beş parasızım. Hiçbir şeyim yok, bu yüzden hiçbir şey de kaybedemem. Kalbim dışında."

Homurdanıyor. "Bu hiç mantıklı değil."

"Biliyorum, ama sana olan çekiciliğim de öyle, yine de ."

Yüzü kar gibi solgunlaşıyor ve bunu yüksek sesle söylemiş olabileceğimi fark ediyorum.

Aman Tanrım.

Birden midesi gurulduyor ve ellerini karnının önünde tutuyor. "Bunu duymadın."

"Evet, öyle yaptım." Gülümsüyorum ve elimi omzuna koyuyorum. "Sana söz veriyorum, o adamlar her ne sebeple senin peşindeyse ilgilenmiyorum. Sadece... izin ver seni geç bir öğle ya da erken bir akşam yemeği için dışarı çıkarayım. Benden olsun."

Sözlerimin ağırlığını anlamaya çalışır gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Şehir merkezinde harika bir yer biliyorum, Sammy's Sandwich Shop. Tadabileceğiniz en iyi teriyaki tavuklu sandviçler onda. Mesela,

On tanesini yemek istemenize neden oluyorlar. Şaka yapmıyorum. Drool-worthy."

Yine homurdanıyor, ben de bir gülümseme ekliyorum.

"Lütfen?" Mırıldanıyorum. "Yanlış bir başlangıç yaptığımızı biliyorum. Ama lütfen seni sandviç yemeye götürmeme izin verir misin?" diye sordum. "Koşulsuz."

Yüksek sesle iç geçiriyor ve beni tekrar ölçüyor. "Tamam, . " Elimi yumruk yapıp kendi kendime tıslıyorum, "Evet."

Ama kıkırdaması onun da duyduğunu açıkça ele veriyor. "Sadece yemek." Bir parmağını kaldırıyor. "Bu kadar."

"," diyorum kocaman bir sırtıtışla.

Homurdanıyor. "Sen inatçı bir orospu çocuğusun, bunu biliyor musun?"

Yüzümde gururlu bir gülümseme oluşuyor. "Ne olduğunu bile bilmiyorsun." Göz kırpıyorum. "Bir saat içinde çeşmenin yanında buluşalım."

BİR SAAT SONRA

Ceketimi giydim ve kapıdan çıkmadan önce güzel görüldüğümünden emin olmak için aynada saçlarımı taradım. Ama bunu yaptığım anda Heath omuzlarımdan tutup beni durduruyor.

"Vay be, bu kadar güzel giyinmiş nereye gidiyorsun?"

"Dışarı," diye cevap veriyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Kiminle?"

"Kim olduğunu *biliyorsun*." Yüzümü buruşturdum. "Onunla konuşmamı *sen* söyledin."

"Oh..." Kaşları kıpırdıyor ve dudağındaki piercingi ısırıyor. "Neden öyle demedin?"

İç çekiyorum. "Çünkü bunu mahvetmeni istemiyorum."

"Neyi mahvedeyim?" Homurdanıyor ve göğsümü işaret ediyor. "Bunu neden yaptığımızı hatırla."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, evet, bir hırsız yakalıyoruz."

"Aynen öyle." Cebinden bir tomar para çıkarıyor ve ellerime sıkıştırıyor. "Bu sende kalsın. Nereye gidiyorsan yanında götür. Bir noktada görünür olduğundan emin ol."

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı. "Tamam..."

Burada ne yapmaya çalışıyor?

Eğilir ve fısıldar, "Nedenini sorma. Sadece ." Sesi beni

teslimiyete sürüklüyor. "Peki."

"Aferin oğlum."

Kalbim boğazımda atıyor, ama sonra serbest bırakıyor ve kapıdan dışarı itiyor. "O küçük hırsızla iyi eğlenceler."

BÖLÜM 7

Ivy

Elimde motorumla büyümüş giriş kapılarının yanında beklerken bir motosiklet hemen duruyor ve kaskını çıkarana kadar bir saniye boyunca çatık kaşlarla bakıyorum.

"Max?!"

Kocaman bir sırtışıla, "canlı," diyor.

"Motosiklet mi?" Etkilendim. "Seni motosiklet biri olarak ."

koltuğa vuruyor. "." "Ne, ben mi? O şeyin

üzerine mi?"

"Evet, neden olmasın?"

Bir elimi kaldırdım. "Hayır, teşekkürler."

Bir yabancıyla motosiklete binmemeyi tercih ederim, özellikle de Kafatası ve Yılan Topluluğu'nun bir parçası olan biriyle.

"Şey, bu çok kötü çünkü bu kadar hızlı gidince hava soğuyor," diyor kaskını tekrar takmadan önce.

Birdenbire o deri kıyafetle o kadar da aptal görünmemeye başladı. Kahretsin, ona gerçekten çok yakışmış.

"Sammy's Sandwich Shop'ta görüşürüz o zaman." Vizörü indirir ve gaza basar. "Orada yarışalım!"

O giderken gülüyorum ve bisikletime atlıyorum. Dağdan aşağı inmek kolay; yukarı çıkarken neden buraya kaydolduğumu hep sorguluyorum. Ama böyle kaygısız günleri seviyorum, aşağıdaki Crescent Vale City'ye doğru yarışırken rüzgarın saçlarımı süpürmesine izin veriyorum.

Sonunda dükkana vardığımda, elbette Max'in motosikleti çoktan ön tarafa park edilmişti ve bir masanın yanında kendini beğenmiş bir şekilde oturmuş, modaya uygun bir şekilde geç kalmışım gibi bana el sallıyordu.

Gözlerimi devirip el sallıyorum, sonra da içeri giriyorum.

"Sonunda bana katılman ne güzel," diye şaka yapıyor.

Onun yanındaki koltuğa oturdum. "Ha-ha. Dağdan inerken ölmediğime sevindim."

"Hey, ben güvenli ve sorumlu bir şekilde araba kullanıyorum," diye karşılık verir. "Sen sadece korkuyorsun ve bunu kabul etmiyorsun."

"Elbette, kabul ediyorum." Omuz silkiyorum. "Yabancılarla motosiklete binmem."

"Whoa." Elini kalbine götürdü. "Sence ben yabancı mıyım?"

Bariz alaycılığı beni güldürüyor ve onu şakacı bir şekilde itiyorum.

"Endişelenmeyin, anlıyorum" diyor.

"Motosikletlerle ilgilenen bir adam olduğunu düşünmemiştim," diyorum.

Arkasına yaslanıyor. "Motosikletimin bana verdiği özgürlüğü seviyorum. Yollarda savrulmak, esintinin tadını çıkarmak." İç çekiyor. "Her neyse, aç mısın?"

Garsonu çağırıyor ve ikimiz de sandviçlerimizi sipariş ediyoruz. Midem hala gurulduyor ve nihayet geldiğinde, sadece kokusu bile ağzımı sulandırıyor.

Sadece aç olduğum için geldim. Arkadaşlarımla alacak param olmadığını bilmelerini istemiyorum. İmajımı korumak için mücadele ediyorum ama gerçeği öğrenmelerini istemiyorum. Özellikle de hayatımın daha da zorlaştığı şu günlerde. kalan tüm parayı komşum Bayan Schwartz'a verdim, böylece Cora'ya göz kulak olmayı ve onu güvende tutmayı kabul .

Onlardan güvende.

Ama şimdi burada bir sandviç dükkanında onlardan biriyle oturuyorum.

Ona güvenebilir miyim?

Benim için aldığı sandviç harika görünüyor ama tadına bakmakta tereddüt ediyorum.

" , " diyor Max bana. Gülümsüyor, yanaklarındaki gamzeler görmezden kadar sevimli. "Aç olduğunu biliyorum. Sadece ye. Söz veriyorum, sonrasında kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Derin bir nefes alıyorum ve sandviçi elime alıyorum. Guruldayan midem ona sindirecek bir şeyler vermem için yalvarıyor ve önümde teriyaki tavukla dolu bu lezzetli ekmek dururken bunu görmezden gelmek çok ama çok zor.

İyi. Bir sandviç yemenin zararı olmaz, değil mi?

Bir ısırık alıyorum ve tadı çok güzel olduğu için neredeyse mutluluk gözyaşları döküyorum. "Ve?" Max soruyor. "İyi, değil mi?"

Hızla yutuyorum, bir sonraki lokmayı açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi çiğniyorum ve arada başımı sallıyorum. "Tanrım, bu çok güzel."

Gururla gülümsüyor. "Gördün mü?

Sana söylemiştim." "Buraya sık gelir misin?" diye sordum.

"Haftada bir kez. Belki daha fazla."

" canına, etkilendim," diyorum, benim için de sipariş ettiği buzlu çaydan bir yudum alarak.

"Ben basit bir adamım. Sevdiğim bir yemek bulduğumda, bir sonraki şeye geçmeden önce bir ay boyunca düşünebildiğim tek şey o oluyor."

"İlginç."

"Çok özel bir damak zevkim var," diyor kendi kendine gülerek. "Babanız şef olunca böyle oluyor. Seçici oluyorsunuz."

"Baban şef mi?"

"Evet, hem de çok ünlü. Şef Fletcher. Adını hiç duymadın mı?" Sandviçinden bir ısırık daha alıyor. "Bütün o yemek programlarına çıkıyor."

"Hayır, ben televizyon izlemem." Ben de utanmış görünmemeye çalışarak bir ısırık daha alıyorum. Keşke bilseydi.

"Ne? Mesela... hiç mi?"

Omuz silkiyorum. "Zamanım yok." En azından kısmen doğru.

"İşte." Telefonunu açıp bana babasının bir YouTube videosunu gösteriyor ve gülümsemesi bana Max'i hatırlatıyor.

"... çok tatlı," diyorum. "Çok hoş birine benziyor."

"Evet, duvardaki bir sineği bile incitmez," diyor Max. "O gelmiş geçmiş en havalı kişi ve üvey kardeşlerimin çoğu da aynı fikirde."

"Birden fazla mı var?" Kaşlarımı çatıyorum.

Başını sallıyor ve parmaklarıyla yüksek sesle sayıyor. "Elliot var, erkek kardeşim, sonra Levi Torres var, büyük üvey erkek kardeşim ve Sunny Reed var, büyük üvey kız kardeşim. Annemin üç ortağı var. Onlar poli."

İçkimden bir yudum aldım. "İlginç."

Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum ama herkes kendi yoluna.

"Peki ya ailen? Ailen nasıl biri?"

"Ailem mi?" Neredeyse yemeğimde boğuluyordum. "Oh, uh ... Ben ..."
Derin bir nefes alıyorum. "Etrafta değiller."

Bu konuda konuşmayı sevmiyorum çünkü bu beni her zaman arkamı kollayan tek kişinin artık burada olmadığı gerçeğiyle yüzleşmeye zorluyor. Ve bu çok acıtıyor.

BEŞ YIL ÖNCE

EVE GİDERKEN mezarlığın yanından geçiyorum, çitlerle çevrili alanın içine bir göz attıktan sonra tenimdeki çürüğe çarpan rüzgârı savuşturuyorum. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve soğuğun içeri girmesini engellemek için kolumu aşağı çekiyorum. Ancak saçlarımın geçip işitme cihazıma çarpan bir başka rüzgâr durup bakmama neden oluyor.

Sonunda içeri girmeye karar vermeden önce bir nefes üflüyorum.

Taş yok, işaret yok. Çakıllı bir yol ya da pahalı görünümlü bir süs yok. Gittiğim yerde değil.

Bana kalan tek şey, isin atıldığı ve bir hayatın kaybedildiği çimenlere bakmak.

Peki ne için? Ölümü hangi büyük amaca hizmet etti?

Parmaklarım avuç içime öyle derin giriyor ki kanamaya başlıyor.

Bu şekilde olmamalıydı. Çok erken oldu. Yas tutmak için çok gencim. Çaresizce arzuladığı sevgiden yoksun yaşamaktansa tehlikeli erkeklerle romantizm fikrinde boğulmayı tercih eden bir anneye bakmak için çok gencim.

Nasıl devam edeceğiz?

Kalbim ağlıyor ama gözyaşlarım yerinden kıpırdamayı reddediyor.

"Neden...?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum, dizlerim yavaşça çimlere gömülüyor. "Neden bunu sensiz yapmak zorundayım?"

Başımı eğiyorum ve altımdaki çimenli zemine dokunuyorum, keşke bu kalbi sökebilsem de daha fazla acı çekmesem.

"Seni özledim,
baba..." Kanseri
siktir et.

MEVCUT

"AH, ÖZÜR DILERİM." Max yemeğini bıraktı. "Burnumu sokmak istememiştim."

" değil. Bilemezdin." Gerginliği azaltmak için gülümsüyorum ama boğazım kurudu. "Ayrıca, onlara ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Anlayabiliyorum," diye düşünüyor. "Yani, bu prestijli üniversiteye gidiyorsunuz ve kendi başınıza ayakta kalmayı başarıyorsunuz."

"Ben olsam bunu yüksek sesle söylemezdim," diye düşünerek bir ısırık daha alıyorum. "Ama senin kendi evin var, değil mi?"

"Evet, ama fazla değil."

"Ama bunun için çok çalıştın," diyor buzlu çayından bir yudum alarak.

"Doğru..."

"Bence bu harika. Başarılı olmak için ailene ihtiyacın yok," diyerek başarılarımla biraz daha gurur duymamı sağladı.

"Teşekkürler," diyorum yemeğimi bitirirken. "Minnettarım. Yemek için de."

"Lafı bile olmaz," diyor. "Ayrıca, bir hanımefendinin aç kalmasına izin veremem." Göz kırparak kalbimin biraz çarpmasına neden oluyor.

Belki de Kafatası ve Yılan Topluluğu'nun tüm üyeleri kötü değildir. "Biliyor musun, hiç de fena değilsin."

Gülüyor. "Teşekkürler. Sen hiç fena sayılmazsın."

Homurdanıyorum ve şakacı bir şekilde onu itiyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet." Telefonunu çıkardı. "Unutmadan sana numaramı vereyim, böylece bana her zaman ulaşabilirsin."

Kaşlarımı çatıyorum, bu noktaya nasıl bu kadar kolay gelebildiğimize şaşıyorum ama hayır da demeyeceğim. Telefonumu çıkarıp numarasını kopyalıyorum.

"Teşekkürler."

"Benim için zevk." Sanki yüzümün her santimini inceliyormuş gibi o duygulu gözlerle bana bakmaya devam ediyor ve bununla ilgili bir şey yüzümün kızardığını görmemesi için başka tarafa bakmama neden oluyor.

"Kulaklarındaki o şeyler..."

Kaşlarımı çattım. "Oh. Onlar işitme cihazı."

Onları çıkarıp ona gösteriyorum ve ilgisini çekiyor gibi görünüyor. Ağzının hareket ettiğini görebiliyorum ama bir şey duyamıyorum, bu yüzden ona işaret ediyorum.

Seni duyamıyorum.

Geri vermeden önce birkaç saniye utangaç bir şekilde bana bakıyor ve ben de hızlıca kulaklarımın içine sokuyorum. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Fark etmemiştim."

" yok."

"Yani onlar olmadan hiç duyamıyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Zar zor. Biraz yüksek ses duyabilirim ama hepsi bu."

"Bu seni hiç rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Ben bununla doğdum, bu yüzden bildiğim tek şey bu."

Daha da büyülenmiş gibi görünürken elinin üzerine eğiliyor. "Vay canına, yani bunları çocukken mi aldın?"

"Özellikle bunlar değil, çünkü çocukların kulakları için çok büyükler. Ama çocukken benzerlerinden bende de vardı, evet."

"Ama az önce imzaladığınızı gördüm."

"Ailem her iki dilde de konuşmayı öğrenmemi istedi, böylece işitme cihazlarım olmadan da her zaman dünyayı dolaşabilecektim."

"Bu harika. Bunu ellerinle bu kadar akıcı bir şekilde yapmana bayıldım. Şimdi keşke ben de işaret dili kullanabilsem diyorum."

Yüzümde kendini beğenmiş bir gülümseme oluşuyor.

"Öğrenmek için asla geç değildir." "Biliyor musun? Haklısın.

Belki de başlamalıyım."

Buzlu çayımdan bir yudum daha alıyorum, tüm bu olanlar hakkında iyi hissediyorum. Belki de her şeye rağmen bir arkadaş olabilir.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyor, bir an duraklayarak. "Neden onlardan çaldın?"

Gözlerim açıldı.

"Spine Ridge'e katılabiliyorsanız, paraya ihtiyacınız yok, değil mi?"

Ses tonundaki ani değişim dikkatlerden kaçmadı. "Bir

bursum var." Oturduğum yerden kalktım.

"Silas işitme cihazını buldu." Yüzü bile belirgin bir şekilde karardı.

Panik yüzeye çıkıyor, ben de aklıma gelen ilk şeyi yapıyorum: Kaçmak. "Tuvalete gitmem lazım."

O daha tek kelime edemedi kaçıyorum ve kendimi kadınlar tuvaletindeki bir kabine kilitliyorum. Oturdum ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Buraya onunla gelmemeliydim ama aç kıçım, birinin bana yemek ısmarlamak isteyebileceği ihtimaline o kadar kapılmıştı ki bunun bir oyun olabileceğini fark edemedim.

Telefonum çalıyor ve mesajlarımı kontrol ediyorum.

Komşu: Daha fazlasına ihtiyacım var. Çocuk yemek için mızızlanıyor ve kilerimde yeterince yok ve seninki de boş.

Bize en az üç gün yetecek kadar yiyecek almıştım, o yüzden hepsini nereye koyduğunu bilmiyorum. Ama Cora'nın da yiyeceksiz kalmasına izin veremem.

Yüksek sesle iç çektim.

: Biraz para göndereceğim, böylece gidip bir şeyler alabilirsin. Merak etme.

Komşu: Güzel, çünkü bu çocuk şu anda masayı yiyor.

Cora her şeye dişlerini geçiriyor. Çocuk sadece duyuşal oyunları seviyor. Benim için garip bir şey değil ama sanırım komşum buna alışık değil.

Cüzdanımı kontrol ettim. Boştu. Tabii ki boş.

Sonra online banka hesabımı kontrol ediyorum. Kuruşlar.

Lanet olsun, bu burs asla yetmeyecek. Paranın çoğu doğrudan Spine Ridge U'ya gidiyor ve bana kalan da yeterli değil. O şerefsizler yüzünden RIVERA kulübündeki işimi kaybetmek gelirimi gerçekten mahvetti.

Cora'ya iyi bakıldığından emin ve için de paraya ihtiyacım var. Şimdi.

Banyodan çıkıyorum ve Max'in hala orada olup olmadığını görmek için etrafa bakıyorum, ama içkisini başıboş bırakmış gibi görünüyor. Gözlerimi erkekler tuvaletine ve kapı hemen .

O da tuvalete gitmiş olmalı. Bu benim atışım.

Dükkan sahibi ve diğer müşteriler bakmıyorken mümkün olduğunca göze çarpmamaya çalışarak oturduğumuz yere doğru yürüyorum ve elimi Max'in ceketinin ceplerine sokuyorum. Yumuşak deri bir kese çıkarıp içinden birkaç banknot aldıktan sonra tekrar ceketinin içine sokuyorum. Hepsi birkaç saniye içinde oldu.

Sandalyemi geri çekip kalbim küt küt atarak kapıdan çıktım, bana iyi davranan tek adamı soyduğumu çok iyi biliyordum. Ama o da onların toplumunun bir parçası, arkadaş gruplarının bir parçası, zengin üst sınıfın bir parçası. Üzülüyorum. Bu paraya ondan daha çok ihtiyacım var.

O kaybolduğumu fark etmeden kaçtım.

Maksimum

Banyodan döndüğümde oturduğu sandalye hâlâ boştu.

"Bu çok tuhaf," diye mırıldandım kendi kendime.

Gözlerimi kadınlar tuvaletine dikmiş, onun da çıktığını görmeyi umuyorum ama oturduğumuz koltuklara geri döndüğümde cüzdanımın ceketimin bir kısmından sarktığını fark ediyorum.

Onu çıkardım ve içindekileri kontrol ettim.

Buraya geldiğimden daha az fatura var.

", " diye mırıldandım. "Ne yaptın sen, Ivy?"

Telefonum çalıyor ve mesajları kontrol ediyorum.

Heath: Yemi yuttu. İyi iş, Max.

O olduğunu biliyordum.

Midem rahatsız edici bir şekilde çalkalanmaya başlıyor.

O artık bizim.

Dışarıdaki araba kaldırımında kaymaya başlıyor ve ben dışarıya, Silas'ın delici gözlerinin içine bakıyorum.

Sikeyim.

BÖLÜM 8

Ivy

Spine Ridge Üniversitesi'nin bulunduğu tepeye doğru bisikletimi olabildiğince hızlı sürüyorum. Dik ve virajlı yol, çam ağaçlarıyla çevrili bir dağ patikasını takip ediyor. Hala kendi evimde uyurken üniversiteye gitmek için her gün bu dağ yürüyüşünü yapıyordum. Ama artık Kurukafa ve Yılan'ın adamları peşimde olduğu için eve gidip Cora'nın güvenliğini tehlikeye atamam, bu yüzden şimdilik başka bir yerde, çok daha az rahat bir yerde kalmayı tercih ettim.

Yılın bu geç döneminde bir kız öğrenci birliğine katılmam söz konusu bile olamazdı, masrafları karşılayamayacağımdan bahsetmiyorum bile. Tek seçeneğim, halk arasında Baraka olarak bilinen, dağ yolunun ortasındaki terk edilmiş bir evdi.

Birkaç boş oda var, zemin ve duvarlarda bir sürü leke var ama üst katta nispeten temiz bir oda var ve kirli bir yatak var, oraya yeni bir uyku matı ve battaniye koydum. O pis yatakta ya da dışarıda soğuk havada uyumaktan daha iyi ve dışarıyı şimdiden kararmaya başladı.

Ama pedala her basışımda, gözlerim ısrarla arkamdan gelen arabaya takılıyor. Kim olduğunu görebileceğim sokak lambaları yok, arabanın içinde de ışıklar yanmıyor. Ama olması gerekenden çok daha yavaş kesinlikle söyleyebilirim... ve bu son on beş dakikadır böyle.

Tekrar omzumun üzerinden bakıp aracın içine bakmaya çalışıyorum ama gözlerimi ne kadar kısıtırsam da göremiyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, neredeyse bisikletime çarpıyordum ama yoldan saparak kendimi yakaladım.

Kulübenin önünde duruyorum ve içeri girip kapıyı kapatmadan önce bisikletimi hızla çimlere fırlatıyorum. Nefes nefese oturma odasına doğru ilerliyorum ve kanepenin üzerine eğilerek pencereyi kapatan tahtayı bir köşesinden sıyrana kadar söküyorum. Yarattığım delikten içeri bakıyorum ve endişeyle etrafıma, büyümüş çalılara ve yabani otlara bakıyorum.

Ama sonra aynı arabayı evin birkaç metre ötesinde park edilmiş halde görüyorum.

İki kez baktım.

Priory Ormanı'ndaki ağaçların arasında bir şey titreşiyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Bu bir el feneri mi? Hayır.

Bir LED temizleme maskesi. Bir değil, iki tane.

Onları giyenler de tamamen siyah sokak kıyafetleri giymişler; gömleklerinin önünde zincirler ve beyaz bir Skull and Serpent Society logosu var.

Silas ve Heath.. bana doğru yürüyorlar.

Panikleyerek geriye doğru sürünüyorum ve kanepeden kafa üstü düşüyorum. "Siktir," diye inliyorum, ayağa kalkmadan önce başımı ovuyorum.

Buradan çıkmalıyım. Ama nasıl? Nereye?

Mutfağa koşup kapıyı karıştırıyorum ama kilitli ve sürgülü.

"Kahretsin!" Homurdanıyorum ve oturma odasından geri koşup birkaç adım atlayarak üst kata fırlıyorum.

Tam yatak odasının kapısından girerken, alt kattan büyük bir gürültü geliyor.

Kapıyı kapattım ve yatağın altına saklandım.

WHAM!

Ön kapı vurularak açıldı ve yatağın ahşap çıtalarına doğru .

"Oh, Ivy..."

Sesi ensemdeki tüm tüyleri diken ediyor. "Ben baa-hack'im!"

Gerçekten onlar.

"Beni özledin mi?"

Rahatsız edici bir kahkaha yatağın altında ürpermeme neden oluyor.

Burada kalırsam beni kesinlikle bulurlar ama başka nereye gidebilirim ki? Kapılar kilitli. Tek çıkış yolu... doğruca onların kollarına koşmak

"Benden saklanamayacağını biliyorsun, değil mi?"

Çatlak. Çatlak. Çatlak.

Merdivenlerden çıkarken attığı adımlar kalp atışlarımı hızlandırıyor.

"Küçük hırsız, küçük hırsız... içeri girmeme izin ver."

Sikeyim.

Cebimi yokluyorum ve şu anda bana yardım edebilecek tek şeyi arıyorum. Her zaman yanımda taşıdığım küçük çakım.

"Çenemdeki, çenemdeki, çenemdeki kıllardan değil."

Bu kesinlikle Heath'ti. Sesi Silas'inkinden çok çok daha alçak.
... ve çok daha .

Çatlak. Çatlak. Çatlak.

Silas güler. "O zaman , puflayacağım ve evinizi havaya uçuracağım."

WHAM!

Yatak odasının kapısı çarpılarak açıldı ve ben nefesimi tuttum.

Buradalar.

Yatağın altından aldığım battaniyeyle vücudumu hızlıca örtüyorum.

"Yalan söyleme yeteneğinden etkilendim, dal," diyor Silas.

"Neredeyse beni de kandırıyordun," diye ekliyor Heath içeri girdiklerinde.

Siyah bağcıklı çizmelerini odanın içinde dolaşırken, her köşeyi ararken görebiliyorum. Dolap açılmış, bırakılan tüm eşyalar ahşap döşemenin üzerine dökülmüş. Eşyalar duvarlara çarpıyor, pencereler yırtılıyor ve yatağa bile dokunulmuyor.

İşte o zaman onu fark ettim. . Doğruca bana bakıyordu.

Heath.

Etrafına bakarken boyalı kahverengi saçlarının telleri yüzüne düşüyor ve battaniyenin kumaşından her şeyi görebiliyorum. Gözlerimiz gerçekten birleşiyor. Ama nedense... o beni görmüyor.

Homurdanıyor ve tekrar ayağa kalkıyor ve ayak sesleri gittikçe uzaklaşıyor.

Gittiler mi?

Birkaç saniye daha bekliyorum, bıçağımı parmaklarım kırılacakmış gibi sertçe kavrarken duyduğum tek ses hırıltılı nefesim.

Bir süre sonra battaniyeyi üzerimden itiyorum ve yatağın altından dışarı bakıyorum. Artık odada değiller. Çabuk olmalıyım.

Sürünerek ayağa kalkıyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve çoraplarımla merdivenlere koşuyorum, diğer odaları ararken duymamaları için dua ediyorum. Bir. İki. İki. Üç adım aşağı.

ÇATLAK.

Göz bebeklerim

büyüyor. "İşte!"

Heath'in sesi beni harekete geçiriyor ve merdivenlerden hızlı inip kapıdan fırlıyorum. Bisikletimi bıraktığım evin yanına doğru koşarken arkamdan merdivenlerden inişlerini duyabiliyorum ama tam durduğumda gözlerim açılıyor.

Ön tekerlek .

Aman Tanrım.

Ön kapı çarparak açıldı.

Kahretsin, düşünecek zaman yok.

Priory Ormanı'na doğru koşuyorum, onlardan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmam gerektiği için nereye bile kontrol etmiyorum. Birkaç kayanın üzerinden düşüp kendimi yerde yakalıyorum, derim kanayana kadar sıyrılıyor ama yine de devam ediyorum. Çünkü omzumun üzerinden baktığımda, iki karanlık figür izlerimi takip ediyor, maskeleri uyarı sinyalleri gibi ormanda ışıldıyor.

"Koşmaya devam et, küçük hırsız!" Silas'ın sesi ormanın içinden gürlüyor. "Seni yine de yakalayacağım."

O bir deli. O tamamen, tamamen deli!

Sola dönüp ormanda zikzaklar çizerek yokuş aşağı iniyorum, yaprak denizinde kaybolup onları atlatmaya çalışıyorum ama her baktığımda hâlâ oradalar, serbest bırakılmış tazılar gibi peşimden koşuyorlar... ve yakalayacakları av benim.

"İstediğin kadar kaç, ama bizden kaçamazsın, Ivy," diye sesleniyor Heath. Omzumun üzerinden bakıyorum.

THWACK!

Bir bıçak hızla yanımdan geçip yüzümün yanındaki ağaca düşüyor ve derimden zar zor kurtuluyor.

Onu yırtıp cebime sokarken koşmaya devam ediyorum. gelmeyi bırakmazlarsa, en azından üzerime atladıklarında hazır olacağım.

"Evet, işte bu. Kaç, küçük hırsız," diye hırlıyor Silas. "Bunun beni ne kadar tahrik ettiğini biliyor musun?"

Bunu, attığım her adımın farkında olmamı sağlayan manyakça bir kahkaha takip ediyor.

çakıllı ve engebeli zeminde sadece çorapla koşmaktan acıyor ama pes etmeyi reddediyorum. Onlar beni bulmadan dışarı çıkmalıyım, ama her geçen dakika bana yavaş yavaş yetişiyorlar.

Tek bir seçeneğim var. Eğilip saklanmak.

Gözümün ucuyla, çalılarla kaplı, sarkan bir kayanın olduğu bir oyuk görüyorum ve onlar bir anlığına gözden kaybolunca oraya doğru ilerliyorum. Altına atlıyorum ve kendimi olabildiğince küçültürken vücudumun üstüne bir yığın yaprak atıyorum.

Rüzgâr ağaçların arasından esiyor, hareket ettikçe gıcırıyor, uğultu beni ürpertiyor. Ama onların ayak sesleri yaklaşırken nefesimi tutarak ve vücudum kaskatı kesilmiş halde olduğum yerde kalıyorum.

"Ah, dal, nerede saklanıyorsun?" Silas bağılıyor.

Heath, "Şimdi çıkarsan sana daha yumuşak davranabiliriz," diye ekliyor ama birbirlerine kıs kıs güldüklerini duyabiliyorum.

Yalanlar.

Onları göremesem de etrafta dolaştıklarını, her adımda yaprakları tekmelediklerini duyabiliyorum. Ve sonra... hiçbir şey.

Bekleyiş sonsuza dek sürecektir gibi.

Farklı bir yöne mi gittiler?

Gözlerim hafifçe açılıyor ve bu oyukta saklanırken üstüme yığıldığım enkazın arasından etrafıma bakıyorum.

Belki de onlardan kurtulmayı başarmışımdır?

Gözlerim orman zemininde kayarken derin bir nefes alıyorum. Tek bir adım bile duymuyorum.

"Hiçbir şey beni kötü kalpli... küçük... bir hırsız avlamak kadar heyecanlandıramaz."

Parlak yeşil gözler benimkilerle birleşmeden önce duyduğum ilk şey onun sesi oluyor... tam üstümde süzülüyor. Silas taşın üzerine eğilirken maskenin arkasında şeytanca keskin bir sırıtış büyüyor.

"Boo."

BÖLÜM 9

Maksimum

MOTOSİKLETİME ATLIYORUM, kaskımı takıyorum ve şehir boyunca yarışıyorum. Kaybedecek zaman yok. Onu çoktan yakaladılar, bundan eminim.

Heath bana onların beni sandviç dükkanına kadar takip edeceklerini söylemeliydi ama tabii ki söylemedi.

Bana güveniyor mu ki?

Heath'in o paraları bana vermesinin garip olduğunu düşünmüştüm zaten. İkiyle ikiyi bir araya getirmeliydim. Onun bal tuzağı olmamı istedi.

Düşen kayalardan kaçınmak için yol boyunca zikzaklar çizerek dağ yamacına doğru . Yolun hemen yanında dik bir iniş olduğu için zor ve tehlikeli ama tehlikeden nasıl uzak duracağımı biliyorum. En azından doğa söz konusu olduğunda.

Daha hızlı gitmek için gaza basıyorum, cinayet kurbanlarının hayaletleriyle dolu olduğu söylenen tepelerdeki uzun süredir terk edilmiş bir ev olan The Shack'i geçerken kontrolümü kaybetmemeye çalışıyorum.

Ama evin arkasındaki ormandan bir ılık yükselince frene bastım.

"Ivy," diye mırıldandım kendi kendime.

Bu kesinlikle .

Motosikletimi geri çevirip eve doğru koşuyorum, sonra da patikadan çıkıp ormana giriyorum. Bğrtlenler ve çalılar kulaklarıma çarpıyor ve kaval kemiğimdeki bir sıyrık tıslamama neden oluyor. Bu orman motosikletle devam etmek için çok sık, bu yüzden onu bir ağaca park ediyorum, kaskımı çıkartıyorum ve sonra yürüyerek daha uzağa koşuyorum.

Beni görmeleri için çok uzaktayım ama ben *onları* görüyorum.

İki maskeli adam, ormanın ortasındaki bir taş oyuyun yakınında geziniyor.

İki ağacın arkasına geçip saklanıyorum, uzaktan izliyorum.. ona ne yapacaklarını merak ediyorum.

İzlerken beni heyecanlandırdığını bilmek onu mahveder mi diye merak ediyorum.

Silas

Yaşadığımı hissetmek için tek ihtiyacım olan şey boğazından gelen bir ılık.

Daha tek bir kasını bile oynatmayı başaramadan kayadan atlıyorum ve onu bacaklarından tutup oyuktan dışarı, açık ormana sürüklüyorum. Beni tekmeliyor ve toprağı tırmalıyor, tırnakları toprağı kazıyor ama tek yaptığını beni ateşlemek oluyor.

Cebinden bir bıçak çıkarıp bana doğru savuruyor ama ben bıçağı kolaylıkla elinden alıyorum.

"Artık kaçacak yerin yok, küçük hırsız," diyorum. "Sen *benimsin*."

Kime bulaştığını bilmiyor, ama şimdi kesinlikle zor yoldan öğrenecek.

"Bırak beni!" diye çığlık atıyor.

Tüm o çırpınışlar yüzünden karnının üstüne döndü, ama bu beni durdurmayacak. Hiçbir şey durduramaz.

Güldüm ve Heath'e seslendim, "Onu buldum!"

Ormanın dışına doğru koşuyor. "İyi yakaladın," diyor bana doğru koşarken ve onu saklandığı yerden sürüklememe yardım etmek için bacaklarından birini tutarken.

"Bu küçük hırsız bekleyebileceğini sandı," diyorum üzerine çıkarken. "Ama ben nasıl avlayacağımı bilirim."

Ormanın zemininden bir taş kapıp kafama vurmaya çalışıyor ama buna fırsat bulamadan bileğini tutuyorum.

Ödülümü hayranlıkla seyrederken pis bir sırtış kulaktan kulağa yayılıyor ve eğilip fısıldıyorum, "Sen vahşi küçük bir hırsızsın."

"Siktir git!" diye , sırt üstü dönerken bana tokat atmaya çalışıyor, ama ben hızla kaçıyorum.

"Bunun ağzını sevdim." Heath kızın başının yanında dizlerinin üzerine çöküp bileklerini tutarken gülüyor. "İsimlerimizi inlediğinde nasıl bir ses çıkacağını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Rüyada görürsün," diye tıslıyor.

"Hayır..." Teniyle benimki arasında sadece bir santim varken, elim karnından boynuna kadar ilerliyor, dudaklarım yüzüne o kadar yakın duruyor ki neredeyse korkusunun tadını alabiliyorum. "Varlığımı hissetmek için uyumana gerek kalmayacak. Her gününü yaşayan bir kâbusa çevireceğim." Boğazını kavriyorum ve kadar sıkıyorum. "Benden çaldığın şeyi bana geri verene kadar."

"Yapamam."

Gözlerim kısıldı. "O da ne?" Kulağımı dudağına dayayarak eğildim. "Seni duyamıyorum."

"Yapma. Sahip olma. Yapma."

Gözleri yavaşça başka yöne dönüyor, ben de baskıyı bırakıyorum ve o da nefesini içine çekiyor.

"Yalancı," diye .

"Bu bir yalan değil!" bağılıyor. "Ben yapmadım-"

"Çalmak mı?" Heath araya girerek birkaç banknot uzattı. "Silas seninle dalga geçmekle meşgulken bunları cebinden çıkardım."

"Kanıtınız yok," diyor. "O benim param."

Gülüyor ve cep telefonunu alıyor, işaretimiz görünür hale gelene kadar faturaya ışık tutuyor ve kelimenin tam anlamıyla yüzündeki tüm rengin boşaldığını görebiliyorum. Tüm o kan başka bir yerde birikiyor... çok, çok daha aşağıda bir yerde ve tadına bakmak için sabırsızlanıyorum.

"Onları işaretledik."

Gözleri genişledi. "Max."

Yüzünü delik deşik eden şok, şimdiye kadarki en harika şeydi. Siktir, bunu çok daha önce yapmalıydık.

"Bu doğru, dal. Bu bizim kanıtımız. Senin bizi kandırdığın gibi biz de seni ." Kulağına fısıldamak için eğildim, "Zaman doldu... ödeme günü ."

"Ne?" diye mırıldanıyor.

"Kimse ağır bir bedel ödmeden bizden bir şey çalamaz," diyor Heath, tırnaklarını kadının bileklerine geçirerek.

"Param yok!" diye bağılıyor.

"Oh, şimdi de bizden çaldığını mı itiraf ediyorsun?" Heath'in alnındaki kaslar kasılırken kaşları çatıldı.

"Ne demek 'sende yok'?" Yumruklarımı yüzünün yanına yerleştiriyorum. "*Benim* paramla ne halt ettin?"

Yutkunuyor. "Gitmiş." "Nereye gitti?"

"Kullanılır. Faturalar ve yemek için."

Heath kaşlarını çatarken benim de kaşlarım seğirmeye başladı.

"Faturalar ve yemek mi?" Homurdanıyorum ama bu kısa sürede kahkahaya dönüşüyor. "Saçmalık, o beş bin dolardı. Hepsini harcamanın imkanı yok." Cebimden bıçağımı çıkarıp boynunun altına tutuyorum. "Nerede o?"

"Sana doğruyu söylüyorum," diye , gözleri öfkeyle dolu. "Artık buna sahip değilim."

"Peki ya telefonlar?" Heath homurdanır.

"Onları daha fazla para için sattım," diye yanıtlar.

Kaşlarımı çatattım. "Peki ya yatağımın altındaki küçük kutu?" "Ne?" diye mırıldanıyor.

"Kırmızı çiçek," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Bu neden önemli olsun ki? Plastikti." Onu sıkıca kavradım. "Onunla ne yaptığını söyle bana!"

Gözleri şok içinde açılır. "Sokakta bir kıza verdim." Dişlerim neredeyse bir çipi kıracaktı.

Çiçeğimi sokaktaki rastgele bir kıza mı verdi?

"Senin değildi ki ," diye tısladım.

Heath, "Yılanlardan çalmaman gerektiğini bilmen gerekirdi," diye homurdandı.

Bıçağımla çenesini yeterince yukarı kaldırıyorum ve gözlerimin içine bakmaya zorluyorum. Derisinden süzülen kan damlacıklarının beni cezbedtiğini itiraf etmeliyim.

"Bunları eğlenmek için mi yaptığını sanıyorsun?!" diye bağılıyor. "Max'ten çaldığımı çünkü bundan zevk aldığımı mı sanıyorsun?!"

"Evet. Parasının gittiğini fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi görmek için," diye cevap veriyorum.

"Gölünç. Sanki şımarık pisliklere bakmaktan başka yapacak daha iyi bir işim yokmuş gibi."

Gözüm seğiriyor ve bıçağı derisine daha da sokuyorum. "Dikkat et."

Heath homurdanır. "Onunla alay etme, küçük hırsız. Pazarlık ettiğinden fazlasını alacaksın."

"Beni tanımıyorsun," diyor.

Bıçağı derisinin derinliklerine doğru iterken gözlerim kısılıyor. "Hayır mı? O zaman birazdan tanışacağız." Boynundan kalbine kadar bir çizgi çekiyorum ve kıvranışını izliyorum. "Sana banyoda ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Yutkunuyor, kan damlacıkları nefis teninden aşağı yuvarlanıyor. "Bana parayla mı geri ödeyeceksin..." Bıçağı gömleğinin içine, göğüs uçlarının olduğu yere sokuyorum. "Yoksa deriyle mi?" Bıçakla onun arasındaki tek şey sütyeni olana kadar kumaşı ustaca hassasiyetle kesiyorum. "Şimdi söyle bana... Hangisini tercih edersin, küçük hırsız?"

Ivy

Ne yapmam gerekiyor? Bu işten nasıl canlı çıkacağım?

Onlardan kaçamıyorum. Heath beni kısırdı ve Silas tüm ağırlığını kalçalarımaya verdi.

"Hiç param yok ve geri ödeyemiyorum. Sayende artık bir işim yok!" Heath'e bakarak bağıyorum, suçu onun üzerine yıkmaya yardımcı olacağını umuyorum.

"Vardiyam sırasında Club RIVERA'da beni ziyarete geldi. Onun yüzünden ekstra önlemler almak ve Club RIVERA'dan aniden ayrılmak zorunda kaldım."

Silas gözlerini ona dikeyor ve ben de arasına bakıyorum.

O ... bilmiyor mu?

Heath, "Ona hatırlayacağı bir uyarıda ," diyor.

Yani birbirlerinden ayrı mı çalışıyorlar? Bu benim tek avantajım olabilir.

"Sana verecek hiçbir şeyim yok," diyorum hemen. "Ama bana bir iş bulabilirsen, ben-"

"*Hiçbir şey mi?*" Silas bu tek kelimeye takılmış bir şekilde tekrarlar.

Kaşlarını kaldırıp bıçağı, metali çıplak göğüs ucumdan ayıran ince kumaş tabakasının içine doğru itiyor.

Sikeyim.

Karanlıkta dişleri parlıyor, öyle vahşi bir gülümseme ki neredeyse elindeki bıçaktan daha korkutucu. "Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum. Bundan kurtulamayacaksın. Ve eğer ödeyecek paran yoksa..."

Tenimi istiyor.

Beni kanatmak, yarmak ve ikiye bölmek istiyor... beni öldürmek istiyor.

Bıçağı ağızıma götürüp alt yarısını yavaşça indirdiğinde ürperiyorum, kan dudağıımı kaplıyor.

Bıçağı ağızıma sokup dilimin üzerinden geçirirken, "Her lanet doları geri kazanmak zorunda kalacaksın," diye fısıldıyor. Bıçağı dilimin üzerinde yavaşça gezdirirken dudaklarını ıslatıyor ve kan izleri bırakıyor. "Ne yapacaksın, dal?"

Sunacak hiçbir şeyim kalmadı... Kendimden başka hiçbir şey.

"Her şey," diyorum ve bu sözlerle birlikte ruhumu da serbest bırakıyorum. Çünkü bu iki çocuk da bunun ne anlama geldiğini en az benim kadar iyi biliyor. Bu kelime nelerin kilidini açıyor ...

Bana neye mal olacak.

Her şeyi.

Gözleri ilgiyle parıldıyor. "*Bir şey var* mı?" diye soruyor, kulaklarına inanamıyormuş gibi.

Gözlerimden bir damla yaş süzülüyor ama onu geri itip usulca başımı sallıyorum. Bunu geri almak yok.

İşte bu kadar.

Bu bir değiş tokuş.

Başımı suyun üstünde tutmak için çok ihtiyaç duyduğum o para bedenime mal oldu. Özgürlüğüme. Ruhuma mal oldu.

Gülümsemesi yavaşça şeytani bir kahkahaya dönüşmeden önce keskin, kurt gibi dişlerini göstererek sırtıyor. "Ne teklif ettiğinin farkında değilsin."

"Benimle oynamak , değil mi?" . "O zaman ne yap. Umurumda değil. Bedenim... para için."

"Onu kışkırtma," diyor Heath.

"Çok geç," diye homurdanıyor Silas, bıçağı ağızımdan çekerken. "Kabul ediyorum."

Heath gülüyor, ses etrafımızdaki ormanı yankılarla dolduruyor. Heath eğilip gözlerimin içine bakarak, "Ne kadar gidebileceğini merak ediyorum," diyor. "Çünkü sana karşı kolay davranmayacağız."

"Ne?" Kekeliyorum, gözlerindeki heyecanı görüyorum.

Silas yüzündeki maskeyi yırtarak kan çanağına dönmüş gözlerini ve kanımı donduran çılgın sırıtışını ortaya çıkarıyor. "Artık benimsin."

BÖLÜM 10

Silas

Bir HIRSIZ... vücudunu *bana* mı sunuyor?

Ben de daha fazla gülemeyeceğimi düşünüyordum. Hayatımda hiç bu kadar iyi bir oyuncak teklif edilmemişti.

Heath'e "onu" dedim.

"Bekle, ne?" diye itiraz ediyor ama elimle ağzını kapatıyorum.

"Sen teklif ettin... ve ben de kabul ettim. Şimdi yeni, pis, küçük hırsızımla oynamak istiyorum."

Heath'e göz kırpıyorum, o da kendi kemerini çemberlerden geçiriyor ve hızla bileklerine , kemerin uzun ucuna diz çökerek yerine sabitlenmesini sağlıyor. Bu hırsız hiçbir yere ... ve işlediği lanet suçların bedelini ödeme zamanı geldi.

"Cesaretin var, dal, kabul ediyorum. Ama cidden neye imza attığını bilmiyorsun... o yüzden sana ne kadar ahlaksız olabileceğimi göstereyim. Belki o zaman benden çaldığına pişman olursun."

O koyu kahverengi gözlerdeki korku titreşimi beni sertleştiriyor.

Sonra parmağımı ısırdı.

Burun deliğim seğiriyor ve acının tadını çıkararak parmağımı ağzının derinliklerine itiyorum.

"Tadına bakmak ister misin? Al bakalım. Lanet kanımın tadına bak, hırsız. Başka şansın olmayacak."

Parmağımı tükürdü ve "Sen yemişsin" diye bağırdı.

Güldüm. Yüksek sesle. ılgınca.

Biri bana bariz olanı söylediğinde başka ne yapmalıyım?

"Bilmediğimi mi sandın?" Yüzündeki dehşet ifadesi beni harekete geçiriyor. "Görünüşe göre burada bilmeyen tek kişi sendin. Ama ne kadar berbat öğrenmek üzeresin."

Parmaklarımı dişlerinden çekip yavaşça teker teker boynuna doluyorum ve sudan çıkmış balık gibi oksijeni emmek için ırpınışını izliyorum. Umutsuzca tutunmaya çalıştığı hayatı ona vermem için gözleriyle bana yalvarana kadar onu boğuyorum.

Bazen, belki de günün bir saniyesinde, keşke başkalarının acılarından zevk alan bu kadar berbat bir deli olmasaydım diyorum. Ama sonra o bir saniye geçiyor ve ben yine o deli dönüyorum. Kimsenin bu konuda ne düşündüğü umurumda değil, özellikle de bu kızın.

"İyi hırsız mı yoksa kötü bir hırsız mı olacaksın?" Hırlıyorum. "Uslu duracaksan başını salla."

Başını aşağı yukarı hareket ettiriyor ve ben de nefes almasına izin verecek kadar baskıyı .

Tanrım, bu lanet ses kaldırıyor.

"Aferin kızıma," diye inliyor Heath, pantolonundaki çıkıntının büyüklüğüne bakılırsa bundan zevk aldığı belli.

"Şimdiden iyi davranışları için onu ödüllendiriyor musun?" Ben diyorum.
"Ve biz daha onunla oynamaya başlamadık bile."

"Ona biraz motivasyon vermek lazım," diye kaşlarını oynatarak
karşılık veriyor. Beyninin çalışma şeklini seviyorum.

Bıçağımı göğsüne dayadım ve gömleğinin içine ittim. "Şimdi.. bana tekrar
ne kadar vermek istiyordun?"

RIP!

Kumaşı kolaylıkla keserek göğüslerini gecenin karanlığına ve bizim
vahşi gözlerimize maruz bıraktım. Ve lanet olsun, küçük ve sivriler,
tam istediğim gibi.

"Güzel memeler, dal," diye
inliyorum. "Siktir git," diye .

Bıçağın sivri ucunu göğsüne sapladım, tam o güzel göğüslerin
arasına.

"Bıçağı tutan kişiye karşı hep böyle ağzını bozar mısınız?" Yüzünü
buruşturdu. "Beni öldürmeyeceksin."

Yanaklarıma pis bir sırtma yayılıyor. "Kendinden nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü anlaşılmayı kabul ettin," diye araya giriyor Heath.

Gözlerimi ona dikiyorum. Onun tarafını tutmaması gerekiyordu. "Ne
istiyorsan onu yap," diyor gözlerini kaçırarak. "Uyumda değil."

Onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bedenini bir kenara atmak o
kadar kolay ki... Nedenini merak ediyorum.

"Sen." Bıçağımı yüzüne doğrultuyorum. "Gözler
üzerimde." "Sikeyim seni-"

Meme ucunu kavrayıp bktğm anda duruyor, gerçekten ama gerçekten atmak istediği ığlığı yutuyor.

"Bana ığlığını ver, küçük hırsız."

Tepki vermeyince eğilip meme ucunu ağızıma alıyorum ve altımda kıvranaana kadar yalayıp .

"Gördün m? Nasıl alıştığını biliyorsun. şimdi dinleyeyim." .

Ardından bir çığlık geliyor ve sikim neredeyse pantolonumdan fırlayacak gibi oluyor.

Hay .

Uğruna , uğruna cinayet işleyebileceğim şey bu.

"İşte bizim iyi kızımız." Heath eğilip diğer meme ucunu da lolipop yiyormuş gibi yalıyor.

"mi?" diye soruyor.

Beni görebilmesi için yana doğru eğildim. "Sence bu kadar mı? Daha yeni başladık."

Bacaklarının arasına gelene kadar kendimi vücudundan aşağı indiriyorum ve bacaklarını ayırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Karşılığında bana bir şey vermeden benden alabileceğini mi sandın?" Bıçağı karnından aşağıya, pantolonunun içine doğru kaydırıyorum. "Senden alacağım, alacağım ve alacağım ve verecek hiçbir şeyin kalmayana kadar vücudunu uygun gördüğüm gibi kullanacağım ve o zaman bile ..." Yüzüme pis bir sırtıma yayılıyor. "Daha fazla alacağım."

POP!

"Vücudunun her santimi *bana* ait olana kadar."

Pantolonunu bir arada tutan düğmeyi koparıyorum ve bir hamlede pantolonunu kalçalarından aşağı indiriyorum. Kuku beni heyecanlandırmakta asla başarısız olmaz, ama tam buradaki... işte bunun tadını çıkaracağım.

Heath, "Onu kendine mal etme," diye inleyerek pantolonunun üzerinden kendini okşadı.

"Onun ağzını alabilirsin... bu amcık benim."

kumaşını kesip yırtıyorum ve yüzünün sıcaklıkla parlamaya başlamasını izliyorum. Bileğindeki kemeri çekiştiriyor ama faydası yok. Heath onu yerinde tutmak için tam orada.

Avımın kokusunu almak için eğildim, amın nefis kokusu beni aç, açgözlü... hayvani yapıyordu.

"Bu amcık cezalandırılmak için yalvarıyor..." Mırıldanıyorum, o kıvranmaya başlayana kadar sıcak havayı üflüyorum. "Ve nasıl yapacağımı biliyorum."

Bıçağı sıkıca kavrayıp teninin üzerinde tutarken kendimi alçaltıyor ve ilk yalamayı yapıyorum. Korkunun tadını alabiliyorum ve ne afrodisyak ama.

Bıçağı derisine saplıyorum ve kan damlacıklarının yarığına doğru yuvarlanmasını izliyorum.

"Siktir!" diye tıslıyor.

Onu kucaklıyorum ve dilimin altında gümbürdeyen klitorisinin her tarafına yayıyorum.

"Değerli eşyalarım hiç bakmamış olmayı dilemeni sağlayacağım," diyorum, derisini yavaşça delerken bıçağı sıkıca kavrarken kıvranmaya başlayana kadar onu yalıyorum. "Seni ödülüm olarak işaretleyerek."

işaretlemek.. beni mi?

Silas bıçağın keskin ucunu göbek deliğimin altındaki derime saplayıp tıslamama neden olmadan önce bunun ne anlama geldiğini bile kavrayamıyorum.

"Evet, işte bu... şu sesleri çıkar," diye inliyor.

Aynı anda klitorisimi yalayarak vücudumda heyecan ve korkunun aynı anda dalgalanmasına neden oluyor. Sıcak kan tenimden aşağı damlıyor ve kan damlacıklarımın her biri onun hevesli dili tarafından yakalanıyor.

Bu delilik. Delirmiş. Tamamen, aklını . Beni onun olarak mı

işaretleyecek?

Bıçak derimde geziniyor, acı o kadar keskin ki bir inilti çıkarıyorum ve Silas kelimenin tam anlamıyla yarığıma doğru inliyor.

"Evet, işte bu." Yarın yokmuş gibi beni kucaklıyor, eşit miktarda zevk ve acıya neden oluyor ve her geçen saniye kafam daha da karışıyor.

"Benim için çılgılık at, küçük sürtük. Çılgılığını duyayım."

Reddediyorum. alabilirim. Düzeltmesini benden alamayacak.

"Hadi, ses çıkar," diye fısıldıyor tümseğimin içine, kalın kirpiklerinin altından bana bakarken, tüm damlaları yakalamak için dilini dolaştırıyor. "İstediyini biliyorum."

"Siktir git," diye tükürdüm onun yerine, gözlerinin seğirmesini izleyerek. "Ne çiziyorsun lan sen?"

Bedenimi kaybetmiş olabilirim ama hala meydan okumam var ve bunu bırakırsam lanetleneceğim.

Ama Silas sadece güler. "Seninle işim bittiğinde göreceksin."

Dili tekrar yarığımın etrafında dönüyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki geçici olarak derimi deldiği gerçeğine odaklanamıyorum.

"Tanrım, onu cezalandırdığını görmek çok hoşuma gidecek," diye inliyor Heath, eğilip meme uçlarımı daha fazla öpüp yalıyor.

Odaklanmak inanılmaz zor, ama Silas daha fazla kan çıkararak bana çektiği eziyeti hatırlatıyor. Acı çektiğimi görmek hoşuna gidiyor çünkü her vuruşta yüzümdeki ifadeyi görmek için yukarı bakıyor ve bir yandan da hayatı buna bağılıymış gibi beni yalıyor. Ve ben onun o lanet dili yüzünden acı ve mutluluğun kafa karıştırıcı çatışmasında kayboluyorum.

Birden iki parmak içime girdi ve nefesim kesildi.

"Islaklığını hissedebiliyorum, küçük sürtük," diye inliyor. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi?"

Hayır, bunu ne kendime ne de ona asla itiraf etmem. Asla.

Kemerin içinde sarsılıyorum çünkü şu anda yüzüne öyle sert bir tokat atmak istiyorum ki, bana kendi zevkimin arttığını hatırlatmaya cüret ettiği için lanet olası yıldızları görecektir.

Heath homurdanır. "Faydası yok, hırsız, düğüm atmaya biliyorum." "Siktir git," diye tükürdüm ona.

"Bunu bir söylersen bunu yapabilirim," diye karşılık verir.

Silas'ın bıçağı kasık bölgemin daha da derinlerine giriyor ve dilimi ısırarak için başımı geriye eğiyorum. Dilinin en hassas noktada dolaşması ve parmaklarının içimde yuvarlanması neredeyse bir uzman olduğunu hissettiriyor ve tepki vermemek çok zor. Bana verdiği her santimlik acıya akıl almaz bir zevk eşlik ediyor ve artık ikisini birbirinden ayıramıyorum.

İstediği şey bu... beni tamamen mahvetmek Ve daha yeni başladı.

her harf, ses çıkarmamak için dudağımı ısırarak neden oluyor. Ama lanet olsun, beni zorluyor.

Nefes nefese kalmıştım, nefesimi tutmaya çalışıyordum ama Heath tam üstümde fermuarını karıştırmaya başladı.

TOKAT!

Amımın üzerindeki düz bir elin cızırtısı yüzünden inliyorum ve neredeyse bükülüyorum.

"Gözlerini benden ayırma, sürtük," diye homurdanıyor Silas. "Bu amcığı hiç kimsenin gibi yalarken bana bak."

"Seni dengesiz orospu çocuğu," diye .

Sadece gülüyor. "Burada yaşadığımız bu dinamik hoşuma gidiyor. Ama kıpırdamadan yatacak ve iyi bir kız gibi bunu kabul , değil mi?" Parmaklarını az önce açtığı yaranın üzerinde gezdiriyor ve ben acıdan tıslıyorum. Parmaklarını dudaklarına götürüyor ve dili uçlarındaki kanı, *benim* kanımı yalamak için dışarı çıkıyor.

Vay anasını.

"Çünkü benim küçük oyuncağım olmayı kabul ettin," diyor yüzünde hınzır bir sırıtışla, "ve bundan geri dönüş yok."

Acı veren bir yara daha açılıyor ve zihnimin karanlık köşelerinde, üzerime çizdiği şeyin ne olduğunu merak etmeye başlıyorum. Ve incinmenin bu kadar iyi hissettirmesi gerekip gerekmediğini.

Ama faydası yok. Göremiyorum ve kaç kere sorsam da cevap vermiyor.

"Ne kadar daha?" Ben soruyorum.

"Seni kancadan kurtarmadan önce bu bıçağın ve lanet dilimin her santimini alacaksın," diye homurdanıyor.

Gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanana kadar diliyle en hassas noktama dokunuyor. "Lütfen," diye mırıldanıyorum gözlerimi kapatırken.

"Duydun mu Heath?" diye mırıldandı bacaklarımın arasından. "Merhamet dilenen bir hırsıza benziyor."

Ama gözlerimi açtığımda, yüzümün tam önünde bir sik vardı. Kocaman, en az yedi, belki de sekiz inç kalınlığında, damarlı sertlikte ve ucunda ters bir Prince Albert dahil olmak üzere birçok piercing var.

Heath başını eğdi, yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı. "Gördüklerini beğendin mi?"

"Siktir git," diye tısladım.

"O pis ağzını iyi kullansan iyi edersin," diye inliyor Silas, ben zar zor odaklanana kadar dilini gezdiriyor.

Heath çenemi kavradı ve başımı geriye itti. "Aç kapıyı, hırsız. Bakalım paramı aldığın gibi dölleri de kolayca alabilecek misin?"

Dudaklarımı aşağı doğru itiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan ucunu dilimin üzerinden geçirip ağzımın içine sokuyor.

Ağzıma zar zor sığıyor, sadece uzunluğu değil, çevresi de. "Ağzını tıka," diye homurdanıyor Silas.

Heath daha da ileri itiyor uvulamı geçip boğazıma giriyor. Tanrım, dilime sürtünen piercinglerinin her birini hissedebiliyorum.

Heath başını arkaya eğerek, "Kahretsin, boğazın ne kadar dar," diye inliyor. "Neredeyse unutuyordum..."

Unut gitsin. Bu gecedan sonra keşke yapabilsem dediğim bir şey ama bu çocuklar asla izin vermeyecek.

Ama neyi unutmak isteyebilir ki?

Bir yandan boğulmamaya çalışırken bir yandan da bacaklarımın arasında dönen dili görmezden gelmeye çalışarak dişlerimi onun boyuna sürtüyorum ... ama faydası yok. Bu çocuklar başımı döndürüyor ve bu durum uzadıkça onların çılgınlıklarının içine daha da batıyorum.

HEATH

Daha önce de dillerden nasibimi almıştım ama hiç bu kadar pis ve öfke kusmaya istekli olanını görmemiştim. Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'nin evine gelen çoğu kız, onları odama götürüp her deliklerinden sikmem için bana yalvarır. Ama bu kız? Bağırsaklarımızdan nefret ediyor.

Bu yüzden şimdiye kadar yaptığım en tahrik edici şey. Sikeyim.

Sikim ıslak boğazından aşağı kolayca kayıyor ve uzunluğumu içinde hissetmek için boynunu kavramaktan kendimi . Avımızla oynamanın heyecanı beni yüksek sesle inletiyor.

"Lanet olsun, bunu daha önce yapmalıydık."

Nefes alması için bir saniyeliğine geri çekiyorum, nefes kalıyor ama daha fazla küfür etmeye çalıştığı anda tekrar içeri giriyorum.

"O dili küfür etmek için kullanma, daha iyi kullan," diyorum yüzünü sıkıca kavrayarak. "Şaftımın etrafına sar ve em."

Benim cüssemle mücadele ediyor ama bu beni daha da sertleştiriyor.

Silas güler. "İşte bu; o siki boğazına sok ve boğulmasını sağla."

"Güzel gırtlak gördüğümde nasıl sikeceğimi bilirim. Sen o amı yalamaya odaklan."

"Ne istersem onu ," diye karşılık veriyor ve bıçağıyla kadının derisini bir kez daha deliyor, kızışmış bir hayvan gibi kanı emerken bir sonraki harfi kadının derisine yazıyor. "Ve bu sürtük vermem gereken her şeyi alacak."

Amcığını tokatlıyor ve bu onu yukarı ve aşağı sarsıyor, inlemeleri shaftımda yankılanıyor ve taşaklarım ne kadar iyi olduğu için sıkılaşıyor

Hissettiriyor.

Silas bıçağını sola sallayarak, "Onun sesleri pastanın üzerindeki krema," diyor.

"Ona biraz krema vereceğim," diyorum, daha derine ve daha derine kayarken çılgın bir orospu çocuğu gibi sırtıyorum.

Gargara yapıyor ve bir an için geri çekiliyorum.

"Bir. İki. Üç."

Gözleri açılıyor. "I-" Sırtıyorum ve tekrar içeri itiyorum, ona izin verdiğim sınırlı miktardaki oksijenle mücadelesini izliyorum.

Anlamadığı şey ise vücudunun artık ona ait olmadığıdır.

Artık *bize* ait.

Tekrar dalmadan önce kendi tükürüğünü yüzüne yayarak itip kakıyorum ve her vuruşta onu daha da kirletiyorum.

Evet, bu yeni keşfettiğim oyuncakla oynamaktan çok zevk alacağım.

Belki bu kız... sonunda bunu atlatmamı sağlar.

Bu kız pis ağız ve açgözlü küçük dudaklarıyla günahının kefaretni ödemek için elinden geleni yaparken beni emiyor. Her hamlem Silas'ın dilinin onun en hassas noktasının etrafında dönmesiyle eşleşiyor ve tüm vücudunun uyarılmaktan kasılmasına neden oluyor.

"Evet, bu. Lanet olası masumiyetini geri kazan," diye homurdanıyorum, iki elimle meme uçlarını bükebilmek için kendimi kabzasına kadar gömüyorum. Çekildiğimde son nefesini verir gibi havayı içine çekiyor. "Kimin vücudu bu?"

"Benim," diye karşılık veriyor.

Silas bıçağıyla tenini işaretleyerek kaslarının gerilmesine neden oluyor, ancak dili klitorisine değdiği anda yeniden uyarılıyor. "Yanlış."

"Aç şu lanet ağzını," dedim ona.

Yuttuğunda içine tükürüyorum ve ağzını kapatıyorum. "Şimdi yut." Birkaç saniye sonra nihayet dediğimi yapıyor. "Aferin kızıma." Yüzüme kendini beğenmiş bir gülümseme yayılıyor. "Şimdi, bu ağız kime ait?"

Öksürüyor. "Sen."

"Peki bu lanet amcık kime ait?" Silas iyi bir önlem için tokat atar.

"Sen." Sanki bunu yüksek sesle söyleme fikrinden nefret ediyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor.

Bunun için pazarlık yaptı ve şeytanın vücut bulmuş haliyle anlaşma yapmanın ne demek olduğunu öğrenecek. Biz iyi oynamayız.

"Şimdi... bana bir çığlık daha at," diye homurdanıyor Silas ve son harfi kızın derisine kazıyıp lanet olası bir vampir gibi kanını emiyor.

Adam işini bitirip bıçağı attığında ben de içinden çıkıyorum. Kadının iniltisi ormanda yankılanıyor, pantolonundan sertleşmiş aletini çıkarıp kadının üzerini dölle kaplarken adamın kükremeleriyle birlikte.

BÖLÜM 11

Ivy

LANET OLSUN. Silas az önce ... geldi mi?

Heath üzerimde gezinirken hiçbir şey göremiyorum ama derim yanıyor ve ağrıyor.

Heath tekrar ağızıma girmeden önce, "Şimdi beni derinlere götür," diye inliyor.

İçeri girerken boğazımın arkasını sıyrıyor, tabana ve daha fazlasına ulaşana kadar kendini aşağıya doğru zorluyor.

Bana taktığı kelepçelerin içinde debelenirken sertleşmesi içimde titreşiyor.

Nefes alamıyorum, düşünemiyorum, duyularım iki uçtan bombardımana tutulurken ses bile çıkaramıyorum.

Biri gırtlığımın içinde, diğeri de dilini sanki onu bütünüyle yutmak istiyormuş gibi çeviriyor.

"Şimdi benim için geleceksin," diye inliyor Silas.

"Ne?" İtişler arasında mırıldanıyorum, ama Heath beni düzgün bir cümle kuramayacak kadar meşgul tutuyor.

Bu anlaşmanın bir parçası değildi. Ne isterlerse yapabilirlerdi, ama bu benim onlara-

"Gerçekten sadece senin kanınla tatmin olacağımı mı sandın?" diye hırlıyor tenime, klitorisimi kemiriyor. "Ya boşalırsın... ya da ben seni boşaltırım ve nasıl olacağını hiç sevmezsin."

Kahretsin. Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum ama ağzıma giren bu göt deliği konsantre olmamı çok zorlaştırıyor.

Heath yüzüme doğru tükürerek, "Ve bunu benim sikim boğazındayken de yapacaksın," diye ekliyor. "Çünkü sen bizim iyi sürtüğümüzüsün."

O nefes nefese kalıyorum ve Silas'ın beni yalamasından dolayı kıvranıyorum.

Silas, "İyi. Nasıl istersen olsun," dedi.

Parmaklarını içimden çekip yerine bıçağı aldı.

"Sen ne-" Bıçağın sapını içime sokarken sözlerim boğuk bir iniltiyle kesildi. "Sana gelmeni söyledim. Ve sen de benim için geleceksin."

Beni bıçağının arka ucuyla becerdiğine inanamıyorum.

Kendi dölünü yarığımdan yalıyor, sanki ikimizin tadından hoşlanıyormuş gibi kanımla karıştırıyor.

Zihnimi yavaş yavaş saf ahlaksızlıkla ters yüz ediyor. Ve yavaş yavaş geri dönüşü olmayan o sınıra yaklaşıyorum.

"Yap hadi. Benim için boşal, belki bir gün daha yaşarsın," inliyor, dilinin ucuyla klitorisime öyle bir dokunuyor ki, yemin ederim . Bıçak içimde, Heath'in her hamlesi arasında ağzımdan çıkan tek şey olana kadar G noktamı dürtüyor ve dürtüklüyor.

Heath yavaşça çekiliyor, sadece beni bir kez daha kazığa oturtmak için ve tüm vücudum damarlarımdan akan saf ihtiyaçtan yanıyormuş gibi hissediyor.

Neyim var benim? Neden tahrik oluyorum?

Heath öne doğru eğilip göğüslerimi avuçlayarak, "Mahvedilirken çok güzel görünüyorsun," dedi. "Şimdi beni iyi bir kız gibi yut."

Şaftı kalınlaşmaya başlayana ve vücudum yalamalara daha fazla dayanamayana kadar yutkunuyor, yutkunuyor ve yutkunuyorum. Silas hem diliyle hem de bıçağıyla o noktaya vurdukça kaslarım geriliyor, ben çözülürken bastırılmış tüm arzuyu bir ıslaklık ve coşku tsunamisine bırakana kadar sapı çevirip döndürüyor.

Silas, "Evet, geliyor," diyor.

"Seni dolduracağım, küçük hırsız," diye inliyor Heath, ılık meni boğazımdan aşağı fışkırmadan önce. Tuzlu tadı ağzımı doldururken ve fışkırmalar mideme doğru fışkırırken, orgazmı hiç bitmeyecekmiş gibi hissederken durdurmak için çaresizim.

Sonunda dışarı çıktığında, oksijeni emmek için öksürüyorum ve nefes alıyorum.

"Dur. Yut şunu," diye uyarıyor Heath, sert elleriyle beni sabit tutuyor. "Yoksa seni pişman ederim."

Bacaklarım kelimenin tam anlamıyla titriyor olsa da kendimi toparlamak için zorluyorum. Beynim bilinmeyene doğru uçup gitti. Tatlı, tatlı nirvana... yıkımın ötesinde.

Hâlâ dilimde onun tadını alabiliyorum, hâlâ göbek deliğimin hemen altındaki derimdeki yanmayı hissedebiliyorum... hâlâ klitorisimin daha fazlasına ihtiyaç duyarak güm güm attığını hissediyorum.

Bu ne boktan bir artık.

Ama bedenim tamamen bitkin ve tükenmiş durumda. Sanki bin yıllık bir uykuya dalsam da yine de tazelenmiş olarak uyanamayacakmışım gibi geliyor.

Heath bileklerimi çözüp ayağa kalkarken Silas bacaklarımın arasında kalıyor. Gözlerim tekrar odaklanmayı başarana kadar sikleri çoktan içeri girmiş oluyor ve tek görebildiğim onların iğrenç sırtışıları oluyor.

"Bu kadardı, değil mi? Artık istediğini aldın," diye mırıldanıyorum uykulu bir halde.

Silas'ın gözleri karanlıkta titriyor. "Bu sadece beni bir günlüğüne uzak tutmaya yeter."

Heath güler. "Belki iki, eğer şanslıysan."

Her nasılsa, bir şekilde, yorgun gözlerimden bir damla yaş kaçmayı

başarıyor. Silas üstüme tırmanıyor, bana bakıyor. "Ağlıyor musun?"

"Hayır," diye homurdanıyorum, soğuk rüzgârdan titriyorum.

Bu bir üzüntü gözyaşı değil, zevke bu kadar kolay kapıldığım ve neredeyse daha fazlası için yalvarmak istediğim için bir öfke gözyaşı.

Beni bu kadar çabuk mu ?

Silas eğiliyor, yüzü ve o unutulmaz, boş gözleri nefesimi tutmama neden olacak kadar yakın. Dili dışarı sarkıyor ve yanağımdan süzülen tek bir damla gözyaşını yalıyor, sanki tadına bakıyormuş gibi dudağını ısıtıyor.

"O gözyaşlarının her birine değer vereceğim," diye mırıldanıyor. Ardından sefil bir gülümseme gelir.

Bu da ne...?

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan üzerimden iniyor ve cebimden bir şey çıkarıyor. Telefonumu.

O ve Heath numaramı alıp hızlıca kendi telefonlarına giriyorlar, sonra Silas telefonu yere fırlatıyor. Acıyan karnıma, derimdeki kanlı izlere bakıyorum.

Damarlarıma dolan oksitosine rağmen kendimi sersemlemiş hissediyordum.

Dilini hassas bölgelerimden çoktan olmasına rağmen neden hâlâ tahrik oluyorum?

"Hâlâ uçuyor gibi görünüyor." Heath yağmalanmış bir avı hayranlıkla seyreder gibi yukarıdan bana bakıyor.

Gözlerim, Silasın derime kazıdığı ve bana neyi verdiğimi kalıcı olarak hatırlatan kanlı izlere doğru .

"Borcunuz neredeyse ödenmedi..." Silas maskesini yerden alıp tekrar yüzüne takarken şöyle diyor. "Cuma günü Skull & Serpent Society'nin evinde görüşürüz. Saat sekizde. Geç kalmayın."

Maksimum

Pantolonumu zorlayarak ağacın diğer tarafına dönüyorum ve Silas ile Heath'uzaklaşıp Ivy'yi ormanda tamamen bitkin bir halde bırakmalarını izliyorum. Hareket etmiyor, tek kelime bile etmiyor.

O ...?

Sinirlerimi yutuyorum ve ormandan çıkmadan önce gözden kaybolmalarını bekliyorum. Öfkeli bir ereksiyonla ona yaklaşıyorum. Bedeni, yaprakları yere saçılmış, kan, tükürük ve döl karışımıyla lekelenmiş güzel bir çiçek gibi yaprakların arasında gevşek bir şekilde yatıyor.

Önünde diz çöküyorum, vücudunun görüntüsü karşısında dudaklarımı yalıyorum ve dinlemek için eğiliyorum. Ağzından kısa hava nefesleri çıkıyor. Yaşıyor.

Rahat bir nefes alıp telefonunu alıyorum ve cebine geri koymadan önce çocukların ne yaptığını kontrol ediyorum. Ellerimi usulca itiyorum

ve onu yerden kaldırıyorum. Onu taşıırken güzel yüzüne, tatlı dudaklarına, gözlerinin yanındaki güzellik işaretine ve kaşlarındaki tek tek tüylere hayran kalmaktan kendimi alamıyorum. Kollarımda bir oyuncak bebek gibi görünüyor ve uyanıp uyanmadığını görmek için yüzüne biraz hava üflüyorum, ama bu sadece koyu kahverengi saçlarının yana savrulmasına neden oluyor.

Uyuya mı kaldı?

Motosikletime doğru yürürken onu göğsüme yakın tutuyorum. Kollarımda inliyor ve gözleri anlık olarak açılıyor.

"M-Max?"

Yere baktım ve gülümsedim. "Şşş... sorun yok."

Onu bisikletime yerleştiriyorum ve kollarını vücuduma sabitlerken tekerleğin önüne oturuyorum. "Benim için sıkı tutunabilir misin?"

Anlayamadığım bazı kelimeler mırıldanıyor ama en azından ben gecenin doğru yol alırken bisikletin üzerinde kalacak kadar uyanık.

Ivy

GÖZLERİM YENİDEN AÇILDIĞINDA, pencereden yayılan güneş ışığı göz kırpmamı sağlıyor. Ev gibi kokan sıcak, yumuşak bir yataktayım.

Dik oturuyorum ve etrafıma bakıyorum. Aslında kendi yatak odamdayım. Ve kesinlikle buraya tek gelmedim.

Oturma odasından gelen tuhaf sesleri dinleyerek yüzümü ovuşturuyorum.

Ne... bana ne oldu?

Tek hatırladığım Silas ve Heath beni kullandıktan sonra ormanda uyukladığım ve sonra ...

Elimle ağzımı kapatıyorum.

Max.

Oradaydı.

Kokusunu hala hatırlayabiliyorum. Vücudunun bana verdiği hissi. Bisikletinin üzerinde otururken ona yaslandığımda kalp atışları çok hızlıydı.

Televizyonun çizgi film yayınladığı oturma odasına doğru yürüyorum. "Selam, Ivy." Cora gülümsüyor. "Uyanmışsın!"

Sanki ateşli bir rüyaya girmiş gibiyim.

Buraya nasıl geldim ki?

Max gerçekten beni evime getirdi mi? İçeri nasıl girdi?

Tüm vücudum titremeye başladı.

Lanet olsun. Burada olmamalıyım. Burası güvenli değil.

"Mısır gevreğini sen mi aldın?" Cora beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor. "Hayır... henüz değil."

Surat asıyor. "Ah..."

"Ama alacağım. Bugün sana getireceğim," diyorum.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ama .

Cora'nın gözleri büyüdü. O işaret edene kadar bir tişört olduğunu bile fark etmemiştim. Ya da kasık kemiğimin yanında kanlı bir leke olduğunu. "Kanaman var!"

"Oh," diye mırıldanıyorum, hızla banyoya gidiyorum. "Merak etme! Önce şunu halledeyim."

Gömleği çıkardım ve kaşlarımı çatarak baktım. Bunu yıllardır giymemiştim.

Bunu nasıl giydim? Bunu kendim mi yaptım, yoksa ...?

Soğuk bir ürperti omurgamda aşağı yukarı

dolaşüyor. Tenimin her yerinde kırmızı izler var.

Bir havlu alıp musluğun altında ıslatıyorum ve kan gidene ve harfler temizlenene kadar cildimi kuruluyorum.

HIRSIZ.

Bu, Silas Rivera sayesinde derime ebediyen kazınmış olan şey, vahşi, şeytani bir çocuk... Ve ben ona bunu yapması, beni kirletmesi, kullanması, istediği şekilde canımı yakması için izin verdim.

Hepsi... sırf *onu* güvende tutabilmek için.

Elim yumruk olurken kapıya bakıyorum.

"Seni koruyacağım," diye fısıldıyorum duymaması için. "Haysiyetimin son kırıntısına kadar."

"İyi misin?" Gıcırtılı sesini kapıdan duyabiliyorum ve kalbim neredeyse ikiye bölünüyor.

"Ben iyiyim." Boğazımı temizliyorum ve gömleği çamaşır kutusuna atıyorum, sonra yatak odasındaki dolaptan yeni bir tane alıyorum. Bir sihirbaz gibi diğer kapıda yeniden belirliyorum. "Tada. Gördün mü? Güzel oldu." Onu güldürmek için garip bir dans yapıyorum.

"Çok komiksin." Benimle dans edip yapıyor. "Bunu görüyor musun? Bunu dün gece o adamdan öğrendim."

Donup kaldım. "Ne adamı?"

Utangaç bir şekilde bana baktı. "Seni eve getiren adam."

"Max," diye mırıldandım.

"Evet!" Sanki onun adı bile onu mutlu ediyormuş gibi zıplıyor. "Gitmeden önce bana harika hareketler öğretti!"

"Eve nasıl girdi?" diye sordum.

Ön kapıyı işaret ediyor ve kanımın donduğunu hissedebiliyorum.

Bir nefes çekiyorum ve başını okşuyorum. "Kahvaltını bitir artık Cora. Üniversiteye dönme vaktim geldi."

"Ah..."

Hızla mavi bir etek ve siyah bir bluz giyip ceketimi aldım ve daha sonra giymek üzere çantama topuklu ayakkabılarımı yerleştirdim. "Birazdan tekrar görüşürüz, tamam mı?" Cora'yı yanaklarından öpüyorum. "Bayan Schwartz'a iyi davran. Beş dakika içinde seni alacak. Ve eğer sana zorluk çıkarırsa, öğle yemeğinde sana her zaman verdiği sosisli sandviçlerden birkaçını onun sosisli köpeğine ver."

"Bay Squiggles?"

"Bu onu koşturuyor." Göz kırpiyorum ve kapıyı kapatmadan önce duyduğum son şey onun yüksek sesli kıkırdamaları oluyor.

BÖLÜM 12

Heath

"NEREDE O? Neden burada değil?"

Annem uzun sarı saçlarını parmağının etrafında kıvrarak, "Yatılı bir okulda," diyor.

Gözlerim açıldı. "NE?!"

Annemle babamın Cecelia hakkında sanki o artık değilmiş gibi konuşmalarını dinlerken burun deliklerim alevleniyor. Sanki ölmüş ve gömülmüş ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yokmuş gibi.

Babam parmaklarını kirli sarı saçlarında gezdirerek, "En iyisi bu," diyor.

"Saçmalık," diye . "Onu sen gönderdin."

"Heath..." Annem iç çekti. "Lütfen, bu konuda kavga etmeyin."

"Lanet olası kız kardeşimi gönderdiğini bana ne zaman söyleyecektin?" Elimi yumruk yapıp önümdeki kahveye bakıyorum. Beni eve bir şeyler için davet ettiklerini sanıyordum ama bu... bu olmadığım bir bomba.

Annem iç çekiyor, pembe dudaklarını büzüyor. "Yapamazdık. Ta ki o gidene kadar ve-"

Elimle masaya vuruyorum. "Hayır! Cecelia burayı çok severdi. Hiç ayrılmak istemedi. Bana da Spine Ridge Üniversitesi'ne gitmek istediğini söyledi ve şimdi bana söylemeden gideceğini mi söylüyorsun? Hayır. Buna inanmıyorum." Sandalyemi geri çekiyorum. "Onu kim bilir nerede yatılı bir okula gönderdin!"

"Heath, dur," diye homurdandı babam. "Annenle böyle konuşamazsın."

"Nerede o?" Cevap veriyorum.

Ağzını kapalı tutuyor, sanki bana gerçeği söylemesini engelleyecekmiş gibi dudağındaki piercingi ısırtıyor ama bu beni sadece güldürüyor. "Gerçekten mi?"

"Sana söyleseydik, bugün oraya giderdin," diyor annem.

Kahveyi bir kenara iterek, "Tabii ki yaparım," diyorum. "Burada işim bitti."

"Heath... lütfen. Konuş bizimle," diyor annem ben ayağa kalkarken.

"Hayır, burada işim bitti. Ona veda etme şansım bile olmadı. Her hafta Perşembe sabahı erkenden aileyle içtiğin kahvelere veda edebilirsin." Onlar beni kalmaya ikna etmek için başka bir şey söyleyemeden kapıdan çıkıp gidiyorum.

Cecelia ona ihtiyacım olduğunda hep yanımdaydı. Daha iyi bir kardeş isteyemezdim. Ama bu? Bu bir arkadan bıçaklama.

Bu doğru olamaz. .

Alabama doğru koşarken cebimden telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

Ben: Bu doğru mu? Gerçekten yatılı okulda mısın?

Ben: ?

Cevap yok.

Ben: Cece, seni mi?

Ben: Gelip seni gerekiyorsa hemen söyle. Ben: Yemin ederim, gelip seni alacağım. Sadece söyle.

Arabayı çalıştırıyorum ve annemle babam dışarı çıkıp eve dönüp konuşmam için bana bağırmadan önce yola koyuluyorum. Söyleyecekleri hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Bugün değil.

Cebimden bir sigara çıkarıp yakıyorum ve birkaç derin nefes .

Lanet olsun. Bu benim için bile çok fazla. Her zaman, her zaman bir şeylerin peşinde olduğunu bana söylerdi. Ne zaman tatile çıksa, önce bana haber verirdi. Ve şimdi bu boku ailelerimizden mi öğrenmem gerekiyor? İşler yolunda

Kırmızı ışıktaki geçip geçmediğimi umursamadan sokaklarda yarışıyorum. Nasıl dikkat edeceğimi biliyorum ve ne kadar hızlı gidersem o kadar canlı hissediyorum. Polis ne yapacak, ceza mı kesecek? Bırak . İstedığimi yapabilecek kadar param var. Kimsenin iznine ihtiyacım yok ve kesinlikle ailemin benden bir bok saklamasına ihtiyacım yok.

Sigaramdan bir nefes daha çekiyorum ve dağdan yukarı Spine Ridge Üniversitesi'ne koşuyorum, öfkeden aklımı kaçırmış . Arabamı Skull and Serpent Society evinin yakınına park edip dışarı fırlıyorum ve sigaramdan bir nefes daha çekiyorum. Tekme artık işe yaramıyor ama ana kapıdan bisikletle geçen kahverengi saçlı bir kız görünce durup aval aval bakıyorum. Üstüne zor oturan mavi bir etek, kısa siyah bir üst ve üzerinde yürümesi kesinlikle zor olan yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor. Yine de bu kıyafeti özellikle cezadan sonraki ilk günü için seçmişti. Bu kesinlikle bir ifade.

Dışarıdaki bankta yaklaşan bir sınav için çalışma kitaplarından birini okuyan Max'e doğru yöneliyor.

"Şey... bu iş ilginçleşecek," diye mırıldanıyorum kendi kendime, sigarayı bir kenara atarak.

Cebimden telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

Hırsız sana geliyor. Yukarı bak.

Adam telefonunu ve ... Tam da kadın adamın elinden kitabı çalmadan ve ateş saçan gözlerle ona bakmadan önce.

Ve birden ne kadar öfkeli olduğumu unuttum. Sanırım bugün eğlenceli bir gün olacak.

Maksimum

"NE THE-"

"Benimle gel," diye homurdanıyor Ivy, kitabımı rehin tutarak.

Lanet olsun.

Çantamı aldım ve o onu takip ettim. "Hey! Bekle!"

Cevap vermiyor, ben de zar zor yetişiyorum. Adamım, bu kız hızlı yürüyebiliyor. Bunu nasıl yapıyor? Ona için gerçekten koşmam gerekiyor ama kitabımı alıp kaçmasını istemiyorum. Yarın sınavım var ve kaytaramam.

"Onu geri ver lütfen," diyorum. "Sınavım var."

Ama beni hâlâ görmezden geliyor.

Elinden kapmaya çalıştığımda, Spine Ridge Üniversitesi'nin ana binasına girip merdivenlerden yukarı çıkana kadar her seferinde tutuşumdan kaçınarak ustalıkla bir elinden diğerine atıyor.

Onu yakalamaya çalışıyorum ama benden kaçmaya devam ediyor, hep bir adım nde. ılgın bir tilki gibi bir sağa bir sola koşturuyor, yetişemiyorum. İkinci kattaki bir koridora giriyor ve etrafı bantla çevrili bir kapının içinde kayboluyor. Binanın bu kısmı eski olduğu için tadilatla ve muhtemelen burada olmak güvenli değil.

Yine de elimde olmadan onu içeri kadar takip ettim.

Burası karanlık, kapalı panjurların arasından sadece bir parça güneş ışığı sızıyor. İçeride kalan birkaç sandalye ve masa devrilmiş ve odanın duvarlarının boyası dökülüyor.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime.

Birden kapı arkamdan kapandı ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni omuzlarımdan tutup kapıya doğru itti. Boğazımın altına bir bıçak soktu ve yutkunarak tahtaya yaslandım.

"Beni kandırdın."

Bu bir soru gibi gelmiyor. "İtiraf et."

"Neyle?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Bana naz yapma," diye homurdanıyor, belli ki kızgın, ama tek bakabildiğim, içinde boğulmak istediğim o derin, karanlık gözler. , söylediklerine odaklanamıyorum bile.

"Beni o sandviç dükkana sadece iş üstünde yakalamak için davet ettin, değil mi?"

"Ne? Hayır, ben-"

"Bana yalan söyleme," diye tısıyor ve bıçağı daha da ileri itiyor. "Bunu kullanmaktan korkmuyorum."

"Eminim değilsindir," diye cevap veriyorum ellerimi kaldırarak. "Seni gerçekten bir randevuya çıkarmak istedim. bu."

"Doğru. Bu yüzden o para işaretlenmişti. Bu yüzden Silas ve Heath peşimden geldi. Bu yüzden beni işaretlediler."

Kalbim kanamaya başladı.

Ona söyleyemem.

Kelimeleri yüksek sesle söyleyemiyorum.

Ben de oradaydım.

İzledim ve Silas yerine onu yalayanın ben olmasını diledim.

Ama ne tür berbat bir adam bunu ister ki?

"O parayı işaretlediklerini bilmiyordum, yemin ederim," diyorum, derime bastırılan metalle yutkunarak. "Heath beni almaya zorladı. Ne için olduğunu bilmiyordum. Ya da senin çalacağını. Neden aldın?"

"Bu seni ilgilendirmez." Omzumdan tutup beni kapıdan uzaklaştırdı. "Kolay bir kurban olacağımı mı düşündün? Uslu mı sandın?"

Başımı sallıyorum ama geri geri giderken bir sandalyeye çarpıp düşüyorum. Bıçak hemen tekrar boğazıma saplanıyor. Ve yalan söylemeyeceğim, biraz sıcak.

"Cevap ver bana," diye hırılıyor.

"Hayır," dedim. "Senin kolay biri olduğunu hiç düşünmedim. Senin mkemmelden başka bir şey olduğunu hiç düşünmedim." Gözleri ilgiyle parlıyor. "Seni ilk gördüğümden beri sana aşık olmaktan başka bir şey yapmadım. Bana inanmak zorundasın."

Çenemi yukarı kaldırarak beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor ve Tanrım ... Onun güzelliği beni kr etti.

Gittikçe , sıcak nefesi tenimi okşuyor ve ben ona doğru eğilmemek için kendimi zor tutuyorum. Onu çok fena öpmek istiyorum. Ama o bana izin verir mi?

"Dün gece beni bulan sendin, değil mi?"

Yalan söylemeliyim.

Ama bunu ona söylememeliyim de.

Heath ve Silas bilselerdi beni öldürürlerdi.

"Evet."

Sikeyim.

Ivy

Nefesimi içime çekerken dudaklarım titriyor ve köpek yavrusu gözleri sürekli yüzüme yapışmış halde sandalyeye düşen çocuğa bakıyorum. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

Evime geri dönmememin bir nedeni vardı ve sonra bu piç sanki nerede yaşadığımı zaten biliyormuş gibi aniden ortaya çıktı.

"Bilmek istediğine emin misin?" diye sorar.

Başımı salladım, bıçak hâlâ boynuna saplıydı.

Ona güvenemem. Güvenmiyorum. Yine de.. bana bir şey, sanki ayaklarıma kapanacakmış gibi, ilgimi çekmeye devam ediyor.

Daha fazlasını öğrenmek istememi

sağlıyor. "Anlat bana."

Yutkunuyor.

"Seni eve kadar takip ettim... seni ilk gördüğümünden beri."

Vay canına. Ama bu yıllar önceymiş gibi geliyor.

"İlk seferinde pencereden girdim." Gözlerim büyüdü.

Beni mi takip ediyordu?

Bu da demek oluyor ki, Cora'nın yatakta dolaştığı o gece eve geldiğimde birinin beni izlediğini hissettiğimde rüya görmüyordum.

"Sendin," diye mırıldandım.

Demek başından beri haklıymışım.

Evimin nerede olduğunu biliyor. Saklanmak için çok geç. Cora'yı kurtarmak için çok geç.

"Nerede yaşadığını kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum," diyor. "Seni eve götürdükten sonra bisikletini de geri getirdim. Tekerleğini taktım ve tamir ettim."

Nedir bu? Affedilmek için bir rica mı?

Bıçağı kavrayışım sıkılaşıyor. "Evime nasıl girdin?" Yutkunuyor.

"Evime ilk girdiğimde bir anahtar çaldım." *Lanet olsun. Onları daha iyi saklamalıydım.*

"Neden? Neden yaptın bunu?" diye sordum.

"değildi. Seni görmek zorundaydım. Tekrar tekrar," diyor, bıçağa doğru eğilmemek için elinden geleni yapıyormuş gibi sandalyeye yaslanarak. "Asla yeterince yakın olmuyor."

Söylemeliyim ki, onun gibi bir adamın, sahip olduğu güç ve ait olduğu kardeşlik eviyle, bana yakın olma fikrine neredeyse yaltaklanmasının bir tür tekme söylemeliyim.

Nerede yaşıdığımı bildiği ve evime gizlice girdiği için çok kızgın olsam da... Bunun nereye varabileceğini gerçekten bilmek istiyorum.

Keşke o çocukların benden aldığı gücün bir kısmını geri alabilseydim.

"Bağımlıyım," diye mırıldanıyor.

"Ne kadar bağımlısın?" Yüzüne o kadar yakın duruyorum ki soluduğu havadan arzusunun tadını alabiliyorum. "Göster bana."

Dudakları ayrılırken gamzeleri tekrar ortaya çıkıyor ve dili dudağımın üstünü yalamak için dışarı çıkıyor. Bir an için bana yaltaklanmasına bakıyorum, o karamel gözleri benimle alay ediyor, beni uçurumun kenarına itiyor. Ve sonra yalamasına bir öpücükle karşılık veriyorum.

BÖLÜM 13

Maksimum

Dudakları dudaklarımla çarpıştığında, cennetteyim.

Gerçekten bundan daha iyi bir yer yok.

Sadece bir öpücük ve eminim ki... Aşık oldum.

Ruhumu parçalamakla tehdit eden bir tür ezici aşk çünkü sevdiğim tek kişi o değil, ama yine de olmasına izin verdim. Hâlâ çok sert düşünüyorum ve durmak istemiyorum.

Bana verdiği her öpücüğe daha çaresiz bir öpücükle karşılık veriyorum, sanki başka bir şansım olmayacakmış gibi dudaklarına yapışıyorum. Onun tadına bakmam, onu hissetmem, ne pahasına olursa olsun bana yakın olmasını sağlamam gerekiyor.

şeyi berbat ettiğimi ve Ivy'nin bunun için benden nefret edeceğini biliyorum... ve kesinlikle Heath.

Ben bir sapığım, bir , bir yalancıyım.

Ve o... o bir melek... ve bir hırsız.

Arkasına yaslandığında gözlerimin içine bakıyor, ona veremeyeceğim cevapları arıyor. Beni neden öptüğünü bilmiyorum. Tek bildiğim daha fazlasını istediğim.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Dudakları benimkilerin yanında oyalanıyor, naz yapıyor, sanki beni test etmek ve mesafeyi aşıp aşmayacağımı görmek istiyormuş gibi bıçağa doğru eğilmem için beni baştan çıkarıyor. Ama neden olabileceği acıdan korkmuyorum.

Arayı kapatırken bıçak tenime saplanıyor, onu bir kez daha öperken tenimde sıcak bir kan izi kayıyor, kendi güvenliğimi önemsemeyecek kadar daha fazlası için çaresizim.

Yüzümü kavrayıp beni sertçe öperken bıçak elinden düşüp yere çarpıyor. Ağzının içinde inliyorum, sadece varlığından bile sertleşiyorum. Ama sonra gerçekten kucağıma oturuyor ve mutluluktan ölmek üzereymişim gibi hissediyorum.

"Daha ne kadar ihtiyacın var?" diye soruyor, ellerimi tutup kışına götürürken yüzünde tilki gibi bir gülümseme beliriyor. Pantolonum onun bana sürtündüğünü hissetmekten çadır kuruyor. "Bunu istiyor musun?"

"Tanrım evet, seni istiyorum," diye mırıldanıyorum, fırsat buldukça daha fazla öpücük çalışıyorum.

"Evime gizlice girdiğinde zaten istediğini almamış mıydın?" diye soruyor dudağımı hafifçe ısırarak. "Ben o kadar kendimde değilken, arkadaşlarının yaptıklarından dolayı hala yarı çıplakken benden istediğini alabildin mi?"

Üstümde dönmeye başlıyor, beni o kadar kızdırıyor ki gerçekten inliyorum.

"Hayır. Yapmak istedim. Bunu düşündüm ama kendimi durdurdum," diyorum.

"Neden?" Eli bacaklarımın arasına dalıyor, paketimi okşuyor ve beni beceriyor, o anda ve orada boşalabilirim. "Arkadaşların

Sadece onlardan çaldığım için benden ne istiyorlarsa. Sen neden yapmıyorsun?"

"Sana onlar gibi olmadığımı söyledim," diyorum. "Beni fakirleşene kadar soy, umurumda değil. Kalbimi sağlam bıraktığın sürece ..."

Gözleri ilgiyle parıldıyor.

"Eğer kalbimi çalmış olsaydın, sana verecek hiçbir şeyim kalmazdı." Aletimi sıktığında nefesimi içime çekiyorum. "Buna dayanamazdım."

Yüzünde pis bir sırıtış beliriyor. "Kalbi olan bir sapık mı? Bu yeni bir şey."

"Seni uyurken izlemeye bayılıyorum..." Fermuarımı indiriyor ve ereksiyon halindeki sikimi çekip çıkarıyor, iri cüsseme baktığında uyarılmışlıktan inlememe neden oluyor. "Bayıldım..."

"Devam et..." diye fısıldıyor kulağıma, bir yandan da yavaşça mastürbasyon .

"Kahretsin, ellerini seviyorum. Dudaklarını seviyorum. Göğüslerini, kalçalarını, kığını seviyorum. Arkadan konuşmana bayılıyorum. Hiçbir şeyi saklamamanı, karşılık vermeni seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

"Hmm..." Dili boynumun kenarını yalamak için dışarı sarkıyor ve damarlarımda dolaşan şehvet yüzünden sikim aşağı yukarı zıplıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, başım arkaya doğru eğiliyor.

"Ellerini arkaya koy," diye fısıldıyor kulağıma.

Bunu yaptığımda, kemerimi pantolonumdan çıkarıp bileklerime ve sandalyeye dolayarak beni içeri kapatıyor.

Aniden üzerimden kalkıyor, beni öylece bırakıyor ve neredeyse tüm sandalye vücuduma yapışmış halde ayağa kalkmak istiyorum ama beni işaret ederek "Kal" diyor.

Tek ihtiyacım olan bu, tasmalı sikik gibi.

"İzlemek ister misin?" Karşımdaki masaya otururken kaşlarını kaldırıyor. "O zaman izle."

Eteğini kaldırıyor ve bacaklarını ayırıyor, külotunu ortaya çıkarıyor ve hızla kenara kaydırıyor. Islak ve ihtiyaçla parlayan o nefis amcığı görünce ağzım sulanmaya başlıyor.

Tanrım, bunun tadına bakmak için ne kadar yalvarırdım.

Sanki bana bir şey söylemek istermiş gibi bakışlarını bana sabitlemiş bir şekilde önümde kendini ovmaya başladı. Sanki tüm gücün kendisinde olduğunu bilmemi istiyor. Ve bunun doğru olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Bunu mu istiyorsun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, ağzım sonuna kadar açık, dilim dudaklarımda geziniyor. "Evet, çok fena istiyorum."

En hassas noktasında daireler çizerek sularını her yayıyor ve benim aletim de karşılık olarak zıplıyor. "Yalvar."

"Lütfen.." Mırıldanıyorum.

"Daha fazla."

O yarığının etrafında döndükçe kendimi açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi hissediyorum. "Lütfen, buna ihtiyacım var."

"Neye ihtiyacım var?"

"Sen. Sana ihtiyacım var." Kendisine yaptıklarından dolayı aletim hâlâ aşağı yukarı inliyorum. "Lütfen. Sana sahip olmama izin ver."

Kendisiyle oynamaya devam ederken aşağıya doğru kıvrılmış dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor, parmakları şişene kadar klitorisinin etrafında dönüyor.

Tükürüğüm neredeyse dilimden yuvarlanıyor ve parmağını gerçekten içeri soktuğunda kendimi kaybediyorum.

"Bunu kaldıramam. Lütfen."

Hala hareket etmiyorum.

"O zaman bunu ne kadar çok istediğini göster bana. Kendine dokunmadan benim için gel."

Çok yaklaştım. Bana bir kere dokunsa, her tarafına patlarım.

İçeri ve dışarı dalıyor, en hassas noktasını bir kez daha ovmadan önce her tarafa ıslaklık yayıyor, nefesi her geçen saniye daha da hızlanıyor. Ucum ön sperm sızdırıyor ve içimde inşa etmek için çaresizliğimi hissedebiliyorum.

"Lütfen, boşalmak istiyorum," diye miyavlıyorum, ereksiyonum aşağı yukarı sallanıyor. "Lütfen. Dokun bana."

"Hayır," diye inliyor, beni izlemeye zorlarken hâlâ en hassas noktasının etrafında dönüyor. "İzlemek mi istiyorsun? O zaman boşalmamı izle."

Parmakları gittikçe hızlanıyor, ta ki sonunda dudaklarından yumuşak bir inilti çıkana kadar ve kelimenin tam anlamıyla masanın üzerine damladığını görebiliyorum. Bu manzara beni uçurumun kenarına gönderiyor ve dölleri fışkırırken yüksek sesle inliyorum, tüm yere ve pantolonuma fışkırıyor. Ama yine de ona olan arzumu doyurmaya yetmiyor.

"Siktir," diye inliyorum yarım kalan orgazmın verdiği hayal kırıklığıyla.

Hınzırca gülümsüyor ve masadan kalkıp eteğini tekrar aşağı çekiyor. "Şimdi nasıl bir his olduğunu biliyorsun."

Nefes nefese kaldım. "Ne demek istiyorsun?"

Üstünü yukarı çekip eteğini bel hizasından aşağı indiriyor ve Silas'ın göbek deliğinin altında, tümseğine yakın bir yerde teninde bıraktığı yara izini gösteriyor.

Hırsız.

Çenemi kaldırıyor. "Kullanılmak için."

Bıçağı alıp kapıya doğru yürüyor ama sapını tutarken ekliyor: "O şerefsizlere nerede yaşadığımızı *ya da* Cora'yı sakın söyleme. Anladın mı?"

Başımı salladım. "Yapmayacağım,
yemin ederim." "Güzel."

Kapı kapanıyor ve ben büyük bir tatmin duygusunun yanı sıra büyük bir açlıkla baş başa kalıyorum. Silas ve Heath'e karşı kaybettiği gücü geri kazanmak için beni kullandı ve ben kızgın bile değilim. Hayatım boyunca ilk kez kimse bana dokunmadan boşalabildim. Sandalyeye geri gömülüyorum.

Beni burada bıraktı. Nefes nefese. Daha fazlası için çaresiz.

Vay be. Ne kadın ama.

Birden kapı açılıyor ve sikime bakanın o olmadığını görünce gözlerim açılıyor.

Heath'ti ve şok olmuş görünüyordu. "Bu da ne-"

Yanaklarım ateşle kızardı.

"Kahretsin." Kıcımla sandalyede beceriksizce bir aşağı bir yukarı çarparken kendimi kurtarmaya çalışıyorum.

"Vay be..." Heath beni yargılayarak başını sallıyor. "Bunu o yaptı, değil mi?"

Başımı sallıyorum, sarkık penisim o her baktığında hâlâ seğiriyor.

Bana yaklaşıyor. "Nerede o?"

"Gitti," diye cevap veriyorum, dik oturup gözlerinin içine bakarak. "Bana yardım edebilir misiniz, lütfen?"

Kendini benim seviyeme indiriyor, gözlerini kısarken iki elini sandalyemin arkasına koyuyor. "Önce bana ne olduğunu anlatacaksın."

"Biraz ... sohbet ettik."

Homurdanıyor. "Bu harika bir sohbet Max."

Havayı kokluyor ve yaklaşıyor, çok yaklaşıyor, koltuğa yaslanmama neden oluyor. Hay sikeyim. Ivy'yle karşılaştıktan sonra bile bu kadar yakınlaşmasına zor dayanıyorum. Hâlâ berbat durumdayım ve onun varlığı bunu daha da karmaşıklştırıyor.

"Biraz amcık için o kızın seni ezmesine izin mi verdin?" diye

soruyor. "Kendime engel olamadım. O-"

Parmakları boğazımın etrafında kıvrılıyor. "Arkamdan iş çevirdin. Ondan hoşlanıyor musun? Bu kadar mı?"

Oksijenimi kesiyor ama tek yaptığı aletimi tekrar hayata döndürmek. Ve gördüğünü biliyorum. Sadece yarım saniyelik küçük bir an, ama baktığını biliyorum.

"Neden?"

"Onun güvenini kazanmaya çalışıyorum," diye cevap veriyorum.

Bunun bir yalan olduğunu biliyorum. İkisine de yalan söylüyorum ve bu beni canlı canlı yiyor. Ama artık o kadar derine battım ki... Bundan geri dönemem.

Heath beni tuttuğu yerden bırakıp geri çekiliyor ve sanki içinde bulunduğum durumu değerlendiriyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Burun deliklerinden oksijeni içine çekiyor ve sonra gülümseyerek omzumu sıvazlıyor. "İşte benim oğlum."

Sonra bileklerimdeki kemeri çözüyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum.

Başını öne eğiyor. "Şimdi git ."

BÖLÜM 14

Ivy

ERTESİ GÜN

İsimsiz: Ne dediğimi unutma. Tam sekizde. Geç kalma, dal.

Telefonumu sıkıca kavriyorum.

Silas.

Derslerime odaklanabilmek için telefonumdaki adını Psycho olarak değiştirip cebime atıyorum ama uyarısı hâlâ kafamın içinde dolaşıyor. Kütüphanedeki saate bakıyorum, ok on ikiye yaklaştıkça kalbimin ayakkabılarımın içine gömüldüğünü hissediyorum - Kurukafa ve Yılan Topluluğu çocukları tarafından cezalandırılmam gereken zaman.

"İyi misin?" Aspen kitabını kapatarak soruyor. "Bütün gün yoktun. Neyin var senin?"

İç çekiyorum. "Saat sekizde biriyle randevum var."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ooooh! Önemli bir şey mi? Yoksa bir sır mı? Bir randevu mu?"

Bir nefes çekiyorum. Onu telaşlandırmak istemiyorum ama söylemezsem nasıl olsa öğrenecek. "Silas benden... yardım istiyor."

"*Silas*?" Kulaklarına inanamıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Silas Rivera mı? Siyah-beyaz saçlı ve kalp dövme adam mı?"

"Evet," diyorum gözlerimi devirerek. "Ne yazık ki."

"O kadar insan varken neden *onunla* takılıyorsun? Çok karanlık biri," diyor.

"İstemiyorum, inan bana, ama.. ona borçluyum," diye cevap veriyorum. "Ew." Gözlerini deviriyor.

"Aynen benim düşüncelerim."

"Silas tam bir ucube. Akraba olduğumuza bile inanamıyorum."

"Ne?" Çenem düştü çünkü bu bilgi birdenbire çıkmıştı.

"Evet. Bilmiyor muydun?" Yüzünü buruşturdu. "O benim üvey kardeşim."

Gözlerim daha da büyüdü. "Hayır, . Ama nasıl? Annenle baban hâlâ birlikte değil mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Annem Penelope... babam Dylan'ın yanı sıra Felix ve Alistair'le ezelden beri devam eden bir ilişkisi var. Benim için fazladan baba gibiler, ama kesinlikle garip hissettiriyor. Özellikle de ben, kardeşlerim ve üvey kardeşlerim için."

"Vay be." Kitabımı kapattım. Artık çok fazla yatırım yaptım.

Dudaklarını birbirine sürtüyor. "Evet. Bu bizim için normal. Yine de yalnız değiliz. Silas ve Max de kuzen."

Çenem düştü. "Ne?!"

"Bu doğru. Max'le takıldığından beri bunu zaten bildiğini sanıyordum." Sanki bana gelmiş geçmiş en güzel çayı içiriyormuş gibi suyundan bir yudum alıyor, ama balık kokuyor.

"Bekle, bunu nereden biliyorsun?"

"Onu çimlerde sana yaklaşırken gördüm ama sonra ter içinde döndü. Neden Xav ve River'ı da yanıma alıp başka bir yere takılmaya gittiğimi düşündün?" Omzuyla beni dürttü. "Seni yakaladım kızım."

"Teşekkürler." Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim

için kızardım. Keşke o da benim bildiklerimi bilseydi.

Ama arkadaşlarımla sorunlarımla içine çekilmesini göze alamam.

"Kahretsin, sakla beni," diyor aniden, kitapların altına saklanmak için eğiliyor.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Levi Torres," diye fısıldıyor. Telaşla kütüphaneye giren siyah saçlı, boynuna yakın bir yerden görünen akrep dövmesini gizlemek için düğmeli beyaz bir gömlek giymiş, etrafa bakarken ortadan ayrılmış saçakları yüzüne düşen bir adamı işaret ediyor.

"Bekle... Levi Torres mi? Max onun üvey kardeşi olduğuna dair bir şeyler söylemişti."

"Bir grup arkadaşıyla kamp gezisine gitmem için beni kışkırtıyor."

"Peki bu neden kötü bir şey?" Ben soruyorum.

"Çünkü o lanet olası Levi Torres," diye tıslıyor. "Şu lanet karın kaslarını görüyor musun?"

Sıkı vücuduna bir kez daha bakıyorum. Kesinlikle tüm doğru yerleri belirginleşmiş. "Anladım."

"Gördün mü? O tuzak etrafımda dolaşırken neden kamp gezisine çıkayım ki?"

Gülüyorum. "Dürüst olmak gerekirse bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu anlamıyorum."

Kitap kapağının altından kaşlarını çatıyor. "Hayır, hayır, hayır. Ben gidiyorum. Sonra konuşuruz, tamam mı? Silas'la iyi şanslar."

Levi'nin gittiği yolun etrafından dolanmak için birkaç kitap rafını geçerek aceleyle uzaklaşıyor. Veda bile edemedim. Onunla aynı odada bulunmaktan kaçınmak ister gibi kaçtı.

Saate tekrar bakıyorum ve sinirlerimi bastırıyorum. On dakika daha. Eğer geç kalırsam... benim için gelecekler. Başka seçeneğim yok. Gitmek .

Kendimi sandalyeden itiyorum, kitaplarımı kapatıp çantama tikiştiriyorum ve kapıdan çıkıyorum. Kafatası ve Yılan Topluluğu'na doğru ilerlerken kampüsteki herkesin binaya girerken beni izlediğini hissediyorum. Ya da belki de kapıya doğru yürüyüp zile bastığımda her bir meraklı bakışın aşırı farkında olduğumu hissediyorum.

Bir süre sonra Max'e çarpıcı bir benzerlik gösteren bir adam kapıyı açıyor ve bu benim iki kez bakmama neden oluyor.

"Uh... merhaba?" diyor.

Boğazımı temizliyorum. "Üzgünüm, Silas'la bir randevum var."
Dudaklarımı birbirine sürttüm. "Ben Ivy. Sana söyledi mi bilmiyorum?"

Sadece eğlenmiş görünüyor. "Bir tane daha, ha?"

"Başka bir ne?"

Kolumdan tutup beni içeri çekiyor ve ben daha bir şey söyleyemeden kapıyı kapatıyor.

"Nasıl bırakacağını gerçekten bilmiyor," diyor adam homurdanarak.
"Sanki günlerce devam edebilirmiş gibi."

Bunun neyle ilgili olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim. Umarım düşündüğüm şey .

Adam elini uzatıyor. "Elliot Fletcher." Kaşlarımı
çattım. "Fletcher mı? Sen Max'in kardeşi
misin?"

Gözlüklerini yukarı itiyor. "Max'i tanıyor musun?"

"Biz arkadaşız," diye yalan söyledim. Tam olarak ne olduğumuzdan
emin değilim, ama şu anda endişelerimin en küçüğü bu

"İlginç." Kollarını kavuşturmuş, bir şey bulmuş gibi bana bakıyor. "Sen
şu yeni kızsın, değil mi? Max senden bahsetti ama Silas'ın seni
burnunun dibinden çalacağını düşünmemiştim."

"Max sana benden bahsetti mi?"

Paltomu alıyor ve asıyor. "Max konuşur. Ve . Ve konuşur."

Homurdanıyorum. "Tam ona göre."

"Neyse o." Göz kırpıyor. "Demek... parmağına dolanmış iki erkek, ha?
Söylemeyeceğim ama dramayı seviyorum."

"Onlarla ilgilenmiyorum," diyorum, dedikodular başlamadan önce
onlardan kurtulmaya çalışıyorum.

Kaşları çatıldı. "Gerçekten mi? Çünkü Silas için burada olduğunu
söylemiştin."

"Yani?"

"Sadece becermek istediği kızları davet eder."

Göz bebeklerim büyüdü.

Biri ciğerlerimdeki havayı boşaltmış gibi hissederken koridorda yürüyüp
gidiyor. "O üst katta, doğru-"

"Odasının nerede olduğunu biliyorum," diye

araya giriyorum. "İyi şanslar."

Ben Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'nin gıcırdayan merdivenlerinden
çıkarken o mutfağa yöneliyor, karanlık duvarlar yavaş yavaş

Müzik çalınan odasına yaklaştıkça beni hapsediyor. Koridorun diğer ucundan ot kokusunu alabiliyorum ve bu beni öksürtüyor.

Kapıyı çalmadan önce derin bir nefes alıyorum.

Buraya kadarmış. Artık geri dönüş yok. Ama söylendiği gibi buradayım.

Elimi kaldırıp kapıyı çalmaya zorlarken burun deliklerim şişiyor ve seğiriyor.

Odadaki müzik aniden kesiliyor ve kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor.

"İçeri gel."

Silas'ın sesi tüylerimi diken diken ediyor.

İçeri girip onu siyah bir kargo pantolonu ve beyaz bir gömlekle siyah kadife kanepeye yayılmış, esrar içerken bulana kadar aradım.

Yüzünde kulaktan kulağa yayılan bir gülümseme, gözünün altındaki kalp dövmesinin kırışmasına neden oluyor, ancak saniyeler içinde aniden kayboluyor. "Güzel. Şimdi kapıyı kapat."

Onun dikkatli bakışları altında ayağımla kapıyı tekmelediğimde zaten çok sinirlenmiştim.

"Buraya gel," diyor.

Koltuğun önündeki masaya yaklaşıyorum ve kollarımı kavuşturarak duruyorum.

"Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum." Başını eğiyor, kısa saçları çökük gözlerinin üzerine düşüyor. "Seni saklandığın yerden kendim çıkarmak çok eğlenceli olurdu."

Geçen gece Heath'le Priory Ormanı'nda yaptıklarını hatırlayınca tüylerim diken diken oluyor. "Senin için çok kötü."

Gözlerini kısıyor ve dudağı yukarı doğru kıvrılıyor. "Sana bundan zevk aldırırdım."

Beni yaptı.

Onun sevdiği şey bu. Kontrol.

Siktiğimin psikopatı.

Marihuanayı uzatıyor. "Bir fırt ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Belli ki buna ihtiyacın var."

"Ben iyiyim," diye

homurdandım.

Gözleri kısılıyor ve kendimi toparlama çabamla eğleniyor gibi görünüyor.

"Öyle misin?"

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. "Benden ne istiyorsun?"

Kaşları kalkıyor ve yere bırakıyor. "Bana olan lanet borcunu unuttun mu?"

Cebinden bir bıçak çıkarırken gözleri neredeyse kafamda bir delik açacaktı.

"Söylemedim," dedim. "Ama bana neden saat sekizde burada olmam gerektiğini hiç söylemedin."

THWACK!

Bıçağın sivri ucu tam ayaklarımın arasına düştü.

Önündeki masanın üzerinde duran bir şeye bakıyor; omuzları fırfırlı, siyah-beyaz bir kıyafet ve bırakın beni, herhangi biri için bile çok kısa bir etek.

"şunu."

"Ne var? Bu şey benim için çok kısa. Hayır."

Gözlerini kısar. "Sahip olduğum tek bıçağın o olduğunu mu sanıyorsun?"

Kargo pantolonunun diğer ceplerinden birinden üç tane daha çıkarıyor.

"Koy. Tak. Tak."

Siktir et onu. O sadece beni aşağılamak istiyor. Ne yapacak peki? Bana saçma sapan kıyafetler giydiren, kazandığı bir oyuncak gibi arkadaşlarının önünde geçit töreni mi yapacak?

Ama kabul etmezsem... kesinlikle beni zorlayacak.

Borcunuz neredeyse ödenmedi ...

Kafama kazınan sözleri hâlâ duyabiliyorum.

Tatmin olana kadar durmayacak ve ben de kabul ettim.

Sikeyim.

Kıyafeti masanın kapıyorum, ve yavaş ama emin adımlarla çenem düşüyor. Bu lanet bir hizmetçi kıyafeti, bir kink dükkanında bulabilirsin.

"Bu ne için?"

"İşinden kovuldun, değil mi?" Sırıttırıyor ve kola bardağını eline alıp bir yudum alıyor. "Aldığın parayı burada, bu evde geri kazanabilirsin."

. "*Hizmetçin* olarak mı?"

Bardağı yere bırakıyor. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Burun deliklerim alevlendi.

Bu bir şaka mı?

Havadaki soğukluk bana kesinlikle yeterince şey anlatıyor. "Sen delisin. Ben-"

"Yapacaksın," diye araya giriyor, o delici yeşil gözleri beni dikizliyor. "Yoksa benimle yaptığın anlaşmayı sana hatırlatmamı mı istiyorsun?"

Siktir et o pisliği. Haklıymışım; kendimi değersiz hissetmemi istiyor.

"Şimdi... sana söyleneni yapacak mısın?" diye soruyor. "Yoksa seni zorlamamı mı istiyorsun?"

Parmaklarım avuç içime öyle sert giriyor ki çatlıyor ve kanıyor.
İyi. Gösteri mi istiyor? Ona unutamayacağı bir gösteri yapacağım.

BÖLÜM 15

Silas

Dişlerini geçirerek sonunda parmaklarını kırmızı elbisesinin arkasına götürüyor ve yavaşça açıyor. Bakışlarım bir şahin gibi onun üzerinde ve kanepede arkama yaslanıyorum, bacaklarım tamamen açık, aletim olması gerektiği gibi iyi bir sürtük gibi önümde soyunduğunu görünce zaten sertleşiyor.

Elbisesi omuzlarının üzerinden yavaşça çözülürken burun deliklerinden bir nefes çekiyor. Kumaşı çekiştirerek yavaşça yere düşene kadar gevşetiyor.

Ve lanet olsun, yalamak için sabırsızlandığım iştah açıcı küçük bir lolipop gibi görünüyor. Yüzündeki çatık kaşların beni caydıracağını sanıyor ama bu konuda çok yanılıyor.

Onun alınganlığı ilgimi çekmeye devam ediyor. Elbisesini çıkarıp bir kenara fırlattıktan sonra bana bakarken açtığım o güzel izine odaklanmamı sağlıyor.

"Sütyen de," diyorum.

Dilini dişlerinin arasında gezdiriyor, bana şu anda kitaptaki tüm küfürleri söylememek için dişleriyle tırnağıyla mücadele ettiği belli ve ben

Sevdim.

Parmakları kayışların altına takılıyor ve aşağı çekiyor. Sonra metali gevşetiyor ve çekip çıkarıyor. Göğüsleri muhteşem, ağız sulandırıcı ve o kadar diri ki onları kavrayıp dudaklarımla örtmek istiyorum. Ama sıfır iş yaptığı için onu ödüllendirmeyeceğim.

" şunu." Tüm vücudunu örtmek için çok küçük olan elbiseyi işaret ediyorum... onun için mükemmel beden.

İsteksizce kıyafetin içine giriyor ve kayışları yerine oturana kadar yukarı çekiyor, göğüsleri kalp şeklindeki dar bralete zar zor sığıyor. Kıçı siyah eteğin altından dışarı fırlıyor, saçakları kırmızı dantel tangasını açıkça gösteriyor. Tüm kötücül ihtiyaçlarım için mükemmel tasarlanmış bir kıyafet.

"Tatmin oldun mu?" diye .

Dilim dudağımda geziniyor. "Yeterince tatmin olmadım."

Yutkunuyor, etkilenmemeye çalışıyormuş gibi kendini toparlıyor. Ama onun gibi kızlarla nasıl oynayacağımı biliyorum.

"Şu kovayı al. Suyla doldur." Banyodaki kovayı gösteriyorum. "Dolapta bulaşık sabunu var."

Arkasını dönüp o ince sopa figürüyle vals yaparak uzaklaşmadan önce bana bir alay fırlatıyor, kıçı kısa hizmetçi elbisesinin içinde ileri geri sallanıyor ve ereksiyonum neredeyse pantolonumdan fırlıyor.

Sikeyim.

Kovayı sabunlu suyla doldurur ve geri döner. "Şimdi ne olacak?"

"Fırçayı da al," diye homurdanıyorum.

Arkasını dönüp kendisine söyleneni yapmadan önce gözlerini kısarak benimle alay edencesine bana bir bakış daha fırlatıyor. Mükemmel. Beynini sikmek istememi sağlayacak kadar küstah.

Kovayı yere atıyor ve su kenarlardan parke zemine akıyor.

"Bununla ne yapmamı istiyorsun?"

Şimdi de bana naz yapıyor. "Ne yapacağını biliyorsun." "Bunun için bana ödeme yapacaksın, değil mi?" diye soruyor.

Sadece ona bakıyorum ve benimle yaptığı bu anlaşmanın gerçekten ne anlama geldiğini düşündüğünü merak ediyorum.

"Üzerinde. Dizlerinin. Dizlerinin üstüne," diye tısladım.

Yavaşça dizlerinin üzerine çöküp fırçayı sıvıya batırdıktan sonra tüm zemine sürerken yüzündeki kızgınlık çok tahrik edici.

"Her santimini temizleyin. Tertemiz olmasını istiyorum."

Dizlerinin ve dirseklerinin üzerine eğilmek zorunda kalana kadar etrafındaki alanı daire şeklinde temizliyor ve bunu yaptığında, kırmızı tangasının zar zor örttüğü şımarık kıcının en mükemmel görüntüsüne sahip oluyorum.

Ve sik beni. Bu benim için yeterli. "Ne zaman yeterli olur?" diye soruyor.

Kola bardağımı alıp bir yudum alıyorum. "Ben yeter dediğimde."

Gözlerinde öfkeyle fırçayı kavırıyor ve kılları neredeyse kırılacak kadar sert bir şekilde yere vurmaya başlıyor. Tıpkı onunla işim bittikten sonraki hali gibi.

Onun çırpınışını izlerken kolamı yudumluyorum ve küçük bir kısmını bardağa geri tükürdükten sonra yere döküyorum. Eğilip bana nefret dolu bir bakış fırlatıyor, gözlerindeki ateş benim içimi yakan öfkenin aynısıyla yanıyor.

Masanın yanındaki kola birikintisini göstererek, "Şimdi şu pisliği temizle," diyorum. Ayağa kalkmaya çalıştığında homurdanıyorum, "Hayır. Dizlerinin üzerine çök ve

sürün."

Gözleri seğiriyor ama her sözüme itaat etmeye devam ettikçe yüzümdeki gülümseme daha da artıyor.

Evet, yüz bu, hırsız. Beni harekete geçiren, dünyadaki tüm paraya değecek olan bu.

Dizlerinin üzerinde, hizmetçi kıyafetiyle bana doğru sürünerek geliyor ve fırçayı masanın üzerine koyuyor. Ama fırçayı yere koymaya çalıştığı anda fırçayı elinden alıyorum ve tepkisini izliyorum.

"Yerleri temizle, dal."

"Nasıl? Fırça sende." diye hırılıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Dilim dışarı fırlıyor ve sonunda farkına varana kadar dudaklarımı yavaşça yalıyorum. "Yala. Yala. Temizle."

Bana yönelttiği nefret dolu okların sayısı beni zorluyor.

" bu, küçük hırsız. Tüm nefretini bana ver. Alabilirim..." Bana bakmasını sağlamak için çenesinden tutarak hırılıyor. "Sen kurbanı oynadığın sürece, ben de lanet canavarı oynayacağım." Yüzüme bir sırtıma yayılıyor. "Şimdi temizle."

Ivy

Bir parça kırılana kadar dişlerimi gıcırdatıyorum, eğilip yeri yalayarak temizliyorum ve az önce onun ağzında olan kolanın tadına bakıyorum.

Hayatım boyunca hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim, ama duramıyorum da çünkü bunun için imza attım. Bedenim onların, istedikleri gibi kullanıp oynayacaklar.

Sikeyim.

Bana en kötü şeyleri yaşatacağını bilmeliydim.

Sıvıları yalıyorum, hepsi bitene kadar zemini gerçek dilimle temizlerken sadece ağzında olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Ama inlemesi... Tanrım, ardından gelen inleme tüm bedenimi sıkıyor.

"Aferin kızıma," diyor ve fırçayı bir tür hazineymiş gibi kanepede yanına koyuyor. "Gördün mü? Yapabilirsin."

"Siktir git," diye tükürüyorum, nefret kalbimi yavaşça zehirlerken ona bakıyorum.

Boğazımı sıkıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. "Yalvar. Bunun için yalvar ve belki benim tarafından sikilmenin nasıl bir şey olduğunu hissetmene izin veririm."

Ne?! Kibir.

Yüzüne tükürdüm.

Gücümün bir kısmını geri kazanmak için başka ne yapabilirim bilmiyorum.

Parmaklarını yavaşça boğazımdan ayırıyor ve tükürüğü siliyor, sonra parmaklarını ağzının önünde tutuyor... ve tükürüyor. Diğer eliyle yanaklarımı kavlıyor ve çimdikliyor. "Ağzını aç."

Yavaşça dudaklarımı aralıyor ve parmaklarını ağzıma yaklaştırıyor, parmaklarını içeri itene kadar karışık tükürüğümüzle dudaklarımı ovuyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde parmaklarını daha da derine sokuyor, ta ki parmak eklemleri dişlerime değene kadar. "Yala."

Öfke kemiklerimi dolduruyor.

Yine de istediğini yapıyorum, hem onun hem de benim tadımı dilimde sonsuza kadar hissedinceye kadar parmaklarını yalıyorum.

Zafer yüzünde kendini beğenmiş yarım bir gülümseme yaratıyor ve bende bunu tekrar etme isteği uyandırıyor. Ama bunu yaparsam, bu ileri geri oyunu hiç bitmeyecek. Onun istediği de bu. Benim için

Çıkış yolu yok, şeyi geri almanın yolu yok: İstediyimi yapma özgürlüğümü.

Ve bunu ona gümüş bir tepside sundum.

Parmakları boğazımı terk ederken öksürüyorum ama diğer eli yavaşça boynuma dolanıyor. Üzerimde yükseliyor, aleti pantolonunu deliyor ve başım dönene kadar boynumdaki damarı sıkmasına izin vermekten başka bir şey yapamıyorum.

Benden kıl payı uzaklaşana kadar yaklaşıyor ve dili üst dudağımı yalamak için dışarı çıkıyor. Sadece bir ipucu. Sadece bir tat. Sadece tek bir dokunuş.

Ve amım şimdiden zonklamaya başladı.

Hayır, Ivy! Bunun seni etkilemesine izin verme.

"Ayağa kalk," diyor, boğazımı sıkıca kavrayıp beni yerden kaldırırken yüzünde pis bir sırıtış.

Tam kanepenin önüne gelene kadar bana rehberlik ediyor ve oturuyor, bakışları ve elleri yavaşça vücudumdan aşağı iniyor, elbiseden dışarı fırlayan meme uçlarımdan ince beyaz pamuğun arkasına saklanan göbek deliğime kadar.

Parmakları hizmetçi kıyafetinin kısa eteğinin altında geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Tangam ortaya çıkana kadar elbiseyi yukarı itiyor, ancak bıraktığı yara izi görüldüğünde duruyor.

Gözleri benimkilere dikiliyor ve açlıkları yutkunmama neden oluyor. "Bu yara..." Parmağı tenimde yarattığı iz üzerinde kayıyor. "Sıska kemiklerinde çok güzel görünüyor. Bunu sevmeyi öğreneceksin."

"Lanet olsun, ben-"

Şeytani dili yara izi üzerinde gezinirken kendi lanet kelimelerimde boğuluyorum. Her harfin etrafında dönüyor, deseni takip ediyor, sikişirken tenime bir kez daha HIRSİZ çiziyor.

İnliyordu. Parmakları tangamın etrafında kıvrılıyor ve yavaşça aşağı çekiyor. Daha yere düşmeden parmakları bacaklarımın arasındaki ıslaklığı ortaya çıkarmaya başlamıştı bile.

Sikeyim.

"Şimdiden ısladın mı, küçük hırsız?" diye inliyor, yüzünde acımasız bir heyecan.

Parmaklarını en hassas bölgemde gezdirirken iniltinin ağzımın içinde kalması için dudağımı ısırıyorum.

"Benim kişisel, sürtük oyuncağım gibi davranılmayı seviyorsun." Sırıttıyor.
"İtiraf et."

"Sikerim," diyorum.

İki parmağını içime sokuyor ve nefes nefese kalıyorum, neredeyse üzerine düşüyordum, kendimi sadece ayak parmaklarımın ucunda sabitliyordum.

"Sen daha azını hak etmeyen bir hırsızsın. Ne zaman bana cevap vermeye cüret edersen, sana sözlerini yedireceğim ve benim için inleyeceksin."

İçimde dönüyor ve G noktama bastırarak nefesimi kesiyor.

Nasıl bu kadar çabuk buldu?

"Benden her saklanmaya çalıştığında, dilimi amına sokarak seni dışarı sürükleyeceğim, anlıyor musun?"

Cevap vermeyince cebinden bir bıçak çıkarıyor ve yaraya bastırarak tekrar kanamasını sağlıyor.

"Cevap ver bana." Parmaklarını çekerek zevki aniden sona erdiriyor.

"Evet," diye cevap veriyorum.

THWACK!

Bıçak ayaklarımın arasındaki tahtaya saplandı, kabzasına kadar gömüldü.

Gülümseyerek eğiliyor ve kan damlasını yalıyor, takıntılı gibi inliyor. "Küçük hırsız... dizlerinin üzerine çök." Kelimeler neredeyse hayvani geliyor ve sadece sesleri bile beni dizlerim yere değene kadar onun önünde çökmeye zorluyor.

"Lanet bıçağın
üstünde." "Ne?"

Nefesim kesildi.

Ellerini omuzlarıma koyarak beni kabzaya doğru yönlendiriyor. "Beni duymamış gibi davranma. Duyabildiğini biliyorum." İşitme cihazlarıma bakıyor. "Şimdi otur. Otur."

Kabzası içime girene kadar bedenimi yavaşça alçalmaya zorluyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Bunu yaptığımı inanamıyorum. Bana bunu yapmasına izin verdiğime. Sadece onun dokunuşuyla bile ıslandığımı.

Sikeyim.

" böyle. Sonuna kadar götür."

İçim soğuk ve sert, ama daha derine battıkça olabildiğince ıslanıyorum.

"Sana o yarayı sevdireceğimi söylemiştim," diyor, elini çeneme götürerek ona bakmamı sağlıyor. "Ve onu sana veren bıçağa tapacaksın."

Fermuarını indirdi ve tam önümde aletini çıkardı. Zaten olduğumdan daha fazla şok olabileceğimi düşünmemiştim... ama çok yanılmışım.

Heath'inkinden çok daha uzun ve tepeden tırnağa piercinglerle dolu.

"Şimdi aç o pis dudaklarını küçük hırsız, sana bu Yakup'un merdivenini cehenneme kadar nasıl seveceğini de öğreteceğim."

BÖLÜM 16

Silas

Dudaklarını yaklaştırıyorum ve derinlere dalmadan önce bir saniye bile beklemeden içeri dalıyorum. Yüzündeki ifadeye bayılıyorum, kendimi ıslak boğazına gömüp onu da kendime ait sayarken karanlık, duygulu gözlerinden fışkıran mutlak nefrete.

"Benden nefret edin. Beni küçümse. Benim için diz çöktüğün sürece umurumda değil." Bir an için geri çekildim. "Şimdi... benden *neden* çaldığını söyleyecek misin?"

Başını sallıyor.

Tabii ki bana söylemeyecekti. "Sanırım onun yerine ağzından çıkan kelimeleri sikmek zorunda kalacağım."

Hiçbir saniyeyi boşa harcamadan tekrar dalıyorum.

İyi bir cezalandırma seansı gibisi yoktur, ama kesinlikle aynı bıçakla beni öldürebilecek bir kızın teslimiyeti gibisi yoktur.

Ona olan takıntımı iliklerine kadar hissettiğini biliyorum.

"O bıçağı güzelce ıslattın mı, sürtük?" Hâlâ ağzının içindeyken onu bıçağın üstüne doğru iterek inliyorum. Geri çekilip bir saniye nefes almasına izin verdiğimde gargara yapıyor.

"Devam edin. Bir nefes al. Sen gelmeden ikincisine izin vermeyeceğim."

"Ne?!" O daha tek kelime edemeden ben tekrar dalıyorum.

"Kelimelerden bıktım, dal. Bu dil konuşmaktan daha iyi yalıyor; şimdi kullan onu," diye homurdanıyorum, vuruşumu derinleştiriyorum.

"Her bir piercingin boğazının arkasını tırmaladığını hissedebildiğini biliyorum. Sana yerini hatırlatıyorlar mı, küçük hırsız?" Kaşlarını çatığında sırıtiyorum. "İşte bu.. sikimde boğul, sürtük." Boyumla mücadele ederken dudaklarımı yalıyorum. "Isır beni, ben de sana sikimin kanını ."

Beni almak için mücadele ediyor, ama de daha derine itiyorum, ıslaklığını hissedene kadar bacaklarının arasına uzanıyorum. Sıkışıyor, ama bacaklarını açıyorum ve tüm vücudu titremeye başlayana kadar klitorisine hafifçe vuruyorum.

" bu, ıslaklığı bıçağın her tarafına yay," diye homurdanıyorum, daracık boğazının ve uzunluğumu emen dilinin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Çenesini kavriyorum ve onu şaftımdan itiyorum. Uyuşturucu bağımlısı gibi oksijeni içine çekiyor. "Teşekkür et."

"Siktir ."

Başını tekrar tabana kadar itiyorum. "Seni uyarmıştım, pişman olacaksın. Şimdi olmak istediğin iyi küçük sürtük gibi lanet olası sikimde boğul."

Paniğe kapılmış gözleri benimkileri buluyor, ama ben sadece parmaklarımı bacaklarının arasına geri götürüyorum ve kafasını daha da karıştırmak için klitorisine hafifçe vuruyorum. Onu yıkımın eşiğinde, neredeyse kendini aşağı atmaya hazır halde istiyorum ve son itici gücü verecek kişi ben olacağım.

O benim oyuncağım, benim oyuncağım. O benim.

Ivy

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Silas Rivera'nın boğazımı kendisine aitmiş gibi sahiplenmesine izin veriyorum.

Ve amım tarif edilemez bir ihtiyaçla zonkluyor. Onu kaybettim.

Bıçağın üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplarken kendimi tamamen kaybettim, keşke içimi kaplayan o zevk dalgasını hissetmeseydim. Neredeyse ondan çalmamış olmayı .

Ama yaptım ve ödemek zorunda olduğum bedel bu.

Kendini içimde zorluyor, shaftı kalın ve açgözlülükle titreşiyor. Her bir çıkıntı, her bir delik, hepsini boğazımın derinliklerine gömülüp beni umutsuzca aradığım oksijenden mahrum bırakırken hissedebiliyorum.

Kahretsin, nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum ve o bunu bilmemi istiyor.

Bedenim artık bana ait değil.

Artık ona ait.

Ve kontrolü isteyerek bıraktım.

Tekrar çekip, sanki ona tapmamı istiyormuş gibi yüzümde bir aşağı bir yukarı zıplayan aletin ucuna bakmamı sağladığında, farkına varmak bana bir kamyon gibi çarpıyor.

"Ne kadar güçsüz olduğunu görüyor musun?" diye inliyor tekrar içeri girmeden önce. "Beni derinlere al, küçük sürtük. Öğürdüğünü duyayım."

Dilim onu sarmak için mücadele ederken onun içimde zonkladığını hissederek boğuluyor ve kabarıyorum.

Ve onu dünyanın sonuna kadar lanetlemekten başka bir şey istemesem de, yine de ıslandıkça ıslanıyorum. Siktiğim bıçağın bende yara açtığını kendime ne kadar hatırlatırsam hatırlatayım, kontrolümü çoktan kaybettim.

Ve parmaklarının en hassas noktama her dokunuşunda, unutulmanın sınırına daha da yaklaşıyorum.

Duramıyorum.

Durmak istemiyorum.

Zihnim yavaşça kendi kendine dönüyor, daha önce hiç hissetmediğim bir şehvetle çıldırıyorum.

"Evet, bana bak," diye homurdanıyor Silas, gözlerim deliliğin ortasında onunkileri bulduğunda. "Her şeyini bana verdiğinde nasıl görüldüğünü göster bana."

Silas

"Benden çalabileceğini mi düşündün?" İnliyorum, sikim boğazının arkasına doğru seğiriyor. "O zaman bunun bedelini açık bir ağızla ödüyorsun, elime boşalırken sikimi almaya hazırsın."

Sonunda patlayana kadar klitorisini fiskeliyorum, ardından çekerek bir nefes daha almasına izin veriyorum.

Oksijeni içine çekiyor ve aynı kabarıyor. "Siktir!" "Yalvar, belki yaparım, dal."

Kaşlarını çatıyor. "Öyle demek istemedim-"

Başını tekrar aşağı ittim. "Arkadan konuşma hakkında ne demiştin?"

Sanki geri çekilmemi sağlayacakmış gibi dizlerimi tutmasına rağmen beni çok iyi karşıladı. Etkilendim. O mücadele ettikçe ben daha da tahrik oluyorum ve her vuruşta tırnakları dizlerime batıyor. "Evet, işte bu. Çıkar şu lanet pençelerini. Benim seni incittiğim gibi incit beni."

İçinden çıktığımda yüzüne tükürüp her tarafına yayıyorum, sonra ağzına daldırıp dilinin etrafında döndürüyorum. "Yala. O pis dilinle neler yapabileceğini göster bana."

Söylediklerimi yapıyor, ama meydan okuma onun karanlık, nefret dolu gözlerini asla terk etmiyor ve onlara ne kadar uzun süre bakarsam, çılgın ihtiyaçlarım için mükemmel bir av bulduğumu o kadar çok fark etmeye başlıyorum.

Ona söylediğimde bile vazgeçmiyor. Acıtsa bile karşılık vermekten korkmuyor. Ve ben onu zorlayana kadar bana yalvarmayacak.

"Evet... işte bu. İhtiyacım olan şey bu. *Sana*."

Kanepeden kalkıyorum, yüzünü tutuyorum ve tekrar içine giriyorum, tükürüğünü şaftımı kaplayana ve inlemeleri odada yankılanana kadar yüzünü beceriyorum. Öğürme sesleri taşaklarımı sıkılaştırıyor ve dölüm boğazının arkasını ve sonra birazını kaplarken yüksek sesle kükrüyorum.

Çekildiğimde öksürüyor ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düşüyor, döl ve tükürük yere damlıyor.

"Sonunda..." diye mırıldanıyor.

"Sonunda, ne?" Saçlarından tutup bana bakmasını sağlıyorum, gözleri yüzümdeki sırtış da büyüyor. "Bitirdiğimi mi sandın?"

Arkasından yürüyorum ve dizlerimin üzerine çöküp onu bıçaktan çekerek yere yatırıyorum. İki parmağımı içine onu hissettiğimde nefesi kesiliyor. "Çok ıslaksın."

Bıçağı yerden alıyorum ve sapını ağzına götürmeden önce bir nefes çekiyorum ve "Bunu ısır" diyorum.

"Ne-"

Başka bir kelime söyleyemesin diye dudaklarının arasına tıkıyorum.

"Temizle," diye homurdanıyorum. "Benim için kendi heyecanını tat ki bunu neden istediğini hatırla. İşlediğin suça karşılık bedenini almam için bana yalvardın. Bundan bu kadar zevk almayı bekliyor muydun, küçük hırsız?"

Kaşlarını çatıyor, neredeyse bıçağı tükürmeye hazır.

"Şimdi eğil ve ben bu amcığı sikerken sakın bıçağı düşürme."

Ivy

BUNA NASIL CÜRET EDER? Onun için kendi ıslaklığımı bana hatırlatmaya nasıl cüret eder?

Küfretmek, çığlık atmak, bağırmak, ona bağırmak istiyorum ama o içime girerken dilimden sadece boğuk bir inilti çıkıyor. Vücudumun o kadar derinlerinde ki kurtulmuş gibi hissediyorum.

"Evet, işte bu, benim için olduğun lanet sürtük gibi beni derinlere götür," diye iniliyor, şaftı içimde titreşirken, hala ağzımın içinde olduğu zamanki kadar sert.

Kahretsin. Bir tur daha atabileceğine inanamıyorum. Bu adam hiç yeteri kadar içmez mi?

Saçlarımı kavırıyor, bana binerken bir düğüm haline getiriyor, beni tekrar tekrar içine sokmaya zorluyor. "Bu kedi benim horozum için yalvarıyordu, değil mi? Benim için çok ıslaksın."

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyorum, başka ne diyeceğimi bilemediğim için, eğer o olay olmasaydı bunların hiçbirini ona asla vermeyeceğimi bilmesini istiyorum.

Lanet olası borç.

"Evet, bana tüm nefretini ver, sürtük. Bu sadece seni daha fazla mahvetmek istememi sağlıyor," diye homurdanıyor ve beni çiğ çiğ dövüyor.

Aleti o kadar büyük ki, her itişinde içime doğru yuvarlanıyor ve hayal bile edemeyeceğim bir zevkin vücudumda dalgalanmasına neden oluyor.

"Ben senin sürtüğün değilim!" Hâlâ bıçağı tutan sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

"Sen benimsin ve bana bu borcu borçlu olduğun sürece, dal, seni dölle kaplamak istememe neden olacak herhangi bir isimle çağıracağım. Şimdi iyi bir kız gibi kabul et ve belki bu amcığı da ağzına kadar doldurduktan sonra nihayet tatmin olurum."

Başımı yerdeki döl birikintisine doğru itiyor ve kalçalarımı kavrayarak her hamlesinde beni kendisine daha da yaklaştırıyor. "Ve bunu yapmam için bana yalvaracaksın."

"Cehenneme kadar yolun var," diye hırlıyorum dişlerimi sıkarak.

Parmakları karnımın altına dalıyor, üstten klitorisimi bulana kadar bacaklarımı ayırıyor ve saniyeler içinde nefes nefese kalıyorum, parmakları beni deliliğe sürüklerken nasıl nefes alacağımı bilemiyorum.

"Bunu benden saklayabileceğini mi sanıyorsun? Sana ; istesen de istemesen de senden her şeyi alacağım. Ve seninle işim bittiğinde, bunun için bana teşekkür edeceksin."

Dölünün tadı hala dilimde, bana onun üzerimdeki hakimiyetini hatırlatıyor. Derinlemesine itiyor ve parmaklarını o kadar ustaca dolaştırıyor ki gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyor.

"Bunu hissediyor musun?" Orta parmağı klitorisime bastırıyor, sanki bana onun altındaki yerimi hatırlatmak istercesine sağa sola kayıyor, bir düzeltme için aç. "İşte benim olmak böyle bir şey."

Beni tekrar çekip mızraklıyor ve vücudum kontrol edilemeyen bir ihtiyaçla titremeye başlıyor.

"Bıçağı düşürme, dal," diye uyarıyor. "Yoksa sonuçları olur."

Dişlerimin arasında sıkılı tutmak için mücadele ediyorum, kendi sularımın tadı konumumu, boyun eğdiğimi, o ittikçe ve ittikçe daha fazlası için açgözlülüğümü kesin bir şekilde hatırlatıyor.

Silas, "İşte bu; olduğun sürtük gibi delinmiş horozumun her tarafına dağıl," diye inliyor.

Boşalmadan hemen önce daireler çizmeyi bırakıyor ve içimdeki zonklama bana ne kadar az gücüm olduğunu hatırlatırken, ağzımdan uzun bir inilti kaçıyor.

Hınzır bir kahkaha odayı doldurur ve fırçayı kanepeden alır.

WHACK!

Sert tahta ardında sıcak bir iz bırakıyor ve yüksek sesle inliyorum.

"O sesi tekrar çıkar... ama ne dediğimi unutma. Bıçağı düşürme."

WHACK!

Diğer kış yanağıma vurdu, tokat bende olduğunu bilmediğim bir yanıma uyandırdı. Çünkü o tokat kesinlikle klitorisimde yankılandı.

Lanet olsun.

"Benim için çılgılık atacak mısın, dal?" diye sorar. "Bağır. Bütün ev senin nasıl bir sürtük olduğunu bilsin."

Bana tekrar tekrar vuruyor, acıyı kığımın her tarafına yayıyor, ta ki ben artık onun itişlerini şaplaktan ayıramayana kadar. Acı ve zevk tıpkı daha önce olduğu gibi birbirine karışıyor ve bedenim tam anlamıyla ihtiyaçtan titriyor. Tırnaklarım kelimenin tam anlamıyla tahtaya saplanıyor.

Orgazmım yaklaşırken dişlerim birbirine öyle sert kenetleniyor ki bıçak dilimi kesmeye başlıyor.

"Şimdi yalvar. Yalvar bana, hırsız."

Beynim tamamen pelteye dönüştü. "Lütfen.."

Bir sonraki vuruş klitorisimi titretirken hem acı hem de mutluluk içinde haykırıyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki neredeyse yıldızları görüyorum.

"Sikeyim evet, aynen böyle," diye inliyor Silas, akli dengesi yerinde olmayan bir deli gibi içeri girmeden önce.

Gırtlaktan gelen bir inilti boğazını terk ediyor ve o çekilip kırmızı lekeli kıcımlı da kaplamadan önce içime fışkıran sperm iplerini hissedebiliyorum.

Tüm bedenim sanki derinlere dalmış gibi hissediyor, sanki nirvanada ya da ötesinde bir yerde yüzüyormuşum gibi.

Fırçayı bir kenara fırlatıyor. Yerden kalkıp beni yukarıdan hayranlıkla izlerken ağzından gururlu bir kıkırdama çıkıyor. Bacaklarımı ya da kollarımı bile hareket ettiremiyorum. Ya da herhangi bir şeyi.

Yüzüme doğru eğiliyor ve bıçağı ağızımdan alıp tekrar cebine sokuyor. "Şu haline bak... ne kadar da mükemmelsin."

Birden iki eliyle yüzümü kavradı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Dilini tüm gücüyle içime sokmadan önce dudaklarımdaki kanı emiyor. Onu durdurmak için savunmasızım, hala damarlarıma akan şehvetin saldırısına karşı çaresizim ve bana verdiği her ne tür bir vuruşa daha fazlası için çaresizim.

Beni hararetle öpüyor, dili ağızımın içinde dolaşırken iki eliyle yüzümü kavlıyor, hiçbir şey kalmayana kadar kan lekelerini ve tükürüğü yalıyor.

Ve bana bu kadar hayat vermesinden nefret ediyorum. O kadar nefret ediyorum ki dudağını ısıırıyorum ama bu bile onu ürkütmüyor. Onun yerine, kendi kanı benimkine damlarken ağızıma karşı gülümsüyor.

"Yalan söyledim," diye fısıldıyor. "Kanımı tatmak için bir şansın daha oldu, hırsız. Ve bir dahaki sefere seni bir kez tatmak için ."

Yüzündeki pis sırıtış beni şimdi ve buraya geri çekiyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan ayağa kalkıp birkaç yüz dolarlık banknotu yere bırakıyor. "Şimdi temizle. Temizle. Temizle."

BÖLÜM 17

Ivy

SILAS bir telefona cevap vermek için odadan çıktı ve beni kendi başıma bıraktı. Ne zaman döneceğini ya da dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum. Umurumda da değil.

Elim yavaşça yere uzanıyor ve banknotları içinde ezerek kavriyorum. Yerden onları tutuyorum ve bu ince kemiklerden kıyafeti yırtıyorum. Her şeyi bir kenara atıp kendi kıyafetlerimi alıyorum ve banyosundaki havluyla yüzümü ovmadan önce onları tekrar giyiyorum. Aynadaki kıza, olmaya zorlandığım itaatkâr kıza bakıyorum.

Yumruğum derimin altında çatlayan cama iniyor ve elimdeki yarıklardan kan fışkırıyor.

Lanet olsun.

Öfkemin beni yenmesine izin verdim.

Kanı yıkadım ve odadan çıktım. Neyse ki Silas ortalıkta görünmüyor.

Merdivenlere yönelirken rahat bir nefes alıyorum ama Max'le yüz yüze geldiğim anda olduğum yerde duruyorum. "Ivy?"

Yüzündeki şaşkın ifade hızla geçmeme neden oluyor. "Bekle!"

diye bağılıyor.

Koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum, ön kapıdan çıkmadan önce parayı cebime tıktırıyorum.

"Ivy, lütfen. Ne oldu? Kanaman var." Arkamdaki ayak seslerini duyabiliyorum ama onları duymazdan geliyorum.

"Biri seni incitti mi?"

Arkadaşın.

"Hayır."

"Sana yardım edeyim," diyor.

Ama bana yetişmek üzereyken arkamı döndüm ve "Geçen sefer sana güvenmediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum" dedim.

Dudakları kıvrılır. "Ama..." Bir torba erişte uzatıyor. "Yemeğim var. Paylaşmak ister misin?"

Yüzümü buruşturdum. "Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" Yemek bunu asla düzeltmeyecek. Yiyecekler çözülmemi engelleyemez. "Arkadaşların beni mahvediyor. Yemeğin bunu mi sanıyorsun?"

"Hayır, ama.."

Yüksek sesle iç çekiyorum ve arkamı dönüyorum. "Aç değilim. Şimdi lütfen git buradan. Yalnız kalmak istiyorum."

Sonunda artık beni takip etmiyor, ama bisikletimi almak için ayrılırken hala ağlıyor. Memnun etmeye o kadar hevesli ki onu reddetmek zor, ama o toplumun bir parçası, o dengesiz arkadaş grubunun bir parçası ve ne kadar iyi davranırlarsa davransınlar hiçbirine güvenemiyorum.

Ya hepsi bir oynusa? Baklayı ağızımdan çıkarmam için bir yolsa? O parayla beni bir kez kandırdı. Tekrar yapmayacağı ne malum?

Bisikletle giderken, Baraka'nın yanında bir an durakladım.

Yine de geceyi ev yerine orada geçirmeye çalışmalı mıyım?

O şerefsizler beni çoktan avuçlarının içine aldılar. bir faydası yok.

Ama ya yine de beni eve kadar takip ederlerse?

Sinirlerimi yutuyorum.

Dağdan aşağı koşuyorum ve şehrin gürültüsü kafamdaki sesleri bastırana kadar temiz havanın tenime kazınan günahları alıp götürmesine izin veriyorum.

Hırsız.

Yutkunuyorum.

Sesini duymak istemiyorum, ama ne zaman arkamı dönsem, gecenin içinde sessiz bir fısıltı gibi. Ve onu duydukça daha da . Kaşlarımı çatarak bisikletimi yakınına park ediyorum, bir araba alıyorum ve içeri giriyorum.

Her adımda, yaptığım şeyin gerçekliği daha da derine iniyor ve cebimi karıştırıp Silas'ın yüzümün önünde yere attığı parayı çıkarıyorum. Bu para... lekeli. Ona dokunmak bile yanlış geliyor.

Sanki bedenimi satmışım ve kendimi onların fahişesi

yapmışım gibi. Sikeyim o çocukları.

Buzdolabının kapağını açtım ve büyük bir kutu süt çıkardım. Yumurta, domuz pastırması, krep karışımı, şurup ve biraz Eggos alıyorum. En taze meyveleri seçip kahvaltı reyonuna yöneliyorum ve bulabildiğim en büyük çikolatalı mısır gevreği kutusunu alıp sepete atıyorum. Sonra kasaya gidip Silas'ın bana verdiği banknotları çıkarıyorum,

Tüm taşımak için iki çantayla birlikte tezgâha koydum.

Eğer birinin fahişesi olacaksam, o zaman gönlümce yerim.

Dışarı çıkıp çantaları direksiyona asıyorum, sonra da bisiklete atlayıp şehri bisikletle geçerken dengemi korumaya çalışıyorum. Sonunda binama varıyorum ama önce etrafımı iki kez kontrol ediyorum ve içeri girmeden önce beni takip eden biri olup olmadığını görmek için bir süre bekliyorum.

Kalan banknotları koridordaki çöp kutusuna atmamak için kendimi zor tutarken avucumun içinde çıtırdıyor ama bu yaptığım fedakârlığın kalan tek değerini de yok ederdi. Bu yüzden elimden geldiğince sıkı tutuyorum ve kendimi Bayan Schwartz'ın dairesine kadar yürümeye zorluyorum; kapıyı çalabilmek için çantalarımı yere bırakıyorum.

Kapıyı açıyor ve kedi hemen dışarı fırlıyor, mırılayarak bacaklarımın etrafında yuvarlanıyor, Cora da bana sıkıca sarılıyor. "Buradasın!"

"Beni başından savdı, Tanrım." Bayan Schwartz gözlerini deviriyor. "Daha ne kadar geceleri de çalışmak zorundayım? Böyle devam edemem." İnliyor ve sırtını ovuşturuyor.

"Lütfen, bizim yatağımızda uyuyabilir miyim, Ivy? Lütfen?" Cora yalvarıyor, sanki geri gönderilmekten korkuyormuş gibi bacaklarımı tutuyor.

Gerçekten riske istemiyordum, ama onun küçük tatlı yüzü bana bakınca hayır demek zorlaşıyordu. "."

Ciyaklıyor ve bana daha da sıkı sarılıyor.

Bayan Schwartz tek kelime etmeden elini uzatıyor, ben de iki banknotu üstüne koyuyorum.

"Çaba için," diyorum.

"Teşekkürler." Uyuşturucu satıcısı olduğumu düşünüyormuş gibi bana bakıyor. "O kadar yüzlüğü nereden buldun?"

"Direk dansı." Gülüp .

"Hmpf." Bir sigara yakar. "O çocuklar için dans edeceğini düşünmemiştim. Oh neyse. Sanırım bu salonlar ucubelerle dolu."

Başka bir şey söylemeden kapıyı yüzümüze kapatıyor ve ben de onun davranışları karşısında kafası karışmış gibi görünen Cora'ya omuz silkiyorum. Güvenilir bir dadım olduğu için mutluyum.

"Hadi eve gidelim," diyorum, onu kollarıma alıp dairemizin kapısını açıyorum.

Bagel içeri dalar ve pencerenin yanında en sevdiği yeri arar.

"Bayan Schwartz'la kalmak çok sıkıcı. Çok fazla oyuncağı ve sadece televizyon izlemek istiyor," diyor Cora onu kanepeye . "Ama artık satış kanalından tüm mücevherlerin ne kadar tuttuğunu biliyorum."

Kıkırdıyorum. "Zengin olduğumuzda bu çok işimize yarayacak." "Oh! O zaman sonunda çikolatalı mısır gevreği alabileceğiz!"

Sırıtiyorum ve yiyecek poşetlerini kaldırıp mutfak tezgahına sıkıca yerleştiriyorum. "Artık beklemek zorunda değilsin..." Tatmak için can attığı mısır gevreğini çıkardığımda gözleri yıldızlar gibi parlamaya başlıyor ve zıplayıp elimden kapıyor, sanki dünyanın en iyi arkadaşımı gibi ona sarılıyor. "Teşekkür !" "

"Sana onları alacağımı söylemiştim."

Sonra bana sarılmak için koşuyor, neredeyse kutuyu düşürüyordu.

"Söz ," diye fısıldıyorum, sırtını sıvazlayarak. "Ve bak başka neyim var."

Poşeti tezgâhın üzerine boşaltıyorum ve kulaklarım bir çığlıkla patlıyor. "Çilek? Eggos? Omigod!"

"Yani..." Tavayı ve spatulayı aldım. "Eggos, krep ve mısır gevreğinden oluşan bir gece yemeğine kim aç?"

Küçük elini . "Ben!"

HEATH

"NEDEN benim evimde takılamıyoruz?" Mavis merdivenlerden yukarı soruyor. Hâlâ şu Wiccan kitaplarından birine dalmış durumda. "Bulduğum yeni grubu dinlemeni istedim. İnanılmazlar."

"Her zaman orada takılırız," diye cevap veriyorum. "Ve aynı şarkıları benim kurulumumda da çalabilirsin. Ayrıca Silas'la konuşmam gerek. Sen burada kal."

Mavis kaşlarını çatıyor, merdivenlerin yanındaki duvara yaslanırken kollarını kavuşturuyor. "Zaten onun pis odasını görmek istemiyordum."

Kapısı açıldı ve içeri baktığımda orada olmamasına şaşırdım.

Saat akşamın dokuzu. Ivy ona söylendiği gibi gelmedi

mi? Yoksa onunla oynamayı çoktan bitirdi mi?

"Nerede o?"

"Gitti." Tüm silahlarımızı sakladığımız odadan dışarı fırladı. Kaşlarımı

çattım. "Gitti derken...?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Onu serbest bıraktım. Bir şeyler ima etmeye başlama. Ben deliyim, aptal değil."

Güzel. Neredeyse elimde daha fazlası olabileceğinden endişelenmeye başlıyordum.

Kampüs dışında çözebileceğim bir cinayet.

Kampüste bir cinayet mi? Dekan Rivera'nın burnunun dibinde? Onun gözünden kaçmasına imkan yok.

"Ona ne yaptın?"

"İstediğim her şey ve daha fazlası," diye homurdanıyor, gözlerinde bir parıltı. "Ama henüz işim bitmedi."

"Sen kimden bahsediyorsun lan?" Mavis kendini duvardan iterek sorar.

"Hırsız," diyor Silas.

"Bekle, bu o mu?" Bize yaklaşıyor. " anasını." "Bizden çaldığı için ona bunu ödeteceğiz."

"Nasıl?"

Silas başını eğiyor, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış yavaşça yayılıyor. "Benim de kendi yöntemlerim var."

Kaşlarını çatıyor. "Ew."

Silas, "Tükürüğü hâlâ benim yerimde," diye tıslıyor.

Mavis kusmak istemedi ondan bakamıyormuş gibi gözlerini sıkıyor. "Bana iğrenç detayları verme. Ne istiyorsan yap ama beni karıştıрма."

Şakalaşmalarına gülüyorum. "Silah odasında ne yapıyordun?" Silas'a soruyorum. "Günahlarını mı düşünüyordun?"

"Alışveriş."

"Ne için alışveriş?" Mavis soruyor.

Onu görmezden geliyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. "Annem aradı. Görünüşe , bu akşam tüm aileyle akşam yemeği için orada olmamız gerekiyordu. Orada olmadığımız için sesi çok kızgın geliyordu."

Gözleri büyür. "Oh kahretsin. Unutmuşum." Hemen merdivenlerden aşağı koşar.

"Ugh," diye .

"Kız kardeşimle bir randevu gecesi daha geçiremeyeceğin için üzgün müsün?" Silas homurdanıyor.

"Öyle değil, hayır."

Tanrım, bu konuyu açmasından nefret ediyorum.

"O bir kere oldu. *Bir kere.* Ve ben bunu aştım.

Sonsuza kadar." Kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek kollarını kavuşturuyor. "Gerçekten mi?"

"Çok daha ilginç bir oyuncağımız var," diyorum sırtarak.

Gözlerinde bir öfke kıvılcımı parlıyor. "Onunla zaten yattım." "Bu benim de yapamayacağım anlamına gelmez," diye karşılık veriyorum.

"Her neyse." Omuz silkiyor. "Ben . Annem ve babam muhtemelen beni öldürecekler."

"Bu yüzden mi silahlara bakıyordun? Senin için geldiklerinde kendini savunmak için mi?" Şaka yapıyorum.

"Hayır." Nefesini içine çekiyor. "Çünkü bu gecedan sonra rahatlamaya ihtiyacım var. Benimle misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, bu ihtimal karşısında dudaklarımı yalıyorum. "Bahse girerim."

"İşim bitince seni ararım." Yanımdan geçerken bana sırtıttı. "Palayı getir."

BÖLÜM 18

Silas

"SONUNDA, bu yeni tarifi pişirdim ve hiçbiriniz gelmeye cesaret edemediniz!" Annem fırında "pişirdiği" artık çamuru yemek masasına atıyor, ekşimiş kokusu neredeyse oracıkta kusmama neden oluyor.

"Anne..." Xavier başlıyor.

"Hayır, hiçbirini istemiyorum! Elimden geleni yaptım, tamam mı? En azından sen deneyebilirdin. Planlanmış bir randevumuz olduğunu hatırlayanınız var mı?"

Xavier, Aspen, Melody, Mavis ve bana, aradan en fazla iki hafta geçmiş olmasına rağmen yıllardır görmediği çocuklarıymışız gibi bakıyor.

"Üzgünüm anne," diyor Aspen. "Sadece... aklımdan çıkmış." İyi bir önlem için bir kıkırdama ekliyor.

"Hiçbirimizin bunu yaptığını sanmıyorum." Mavis gülümsüyor.

Annem mor saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve başını eğiyor.
"Gerçekten mi?"

"Penelope, lütfen şu çocukları rahat bırak. Okulda ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlar," diyor annemin erkek arkadaşlarından biri olan Alistair, karmakarışık saçları ve adımlarında belli bir çalımla içeri girerken. Parmak eklemleri ve ellerinin kenarları bugün çizgi romanı için yaptığı çizimlerden dolayı hâlâ kalem izleriyle kaplı.

O benim babam değil ama annem biz üvey kardeşleri birlikte büyötmeye karar verdi. Sadece Mavis benim gerçek kardeşim.

Melody dirseğıyle beni dürterek, "Baba, onlara fazla yüklenme," diye şaka yapıyor.

Zaten yeterince kırılğan olmasaydı, onu odanın öbür ucuna fırlatırdım.

"Artık , değil mi?" Kollarımı kavuşturarak söylüyorum.

Annem öfkeli bir şekilde bana bakıyor. "Doğru, ama bu mazeret değil-"

"Kim bahçede dünyanın gördüğü en büyük lanet ateşini yakmak ister?" Annemin diğer erkek arkadaşı Dylan, annemin öfkesinden habersiz, üzerinde sadece parmak arası terlikler ve bir çift Havana şortla mutfağın arka kapısından içeri girerken bağılıyor.

Annem orada öylece durur, onu alt etmeye çalışmasına bile şaşırmıştır.

"Ben!" Aspen hızla bağırarak kapıya doğru koşar.

Tam Dylan'ın yanından geçerken Dylan onun sırtını sıvazlıyor. "İşte benim kızım." "Gerçekten mi, Dylan? Gerçekten mi?" Annemin kaşları seğirmeye başladı.

"Ne?" Dylan omuz silkiyor. "Bütün bu oyunları ben aldım. Kullanmazsak yazık olur."

"Dylan..." Penelope dişlerini gıcırdatıyor.

"Ben de," der Mavis hızla arka kapıya doğru koşarak. "Ve ben," diye yanıtlıyor Xavier.

"Ben de varım," diyorum, kesinlikle sıcaklığı hissederek.

Öfkemi babamdan almadım, o zaten bahçede kütükleri topluyordu.

Melody de takılır. "Beni unutma!"

"Sen de mi?" diye inliyor Alistair. "Oh lanet olsun. Bu işin sonu iyi bitmeyecek."

Annem çığlık atmaya başlar ve çıplak elleriyle kendi çamurlu turtasından bir parça alır. Babam hemen her şeyi bırakıp Dylan'ı kenara iterek arka kapıya doğru koşuyor. "Ne oldu?"

Çok geç çünkü annem kendi yemeğini onun suratına fırlattı.

Duraklıyor ve gözlerini kırıştırıyor, yüzü bembeyaz oluyor. Geri kalanımız arka bahçede donmuş, arka kapıdan az önce yaşanan dehşete bakıyoruz. Babamın yüzü her geçen saniye daha da kızarıyor - utançtan değil, öfkeden.

Sikeyim.

"Penelope..." Felix taş gibi soğuk yüzündeki çamuru silerken homurdanıyor.

Çok utanmış görünüyor. Babamın suratına ılık yemek fırlatsaydım ben de öyle olurum. Bu bok yüzünden insanları öldürebilir.

Biz çocuklar içeriye bakmak ve neler olacağını görmek için yaklaşıyoruz.

"Çıkın dışarı. Bir bomba patlayacak ve her ne kadar iyi bir patlamayı sevsem de, bunun çapraz ateşinde kalmak istemezsiniz," diyor Dylan, yüzünde bir sırıtişla bizi uzaklaştırarak.

Felix'in dudakları . "Anne-"

Alistair ellerini ağızına götürür. "YEMEK DÖVÜŞÜ!"

Turtadan bir avuç alıp Dylan'ın yüzüne fırlatıyor ve tam dişlerine isabet ediyor. Dylan sıçrayıp öksürüyor ve herkes kahkahalara boğuluyor.

"Tamam, bu kadar." Dylan ve hemen hemen diğerk herkes masaya hücum ederek bir avuç yemek kapıyor ve etraflarında kim varsa fırlatıyor. Beş atıştan sonra annem bile araya giriyor ve önüne kim çıkarsa ona bir şeyler atıyor.

"İşte! Turtamın tadına bakın!" diye bağılıyor ve hepimiz gibi yüksek sesle gülüyor. "Tadı güzel değil mi?!"

Çoğu darbeyi savuşturmayı başarıyorum, hepsi peşimden gelmeden önce tavayı boşaltmaya çalışıyorum.

"Ah, bu benim iyi gömleğimdi!" Xavier kumaşı başının üzerine çeker.

"Sızlanmayı kes, sürtük." Mavis elini göğsüne atarak herkesi güldürür.

"Hepinizin eve dönmesine çok sevindim. Siz olmadan hiç eğlenceli değil çocuklar!" Melody, çok az kişiye isabet etmesine rağmen sağa sola küçük eller fırlatıyor.

Hâlâ temizim ama hepsi bana şüpheyile baktığı anda arkamı dönüyorum. "Olamaz."

Herkes arka kapıdan dışarı fırladım.

"Gel buraya, seni küçük pislik!" Felix kükrer ve en büyük turtayı fırlatır.

Manyakça gülüyorum. " yakalayın beni, korkaklar!" Belki bu yemek o kadar da kötü değildi.

HEATH

MAX, Kurukafa ve Yılan Derneği'nin ortak salonundaki kanepede oturmuş yoğun bir şekilde kitap okuyor. Çantamı yere atıyorum.

ve omuzlarını tuttu, ama kitabı hızla ve kışının altına soktu.

"Beni korkuttun Heath," diyor omzunun üzerinden bakarak.

"Neden? Ne okuyorsun?"

"Hiçbir şey," diyor iri geyik gözleriyle.

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam. Bana söylemek istemiyorsan, o zaman."

Başının arkasını kaşıyor. "Zaten ilginç bulacağın bir şey değil."

"Teşekkürler," diyorum, eğilirken omuzlarını sıkıyorum. "Son zamanlarda Ivy ile konuştun mu?"

Gerilir. "Hayır. Neden bilmek istiyorsun?" "Hâlâ ona yaklaşmana izin verip vermediğini merak ediyorum."

Başını öne eğiyor. "Yaptığın şey yüzünden bana güvenmiyor."

"Yaptığımız şey." Göğsünü okşadım. "Sen bizim grubun bir parçasısın, hatırladın mı?"

"Doğru, ama ben-"

Yüzünü tutuyorum ve o itaatkâr gözler benimkilere dikilene kadar yana çeviriyorum. "Her zaman istediğimi yapıyorsun. Değil mi?"

Yutkunuyor. "Eğer nazikçe sorarsan."

"Peki ya kibarca sormazsam? O zaman ne yapacaksın?" O kadar yakınım ki terlemeye başladı ve aramızdaki havayı ısırmak için eğildim, koltuğunda bir aşağı bir yukarı sallanmasına neden oldum. "Ağlar mısın?"

Başını tuttuğum yerden kurtardı ve ona hiç benzemeyen bu ani meydan okuma beni şaşırttı.

"Tamam. Nasıl istersen. Şimdi okuyabilir miyim?"

İçimi çektim. "Neden bu gece Silas ve benimle birlikte gelmiyorsun?"

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" diye sorar.

Çantayı elime alıyorum ve içindeki metal çok ses çıkarıyor. "Özel bir şey planladık."

Gözleri daralmadan önce çantaya . "Ne gibi?"

Yüzüme yavaşça bir sırıtış yayılıyor. "Eğlenceli... ve kötü bir şey."

Dudaklarını yalıyor. "Ben... Ben almayayım, teşekkürler."

"Hadi ama. Sen hiç ." Kolumu boynuna doladım. "Orada olmanı çok isterim."

"Meşgulüm. Üzgünüm."

Kaşlarımı çatıyorum, hayal kırıklığı yüzümü gölgeliyor. "Peki. Sen bilirsin."

Midem kızgınlıkla çalkalanırken yürüyüp gidiyorum. Benimle takılma konusunda hiç bu kadar ilgisiz olmamıştı ve bu, ona ne kadar şeytani olabileceğimi gösterme ihtimalinden neredeyse duyduğum mutluluğu köreltiyor.

Çantayı açıyorum ve aldığım hapları patlatıyorum, iki tane çıkarıp hepsini yutuyorum.

Eğer birazcık bile heyecan hissetmezsem, o zaman hiçbir şey hissetmem.

Ama Max'in bu ilgisiz tavrı da neyin nesi? Doğru olmayan bir şeyler var ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. Dışarıda, motosikletine bakıyorum ve bir süre düşünüyorum.

Belki... sadece belki...

Çantamdan takip cihazımı çıkarıp bagajının iç tarafına yapıştırıyorum ve telefonumdaki takip uygulamasını açıyorum.

Sonra arabama atıyorum, çantayı arka koltuğa atıyorum, arabayı çalıştırıyorum ve yola koyuluyorum.

Kahretsin, bu araba canlı hissettiren, herhangi bir şey hissettiren tek şey. Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, beni ayakta tutan yakıt. Neden böyle olduğumu bilmiyorum. Tek bildiğim hayatta kalmak için tekmeye ihtiyacım olduğu. İçimde ölüden başka bir şey hissetmek için.

Şişeyi açıp bir hap daha alıyorum ve kafamın yavaş yavaş güzelleştiğini hissediyorum.

Bu yeterli değil.

Daha fazlasına ihtiyacım var, çok daha fazlasına.

Heavy metal müziği açıyorum ve karanlığı kovalamak için gaza basıyorum, dağlardan aşağıya doğru yarışırken neredeyse uçuyordum ve şehre doğru ilerliyorum. Tam olarak nereye gittiğimi biliyorum ve boş bir sokaktan geçmeden önce kırmızı ışıkların yeşile dönmesini beklemiyorum.

Şehrin kenarında, etrafında büyük bir çit olan dev bir malikane var ve arabamı kapıların yanına park edip duvardaki düğmeye basıyorum.

"Alo?" diye bir ses.

"Heath burada. Silas'ı almaya geldim."

"Elbette efendim. Onu aşağı göndereceğim."

Aşağı mı gönderelim? Üst katta mı? Ailesinin evinde mi?

Kaşlarımı çatarak, Silas nihayet evden çıkıp kapıya doğru yürüyene kadar bekliyorum. "Tam zamanında."

"Orada harika vakit geçirmişsiniz gibi görünüyor," diyorum.

Ailesi uzaktan bana el sallıyor, ben de sahte bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Düşündüğüm kadar kötü değildi," diyor. "Ta ki annem herkesi Melody'nin odasına götürüp resimleri hakkında övgüler yağdırmaya karar verene kadar." Gözlerini deviriyor. "Onları zaten milyonlarca kez gördüm."

Gömleğine bakıyorum, kesinlikle pembe. Ve üzerinde bir tek boynuzlu at var. "Bir dakika... Başka bir şey giymiyor muydun?"

"Annemin sahip olduğu ve içine sığabildiğim tek şey buydu. Ne olduğunu sorma." Arabaya atlıyor. "Fazladan bir kapüşonlu getirdin mi?"

"Hayır, sadece maskeler," diye yanıtlıyorum.

Yüksek sesle iç geçirir. "Peki. Bunu üzerimde tutacağım. Hazır mıyız?"

Arkadaki çantaya bakıyorum ve onun hınzır gülümsemesi benim de sırtıtmama neden oluyor. "Hadi gidip şeyler sikelim."

Maksimum

ON DAKİKA SONRA

MOTOSİKLETİMDEN onun penceresine bakıyor, herhangi bir hareket, sıra dışı bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum. Silas ve Heath'in bu gece ona bir şey yapmayı planlayıp planlamadıklarını öğrenmek için sabırsızlanıyorum, ama görünüşe göre bunun yerine başka bir hedef seçmişler.

İtiraf etmeliyim ki, Heath Silas'la birlikte kötü bir şey planladıklarını söylediğinde, işin içinde onun da olmasından endişelendim. Yaptıklarını izlemekten hoşlanmadığım için değil, ama daha sonra onunla her konuştuğumda, sesinde eskisinden daha fazla nefret olduğu için.

Nefret Silas'ın işidir ve ona her dokunduğunda, bunu doğrudan damarlarına enjekte eder.

Bir iç çekiyorum ama ışık yandığı anda aşırı tetikte olma moduna geçiyorum.

Günün bu saatinde hiç uyanmaz.

Biliyorum çünkü gördüğümde beri her gece o küçük kızla yaptığı rutini izliyorum.

oluyor?

Dürbünümü çıkarıp pencereden onu izliyorum. Kapüşonlu bir tişört giyiyor ve omzunda oldukça ağır görünen bir çanta taşıyor.

Işıklar sönüyor ve dürbünümü bir kenara koyuyorum, sonra bekliyorum, bekliyorum ve bekliyorum... Ve işte orada, bisikletine atlayıp yarışmak için binadan çıkıyor.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Yeterince önemli olmadıkça o çocuğu asla yalnız bırakmazdı. Gitmezse onları daha da büyük bir tehlikeye sokacaksa o başka.

Hızla kaskımı taktım ve onun peşinden koştum.

BÖLÜM 19

Ivy

Çocuk telsizini kontrol ediyorum ve kapıdan çıkıp bisikletime atlamadan önce çalıştığından emin oluyorum. Uyuduğu sürece güvende olacak. En fazla on beş dakikadan fazla uzak kalmayacağım. Şehrin sanayi bölgesine bisikletle gideceğim ve beş yüz on sekiz numaralı depoya girip çıkacağım.

Arada bir saatimi kontrol ederek konuma ulaşmam için gereken süreyi sayıyorum ve pedallara olabildiğince hızlı basıyorum. Kaybedecek zaman yok. Şu anda Cora'ya göz kulak olan tek kişi Bagel ve eğer davetsiz bir misafir içeri girerse, Bagel ayak parmaklarının üzerine düşecek ve onun yerine evcil hayvan isteyecek. Hain.

Deponun yanında durduğumda sırtımdan aşağı terler akıyor.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve şehrin bu تنها bölgesinde neden bulunduğumu kendime hatırlatmak için mesajlarıma bakıyorum.

Beş yüz on sekiz numaralı depoya gelin. Saat 11'de. Nakit getir. Yalnız gel.

Sinirlerime hakim olamıyorum ve çocuk monitörünü kontrol ediyorum. Hâlâ derin uykuda. Güzel.

Kapüşonumu başıma geçirip kayışlarını sıkıyorum. Artan adrenalinle deponun açık kapısından içeri giriyorum, sırt çantamın her iki bandını da omuzlarıma sıkıca sarıyorum. Tek ışık arkamdaki küçük sokak lambasından geliyor ve deponun derinliklerine ürkütücü bir gölge düşürüyor. Normalde hayatım buna bağlı olmasa buraya gelmezdim ama ne yazık ki durum tam olarak bu.

Gir, çık. Bu .

Karanlıkta etrafıma bakınırken duyularım alarmda. Nefesim kısa nefesler halinde çıkıyor, ellerimi ceplerime sokup tek korunma yöntemim olan bıçağımın metal sapının güvenliğini hissederken soğuk gece havası beni titretiyor.

Koridorun sonunda, bu depoda saklanan odun parçalarından bir araya getirdiği derme çatma bir ateşin üzerine eğilmiş bir adam duruyor.

"Parayı getirdin mi?" Sesi iliklerime kadar ürpertiyor. Ona yaklaşıyorum ama elini kaldırıyor. "Bu kadar yeter."

Kalbim hızla çarparak çantamı omuzlarımdan indirdim ve çocuklardan çaldığım tomar tomar parayı çıkardım. Onlara hepsini harcadığımı söylediğimde yalan ama bu gerekli bir yalandı.

"Onu yere bırak."

Desteyi yavaşça önümdeki beton zemine yerleştiriyorum ama henüz bırakmıyorum. "Güvende olacağımıza dair bana ne garanti verebilirsin?"

"Eğer öyle olmasaydın hala o dairende dolaşıyor olacağını mı sanıyordun?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Nerede yaşadığımı

biliyor. Kahretsin!

herifin erişim alanının çok geniş olduğunu biliyordum ama birkaç ay içinde beni takip edebileceğini bilmiyordum.

"Ödemeye devam ettiğin sürece konuşmayacağım,"

diyor. "Ne kadar?"

"Beş bin dolar. Her ay."

"Beş mi?!" Burun deliklerim alevlendi. "Yapamam-"

"Bunu başaracaksın." Kıkırdıyor ve ateşin ışığına doğru bir adım atıyor. Dudağının üzerinde ürkütücü bir yara izi var. Geçmiş hayatımdan tanıdığım, iliklerime kadar dehşet veren bir yara izi.

"Çünkü bu seçimi sen yaptın. Ve şimdi sonuçlarıyla yaşayacaksın. Değil mi?"

Çatık kaşlarla başımı salladım.

"Güzel. Şimdi uzaklaşın, söz veriyorum sizin ve küçük Cora'nın başı belaya girmeyecek."

Paradan uzaklaşıyorum ve yavaşça geri çekiliyorum, ama şansımı deneyip parayla kaçıp kaçmamayı düşünürken ellerim hala ceplerime dalıyor.

Bir tanık eksilecek, benim için daha fazla para olacak ve yerimiz gizli kalacaktı.

"Bunu aklından bile geçirme," diyor. "Zaten içeriden birine daha söyledim. Benim üzerimde bir şey denersen diye."

Hay sikeyim. Yani plan suya düştü.

Ellerimi cebimden çekiyorum. "Sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getir, ben de benimkini."

"Anlaşmamızın şartlarını sana zaten söyledim." Yüzünde şeytani bir sırıtma oluşur. "Şimdi git. Başın şu anda olduğundan daha fazla derde girmeden."

Kaşlarımı çatıyorum ama yine de arkamı dönüyorum ve kendime her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum.

Her ay soymak için yeni bir yer bulmam gerekecek. Bu kadar. Bunu yapabilirim, kolay. Tamam mı?

Maksimum

Fark ettirmeden onu depoya kadar takip ettim ve motosikletimi birkaç blok park ettim, sonra da onu yaya olarak takip ettim.

Motosikletine takip cihazı taktığımı hiç fark etmedi.

Korkmasını ya da takip edildiğini hissetmesini istediğim için değil, güvende olup olmadığını bilmem için. Eğer yanında , en azından iyi olduğundan emin .

Bu da böyle?

Bu huysuz görünümlü adama bir tomar para verdi ve adam onu ve çocuğu koruyacağına söz bile veremedi... kimden?

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve o beni burada yakalamadan önce hızla sokaklara geri dönüyorum. Ancak ileriden gelen birkaç çığlık başımı çevirmeme neden oluyor.

Bu da ne...?

Yerde de kanlı bir iz var ve takip ettiğimde bir ara sokağa giriyor. Bıçaklı iki adam, avlarını işaretlemek için sadece küçük bir el feneriyle karanlıkta duruyor. Gözlerim açılıyor. "Heath?"

İkisi de bana davetsiz bir misafir görmüş gibi bakıyorlar.

"Gelmek istemediğini sanıyordum?" Heath soruyor.

Silas bıçağını indirerek ona döner. "Gelmesini sen mi istedin?" Heath,

"Tabii ki ben istedim," dedi.

"Bu tür nefret ettiğini sanıyordum," diye yanıtlıyor Silas.

Lanet olsun. Şimdi onlara ne diyeceğim?

Ivy'nin de burada olduğu hakkında bir şey söyleyemem, yoksa kesinlikle onun neyin peşinde olduğunu bilmek isteyeceklerdir.

"Um... Kitabı okumayı bitirdim ve sonra gerçekten gelmek istediğime karar verdim."

"Neden beni aramadın?" Heath kontrol etmek için telefonunu çıkarırken sorar.

Omuz silkiyorum. "Unutmuşum."

"Nerede nasıl bildin?" Silas sorar.

"Heath'i takip ettim," diye yalan söyledim. "Sen binadan çıktıktan hemen sonra."

Telefonunu indirirken sırtıyor. "Peki o zaman, neden söylemedin?" Bana yaklaşıyor.

"Çünkü insanlar beni görmeden izlemeyi seviyorum," diyorum garip bir şekilde gülerek.

Heath omzuma vurdu. "Hadi o zaman, ogler." Beni de yanında sürüklüyor. "İşte." Heath çantasından bir maske çıkarıp elime tutuşturdu. "Bunu tak ve eğlenceye katıl."

Ivy

Binadan hızla çıkıyorum ve bisikletime atlıyorum, pislik peşimden gelmeye karar vermeden önce buradan siktir olup gidiyorum çünkü artık parasını aldı. Sanayi bölgesinden olabildiğince çabuk çıkabilmek için sokaklarda yarışıyorum. Bu loş mahalle gecenin on birinde bulunulacak bir yer değil ve burayı neredeyse hiç tanımıyorum. Burada sola mı yoksa sağa mı döndüğümü hatırlayamıyorum, bu yüzden sola tercih ediyorum, ancak bir sokağa geliyorum.

Ama sokağın diğer ucundaki bir şey frene basmama neden oluyor.

Bir adam, ellerine ve ayaklarına saplanmış dört bıçakla, yerden en az iki metre yükseklikteki bir binanın taş duvarlarına doğru kaldırılıyor. Çığlıkları sokakta yankılanıyor. Önünde üç adam durmaktadır, ikisi tamamen siyah giyinmiştir, diğerinde ise ... pembe bir tek boynuzlu at gömleği mi vardır?

Doğru anlayıp anlamadığımı görmek için iki kez göz kırpmıyorum.

Pembe tişörtlü adam dev bir palayı kaldırıyor ve benim çenem düşüyor.

Santim santim, et parçalarını oyar gibi adamı yavaşça kesiyor ve kanını emiyor.

Gözlerim şok içinde açıldı.

Vay anasını.

Adamın başı yana doğru dönüyor ve gözleri aniden bana dikiliyor. "Lütfen! Yardım edin!"

Üç maskeli adam akbabalar gibi çevirirken, gözlerinde vahşi bir cinayete parıldarken, bir anlığına olduğum yerde donup kaldım.

Biri siyah uçlu saçlı ve buz yeşili gözlü, biri kahverengi saçlı, üçüncüsü ise daha uzun kahverengi saçlarını topuz yapmış, dudağında ve kaşında piercing olan biriydi.

Hay sikeyim.

Tekrar atlayıp U dönüşü yapıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyorum. Burada kalmayacağım. Kafatası ve Yılan Cemiyeti'nden o üç puştı birine işkence ederken yakaladım ve bir sonraki kurbanları ben olmayacağım.

BÖLÜM 20

Silas

"O DA KİMDİ?!" Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Max, ben işi bitirirken sen de o peşinden git."

Kaşlarını çattı. "Bekle, neden ben?"

"Buraya geldiğinden beri bir şey yaptın mı?" . "Hayır, öyleyse başla."

Max gözlerini devirir, kapüşonunu indirir ve koşarak uzaklaşır.

Palayı salladım ve adamın birkaç saniye daha acı çekmesine izin verdim, kanı dudaklarından kaldırıma damlıyordu. Onu bu duvara asıp parça parça doğramadan önce iyice hırpaladık.

"Sence mesajı almış mıdır?" Heath cesede yukarıdan aşağıya bakar.

"Muhtemelen..." "Değil" diye başlıyorum.

sokaklardan toplayıp sattığı için daha azını hak etmiyor. Heath, uyuşturucu satıcısı aracılığıyla

masum çocuklara şeker kılığında bedava uyuşturucu vermeye çalıştı.

Onun için çok kötü, ben oynamam.

"Lütfen, lütfen, merhamet edin," diye kekeliyor adam.

Heath, "Sokaklardan aldığın o çocukların hiçbirine merhamet etmedin," diye homurdanıyor.

Palayla yüzünü okşuyorum. "Kaç tane sattın? Beş mi? On mu? Yüz mü?"

"Daha fazla," diye yanıtlıyor, şakağına ulaştığım anda yutkunuyor.

Tam bir psikopat gibi sırtıyorum. "Hayatını kaybetmek için onca paraya değer miydi?"

Palayı kaldırıyorum.

"Hayır, , hayır, lütfen!"

Onu tam kalbinden vurdum, göğüs kafesinden leğen kemiğine kadar kestim, ta ki ondan geriye sadece bir et parçası kalana kadar. Ve adamım, onu öldürmek iyi hissettirdi. Onunla biraz daha oynayabilseydim çok daha eğlenceli olurdu.

Onun kadar hak eden bir kurban bulmak zor.

Normalde, küçük hırsızları ya da sadece bana bakanları bile cezalandırmakla yetinmek zorundayım.

Palamı gömleğinin üzerinde temizce kaydırıp tüm bıçaklarımı çıkarıyorum. Vücudu yere düşüyor ve onu ters çevirmek için iyi bir tekme atıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp kalbini bulana kadar göğsünü karıştırıyorum ve kalbini söküp ona bakıyorum. Muhteşemdi.

Maksimum

Köşeden koşarak dönüyorum ve gecenin içinde kaybolan bir bisiklet görüyorum. Bir sağa bir sola gidiyor, sonra sola, ama köşeyi döndüğümde gitmişti. Etrafıma bakıyorum ve bisikletin gidebileceği tüm yolları kontrol ediyorum.

Ivy, lütfen, seni bulmama izin ver. Güvende olmana ihtiyacım var.

Mahallede yürüyorum, her adımım bu sokakları sıralayan çok sayıdaki deponun arasında yankılanıyor. Yerde taze görünen kızak izleri var. Onun gittiği yöne bakıyorum; sağımda, her kapının arkasında bir depoya açılan birkaç çöp bidonunun bulunduğu bir yol. Bir tanesinin arkasında bir tekerleğin jant telleri ve bir santimlik kısmı görünüyor.

Oh, Ivy. Buraya gelmemeliydin.

Dişlerimi gıcırdatarak ayakların çöp konteynerinin arkasında kaybolmasını izliyorum.

Eğer onu Heath ve Silas'a götürürsem, sırf onları öldürürken izlediği için onu da kesin. Ve ben bunun olmasına izin veremem.

Derin bir nefes alıp ona yaklaşıyorum ama kafamı çöp konteynerinin üzerine kaldırdığım anda, sanki bir sopaymış ve ben de beyzbol topuymuşum gibi tahta bir sopayla neredeyse kafama vuruyor.

"Vay, vay, sakın ."

"Uzak dur!" O şeyi bir şeye vurmaya çalışıyormuş gibi sallayıp duruyor.
"Yemin ederim-"

Sopayı savururken yakalayıp durduruyorum ve ona ben olduğumu göstermek için maskemi çıkarıyorum. Kocaman gözlerle beni süzüyor.
"Sana zarar vermeyeceğim. Sana söz verdim. Ve bu sözü tutacağım."

"Birine işkence yapıyorlardı!"

Elimi ağzının önünde parçaladım. "Şşşt! Seni duymalarına izin verme."

Avucumu ısırtıyor ve elimi sıkarken tıslayarak geri çekiyorum. "Onlarla birliktesin," diyor. "Bunu neden yapıyorlar?"

"Sana söyleyemem. Üzgünüm. Ama seni bu durumdan kurtaracağım."

"O zaman neydin-Bekle, nasıl?" Kaşlarını çatıyor ve beni işaret ediyor.
"Hepiniz beni gördünüz."

"Hayır, yapmadılar. Senin bir kaçık olduğunu düşünüyorlar, bu yüzden beni peşinden gönderdiler. Ama seni onlara geri götürmeyeceğim."

"Sana izin vermem," diyor, elindeki sopayı hava atmaya çalışır gibi sallayarak.

"Güzel." Gülümsedim. "Şimdi bisikletini al ve buradan git."

Çatık kaşlarıyla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, sopayı hâlâ son çaresi olacakmış gibi sıkıca tutuyor.

"Çabuk, şüphelenmeden önce."

Sonunda çubuğu bırakır, bisikletine doğru bir adım atar ve koşarak uzaklaşır.

Gözden kaybolduğunda rahat bir nefes alıyorum ve maskemi tekrar takıyorum. Şimdi Silas ve Heath'in gazabına uğrayacağımı bilsem de. Buna değdi.

HEATH

MAX ANİDEN bizim sokağa geri dönüyor ve ben çatık kaşlarla yukarı bakıyorum.

kimseyi getirmemiş.

Bu da ne...?

"Onları bulamadım."

Dişlerim birbirine çarptı.

Sikeyim.

Silas, çıplak eliyle söktüğü adamın kalbini neredeyse eziyordu. "Gevşek bir ucun kaçmasına izin mi verdin?"

"Bir bisikletleri vardı ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Muhtemelen bir yerlerde saklanıyorlar." Omuz silkiyor.

"Ve sen öylece pes mi ettin?" Bu zaten karanlık olan ruh halimi daha da kararttı.

Silas kanlı kalbi plastik bir torbaya doldurur ve arabasına yürür. "Bizi gördüler. Onları paramparça etmeliyiz."

"Ama yap onlar Biliyorum Biz mi? Biz giyiyor Maskeler.
Hayır yol Yüzlerimizi tanıdılar," diye yanıtlıyor Max.

Hmm. "Adam haklı," diyorum.

"Her neyse. Eğer bu bizi ısırmaya gelirse, bakacaksın." Silas Max'i işaret ediyor.

Max elini bir asker gibi başına dayayıp selam veriyor, ben de sırtıyorum.

"Anlaştık o zaman," diyorum. "Şimdi cesedi bagaja koymamıza yardım et."

Ivy

YİRMİ DAKİKA SONRA

Dairemin kapısını kapattım ve tüm kilitleri açtım, ahşabı tutarken çılgınca nefes alıyorum. Az önce soğukkanlılıkla bir adamı öldürdüklerini gördüm.

Tanrım, gözlerinin içine baktım.

O maskelerle bile, onlar olduğunu hemen anladım. Ama Silas ve Heath beni tanıdı mı?

Max sözünü tutacak mı?

Burnumdan bir nefes çekiyorum ve pencerelere yöneliyorum, dışarısı zifiri karanlık olmasına rağmen sokağın her köşesini kontrol ediyorum. Beni takip edip etmediklerini bilmem gerek. Dışarıda en ufak bir tehlike belirtisi varsa, mutfak bıçaklarını ve Cora'nın ulaşamayacağı bir yerde, dolabımın üstündeki kasada sakladığım silahı alıyorum.

Arabalarını bulmak için her pencereyi kontrol ederken kalbim saatte milyonlarca mil hızla atıyor, ama hiçbir yerde onlardan bir iz yok.

Sağ salım çıkabildim mi?

Neredeyse gerçek olamayacak kadar

iyi hissettiriyor. "Mrppp."

Bagel bacaklarıma sürtünüyor, ben de kucağıma alıp okşuyorum. Her zaman sinirlerimi yatıştırmayı başarıyor. "Ben de seni seviyorum, Bagel."

Onu tekrar yatırıp Cora'yı kontrol ediyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Hâlâ uyuyor ve güvende. Kapüşonumu çıkarıp beyaz tişörtümü ve yeni bir çift iç çamaşırı giydikten sonra ben de yatağa girip ona sıkıca sarılıyorum. Bana kıvrılıyor ve uykusunda bir şeyler mırıldanıyor ve bu beni gülümsetiyor.

Şimdilik güvendeyiz.

BİR YIL ÖNCE

Koltuğuma geri yaslanıp kolamdan bir yudum alırken tabakta duran kek parçasına bakıyorum. Tadı lezzetli olmalı, ben

Elbette, ama bir ısırık alırsam, bu pastanın da eninde sonunda bu günle birlikte biteceği anlamına gelir.

Bitmesini istemiyorum.

"Çok lezzetli," diye mırıldanıyor annem, pastasından küçük bir ısırık alıyor, sanki daha büyük bir ısırık alırsa birilerinin bu konuda bir şey söylemesinden korkuyormuş gibi.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, gözlüklerini yeniden ayarlamadan önce yüzündeki yeşil iz sadece bir saniyeliğine görülebiliyor.

"Bir ısırık almayacak mısın?" diye soruyor.

Kolamı bırakıp çatalımı elime alıyorum, hâlâ o kek parçasına bakıyorum. Sadece bir gün. İşte bunu simgeliyor. Fırtına patlamadan önce bir günlük sakinlik.

Ama annemi de hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Küçük bir ısırık alıp yutuyorum ve yüzünde belirecek memnun gülümsemeyi bekliyorum.

"İyi, değil mi?"

"Bayıldım," diye karşılık veriyorum, gülümseyerek.

"Gördün mü?" diyor.

"Anne..." Çatalımı bırakarak mırıldandım. "Sana söylemek istiyordum ama doğru zamanın ne zaman olacağını bilmiyordum. Ben de düşündüm ki, neden doğum gününde olmasın?"

Duraklıyor, çatalı parmaklarının arasında sallanıyor. "Ne?"

Burun deliklerimden derin bir nefes çekiyorum ve sonunda cesaretimi toplayıp uzun zamandır elimde tuttuğum kâğıdı çantamdan çıkarıyorum ve okuyabilmesi için masanın üzerine, ona doğru koyuyorum.

"Burs kazandım. Spine Ridge U'ya kabul " diyorum.

Gözleri yaşlarla doluyor ve masanın üzerinden bana sarılmak için ayağa kalkıyor, ikimizin de pastalarını eziyor ve bu beni hazırlıksız yakalıyor.

"Senin adına o kadar mutluyum ki Ivy, çığlık atabilirim." Ben de kollarımı ona doladım. "Neden bana söylemedin?"

"Bu benim uzun zamandır hayalimdi. Nasıl yapacağımı bilmiyordum."

Ya da ne zaman iyi bir zaman olacağını.

"Seninle çok gurur duyuyorum. Başardın," diye mırıldanıyor kulağıma. "Baban da burada olsaydı seninle gurur duyardı, biliyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak uzaklaştırıyorum.

"Teşekkür ." Bunu ona söylediğim için neredeyse kendimi suçlu hissediyorum.

reddediyor. "Bunu hak ediyorsun. Ve kimsenin, ama kimsenin bunu senden almasına izin verme. Anlıyor musun?" Sesi birden çok daha ciddileşti ve tüylerim diken diken oldu.

"Yapmayacağım," diye mırıldandım. "Ama... seni terk etmek istemiyorum-"

"Yapma. Kelimeleri söyleme. Eğer onları söylemezsen, olurlar."

Söylemek istediğimiz sözleri yüksek sesle söylemezsek, yalanı yaşamaya devam edebiliriz.

Ama hepimiz bir yalanın kendi kendini yiyen bir boşluk kadar sürdürülebilir olduğunu biliyoruz. "Sen o okula git," diyor. "Ne gerekiyorsa yap."

Gülümseyorum. "Gülümseyeceğim."

MEVCUT

Pencerenin yanındaki tıkırtı sesiyle doğruca oturdum. Kabuslarımdan çıkıp gerçekliğe dönmek için birkaç kez göz kırpmıyorum. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Sonsuzluk gibi geliyor.

Etrafıma bakarken tenimden damlayan teri fırçalıyorum ama burada hiçbir şey yok gibi görünüyor.

Esniyorum ve kalkıyorum, üzerimde sadece bir parça iç çamaşırı ve beyaz bir gömlekle oturma odasına yürüyorum. Mutfığa gitmeden önce Cora'nın her zaman güvende olduğundan emin olmak için yatak odasının kapısını anahtarla kilitliyorum. Bagel kâsesini karıştırıyordu, belki de beni uyandırmıştır.

Daha fazla yiyeceklerle dolduruyorum ve o da teşekkür ederek mırılıyor. Tekrar arkamı dönüyorum ama aniden kanepede oturan bir figür görüyorum.

Donup kaldım.

Adam arkasını dönüyor, yüzü kapüşonunun içinde saklanıyor, ben de ışığı açmak için duvardaki düğmeye koşuyorum, ama beni çoktan duvara sıkıştırmadan önce yetişemiyorum. Çığlığım ağzımı kapatan bir el tarafından kesildi.

"Şşş..." Fısıltı yumuşak. Neredeyse... dostça. "Cora'yı uyandırmak istemiyorum."

Ne-

Topuklarımda üzerinde dönüyorum.

Max'in tatlı gözlerinin içine bakarken, orada atmak üzere olduğum çılgınca bağıriş yutuldu.

"Buradasın..." Kafam karışmış bir şekilde mırıldandım. "Nasıl-" Nedenini anladığımda kelimelerim kesildi.

Benden çaldığı anahtar.

"Güvende olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Ama sonra... Artık ." Gözleri kayarken adem elması inip kalkıyor.

Sanki anlamadığım sorulara cevap arıyormuş gibi yüzümde geziniyor.

"Silas ve Heath burada olduğunu biliyor mu?" diye soruyorum. Başını sallıyor.

"Seni düşünmeden duramıyorum," diyor elini duvardan indirirken. "Benden nefret ettiğinde bile, her gece beni affedip affetmeyeceğini merak ederek uyanık yatıyorum."

"Senden... nefret etmiyorum," diye cevap veriyorum, sinirlerimi bastırarak.

Gözleri kalbimi titreten bir umutla doluyor ve yüzünde nazik bir gülümseme belirliyor ama sonra hızla kayboluyor. "Yapmalısın. Ben senin için iyi değilim. Bunu biliyorum. Ne yaptığımı bilmiyorsun-"

Parmağımı dudaklarına koyup gözlerimi kısıyorum. "Beni onlara ispiyonlamadın."

Gözlerini indirir. "Yapamadım."

O beni korudu.

Ama sana zarar , değil mi?" diyorum.

Başını sallıyor, dudağını ısırtıyor ve nedense bu o kadar çekici geliyor ki dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğiliyorum. Sadece bir öpücük.

Sadece küçük bir öpücük, gözlerimin önünde çözüldüğünü görmem için yeterli.

Birden iki eliyle yüzümü kavlıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, beni o kadar yoğun öpüyor ki nefes almayı unutuyorum.

Bana şantaj yapan çocukların bir arkadaşıyla bunu yapmamalıyım.

Kesinlikle yapmamalıyım, ama duramıyorum.

Daha önce hiç bu kadar tutkuyla öpülmemiştim, sanki bir daha hiç öpemeyecekmiş gibi tüm sevgisini bu öpücüğe .

Aniden geri çekilir ve geri adım atar. "Özür dilerim, bana ne oldu bilmiyorum, ben-"

Dudaklarına bir parmak daha koyuyorum. "Yapma."

"Senin için kötüyüm. Ben bir Kurukafa ve Yılan Topluluğu üyesiyim. Evine davetsiz geldim. Seni takip ediyorum. Bir çocuğun var. Burada bulunarak ikinizi de tehlikeye atıyorum. Yapmalıyım-"

İki elimi göğsüne koyuyorum ve dizlerinin arkası kanepeye çarpıp düşene kadar onu daha fazla geriye doğru itiyorum.

Üzerine yerleştim ve eğilerek kulağına fısıldadım, "Beni istiyor musun?"

"Oh Tanrım... evet." Neredeyse bir inilti halinde çıkıyor.

Göğüslerimi göğsüne ve ellerini tutup omuzlarıma koyarken yutkunuyor, ben de boynuna ipeksi yumuşak öpücükler konduruyorum. "O zaman dokun bana."

Eli vücudumdan aşağı iniyor, göğüslerimin üzerinden geçiyor, sıkıyor, bir morluk bıraktığımda iniliyor. "Sence bunu nereden aldığını merak ederler mi?"

"Heath kesinlikle çok kızacak," diye

yanıtlıyor. Sırıtiyorum. "Güzel."

Ve elini külotuma ulaşana kadar daha da aşağı itiyorum. "Nasıl sevdiğimi biliyorsun. Beni yaparken gördün." Tekrar eğildim. "Şimdi dokun bana."

Beni iç çamaşırımın kumaşına kadar okşuyor, bakışları her zaman üzerimde, sanki kendimden zevk alırken nasıl göründüğüme hayranmış gibi ve bununla ilgili bir şey o kadar iyi hissettiriyor ki, yardım edemiyorum ama onun üstünde dönüyorum.

En hassas noktamda daireler çizerken, şişkinliği büyümeye başlıyor, bu yüzden onu kışkırtmak için kalçalarımı döndürürken aşağı doğru itiyorum. Hızını artırırken dizlerine yaslanıyorum ve "Evet, aynen böyle" diye fısıldıyorum.

"Lanet olsun, bunun hayalini kurmuştum," diyor.

Sırıtiyorum. "Rüyalarında ne yapıyoruz? Beni nasıl alıyorsun?"

"Rüyalarımda, *sen beni* alıyorsun."

BÖLÜM 21

Ivy

MAX elimi tutuyor ve parmaklarım damarlarının etrafına gelene kadar boynuna götürüyor.

"Kullan beni."

Tırnaklarım derisini kazıyor. Kavrayışımı sıkılaştırıyorum ve o inliyor, boyu altımda zonkluyor.

"Evet. Lütfen. Daha fazla. Bana daha fazlasını ver."

Elini kavriyorum ve mesajı alana kadar parmaklarıyla kendi külotumu kenara itiyorum ve sonunda klitorisime dokunduğunda, neredeyse ölüyorum ve o anda cennete gidiyorum. Tanrım, beni nasıl memnun edeceğini, tek bir kelime bile etmeden daha fazlasını istememi nasıl gerçekten biliyor. Memnun etmeye o kadar hevesli ki.

Tıpkı Silas ve Heath'in bana yaptığı gibi yavaş ve istikrarlı bir şekilde oksijen kaynağını kesiyorum, bu sırada gözleri sadece bana sabitlenmiş durumda. Sanki arkadaşlarının yaptıkları yüzünden onu cezalandırma ihtiyacımdan kaynaklanıyormuş gibi beni şiddetle ovmaya devam ediyor.

Beni kullandıkları gibi onu kullanıyorum ve o da bunu yapmam için bana yalvarıyor.

Bu... güç bir şey. Heyecan verici.

Maksimum

ASLA bir kadını onu istediğimden daha fazla istemedim.

Onu çok az tanıdığım için bunun delice olduğunu biliyorum... ama onu *istediğimi* biliyorum. Hem de çok. Çılgınca. Ne şekilde olursa olsun, ona sahip olduğum sürece benim için yeterli olacaktır.

Kendi nefesimi feda etmek anlamına gelse bile.

Sıkıca sıkarken öfkesinin parmak uçlarından boynumdaki damarlara doğru aktığını hissedebiliyorum. Ama umurumda değil. Nefes alamıyorum, onu memnun etmekten başka bir şey düşünemiyorum bile. Şu anda benim için önemli olan tek şey bu.

Bana gitmemi söylemedi ve ben de fiziksel olarak kalkıp gitmeyi kendime yediremiyorum. Ondan değil.

Yapmam gerekse bile çünkü ben onun düşündüğü gibi biri değilim. Eğer neyi kabul ettiğimi bilseydi, beni asla affetmezdi. Belki de bu yüzden bana acı çektirmesini istiyorum.

"Acıt," diye .

Parmakları boynumdan çözüldü ve bana tokat attı. Sertçe. "Odaklan.

Parmaklarını kullan."

Bu. İhtiyacım olan şey bu. Birinin bana ne yapacağımı söylemesi, beni kullanması, beni sadece onun zevki için yaratılmış lanet bir beden gibi kullanması.

Ona ihtiyacım var.

Ona var çünkü o bunu hafife almaz.

İçimde kilitli tuttuğum bir parçama zarar vermeyecek.

Parmaklarım amının etrafında dönüyor, ıslaklığı tüm parmaklarımı kaplıyor ve yavaşça dağılmaya başlarken o koyu kahverengi gözlerine bakarken onayını almak için çaresizim. Aldığı zevk yüzünden okunuyor ve nirvanaya yaklaştığında ne kadar güzel olduğuna hayret ediyorum. Bana bu ayrıcalığı tanıması ne kadar şaşırtıcı.

Aman Tanrım.

Sanırım bu kadına aşık oluyorum.

Bu kadın, başkaları elinden almaya çalışırken yaşadığı basit hayatı korumak için büyük mücadele veriyor.

Hayranlık içindeyim.

Tamamen ve tamamen takıntılı.

Artık kendimi kontrol edemediğim için boşta kalan elim onun güzel vücuduna doğru kayıyor. Parmaklarım yakası, güzel kemikleri, yumuşak karnı ve avucumun içine sığan o mükemmel göğüsleri boyunca kayıyor.

"Tanrım, sana tapıyorum. Çok mükemmelsin, çok-"

Elini ağızımın önüne kapattı. "Bu kadar konuşma yeter. Daha çok sikişelim."

Sikişmek mi?

Tanrım, evet.

Kalçalarını o kadar çılgınca çeviriyor ki ağızına doğru iniliyorum. Bu çok fazla. Islaklığını parmaklarımda hissetmek, o muhteşem göğüslerini yüzüme dikmek, sırf kendi zevki için beni sıkıp canımı çıkarması çok fazla.

Tutamıyorum.

Aletim pantolonumun içinde zonklamaya başladığında yüksek sesle inliyorum. Sıcak meyve suları aşağı yuvarlanıp pantolonumu dolduruyor.

Aman Tanrım.

Kaşlarını çatıyor ve eğiliyor, ben nefes nefese kalırken gözleri yavaşça vücudumda geziniyor. "Sen az önce ...?"

Fermuarımı çekiştiriyor.

Nefesim kesildi.

"Bekle-"

Çok geç, çünkü aletim az önce yırttığı iç çamaşırından dışarı fırladı, hala dik ve her yere sperm fışkırıyor.

Parmakları ucuma dokunduğunda inliyorum ve o da kıkırdıyor. "Sadece *bana* dokunarak mı boşaldın?"

"Özür dilerim." Kucağımdan indi. "Elimde değil." Diz çöküyor. "Çok seksisin ve ben-"

Tüm uzunluğum ağzının içinde kaybolurken sözlerim yüksek sesli bir inlemeye dönüşüyor. "*Fuuuck*."

Şaftımı yalıyor, tüm sularımı etrafa yayıyor, tadı hoşuna gidiyormuş gibi onları yalıyor ve lanet olsun, çok tahrik oldum. O beni yalamaya devam ettikçe sikim inmeyi reddediyor. Dili ilahi bir his veriyor.

", benim için inle zaman," diyor beni derinlere çekerek.

Elimde olmadan ağzımdan bir inilti döküldü. O kadar iyi.

Ama yüzündeki kibirli sırıtış anlaşılmayı gerçekten mühürlüyor.

Sikeyim.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" Ben soruyorum. "Erkeklerin seni istemesini sağlamak." Dili gerçekten dağıtıyor. "Başka nelerden hoşlanırsın?"

"Erkekleri konuşturmak yerine inletmeyi seviyorum," diye şaka yapıyor ve beni emmeden önce dilini ucumun etrafında dolaştırıyor.

"Siktir, bu görür," diyorum.

Sorularıma cevap vermekten kaçınıyor, ama neden? Bana hâlâ güvenmiyor mu?

Birden ayağa kalktı ve ıktı. "Bana ayak uydurabileceğini mi sanıyorsun?"

"Ne, neden?" Diye soruyorum ama daha cevap veremedi o güzel amcığını sikimin üzerine indiriyor ve Tanrım, ölüp cennete gitmişim gibi hissediyorum.

Kahretsin, etrafıma o kadar mükemmel oturuyor ki, bu delilik.

"Az konuş, çok seviş derken ne demek istediğini şimdi anlıyorum," diyorum.

Glmsyor ve kucağıma atılarak beni yüksek sesle inletiyor. "Seks için buradasın, değil mi? O zaman sik beni."

Ama sadece bu . Onunla sadece seks için ilgilenmiyorum.

Daha fazlasını istiyorum, çok daha fazlasını, ama o bana bunu verir mi? Yalvarmam mı gerekiyor?

"Lütfen," diye sızlanıyorum.

Parmaklarımı tekrar yarığına götürüyor. "Benim iznim olmadan geldin. şimdi de gelmene ihtiyacım olduğu sürece beni becermeye devam et."

"Evet, hanımefendi,"

diye cevap veriyorum.

Bana tokat attı.

"Siktir," diye inledim. "Tekrar yap."

Bana tekrar tokat attı. Bu sefer daha sert.

"Bana hanımefendi deme. Benim adım Ivy."

Kucağımda zıplarken, bir tokat daha beni ihtiyaçtan çılgına çeviriyor.

"Evet, Ivy. Sik beni."

Taşaklarım ikinci bir yük için hazırlanıyor, ama parmaklarım onun gibi bir kızın bana verebileceği en değerli hediyeye dokunurken bile kendimi bir arada tutmaya zorluyorum. Ben onun ritmine uyarken o yavaş yavaş kendini kaybetmeye başlıyor. Parmaklarımla onu şımartıyorum, keşke bunun yerine onu kucaklayabilseydim, ama bunu yapmama izin verdiği gerçeği beni çoktan tüketti. *Beni* istiyor.

En azından şimdilik.

HEATH

Cesetle bittiğinde Silas'ı Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'nin evine bıraktıktan sonra dağ yolundan tekrar aşağı iniyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp takip cihazını kontrol ediyorum.

Komik... Max bütün gece boyunca bu adrese gidip geldi.

Ara gittiği adres.

Orada ne olabilir?

Gaza basıyorum ve sokaklarda koşturarak sonunda onun gereken adrese ulaşıyorum. Bisikleti ön tarafta bir binanın yanında ama görünürde yok. Pencerelelere baktım. Birinden ışık geliyordu.

İlginç.

Arabamı park edip dışarı çıkıyorum ve sadece yıpranmış binaların bulunduğu köhne mahalleye göz atıyorum.

Max o kadar yer varken neden buraya gelsin ki?

Binanın sağ tarafında küçük bir ara sokak ve en üst kata kadar çıkan bir sürü kalitesiz görünümlü yangın merdiveni var. Ve binanın en yüksek ikinci odasındaki pencerenin kenarından sızan ışığı net bir şekilde görebiliyorum.

Yangın merdivenini tutup kendimi yukarı kaldırıyorum, doğru yüksekliğe ulaşana kadar birbirini izleyen tüm merdivenleri çıkarken ter bile dökmüyorum. Bir göz atmak için pencereden içeri bakıyorum. Ve göz ucuyla içeride iki kişi görüyorum; koyu kahverengi saçlı, üzerinde sadece beyaz bir tişört olan bir kız, kapüşonlu, koyu renk saçlı bir adama . Ve onu hemen tanıdım.

Max.

BÖLÜM 22

Maksimum

"ADIMI TEKRAR SÖYLE," diye inliyor.

"Ivy, lütfen," diye inliyorum onunla birlikte. "Buna ihtiyacım var."

"Hmm... anahtarımı bana geri verecek kadar ihtiyacın var mı?" diye düşünüyor.

Kasıldığını hissettiğimde aletim içinde titreşiyor ve kendimi tutmak çok zor. Elbette anahtarı bana karşı tam da şu anda, en savunmasız olduğum anda kullanacaktı.

Ama Tanrım, bu ıslak amcık cennet gibi ve benden istese ona istediği her şeyi verirdim.

"Evet, evet, sana her şeyi veririm. Lütfen!"

"Önce beni boşalt," diyor, klitorisi gümbür gümbür atmaya başlarken hâlâ acı verici bir yavaşlıkla yuvarlanıyor.

"Kahretsin evet, lütfen, hissetmeme izin ver," diye fısıldıyorum.

Sırtını dikleştiriyor, saçları omuzlarının üzerinden geriye doğru akıyor, bana mükemmel vücudunun en güzel görüntüsünü veriyor ve ben

Amcığı şaftımın etrafında kasılmaya başlarken elimi karnında gezdiriyorum.

Yüksek sesle inliyor, ıslaklığı dışarı akıyor ve bunun yoğunluğu beni daha fazlası için çok aç yapıyor.

"Kahretsin..." diye mırıldanıyor, iki eliyle omuzlarımlın üzerine atılmadan önce dudakları tekrar dudaklarıma çarpıyor. Ağzımın ve çenemin her tarafına şehvetli öpücükler konduruyor ve ben sadece onun çözölüşünü izlemenin onuruyla kendimden geçiyorum.

Parmakları yavaşça boynuma geri dönüyor, tüm oksijen boğazımı terk edene ve geriye kalan tek şey boş bir nefes olana kadar nazikçe daha sıkı ve daha sıkı sıkıyor. Kucağımda doğru ritimle zıplamaya başladığında tırnaklarının etime batarken hissi seviyorum, tüm uzunluğumu tatlı kedi sularıyla kaplıyor. Gözlerim başımın arkasına yuvarlanana ve ben tekrar çözölürken lanet tavanda bir sürü yıldız belirene kadar ustaca salınımlarla önden arkaya doğru hareket ediyor.

Tanrım.

Onun gözleri. Onlarda gördüğüm şey bu. Tanrım. Yoksa bir tanrıça mı demeliyim?

Parmakları boğazımdan çözölüyor ve bir nefes çekiyorum. "Vay canına..."

Dudaklarıma sırtıyor, daha tatlı, boğucu öpücükler konduruyor, her biri bir öncekinden daha yavaş, ben şaşkına dönene ve... tamamen aşık olana kadar.

Kucağımdan inip külotunu tekrar yerine çekerken, ben burada hareketsiz ve tamamen bir şekilde yatıyorum.

Boğazını temizliyor ve eğilip sikimi tekrar pantolonumun içine sokuyor. "İşte oldu. İstedini aldın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece seks, değil mi?" Göz kırıyor. " bu."

"Hayır, ben... ben seni tanımak istiyorum," diyorum dik oturarak.

"Bilinecek ne var ki?" Omuz silkiyor. "Bir çöplükte yaşıyorum. Ben bir işkoluğım. Paraya ihtiyacım var. Fakirim. Hayatta kalmak için savaşıyorum."

"Peki ya Cora?" Ben soruyorum.

Kaşlarını çatıyor, gözleri aniden uzaklaşıyor. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Yüzünde kederli bir ifadeyle kızın uyuduğu yatak odasına bakıyor ve bu beni önümdeki gizemli kızın katmanlarını soyamak için daha da meraklandırıyor.

Ellerimi derisinin arasından çıkan uyluk kemiklerinin üzerine koydum. "Bana söylemek istemediğin hiçbir şeyi söylemeni istemeyeceğim."

"Güzel."

Onun şüphe dolu, duygulu gözlerine ve anlıyorum.

Onu korusam bile bana güvenmesi için hiçbir sebep yok. Ben onların grubunun bir parçasıyım, insanların incinmesini izlemekten zevk alan kötü bir adamım, ben hainim ve o benim hakkımdaki en kötü şeyi bile bilmiyor.

Onların oyununda ben de varım.

Ve benim burada ... Kendi ihtiyaçlarım yüzünden mi bilmiyorum.
... ya da Heath onun hayatına sızmamı istediği için.

"Ben sadece..." İç çekiyor. "Spine Ridge'de kimseye karşı bir şey hissedemiyorum. U. Bu bir seçenek

değil." Kalbim

çırpınıyor.

Duyguları mı? Bana karşı hisleri mi var?

"Bence iyi olur," diyerek arkasını dönüyor.

Üzüntü beni ele geçiriyor, çünkü bu... onu ilk gördüğümde istediğim şey hiç de bu değildi. Ona olan hayranlığımla

ve hayatım boyunca tanıdığım bu insana duyduğum hayranlık.

Nasıl seçim yapacağım?

"Heath ve Silas'a o adamı öldürdüklerini gördüğümü söylemeyin," diyor.

Başımı salladım.

"Yapmayacağım." "Seni bu konuda tutacağım."

Ivy

Gözlerimi kapattım ve ovuşturdum. Bunu yapmamalıydım. Neden bilmiyorum ama o an kendimi kaptırdım. Beni memnun etmek için bu kadar çaresiz olan bir adama duyduğum azgınlığın kontrol etmesine izin verdim.

Sikeyim.

Ben yürüyüp gidiyorum ama o elimi tutuyor. "Bekle." Bana bakışı beni çok rahatsız ediyor. Sanki üzerinde yürüdüğüm toprağa tapıyormuş gibi. Ama yaptığım hiçbir şey bu tür bir bağlılığı garanti etmiyor. Ve kesinlikle o iblislerle arkadaş olan bir adamdan değil.

"Kolay pes etmediğimi bilmeni isterim," diyor.

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum.

Hay sikeyim. Neden böyle tatlı bir şey söylemek zorundaydı ki?

Biraz su almak için mutfığa gidiyorum. "Almalısın."

Şu anda ne hissettiğimi ya da neden bu kadar çelişkili olduğumu bilmiyorum.

Gerçekten bu adama karşı bir şeyler hissetmeye mi başlıyorum?

Koltuktan kalkıyor ve kapüşonunu tekrar giyiyor. "Söz konusu sen olduğunda değil."

Ruhuma şimşek çarpmış gibi hissediyorum ve yanıma geldiğinde ona bakakalıyorum. Dairemin anahtarını mutfak tezgahının üzerine koydu. "Söz ."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Buraya kendi bencil ihtiyaçları için geldiğini, tek istediğinin tıpkı diğer ikisi gibi ödül olarak seks olduğunu sanıyordum. Ama belki... belki aramızda ikimizin de kabul etmek istediğinden daha fazla bir şey vardır.

Ön kapıyı açıyor ama yarı yolda duraklıyor. "Seni izlemekten vazgeçmeyeceğim."

Kapıyı kapatırken kalbim kontrolden çıkmışçasına çılgınca atıyor.

HEATH

Yangın merdiveninde duvara yaslanırken yüzüm kararıyor.

Lanet Ivy Clark. Demek bu gece kaçan sendin.

Elim yumruk oldu.

Ve Max bu hırsızın amcığı için bana yalan söylemeye razı mı?

O kadar kızgınım ki bu duvara bir delik açabilirim ama yapmadan önce kendimi durduruyorum. Bu onun suçu. Ona kızı kendine aşık söyledim ve görünüşe göre başardı, ama onun tarafına geçmemesi gerekiyordu. Bizim yerimize, *benim yerime* onu seçti.

Max'in motosikleti hızla uzaklaşıyor ve ben motorun sesinin uzaklarda kayboluşunu dinliyorum. Neredeyse, neredeyse onun peşinden gitmek istiyordum.

Ama onun zamanı kesinlikle gelecek. Önce, bu hırsızın neyin peşinde olduğunu görmek istiyorum.

Sonunda nerede yaşadığını biliyorum.

Tekrar pencereden içeri baktım. Kanepeye uzanmış, sevişme seansından bitkin düşmüş görünüyordu. Tam orada uyuyakalırken gözlerimi ondan ayırmıyorum, bacaklarını kanepeye yaymış, kalkmaya zahmet etmemiş gibi.

Burun deliklerim açılıyor.

O zaman bana ihanet etmeye degecek kadar mükemmel bir amcık olmalı.

Gözlerim vücudunda, diri göğüslerinde, gergin meme uçlarında ve hâlâ ıslak olan külotunda geziniyor. Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkıyor.

Belki de gidip bunu neden bu kadar kolay bulduğunu öğrenmeliyim.

Bıçağı pencerenin aralığına sokup parmaklarımı altından geçirdikten sonra camı kırarak açıyorum. Yavaşça ayak ayak içeri tırmanıyorum ve bıçağımı kapıyorum. Pencereyi kilitlemediğine şaşırdım. Belki de Max yüzünden unutmuştur.

Bıçağımı sıkıca kavrayıp dairenin etrafına bakıyorum. Demek meşhur hırsızımız burada yaşıyor. Şaka yapmıyormuş; çok fakirmiş. hiç mobilya yok ve her yer dökülüyor.

Solumda bir oda var ama kapısı kilitli. İçeri girebilirim, ama o zaman onu uyandırırım ve kesinlikle bir kavga çıkar. Şimdi uyuduğu için onunla daha çok ilgileniyorum. Odanın öbür ucundan nefes alışını duyabiliyorum. Uyuyan Güzel'de çok çekici bir şey var. Sanki orada benim ona dokunmamı bekliyor.

Bıçağımı kalbine doğrultuyorum ve inleyip bacakları hareket ettiğinde donup kalıyorum. Şu anda evini istila eden tehlikeye rağmen hâlâ derin bir uykuda.

Gittikçe yaklaşıyorum, ne kadar yaklaşabileceğini görmek için ateşe doğru uçan bir pervane gibi çekimi hissediyorum. Parmaklarım tenine temas ettiği anda damarlarımda bir elektrik akımı oluşuyor.

Sikeyim.

Gözlerinin kayışını izliyorum ve uyanıp uyanmayacağını görmek için bekliyorum, ama uyanmıyor, ben de elimi vücudundan aşağı kaydırıyorum. Önce boynunda ve kollarında... sonra göğsünde ve karnında, yavaşça altından yukarı doğru sürünüyorum.

Bıçağımı doğrudan boynuna doğrultuyorum, uyanırsa ne yapacağını hayal ediyorum.

Korkar mıydı? Elimden kapmaya çalışır mıydı? Ya da dokunuşumla tüm vücudunun tüylerinin diken diken olmasından utanır mıydı?

Vücudunu bu kadar kolay benim yapabildiğim için homurdanıyorum. O kanepede uzanırken kumaş parmaklarımla birlikte hareket ediyor, çok uzaklarda, rüya aleminde ve bu bana onun ne hakkında rüya gördüğünü merak ettiriyor. Göğüsleri ortaya çıkana kadar parmaklarımın teninde gezindiğini hissedip hissetmediğini.

Pantolonum sıkılaşıyor, ağzım sulanıyor ve elimde olmadan eğilip dilimi o sertleşmiş meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum. Yine de uykusundan uyanmıyor. Max o kadar sert sıkılmış olmalı ki uyanık bile kalamadı.

Bu çocukta o kadar iyi bir penis var mı? Yoksa sadece kolayca yok mu oluyor?

Elimi belinden aşağıya, göbeğine ve tenine gömülü yara izinin üzerinden aşağıya kaydırıyorum ve o zaman bile külotuna ulaşana kadar aşağıya doğru kayıyorum. Kalçaları kısa süreliğine birbirine yapışıyor ama sonra ben klitorisinin etrafında dönmeye başlayınca rahatlıyor. Uykusunda çıkardığı iniltieler enfes, sanki doğrudan pis rüyalarından gelen sessiz bir fısıltı gibi.

Bacakları benim için yavaşça genişlemeye başlayana kadar parmaklarımı döndürmeye teşvik ediyor.

"Hepimizin derisinin altına nasıl girdiğinin farkında mısınız?" Mırıldanıyorum ama bıçağım hâlâ boynu ile göğsü arasına sıkıca saplanmış olmasına rağmen onu uyandırmıyor. "Yoksa başından beri planın bu muydu, küçük hırsız?"

Külotunun altı gittikçe ıslanırken gözlerim kendi parmaklarıma kayıyor ve yüzümde pis bir sırıtma oluşuyor.

Uzun zamandır daha fazlasını arıyordum... ama belki de ihtiyacım olan tek şey parmaklarımın ucundadır.

Ve eğer Max onu memnun etmekten bu kadar zevk alıyorsa, bunun tam olarak nedenini öğrenmemin zamanı geldi.

BÖLÜM 23

Heath

ETRAFINDA DÖNÜYORUM, hala derin uykuda olmasına rağmen vücudunun giderek fazla heyecanlanmasını izliyorum, böylece külotunun kumaşını yavaşça kaydırıp içine giriyorum.

O kadar ıslak ki, sikim pantolonumun içinde bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Ama beni şehvetten çıldırtan en çok onun inlemeleri.

"pis , değil mi?" Fısıldıyorum, dilim bıçağın hemen üzerindeki boynunu yalamak için dışarı fırlıyor. "Uykunda bile hâlâ onu istiyorsun."

Klitorisi dolana kadar fiske vuruyorum, sonra ıslaklığına dalıyorum ve yumuşak bir inilti çıkarken dudaklarının kıvrılmasını izliyorum. Yine de derin uykusundan uyanmıyor.

Boştaki elimi pantolonuma götürüyorum ve sertleşmiş aletimi çıkarıyorum, onunla oynarken okşuyorum. G noktasına dokunduğumda daha fazla ıslaklığı dışarı çıkararak parmak itişlerimi derinleştiriyorum. Islaklık kendi suyundan mı yoksa Max'in dölünden mi? Bilemiyorum ama inlemeleri gerçeği ortaya çıkarıyor.

Eli başının altından kayıyor ve kanepenin üzerine düşerken neredeyse bana değiyor. Meme uçları daha da sıkışıyor ve ben sırtıyorum.

Parmaklarımın onu bu etkilemesinden.

Uykusunda Max'e binmeyi düşünüyor mu?

Yoksa gizliden gizliye seviştiği kişinin Silas ya da ben olduğumu mu hayal ediyor?

Zihnini çoktan işgal ettiğimizi biliyorum.

Vücudu daha fazlasını, Max'in ona sunabileceğinden daha fazlasını arzulamaktadır. Sadece zevk uğruna onu bükmekten, düğümlere ayırmaktan korkmayan birine ihtiyacı var.

Max onu nasıl acıtacağını bilmiyor.

Dizlerinin üzerine çöküp yalvarmasını nasıl sağlayacağımı. Ama yapıyorum.

Parmaklarımı çekip ağzıma götürüyorum. Tadı ilahi ve fethettiğim şeye sahip çıkmaya hazır bir şekilde heyecanla inliyorum. Silas'ın onu yalamayı bu kadar sevmesine şaşmamalı.

Bıçağımı Silas'ın bıraktığı yara izinin üzerine koyuyorum, bacaklarını daha da açıyorum ve dilimi amına değdirene kadar başımı arasına sokuyorum. Dilimi gezdirmeye ve tatlılığını dilimde tatmaya başladığımda tekrar inliyor. Ve o anda fark ediyorum ki, bir amcığı yalamayı hiç bu kadar çok istememiştim.

İstediğimi almaktan beni alıkoyan kimse yokmuş gibi onu yalayıp yutuyorum.

Silas'ın onu kendi kızı olarak işaretlediğini biliyorum. Onu oyuncağı olarak gördüğünü biliyorum.

Ama o burada değil ve ikimizle de bir anlaşma yaptı. Lanet avımızın ganimetlerinden kendim için zevk alacaksam ne fark eder?

Dilim etrafında dönüyor ve içine dalıyor. Hâlâ Max'in tuzlu dölünün tadını alabiliyorum ama onun burada olduğunu bilmek beni daha da tahrik ediyor. Tıpkı sınıftaki gibi, o kendine engel olamıyordu ama ben olabiliyordum.

Sadece davranmamayı seçiyorum.

Dilimi yarığının üzerinde gezdiriyorum ve altında zonkladığını hissediyorum. Vücudu dilime karşı gerilmeye başladığında tenine sırtıyorum, sanki farkında olmadan onu tatmin etmeme izin vermeye istekliymiş gibi.

Şu anda bacaklarının arasında kimin olduğunu bilseydi, muhtemelen bıçağımı kendi boynuma dayardı.

Ama daha önce hiç böyle bir açlık hissetmemiştim, bu kadının orgazmını sadece ve sadece benim orgazmım yapmak için bu özlem. Daha önce gelen herkesi sikeyim, Silas'ı sikeyim ve bunu benden sakladığı için Max'i sikeyim.

Onu yalıyorum ve sonra biraz daha yalıyorum, dilimi yıllardır beslenmemiş gibi tatlı yarığının etrafında yuvarlıyorum. Tanrım, doyamıyorum.

Bir elimle kalçasını sıkarken diğer elimle aletimi yumrukluyor ve hayatımda hiç bu kadar nefis bir amcığa sahip olmamışım gibi otuz bir çekiyorum. Onun ve adamın tadı bir araya geldiğinde şaşırtıcı bir şekilde hayal edebileceğimden bile daha sıcak oluyor ve dilimi içine sokup ıslaklığı ağızımın tarafına yayılana ve ihtiyaçtan titreyene kadar etrafında dönüyorum.

"Kahretsin, şimdi uyanmasan iyi olur," diye mırıldanıyorum ve dilimi iki parmağımla değiştiriyorum, böylece onun yerine klitorisini yalayabiliyorum.

Eli meme uçlarına gidiyor ve bilinçsizce sıkıyor, bu da beni sırtmaya itiyor.

" bu, küçük hırsız. Rüyalarına sahip çıktığım gibi orgazmına da sahip çıktığımı hissedebiliyor musun?" Onu sıkıca kavrayarak fısıldıyorum. "Artık tadına baktığım için asla yeterli ."

Etrafında dönüp duruyorum, tüm vücudunun gerilmesini ve sonunda bastırılmış orgazmı serbest bırakmasını izliyorum. Ondan bir ıslaklık fışkırıyor ve hepsini kucaklıyorum çünkü az önce işlediğim en büyük günah kadar tatlı bir tat yok.

Ama kuralları da, bu yasak meyvenin tadını çıkarmamı engelleyeceğini düşünenleri de sikeyim. Ve o boşalırken o kadar sert otuz bir çekiyorum ki orgazmın beni de sarmasına engel olamadığım için kendimi de sikeyim.

Ve tam ucumdan dölleri fışkırırken duruyorum... onun küçük, narin vücudunun her yerine. Devam ediyorum, tüm vücudu ve hatta yüzü dölleriyle kaplanana kadar hepsini ovuyorum.

Heyecan nihayet dindiğinde, sikimi bırakıp geri çekiliyorum ve dölün dudaklarından yere damlayışını izliyorum. Yüzüme pis bir sırtma yayılıyor. Ne kadar kötü bir manzara.

Bu... bu orgazm ona verdiğim ilk orgazm olabilir. Ama kesinlikle son olmayacak.

Ve geri dönmek için sabırsızlanıyorum.

Maksimum

RÜYALARIMDA, Ivy hâlâ bana biniyor, o kışkırtıcı diliyle dudaklarımı yalıyor, ama inlemek için ağzımı açtığımda, ses çıkmayı reddediyor. Ve her itişte parmakları daha sıkı, daha sıkı ve daha sıkı sıkıyor.

Nefes alamıyorum.

Ama bu tırnaklar keskin değil, bu parmaklar da nazik değil. Hem de hiç.

Ciğerlerime girmeyi reddeden bir nefes çekerken gözlerim patlarcasına açılıyor. Çünkü iki güçlü, nasırlı el boğazıma sarılmış, rüyalar ve gerçeklik arasındaki bulanıklık kaybolurken gördüğüm tek şey şeytani bir sırtış.

"Hoşuna giden bu mu, ha? Sert mi olsun istiyorsun, Max?"

Heath mi?

Ben yatağımda yatarken gözlerimin içine bakarken saçları yüzüme düşüyor ve ne anlayamıyorum.

"Boğulmak mı istiyorsun? Nefessiz bırakılmak mı?" diye fısıldar. "Bir oyuncak gibi kullanılmak mı?"

Gözbebeklerim büyüyor, dudaklarım aralanıyor ama hiç ses .

O biliyor.

"Evet, dün gece tam olarak ne yaptığını biliyorum," diyor, o kadar yakınımaya eğiliyor ki nefesini tenimde hissedebiliyorum. "Kiminle birlikte olduğunu da."

Başımı sallıyorum, o görmeden sikimin inmesini istiyorum.

"İnkâr etmek için çok geç, Max." Bakışlarını indiriyor. "O küçük hırsız sikmeni izledim."

Ne?!

Beni mi izledi?

Nasıl?

"BEN..."

Gözleri kısıldı. "Üzgün müsün?"

"Lütfen," diye ciyaklıyorum.

Sonunda parmakları boynumdan ayrılıyor ve ciğerlerim oksijeni emiyor. Battaniyeyi üstümden atmaya çalışıyorum, aletim hala o rüyadan ve onun parmaklarından dolayı taş gibi sert, ama o hızla üstüme oturuyor ve bileklerimi yastığıma çarpıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye hırılıyor. "Bana tam olarak ne yaptığını söyleyene kadar olmaz."

"Bana söylediğin şeyi ," diyorum. "Baştan çıkarmamı istedin-"

"Sana onun dairesine gitmeni ve gecenin bir yarısı biz olmadan onu becermeni söylemedim," diye öfkeleniyor. "Nerede yaşadığını *biliyordun* ve bana söylemedin."

Nefes alıyorum, o bu kadar yakın ve kişiselken odaklanmaya çalışıyorum. Ve kızgın.

"Sadece deniyordum ki-" Kaşlarımı çatarak kendi düşünce zincirimi yarıda kestim. "Bekle, orada olduğumu nereden biliyordun?"

"İnsanları nasıl takip edeceğini bilen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" Gülümsüyor. "Beni doğruca ona götürdün."

Çenem düştü. "Şu telefon takip cihazı."

Alnıma vuruyor. "Sanırım o kadar amdan sonra lanet beynim sonunda tekrar çalışmaya başladı."

Motosikletime gerçek bir takip cihazı taktığına inanamıyorum.

"Sana güvendim," diyor, eğilip bileklerimi serbest bırakıyor, ama sözleri ellerinden daha çok canımı yakıyor. "Ve bak beni nereye götürdü. Tam o hırsızın dairesine." Gözlerini kaçırıyor. "Senin bir arkadaş olduğunu, sana güvenebileceğimi sanmıştım."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak uzaklaştırıyorum. "Yapabilirsin."

Keskin bakışları yine benimkileri buluyor. "O zaman bana o paraya neden ihtiyacı olduğunu söyle."

Dudaklarımı yalıyorum. Ivy ile olan ilişkimi mahvetmek istemiyorum. Bu çok önemli. Ama Heath'in daha fazla bilgi istediğini biliyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Yatağımdan kalkarken başını sallıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Artık onda değil. Doğruyu söylüyor," diyorum, en azından bir şeyler önermeye çalışarak.

"Doğru..." diyor. "Peki buna nasıl inanmam gerekiyor?"

"Çünkü sana söyledim," diyorum dik oturarak.

"Sanki bana daha önce yalan söylememişsin gibi" diyor. Kaşlarım birbirine çarpıyor. "."

"Hm..."

Gözlerini kaçırıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. "O zaman Cora kim?"

Hay sikeyim. Onun hakkında konuştuğumuzu duymuş mu?

"Komşusu," diye yalan söyledim.

Ivy'ye Cora'dan bahsetmeyeceğime söz verdim. Bu sözü de bozamam.

"Seninle konuşmak istemedi... komşusu hakkında mı?"

Omuz silkiyorum. "Karışık bir durum."

Gözleri kısılıyor ve ardından gelen duraklama, yatağımın buz banyosuna dönüştüğünü hissettiriyor. Ama parmakları kendi dudaklarını okşarken, sanki yediği bir şeyin tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini hızla tekrar kaçırıyor.

"Sana aşık olduğunu söyledi, değil mi?"

Yanaklarımda bir kızarıklık belirliyor. "Bilmiyorum eğer-"

Gözleri bir anda benimkileri buluyor. "Ona aşık mısın?"

Nasıl cevap bilemediğim için ona bakakalıyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyor cebinden bir anahtar çıkararak.

Dairesinden ayrılmadan önce mutfak tezgahına koyduğum anahtarın aynısı.

Ve kapımı arkasından çarparak uzaklaşırken avucunun içinde kayıtsızca yukarı aşağı fırlatıyor.

Lanet olsun.

BÖLÜM 24

Ivy

Ağzımda tuzlu bir tatla uyandım.

Kaşlarımı çatarak eğildim ve birkaç kez göz kırptım.

Neden kanepemdeyim? Max gittikten sonra burada mı uyuyakaldım?

Esniyorum ve hala tuzun tadını alıyorum, bu yüzden yüzümü ovuyorum ... sadece yapışkan bir şey buluyorum.

Bu da ne...

Parmaklarımı burnuma götürüp kokluyorum.

Vay canına.

Bu kesinlikle döl. Hiç şüphe yok.

Max evime geri mi geldi?

Ayağa kalkıp etrafa bakıyorum. Anahtar mutfak tezgahımda yok, gitmeden önce oraya koyduğuna emin olmama rağmen. Titriyorum.

Belki de onu tekrar çalmak için geri geldi ve sonra daha fazla arzuyla doldu?

Vücutumun geri kalanını kontrol ediyorum. Tenimin her yerinde döl vardı.

Kahretsin, arka arkaya üç kez boşalabileceğini bilmiyordum. Hem de ben uyurken.

Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

Ben: Evime geri dönüp tekrar mı geldin?

Cevap vermesi biraz zaman alıyor ve mesajları tekrar tekrar siliyor.

Max: Hayır...

Bu, daha fazlasına aç olduğu gerçeğini örtbas etmek için söylenmiş bir yalana benziyor. Bu düşünceye sııttım.

Yalan söylemene gerek yok. Anahtarın kayıp olduğunu biliyorum.

Cümlelerini yazmaya ve silmeye devam ediyor, söylemek üzere olduğu şeyi geri alıyor.

Sonra da cevap vermeyi tamamen kesiyor.

Sanırım itiraf edemeyecek kadar utanıyor.

Omuz silkiyorum ve Cora'yı da giyinmesi için uyandırmadan önce temizlenmek için hızlıca düşün altına . Ona kahvaltısını verip çantasını hazırladıktan sonra onu Bayan Schwartz'a bırakıyorum ve bisikletle Spine Ridge Üniversitesi'ne dönüyorum. Her geçen gün, yaptığım tüm bu lanet bisiklet sürüşleri yüzünden kaslarım daha da zayıflıyor, ama sırf biraz acıyor diye pes değilim.

Bu üniversiteye gitmek bir hayalin gerçekleşmesiydi. Biri bırakmamı isterse soğuk, ölü ellerimden koparmak zorunda bir hayal.

Küçük bir çocukken bile anneme ve babama bu okula gidip kendi şirketimi kuracağım ve zengin olacağım diye övünürdüm. Beni desteklediler ve ben de bu hedefe ulaşmak için çok çalıştım.

Hiçbir şantaj, zorbalık ya da şüpheli cinsel ihtiyaçları olan çocuklar beni buradan uzak tutamaz.

Bisikletimi tribünlere park edip alınımdaki teri siliyorum, ardından çok ihtiyacım olan suyu içiyorum ve günün ilk dersine gidiyorum.

Sınıfa giriyorum ve bu sınıftaki öğretmenim Bay Alec Caruso beni karşılıyor. "Merhaba, Bayan Clark. Bugün sizi neşeli görmek çok güzel."

Yanından geçerken "Merhaba," diye cevap veriyorum. "Tam zamanında."

"Endişelenme, henüz derse başlamadım." Göz kırıyor. "Bir koltuk bul."

Odanın arka tarafında belirli bir aura asılı duruyor ve gözlerim hemen onun merkezine yöneliyor. Siyah-beyaz saçları ve sert mizacıyla yeşil gözlü hırçın çocuk orada oturuyor. Beni gördüğünde dudağındaki seğirme boğazımdaki yumruyu yutmama neden olurken, yanaklarına yavaşça bir sırıtış yayılmaya başlıyor.

Öldürdüğüne tanık olduğumu biliyor

mu? Max beni ispiyonlayıp ona

söyledi mi?

Hızla yana dönüyorum ve Silas'tan olabildiğince uzağa oturuyorum. Ona daha fazla cephane vermeyeceğim. Ama kitaplarımı alıp masama koyduğum anda enseme bir şey .

Yerdeydi, ben de . Buruşturulmuş küçük bir kağıt parçası, ben de açtım.

Derslerden sonra bana geliyor sun.

Cesaretimi toplayıp orta parmağımı kaldırırken koltuğumda dönüp ona dik dik bakıyorum. Yüzündeki sırıtma daha da genişliyor.

Tekrar arkamı dönüp Bay Caruso'yu dinliyorum ve en azından bu dersten sonra konuyu çalışabilmek için daha fazla not tutuyorum çünkü Silas dikkatimi vermemi imkânsız hale getirmeye çalışıyor.

Kafamın arkasına bir kağıt daha çarpıyor onu alıp notu okuyorum.

/Bunu kolay yoldan mı yoksa zor yoldan mı yapmak istersiniz?

Arkasına bir şeyler yazıp yüzüne fırlatıyorum.

Bu kadar ilgi açlığı çektiğini, kadınları evine çekmek için şantajı ihtiyacın olduğunu bilmiyordum.

Onun burun delikleriFlare ne zaman o okur o,
ve sadece o bir bit günümü güzelleştirmek için yeterli.

Birden telefonum çaldı.

Seni dizlerinin üzerine çöktürmek için üç kelimedenden fazlasına bile ihtiyacım olmadı. Yalvarmak. İnlemen. Her yerime boşaldın.

Elim neredeyse telefonu ezecekti.

Pislik herif!

Bunları seni istediğim için mi yaptığımı sanıyorsun? Rüyanda görürsün. Sen bir kızın gerçek anlamda en kötü kabususun.

Psycho: O narin kışınla tekrar yere yattığında bunu göreceğiz.

Ben: Pislik.

Psycho: Thief.

Ben: Bana hatırlatmaya devam et, belki sonunda hiçbir şeyin kalmayana kadar seni soymaya karar veririm.

Psycho: Bana bakmaya bile cesaret , bu yüzden bundan şüpheliyim.

Hemen arkamı dönüp ona dik bakıyorum ve mesajı aldığından emin oluyorum.

: Senden korkmuyorum.

Sapık: Oh ... bu lanet bir meydan okuma mı? Çünkü dehşeti getirmek için kedi fare oyununa her zaman varım.

Ben: Dene beni.

Bunu neden yazdığımı bilmiyorum ama artık geri almak için çok geç. Ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye bakılırsa şimdiden pişman başladım.

Sikeyim.

Tıpkı ormandaki o gece olduğu gibi beni tekrar kovalaması için onu davet ettim. Beni kışkırttıktan sonra çenemi kapalı tutmalıydım.

Tekrar arkamı dönüyorum ki nefretle kaynayan psikopat yüzüne bakmak zorunda kalmayayım.

Sapık: Akşam beşte. Derslerin bittikten sonra. Odamı temizliyor .

Ben: Ben bir soru duymuyorum.

Bir tane değildi. paraya ihtiyacın var, benim de borcunu kapatmana. Bu gece görüşürüz, dal.

Bana daha fazla müstehcen mesaj göndermeden önce telefonumu kapattım. Hay sikeyim. O kağıtları elime almamalıydım ama artık çok geç. Şahin gözlerini üzerime dikmiş, pençelerini geçirip beni bir av gibi yakalamaya hazır.

Ama dün gece hakkında hiçbir şeyden bahsetmedi. Benim hakkımda, onları öldürürken izlemek.

Belki Max onlara gerçekten söylememiştir.

Silas

DERS BİTTİĞİNDE, artık sadece bir bakışla onu kızdıramayacağım için neredeyse üzülüyorum. Kitaplarımı almak için ayağa kalktığımda telefonum çaldı. Arayan babamdı.

"Ne?"

"Üçüncü kata gel. Seninle konuşmam gerek."

Gözlerimi deviriyorum ve konuşmayı kapatıyorum.

Her neyse.

İnsanları itip kakarak sınıftan çıkıyorum, sonra da babamın beklediği dekanlık ofisine giden lanet merdivenleri tırmanıyorumKapıyı kapattığımda masasına yaslanmıştı.

"Ne ?"

Kararan bakışları bunun ciddi bir iş olduğunu anlamamı sağlıyor.

"Dün gece annenin adamları evin yakınındaki ormanda gömülü kemikler buldu." Etkileyici bakışları beni oturmaya zorladı. "İnsan kemikleri." Gözlerini kısıyor ama ben ona dik bakıyorum. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Neyin peşinde bilmiyorum. Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Silas..." diye homurdanıyor. "Bana yalan söyleme." "Ne hakkında yalan söyleyeyim?"

Gözlerini deviriyor. "Ne iş yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Ne zamandır senin arkandan temizlik yaptığımızı sanıyorsun?"

Sinirlerimi yutuyorum.

Sikeyim.

O kadar belli miydi?

Bir sigara alıp odada yakıyor ve derin bir nefes çekiyor. "Duygusuzsun."

"Gitti, değil mi? Kimse görmedi."

"Adamlarımız gördü," diyor bir nefes daha çekerek. "Ve eğer polise giderlerse bunu senin üzerine yıkacaklar."

"O zaman ben de onları öldürürüm." Omuz silkiyorum.

Çenesi gerilir. "O kadar kolay değil."

"Evet, öyle." Başımı eğiyorum. "Onlar senin adamların. Eğer onlara güvenemiyorsan ... neden ailemizin yanındalar?"

Derin bir nefes daha alıyor ve sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi bana bakıyor.

Ama ikimiz de neden böyle olduğumu biliyoruz.

"Kimdi o?"

"Hiç kimse," diye cevap

verdim. "Onu nereden

buldun?" "Ne fark eder ki?"

"Çünkü yarım kalmış bir iş olup olmadığını bilmem gerekiyor," diye homurdanarak yumruğunu masaya vurdu. "Lanet olsun, Silas. Sana daha dikkatli olmanı söylemiştim."

Başka tarafa bakıyorum. "Ben hallettim."

"Ve adamlarım bıraktığınız pisliği temizlemek zorunda kaldı" diyor. "Bu bir daha olmayacak, beni duyuyor musun? Anneni bu şekilde tehlikeye atamazsın. Ya polisler öğrenirse?"

"Yapmayacaklar," diye karşılık veriyorum. "Çünkü sen bakacaksın."

Burun delikleri alevleniyor ve cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Hayır. Artık değil."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Sen." Beni işaret ediyor. "Duracaksın."

Sandalyenin dirsekliklerini kavıyorum.

"Hayır."

Bunu benden isteyemez. Bunu neden yaptığımı

biliyor. "Evet," diye tekrarlıyor. "Yapacaksın."

Ayağa ve sandalyeyi tekmeledim. "Yapacağım lan!"

"Başka seçeneğin yok." Bana doğru yürüyüp gömleğimin yakasından tutmadan önce bir nefes daha çekti. "Oyun oynamayı bırak. Bu lanet bir oyun değil, evlat. Yanlış adamı alırsan, biter. Biter. Bu lanet şehirde ne tür canavarlar yaşadığını ve kendilerini korumak için neler yaptıklarını bilmiyorsun. Annen ve ben çocuklarımızı korumak için dişimizle tırnağımızla mücadele ediyoruz ve lanet olsun, bunu izin vermeyeceğim."

"Buna *ihtiyacım* var," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Öfkeni başka bir şeyden çıkar," diyor ve omuzlarımı tutuyor. "Bir atış poligonuna git. Balta fırlatan bir gruba katıl. Hatta Heath'in babasının arkadaşının sahibi olduğu dojoya bile katılabilirsin. Adı neydi lan onun... Blaine Navarro. Sana öfkeni çıkarabileceğin bir şey verecektir."

Tutuşundan kurtuluyorum. "Bırakmak istemiyorum." Yüksek sesle gülüyorum. "Bunu kızgın olduğum için mi sanıyorsun?"

"Silas..."

"Hayır, bana bu konuşmayı yapamazsın. Senin ve annemin zamanında ne yaptığınızı biliyorum."

Şok gözlerini bulandırıyor.

"Evet, Heath bana babasının Torres kumarhanesindeki büyük çatışmasından bahsetti, senin de katıldığın bir çatışmaydı. İyi bir adammışsın gibi davranıyorsun ama değilsin."

"Hiçbir zaman öyle olduğumu söylemedim ama bunu doğru nedenlerle yaptım."

"Doğru nedenleri siktir et," diye karşılık verdim. "Öldürmek için bir nedene ihtiyacım yok." Arkamı döndüm ve kapıya doğru fırladım.

"Silas, arazime daha fazla ceset atmayacaksın, anladın mı?"

Kapıyı kavrarken duraksıyorum, tırnaklarım tahtaya batıyor. "*Senin* yüzünden bu haldeyim."

Ve o başka bir şey söyleyemeden merdivenlerden aşağı fırladım.

BÖLÜM 25

Ivy

Derslerim bittikten sonra Spine Ridge Üniversitesi'nin ana binasına doğru yürürken Aspen beni selamlıyor ve arkadaş grubunun içine sürüklüyor.

"Sonunda seni buldum. Nerelerdeydin?" Aspen soruyor. "Benden kaçtığını sanıyordum."

"Üzgünüm, kendimi işe kaptırmışım." Kıkırdıyorum. "Ama bana istediğin zaman mesaj atabilirsin."

Telefonumu kaldırıp ona profillerimi gösteriyorum.

Xavier araya girerek, "Seni ekleyeceğim," diyor. "Başka bir bayan eklemekten asla zarar gelmez." Diliyle tık tık sesleri çıkarıyor.

Aspen utançla homurdanıyor. "Tanrım, Xav." "Ne? Bir erkeğin ihtiyaçları vardır."

"Sunny'den hoşlandığını sanıyordum-"

Elini ağzımın önüne vurup beni susturuyor. "Yapma. Bunu bir daha asla yüksek sesle söyleme."

Sonunda elini çektiğinde yüzümü buruşturuyorum. "Tamam, özür dilerim."

"Boş ver onu. O da aynısını yapıyor," diyor Aspen gözlerini devirerek.

"Hey, beni görmezden gelmiyor. Sadece hiç konuşmadık. Hiç konuşmadık. Henüz." Omuz silkiyor.

"Bekle, bir kere bile mi?" . "Vay be."

Gözlerini bana dikti. "Hepiniz çok komik olduğunuzu sanıyorsunuz."

"Hoşça kal Xav," diye bağılıyor Aspen o . "Aile yemeğinden beri çok sinirli. Onun için endişelenme."

"Aile yemeği mi?"

"Evet." Birkaç fotoğraf çıkarıp görmem için havaya kaldırıyor ve gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

"Ailen bu mu?" Mırıldandım.

"Evet, hepimiz dokuz kişiyiz. Annemin üç erkekle çok eşli bir ilişkisi var. Bize göre bu normal. Biz sadece üvey kardeşiz ama birbirimizi ölesiye seviyoruz."

"Oh, ilginç... Max de ailesi hakkında aynı şeyi söylemişti." Başını sallıyor. "Bu kesinlikle bir tema."

Ama elinde tuttuğu fotoğrafta bakabildiğim tek şey Silas'ın ölümcül gözleri. Ailesiyle birlikteyken bile aynı taş gibi soğuk yüzü var, sanki ne kimseye ne de çevresine karşı hiçbir şey hissetmiyor.

Ama resimde giydiği pembe tek boynuzlu at gömleği... geçen gece bir adamı soğukkanlılıkla öldürdüklerini gördüğümü sandığımda hayalet görmediğimi bilmem için gereken tüm kanıt bu.

"Silas hariç. İsterse bir torba sik emsin," diyor Aspen ve telefonunu tekrar bir kenara koyuyor.

"Siz ikiniz musunuz?" Ben soruyorum.

Daha fazla bilgi almaktan zarar gelmez.

Başını iki yana sallıyor. "Bir iki yarısı gibiyiz. Ben mutluyum; o deli. Ben üniversiteyi seviyorum; o ne pahasına olursa olsun üniversiteden kaçmak istiyor. Ben Mavis'le arkadaş oluyorum; o onun tuhaf olduğunu düşünüyor. Ben kalpleri, çiçekleri, kelebekleri ve güneşi seviyorum." Bana göğsüne yapıştırdığı tek boynuzlu atı gösteriyor. "Ve ölümü seviyor."

Ölümü kesinlikle seviyor ve giydiği tek boynuzlu at gömleği de tanıdık geliyor.

Birden göz bebekleri büyürken gözleri bir şeye yakınlaşıyor ve hemen arkamı dönmeme neden oluyor.

Levi Torres az önce koridora girmiş, çantasını omzuna atıp yeni içtiği sigarasını çöp kutusuna atarken bir şekilde parmaklarını kısa, dumanlı saçlarında gezdiriyor.

"Hayır, bakma!" Aspen tıslıyor ve omuzlarımdan tutup beni tekrar geriye döndürüyor.

içine doğru kıkırdıyorum.

"Neyse, gerek," diyor hızlıca. "Ders başlıyor. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Görüşürüz!" Dedim ama o çoktan .

Bu her neyse, onunla uğraşmayacağım. Kendi başıma uğraşacak yeterince şeyim var.

Heath aniden yanımdan geçiyor, yaramaz gözleri kısa süreliğine benimkilerle birleşiyor ve birbirimizi en son gördüğümüz zamanı hatırladığımda hava hem gerginlik hem de yoğun sıcaklıkla doluyor... ormanda kalın sikini boğazıma soktuğu zamanı.

Boğazımı temizliyorum.

"Son birkaç gündür gece bisiklete bindin mi hırsız?" diye soruyor aniden. "Bir dahaki sefere izlerini örtmek isteyebilirsin." Gözlerini

gitmeden önce beni omuzlarına aldı.

Ve yavaş yavaş farkına vardığım bu durum tüm tüylerim diken diken oluyor.

Heath, onları öldürürken izleyenin ben olduğumu biliyor.

HEATH

SAATLER SONRA

Kafatası ve Yılan Derneği'ndeki derslerimin arasında kısa bir öğle yemeği molası veriyorum çünkü kafeteryadaki yemeklerin tadını beğenmiyorum. Buzdolabında dört tane daha suşi rulosu var ve onları görünce ağızım sulanıyor.

Onları çıkarıp bir tabağa koyuyorum, sonra da kanepeye oturup afiyetle yiyorum. Soya sosuna bile ihtiyacım yok; o kadar lezzetliler. Bunlar bir gün depresyonuma bile çare olabilir.

"Yine öğle yemeğimi mi yiyorsun?"

Tam Elliot Fletcher içeri girdiğinde eğildiğim için neredeyse balıktan boğuluyordum.

"Hayır, sorun değil, devam et, incinmedim ya da bir şeyim yok," diyerek elinin tersiyle itiyor.

"Özür dilerim. Senin olduğunu bilmiyordum."

"Evet, yaptın." Gülüp geçiyor. "Ama umurunda değil."

Omuz silkiyorum. "Acıkmıştım."

"Bir dahaki sefere babamın restoranına gittiğimde sana da getirmemi istediğini söyle yeter."

"Bir dahaki sefere bana da getir lütfen," diyorum hemen, sonra boğazıma biraz daha suşi tıktırıyorum. "Çok lezzetli."

"Biliyorum." Buzdolabını açıyor ve bir sandviç çıkarıyor. "Bu senin mi?"
Başımı sallıyorum.

"O zaman sanırım bugün ikimiz de yemek ediyoruz." Homurdanıyor ve kanepeye çöküyor. "Son zamanlarda Max'le konuştun mu?"

Bir ısırık daha alıyorum. "Evet, neden?"

"Sana... kapalı mı görünüyor?"

Gözlerimi ona diktim. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece artık benimle eskisi gibi konuşmuyor."

"Dostum, ne kadar oldu... bir hafta mı?"

Dirseğiyle beni itti. "Hadi ama, ben ciddiym. Bizim için bir hafta bile uzun bir süre." İç çekiyor. "Normalde bana her şeyi anlatır."

"Belki de bazı şeylerle uğraşıyordur ve düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardır," diye yanıtlıyorum.

Elliot'a Ivy denen kızla ne yaptığımızı söylemeyeceğim. Muhtemelen sırf kardeşini karıştırdığım için beni oracıkta şişlemeye çalışır. Konu ailesini korumak olmadığı sürece yumuşak bir ruhu var.

"O iyi," diye ekliyorum. "Merak

etme." "Tamam. Sen öyle

diyorsan," diyor.

Aniden ön kapı çarparak kapanıyor ve ikimiz de kanlı iki bacağın yemeyi aniden bırakıyoruz. Elliot'ın sandviçi düştü.

Silas vücudu kana bulanmış halde içeri girerken kot pantolonunun üzerine. Hiç bakmadan yanımızdan geçip gidiyor ve merdivenlerin yanında yere bir çanta bırakıyor.

"Lanet olsun..." Elliot mırıldanıyor.

Hemen suşimi bıraktım ve merdivenlerden ona bakmak için dışarı çıktım.

"Ona ne oldu?" Elliot arkamdan soruyor. "Sormalı mıyız?"

"Bilmiyorum. Sen burada kal. Ben hallederim."

Ellerini kaldırır. "Tamam, bana uyar."

Silas çoktan yukarı çıkmıştı, ben de onun kırmızı ayak seslerini takip ediyorum ve onu yatağının önünde durmuş, küçük halıya kan damlatırken buluyorum. Elleri yumruk şeklinde kıvrılmış, gözleri korkunç derecede soğuk.

Yutkunuyorum. "İyi

misin?" Cevap

vermiyor. "Yaralandın

mı?"

Başını sallıyor, kan hâlâ avuçlarından aşağı akıyor.

"Yine , değil mi?" diye sordum.

Gözleri benimkilerle birleştiğinde seğiriyor, yüzünde hınzır bir gülümseme beliriyor. "Kendime engel olamadım."

Yüksek sesle iç çektim. "Git duş al. Ben silahları temizleyeceğim ve bu işi halledebilmemiz için herkese binayı terk etmelerini söyleyeceğim." Gömleğinin düğmelerini çözmeye başlıyor, ben de dönüp gidiyorum ama çıkarken kapıyı tutuyorum. "Seni gören oldu mu?"

"Hayır. Bundan eminim."

Nasıl düşünürsek bundan şüpheliyim, ama her neyse. Onu görenler için iyi bir hikaye uyduracağız.

"Peki ya ceset?" diye sordum.

"Gitti. Yakıldı." Yüzündeki sırıtma genişliyor. "Ormanda lanet olası küller," diye cevap veriyor ve gömleğinin yere düşmesine izin veriyor.

Başımı sallıyorum. Şu anda bile, yürüyen her şeyi ve her şeyi öldürmekten kendini alıkoyamıyor. Bir şey onu kızdırmış olmalı ama bana ne olduğunu asla söylemeyecek.

"Tamam. Her neyse. Senin pisliğiyle uğraşmak zorunda kalmadığım sürece ne istersen yap."

"Ivy yakında burada olacak," diyor kendi banyosuna doğru yürürken, kanlı bir iz bırakarak. "Pisliğimi benim için temizleyecek."

Ivy

Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'nin evinin önünde durmuş, neden tekrar buraya döndüğümü merak ediyorum. Bu konuda bir seçeneğim olduğundan değil. Silas bunu açıkça belirtti.

En azından bu şekilde borcumu öldürülmeden ödeyebilirim. Acaba bu çabam için bana tekrar ödeme yapacak mı?

Bir nefes verip kapıya yaklaşıyorum ama kapıyı çaldığımda çoktan açılmış oluyor.

Bu çok garip.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan

kapattım. "Alo?"

Kimse cevap vermiyor.

Herkes gitti mi?

Parmak uçlarımla usulca etrafı kolaçan ediyorum ama binanın içinde, mutfakta, ortak salonda ya da koridorlarda kimse yok gibi görünüyor, ben de üst kata . Koridorun aşağısından gelen tek ışığa yaklaşırken tahtalar ayaklarımın altında gıcırıyor... Silas'ın odasına.

Kapısını itip açarken kalbim boğazımda atıyor. İçeride

kimse yoktu.

Nerede o?

Odanın ortasında sabun dolu bir kova ve baktığımda hâlâ içimi ısıtan o lanet fırça duruyor.

İçeri girip derin bir nefes alıyorum ve temizlememi istediği kirin nerede olduğunu görmek için odanın etrafına bakıyorum. Tabii bu bir temizlik işiyse. Çünkü endişelendiğim kadarıyla, beni sadece yüceltilmiş bir fahişe olarak kullanmak istiyor.

Ama ıslak fırçayı kovadan alıp ayağa kalktığımda, gözlerim yatağının yanındaki halıda kalın, kırmızı bir lekeye takılıyor. İyice bakmak için yaklaşıyorum, dokunmak eğiliyorum.

Kan.

Fırça elimden düştü. Suçu

saklamadı.

Neler yapabileceğini görebilmem için bulmamı istedi. Bir uyarı ve tehdit olarak.

Eğer onun dediklerini yapmaz ve pisliğini temizlemezsem... sıra bana gelecek.

Yutkunuyorum ve fırçayı kovaya daldırıp kanlı izin üzerine tekrar tekrar sürüyorum. İşe koyulup kanı halıdan silerken, biraz daha sabun ekleyip tekrar fırçalarken sırtımda yavaş yavaş ter birikiyor. Kırmızıdan çok pembeye döndüğünde, halıyı kaldırıp yerdeki leke üzerinde çalışmaya başlamak için ters çeviriyorum. Ama banyoya kadar uzanan bir dizi damlacık -bir yol yok- var. Ayak sesleri.

Fırçamla yolu takip ediyorum, ayak izlerini varoluştan silinene kadar temizliyorum ve banyoya geldiğimde, kapı açık görünüyor. Gözlerim küçük yarığı buluyor ve elimde olmadan içeri bakıyorum. Buhar odayı doldurmuş ve duşun altında duran, siyah uçlu, beyaz köklü saçlarından su ve kan damlayan figür dışında neredeyse hiçbir şey göremiyorum.

Sadece küçük miktarlar

değil. Kova dolusu.

Tüm bunlar olurken elleriyle kendi kaslı vücudunu ovuyor, kanı temizliyor. Böyle aval aval bakmamam gerekse de kapının önünde durup Silas'a bakarken gözlerimi kaçıramıyorum. Vücudunun her yerinde dövmelemler var; sol omzundan ve kürek kemiğinden geçen bir yılan ve yan tarafından kadar uzanan çok karmaşık bir desen gibi. Vücudunun her santimi sıkı, kaslı ama zayıf ve diğer çocuklar kadar uzun olmasa da, kaslarıyla bile herhangi biriyle dövüşü kazanabileceğinden eminim.

Elleri yavaşça vücudunda aşağıya doğru hareket ediyor ve büyük aletini kavradığında iki kez bakıyorum. Kan hâlâ tenine bulaşmış olsa da, sanki bir şeyin fantezisini kuruyormuş gibi gözleri kapalı otuz bir çekmeye başlıyor. Ya da birini.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Birden ağzımı bir şey kapatıyor ve ciyaklıyorum ama ses boğazımdan çıkmıyor.

"Şşşt... Ses çıkarma." *Bu Heath.* "Onun pislğine röntgencilik yaparken seni duymasını istemezsin, değil mi?"

Sikeyim.

Elini yavaşça ağzımdan çekerken tüm yüzüm ısınıyor. "Ben-"

Onun yerine boğazımı sıkıyor. "Evet, öyleydin. Ama umurumda değil. Asıl soru şu... O umursuyor mu?"

Oksijeni içime çekmeye çalışıyorum ama bu imkansız.

"İnsanlara sinsice yaklaşmak gibi kötü bir huyun var..." diye fısıldıyor kulağıma, bedenini bedenime bastırarak. "Ben de bu iyiliğine karşılık vereyim dedim."

"Neden?" Gıcırdayarak söylemeyi başardım.

Diğer eli yanlarımdan geçip eteğimin içine dalıyor ve ben olduğum yerde titriyorum.

"Çünkü senin üzerindeki etkisini gördüm... Silas'ın kendisiyle oynamasına bakarak vücudunun titrediğini hissedebiliyorum," diye mırıldanıyor ve o tatlı noktayı bulana kadar bacaklarımın arasına dalıyor. "Islaklığını hissedebiliyorum."

Parmaklarını yarığımın etrafında dolaştırıyor ve ben kapıya doğru yığılmamak için mücadele ediyorum.

Neden... neden bu parmaklar bu kadar tanıdık geliyor?

"Kıpırdama," diye fısıldıyor Heath, parmakları boğazımdan yavaşça çözülürken. "Sakın kıpırdama."

İniltilerim kısa nefesler halinde çıkana kadar beni santim santim istila ettiğini hissedebiliyorum.

Tanrım, bunu en başından beri nasıl bu kadar iyi yapabiliyor? Sanki bir uzman gibi... sadece am konusunda değil, özellikle benimkinde.

"Senin gibi bir kızla nasıl oynayacağını bilen tek kişinin o olduğunu mu sanıyorsun?" Kulağımın kenarını yalıyor, tenimde tehlikeli bir sırtış oluşuyor. "Ben tanışabileceğin en kötü oyuncuyum."

"Ama ben buraya temizlenmeye geldim, değil mi?" Konuyu değiştirmeye çalışarak cevap veriyorum.

"Sana söylendiği için buraya geldin. Çünkü sen bizim oyuncağımızsın ve sana istediğimizi yapabiliriz."

"Sikeyim seni-"

"Hayır," diye araya giriyor. "Dün gece bizi izledin, yani tekrar yapabilirsin, değil mi?"

Gözlerim açıldı.

"Sen olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Max'in seni bıraktığını biliyorum." Başım dönene kadar en hassas noktama dokunuyor. "Dairene nasıl geldiğini ve seni nasıl öptüğünü." Tekrar içeri dalıyor. "Onu kanepede nasıl becerdiğini." Parmaklarından biri daha ekleniyor. "boşalmasına nasıl izin verdiğini."

O kadar sert sokuyor ki yıldızları

görüyorum. "Nasıl?" diye

soruyorum.

Kulağıma karşı sırtıyor. "Max'i nasıl konuşturacağımı bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Kalbim acıyor.

Max bana söylemeyeceğine söz verdi. Ona güvenmiştim.

"Ama Silas bilmiyor," diyor. "Ve eğer küçük kirli sırrını saklamamı istiyorsan, benim için iyi bir sürtük olacaksın ve bu parmakları derinlere alacaksın."

Daha da ileri itiyor, her dalışında tüylerim diken diken oluyor ve gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyor.

"Hayır." Yanaklarımı kavrayarak başımı dik tutmaya zorluyor. "Gözlerini ondan ayırma."

"Ama ben-"

"Ne görüyorsun?"

Kapıdaki yarık sadece bir kişinin bakabileceği kadar büyük ve odaklanmaya çalışıyorum ama iki parmağım içimde yuvarlanıp ıslaklığı dışarı çıkarırken bu çok zor.

"Her tarafı kan içinde," diyorum.

"Ve?"

Dudağımı ısıırıp Silas'ın inlerken onun boynunu kavrayışını izliyorum.

"Mastürbasyon yapıyor."

Parmakları kıvrılıp G noktamı buluyor ve neredeyse o anda inleyeceğim ama diğer eliyle beni susturuyor.

Silas hala bizi görmedi. Henüz.

"Sence neden?"

Elini ağzımdan çekti ve ben de "Kandan mı tahrik oluyor?" dedim.

Heath'in dudakları boynumun üzerinde geziniyor ve beni hem ihtiyaçtan hem de ne kadar iyi hissettirdiğine dair nefretten titretiyor.

"Cinayet."

Gözlerim açıldı.

Birini öldürerek mi tahrik oluyor?

" bu, izle. Ölümle ilgili fanteziler kurarken kendisiyle oynamasını izleyin."

Damarlarımda dolaşan şehvetin saldırısını durdurmak için çaresizim.

Bu delilik. Silas bir sonraki kurbanının hayalini kuran bir katil.

Ben olabilir miyim?

Yerimde titriyorum ve teslim olmamak için çaresizce kapı pervazına tutunuyorum, ama Heath'in parmakları inkar edilemez bir şekilde tüm duyularıma hükmediyor.

"Evet, bu. Bana lanet orgazmını yaşat," diye fısıldıyor, vücudunu ve sertleşmiş aletini bana doğru itiyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, hem parmaklarına hem de delinmiş ucundan pre-cum damlayan Silas'a odaklanamıyorum.

Heath başparmağıyla klitorisimde daireler çiziyor ve G noktama bastırıyor ama beni bitiren kulağıma fısıldaması oluyor. "Şimdi."

Yüksek sesle inliyorum, kollarında kıvranırken bedenimi saran coşku dalgasına engel olamıyorum.

Heath orgazm olurken beni sıkıca tutuyor, şaftı zaferinden cesaret alarak kıcımda aşağı yukarı sallanıyor ve beni beceriyor, neredeyse onun için düşmeye hazırım ve bana ne isterse yapmasına izin veriyorum.

Ta ki Silas'ın delici yeşil gözleri aniden benimkileri

bulana kadar. "Oh lanet olsun."

BÖLÜM 26

Heath

Onu gördüğüm anda dolaptan çıkardığım vibratörü cebimden hızla çıkardım ve orgazmı sırasında amına soktum.

"Bunu orada tut," diye fısıldadım. "Şimdi ne olursa olsun."

"Bu da ne-" Silas duştan çıktı, hâlâ taş gibiydi. "Beni mi izliyorsun?!"

"Beni zorladı," diyor, hem orgazm hem de titreşimler yüzünden hâlâ titriyor.

Gülüyorum. "Ben seni iş üstünde yakalamadan önce zaten ona bakıyordun. Ve hala ikinci bir orgazma bel bağlıyorsun. Şu bak."

Kızarmış bir yüzle kanepeye doğru tökezler. Silas çırılçıplak ona yaklaşır, ikinci cinayetinden kalan kan hâlâ derisini kaplamaktadır.

"Beni öldürmeyeceksin," diyor ve dudaklarını ısırırken, yoğunluğun arttığını hissettiğini biliyorum. "Beni istiyorsun."

Tam önünde duruyor ve dudaklarında yavaşça bir gülümseme oluşuyor. "Beni şimdiden bu kadar iyi tanıyor musun? Etkilendim."

Birden onu itiyor ve kadın kanepeye yığılıyor. "Ne yapmasına izin verdin?"

Parmaklarımı yalıyorum, gözleri parmaklarıma odaklanıyor, sanki onun sunduklarının küçük bir tadına bakmam onu şaşırtmış gibi. Onun için çok kötü, arzularımı tatmin edecek kadar tatmadım.

"Bir bok yapmasına *izin vermedim*. Beni parmakladı," diyor kaşlarını çatarak.

"Ve bundan zevk almamış gibi davranma," diyorum ıslak parmaklarımı göstererek.

Bunun ikinci seferim olduğunu bile bilmiyor, ama bu küçük sırrı şimdilik kendime saklayacağım.

Kollarını kavuşturur. "Her neyse. Başka seçeneğim yok ki."

Cebimdeki düğmeye basıyorum ve onun çözülüşünü izliyorum. Hiçbir şey, kendi külotunu kazarak durdurmaya çalıştığı çaresiz iniltilerin sesinden daha güzel olamaz.

"Yapma," diye onu uyarıyorum ve bacaklarını oynatmayı bırakıyor. "Dokunursam daha da kötüleştiririm."

Silas onu incelerken başını yana eğiyor.

"vibratör , değil mi?" diye soruyor sırıtarak.

"Biraz daha acı çekmesini istedim," diye cevap veriyorum. "Ayrıca, boşalırken çıkardığı sesler hoşuma gidiyor."

"Güzel..." Silas aniden boğazını sıkar. "Temizlik yapman gerekiyordu."

"Ben yaptım." Lekeli halıya bakıyor.

"O neler yapabileceğimi gördün," diyor Silas, kızın başını kaldırıp gözlerinin içine bakmaya zorlayarak.

Ama yüzündeki utanmaz ifade beni hazırlıksız yakaladı. "O kanı görmemi istedin, değil mi?"

Silas

Gerçekten de ne kadar berbat biri olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu, ama görünüşe göre anlamaya başladı.

Ahlaksızlığımın boyutu onun hayal gücünün ötesinde ve çok geç olana kadar hiç durmuyorum.

"Birini öldürdün," diyor, neredeyse bu konuda bu kadar duygusuz olabileceğime inanmıyor.

"Birisi mi?" . "Bir ceset. Ne eksik ne fazla." "Onları insan olarak bile görmüyorsun." Yüzünü buruşturuyor. "*Onları* mı?" Gözlerim seğiriyor.

Cinayet alışkanlıklarım hakkında düşündüğümde fazlasını mı biliyor?

Tüm yüzü yavaş yavaş rengini kaybetmeye başlar.

Parmaklarım boynuna dolanıyor, ta ki o çaresiz nefesleri daha fazla içine çekemeyene kadar. "Söyle bana... Beni başka kimi öldürürken gördün?"

"Hayır bir-"

"Bana yalan söyleme hırsız," diye homurdanıyorum, parmaklarım onun değerli tenine batıyor. "Bir yalancıyı gördüğümde tanırım."

Uğultu arttıkça yüzü kıpkırmızı oluyor ve Heath'e kısa bir bakış attığımda onun bir düğmeye bastığını görüyorum.

konuşmasını engellemek.

Gözlerimi kısmama neden oluyor, ben de konuşmak için boğazını serbest bırakıyorum.

"Tamam. Ben oradaydım. Dün gece," dedi bir süre sonra, ama sonra gözleri Heath'e takıldı. "Ve o biliyordu."

Orospu çocuğu.

Ona doğru bakıyorum ve öfke kelimenin tam anlamıyla ağızımdan dökülüyor. "O pisliği öldürmemizi izleyen kişinin o olduğunu biliyor muydun?!"

Homurdanıyor. "Max ona söyledi. Çünkü beni o buldu."

Birdenbire kapı açıldı ve Max hışımla içeri girdi, hepimize kocaman gözlerle baktı.

Ve kanım hiç bu kadar soğuk

akmamıştı. Max şoka girmiş görünüyor.

"Oh lanet olsun."

Bunu benden sakladılar mı? Kasten mi?

Max'e doğru yürüyorum ve gömleğini kavriyorum. "Sana gidip bizi öldürürken izleyen kişiyi bulmanı söylediğimde *onu* buldun mu?!" Onu sarsıyorum. "*Onu* buldun... ve kaçmasına izin verdin."

"Yapamadım-"

"Sen bizim arkadaşımız

mısın?" "Evet!" Max haykırır.

Ama söylediği tek kelimeye bile güvenmiyorum.

Onu serbest bıraktı, bu da benim bildiğimden daha fazla şey anlamına geliyor.

"O zaman ne halt etmeye buradasın, ha?" diye sordum.

"Ona gelmemesini söyledim çünkü bir kızla... meşguldük." Heath gözlerini devirdi.

Onu daha yakına çekiyorum ve yüzüne doğru : "Max, yemin ederim ki bana hemen gerçeği söylemezsen-"

"Heath birkaç dakika önce duşta seni süzdüğüne dair bir mesaj gönderdi," diyor hızla ve telefonunu görmem için havaya kaldırıyor.

Heath: Bil bakalım Silas'ın çıplak duş almasını kim izliyor? Onunla oynarken çok eğleneceğim... ve sen izlemek için bile orada olmayacaksın.

KAŞLARIMI ÇATTIM. "Bunu sana neden göndersin ki?"

Heath'in cildi parlamaya başlar. Max'in telefonunu elinden kapar ve odanın köşesine fırlatır.

Bakışlarımı Heath'e odakladım. "Bütün bunları bildiğini bana neden söylemedin?!"

"Çünkü gitmesine izin verdiğin için onu öldürecektin," diyor. "Ve ben buna izin vermeyeceğim."

Şimdi gözlerim da seğiriyor.

O kibirli orospu çocuğu.

"Beni kontrol edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır. Ama peşinde olduğun kişi o, Max değil." Kanepede kıvranan Ivy'yi işaret ediyor. "Bize gizlice yaklaştığı için ona kızgın ol."

Burun deliklerim açılıyor.

Bu konuda haklı. Max'e bizim için casusluk yapmasını söyledik ama o bize ihanet etmeye karar verdi.

"Lütfen... kapat şu şeyi," diye inliyor Ivy aniden. "Ivy..."

Max'in gözleri yumuşar.

Çok yumuşak.

Burada ne haltlar dönüyor?

"Özür dilerim," diyor Max, dönüp ikimize de bakarak. "Özür dilerim, tamam mı? Yapamadım."

Dişlerim birbirine vuruyor. *Bu evde kimse bana güvenmiyor mu?*

"Tamam, affedildin... yeter ki şimdi onunla başa çıkmama yardım et." Başımı eğiyorum ve vibratör yüzünden kanepede kıvranışına bakıyorum. "Ve tam olarak nasıl yapacağımı biliyorum."

Ona yaklaştığımda "Siz ," diyor.

Bir kahkaha patlattım. "Bu lanet bir iltifat." Çenesini kavradım. "Bunlardan herhangi biri hakkında konuşursan, kan, cinayetler... ve bu söyleyeceğin son şey olur. Anladın mı?"

Yutkunuyor, küçümseyerek başını sallıyor.

"Güzel." Gözlerinin içine bakmak için eğildim, yüzümde muzip bir sırıtış belirdi. "Şimdi söyle bana, Heath'in parmakları az önce ne kadar iyiydi? Benim dilimden daha mı iyiydi? Kim seni daha çok ıslattı?"

"Siktir ," diye tıslıyor. "Tek bu mu?"

Sürekli artan şehvetini bastırmak için duraklıyor. "İki kişiyi öldürdükten sonra mı?"

"Ivy, yapma," diye Max onu susturmaya çalışır.

. "Sadece iki kişiyi öldürdüğümü mü sanıyorsun?"

Gözleri şokla titriyor ve cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Neden? Bunu neden yaptın?"

Bacaklarının arasındaki vızıltıyı hâlâ duyabiliyorum ve belli ki dikkatini dağıtıyor.

"Onlara verilen hayatı hak etmiyorlar." Saçlarımdan süzülen kan damlacıkları yüzüne düşüyor ve neredeyse yalayıp geliyor. "Bu dünyadaki tek amaçları bana hizmet etmek.

Kurban. Bu . Ve sen..." Parmaklarım dudaklarına ulaşana kadar boynundan yukarı kayıyor ve onları aşağı sürüklüyorum, yaydığı nefrete hayran kalıyorum. Nefret, sadece benim için. Ve lanet , o nefret dolu şehvetli gözler şimdiye kadarki en büyük tahrik edici. "Benden sonra temizlik yapacaksın."

"Bundan zevk , değil mi?" diyor alaycı bir tavırla. Ne kadar olduğunu bile bilmiyor.

Bana tekrar tekrar meydan okumasına bayılıyorum. Bu benim aradığım türden bir azim, benim gibi soğuk kalpli bir orospu çocuğunu bile cehennem gibi heyecanlandırabilecek türden. Özellikle de Heath'in içine soktuğu vibratör yüzünden hala kanepemde kıvrılırken.

Yüzümde şeytani bir gülümseme oluşuyor. "Odadaki tek kişi ben değilim."

Heath'e sanki ondan bahsediyormuşum gibi bakıyor, ben de gülüyorum. "Sadece o değil... Sen de."

Gözleri seğiriyor. "Rüyalarında. Senden nefret ediyorum."

Karanlık, duygulu gözlerine göz kırpıyorum ve lanet olsun, ne kadar güzel olduklarını hiç fark etmemiştim ... ve beni daha da fazla öldürmeyi ne kadar çok istediklerini. "Sen. Islanmıştın. Islaktın. Benim için. Benim İçin."

Dili üst dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Sadece bir kez. Ama ben fark ettim. "Ve benden ne kadar nefret edersen, seni benim için o kadar yalvartacağım."

Ivy

YUTKUNUYORUM, bu kadar yakın ve kişisel olmasının, parmaklarını yüzümün, çenemin, dudaklarımın hissini çılgın zihnine kazımak için kullanmasının beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. Ama bu zor, çok zor

feragat etmemek. Tam karşımda dengesiz bir katil var, bana sahip olmaktan, beni kullanmaktan, vücudumla oynamaktan başka bir şey istemeyen biri... ve tek bir nefes onun deliliğini serbest bırakmak için tetikleyici olabilir.

Sonunda bacaklarımın arasındaki uğultu birkaç kademe azalıyor ve rahat bir nefes alıyorum.

Heath, "Merak etme sürtük, lanet şeyi yakında tekrar tam devirde çalıştıracam," dedi.

Ama Silas onun görüşünü engelliyor ve bakışlarımı onunkine kilitliyor.

"Çok kötü bir şey yaptın." Başparmağı ağzımın içine daldı. "Duşta mastürbasyon yaparken beni izlemene engel olamadın... kanlar içindeyken. Kaçmadın. Çığlık atmadın. Büyülenmiştin." Gözlerim sulanmaya başlayana kadar daha da derine kayıyor ve beliren sahiplenme parıltısını tam anlamıyla görebiliyorum. "Sen de en az benim kadar berbat durumdasın ve bunu istiyorsun."

Yavaşça çekiliyor ve parmaklarını dudaklarına götürüp yalarken verdiğim tepkiyi izliyor.

Ve aslında amımın zonklamasına neden oluyor.

Sikeyim.

Neden bu deli herifin böyle bir etkisi var?

Birden saçlarımı avuçlayarak başımı geriye doğru eğmeye zorluyor. "Şimdi bana ne sormak istiyorsan sor."

"Neden öldürüyorsun?" Nedenini bilmiyorum ama bilmek zorundayım.

Sırf bu soru yüzünden ereksiyonu bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Çünkü eğlenceli."

"Kimi öldürüyorsun?" Hazır başlamışken, fırsat istediğim her şeyi sorabilirim.

"Herkes ve her şey, ama kötü olanlar en kolay hedeflerdir çünkü onlar en kolay atılabilecek kişilerdir. Hırsızlar. Canavarlar.

İstismarcılar. Çoğunlukla özlenmeyecek insanlar, ama yoluma çıkarlarsa canlarını alırım." Göğüslerim şaftına doğru bastırılana kadar daha da eğiliyor. "Gerçekten bilmek istediğin şeyi sormuyorsun."

"Suçlu hissetmiyor musun?"

Ağzından bir kıkırdama çıkıyor. "Suçluluk duygusu senin gibi insanlar için bir şey, değil mi?" Başıma vuruyor. "Herkesin senin gibi hissettiğini, herkesin sevgiyi, şefkati, üzüntüyü, korkuyu, bağlılığı hissedebileceğini varsayıyorsun." Eğildi ve gözlerimin içine baktı. "Ben *hiçbir şey hissetmiyorum*."

Onun kararmış gözlerine bakıyorum. "Nesin sen?"

"Lanet olası cevabı biliyorsun." İki eliyle yüzümü kavırıyor. "Söyle."

Kısa bir nefesle çıkıyor. "Sen bir seri katilsin. Bir psikopatsın."

Yüzündeki sırıtış beni bile korkutacak kadar genişliyor. "Psikopat... Bu eklemeyi sevdim." Parmakları yanaklarımda gezinerek çenemi açmaya zorluyor. "Ama parayı, uğruna ruhumu satacak kadar çok isteyen ben değilim."

Yutkunuyorum. "Vücut. Bedenim senin. Ruhumun da öyle olduğunu hiç söylemedim."

Sırıtışının yarısı yüzünden kayboluyor ve şeytanın kişileşmiş hali gibi görünüyor. "Vücudunla işim bittikten sonra duracağımı mı sanıyorsun?"

Sikeyim.

Max ve Heath'e kısa bir bakış attı. "Şimdi, siz ikiniz kendinizi bana kanıtlamaya hazır mısınız?"

Ne demek istiyor?

Silas'ın parmakları yavaşça kulaklarıma doğru ilerlerken yüzümü sabitliyor. "Şimdi, ben sinsi bir hırsız bile cehennem gibi kaçirtacak kadar psikopat mıyım?"

Kaşlarımı çattım. "Ne? Neden?"

"Beni alt edebileceğini düşündün. Beni gözetleyebileceğini. Kabuslarının canavarı olmamı izleyeceğini. Ama karanlık bana ait ve sen benim cehennem alanımda sadece bir ziyaretçisin. Şimdi kaç küçük hırsız ve sana zifiri karanlık bir ruhun neye benzediğini göstereyim."

İşitme cihazlarını kulaklarımdan söküp alınca gözlerim açılıyor ve beş duyumdan sadece dördüyle baş başa kalıyorum. Onları geri çalmaya fırsat bulamadan Heath'e fırlattı.

Dudakları kıpırdıyor ve kalbim boğazımda atmaya başlarken sözlerini okumaya çalışıyorum.

*"seni yakalarım. Dövüş ve
ben kazanayım.*

Yalvar... belki merhamet gösteririm."

Üç parmağını kaldırır ve geri sayar.

"Üç. İki. Bir."

Sonra Heath'e başını sallar... ve tek bir düğmeye basarak tüm ışıkları kapatır.

Zifiri karanlık. Tam bir

sessizlik.

İçimde kalan tek şey savaşmak, kaçmak, donmak ya da yaltaklanmak. Ve ben kaçmayı seçiyorum.

BÖLÜM 27

Silas

Beni kovalamacanın heyecanından daha fazla heyecanlandıran bir şey yok.

Sınıfta kedi fare oyunu oynamam için bana meydan okudu... ve şimdi kovalamaca sonunda başladı.

Odadan çıkıp koridora doğru koşarken ayaklarının ahşap zeminde kaydığını duyabiliyorum ve hıznır sırtış yüzüme geri dönüyor.

Evet, işte bu beni .

"Şimdi ne olacak?" Max kendini kanıtlamak için yanıp tutuşuyormuş gibi soruyor.

Alt katta, koridorlarda koşuşturduğunu, bulduğu her kapıyı salladığını duyabiliyorum. Masalara, dolaplara ve sandalyelere çarptıkça çanak çömlekler devriliyor. Çığlık atmasa bile, çıkardığı her sesi dinleyerek yavaşça aşağı inerken tedirginliğini duyabiliyorum.

"Hadi gidip bize sinsi, röntgenci küçük bir hırsız yakalayalım," diyorum.

Heath'in dudağı yarım bir gülümsemeyle kıvrılır. "Ona bir avans ver. Beş saniye."

"Siktir et onu. Duş alırken beni izleyerek ve avımızı yaparken gizlice yaklaşıp zaten yeterince zamanımı aldı," diye karşılık veriyorum ve yanından geçip gidiyorum.

Heath Max'e, "Ve sen de onu yakalamamıza yardım edeceksin," der.

Kalbim heyecanla çarparken yüzüme sinsi bir sırıtma yayılıyor. "Bunu ona ödetme zamanı."

Ivy

Damarlarımda dolaşan adrenalin yüzünden KALBİM neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Işık yok, ses yok ve şimdi kılık değiştirmiş üç canavar tarafından kovalanıyorum.

Şeytani piçler.

Odalar arasında ilerliyorum ama bu şekilde çok zor.

Göremiyorum. Hiçbir şey göremiyorum.

Kahretsin!

Bağırabilirim ama Heath, Max ve Silas dışında beni duyacak kimse yok. Kafatası ve Yılan Topluluğu üyelerinin hepsi gitti.

Onları sadece benimle oynamak için mi

gönderdiler? Orospu çocukları.

Koridorlarda koşuyorum ve bulabildiğim her kapıyı açmaya çalışıyorum ama tüm çıkışlar kilitli. Arkamı dönüp koşuyorum ama

kapının yanındaki sandalyeye çarparak yüzüstü sert zemine düşmeme neden oldu.

Sürünerek yukarı çıkıyorum ama ellerim çok uzakta olmayan bir gümbürtü algılıyor. Kemiklerimde hissedebiliyorum.

Güm. Güm. Güm.

Ayak seslerini titreşimler gibi hissedebiliyorum. Işıklar

karanlıkta bir fener gibi hızla yanıp sönüyor. *Maskeleri.*

Hızla ayağa kalkıyorum ve solumdaki bir kapıdan girerek ters yöne doğru koşmaya başlıyorum. Nerede olduğuma ya da nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok, odaların içinde yolumu bulup mobilyaları yokluyorum. Bir kanep. Bir masa. Bir sandalye. Bir çeşit tezgah. Yerdeki bir çarpma beni neredeyse tekrar düşürüyor.

Arkamı dönüp kadar iyi görmeye çalışıyorum ama etrafımda sadece her şeyi tüketen bir boşluk var. İki el belime dolanıyor. Çığlık atıyorum.

Kimmiş o? Heath mi, Silas mı,

Max mi? Kime güvenebilirim?

Bana kim ihanet edecek?

En yakın nesneyi kapıyorum, mumluk gibi bir şey. Fırlatıyorum ama tabii ki ıskalıyor çünkü bir bok göremiyorum ve hiçbir şey duyamıyorum.

Bu yüzden belimle bir mutfak tezgahına çarpıp öksürene kadar yan odaya doğru deli gibi koşuyorum. Kenarlara dokunarak diğer tarafa geçip çekmeceleri açmaya çalışıyorum ama hiçbiri yok.

Kahretsin.

Bacaklarımın arasındaki şiddetli bir uğultu beni inletiyor ve elimi ağzımın önüne götürüyorum.

Ses çıkarma. Seni duymalarına izin verme.

Mutfağın diğer tarafına koşuyorum ve perdelerle doğru ilerliyorum. Dışarıdan ışık sızıyor, bu yüzden arkalarına saklanıyorum ve mümkün olduğunca sessiz kalıyorum.

Thud. Thud. Thud.

Yerdeki ayak seslerini hissedebiliyorum.

Bacaklarımın arasındaki uğultu dikkatimi dağıtmaya devam etse de, bir fare kadar hareketsiz kalıyorum ve bulunmamaya çalışıyorum.

Islaklık yavaşça bacaklarımdan aşağı süzülüyor ve inlemenin de dışarı taşmasını önlemek için dudaklarımı birbirine sürtüyorum.

Sikeyim.

Maskeleri, odanın içinde süzülen şeytani varlıklar gibi bir açılıp bir kapanıyor.

Hâlâ buradalarsa beni yakalayamayacaklarından emin olmak için mobilyaların etrafında bir kavis çizerek koşmaya başlamadan önce gümbürtülerin yavaşça azalmasını bekliyorum.

Ama hava karanlık ve ben bir şey göremiyorsam, onlar da göremez. Bu benim tek avantajım.

Geldiklerini hissedebiliyorum. Onlar beni hissedemiyor.

Koridorlarda parmak uçlarımla dolaşıyor ve bulabildiğim her çekmeceyi karıştırarak bir anahtar arıyorum. Bir yerlerde bir tane olmalı, değil mi?

Ama ne kadar ararsam arayayım, hiçbir şey bulamıyorum.

Kahretsin. Lanet olsun. Kahretsin!

Uğultu aniden yoğunlaşıyor ve vücudumda bir kez daha oluşan şehvet saldırısını durdurmak için çaresizce bir kapağı yığılıyorum.

Beni gerçekten azdırdıkları için bu piçleri sikeyim.

Vazgeçmek *istememe* neden oldukları için.

Kendimi yerden kaldırıp koridorlara doğru koşuyorum, sonra da doğruca merdivenlere çıkıyorum. Ama üçüncü basamakta bacaklarımın arasındaki uğultu boğazımdan bir inilti çıkarıyor. Ve ayaklarım bir tuzağa yakalanıyor.

Ellerim ayak bileklerimi kavradı.

Parmaklarım tahtaya tutunuyor ve kendimi yukarı çekiyorum.

Eller bacaklarımın etrafına dolanıyor, beni büküyor, yavaşça devrilmem için beni zorluyor.

Tekmeliyorum, ama biri üstümde sürünürken bacaklarım aşağı itiliyor.

Göremiyorum, duyamıyorum. Tek yapabildiğim hissetmek. Ellerin vücudumu sardığını, bacaklarımın arasından kaydığını, göğüslerimi kavradığını hissederken, durmak bilmeyen uğultu beni kendi heyecanımın sınırına itiyor.

RIP!

Göğüslerim dışarı dökülürken üstümün kumaşı parçalara ayrılıyor ve iki ağız onları tamamen kaplıyor. Boşluğa iniliyorum ama tek hissettiğim boğazımdaki titreşimlerin bacaklarımın arasındaki uğultuyla birleşmesi.

Meme uçlarımdaki kıvrımlı bir ısırik beni merdivenlerde kıvrandırıyor.

RIP!

Pantolonum ve külotum tek seferde yırtıldı.

İki el bileklerimi tutarken, diğer iki el de onları bir iple birbirine bağlıyor. Bir el boğazımı kapatıyor ve ben çığlık atıyorum ama dudaklarım bir ağızla kaplanıyor. Acımasız, soğuk, arsız öpücükler beni karanlıkta boğuyor ve onları ayırt edebilmemin tek yolu dilleri.

Nüfuz edici. İstilacı.

Silas.

Soru sormadan iddia ediyor.

Uyarmadan itiyor.

Endişelenmeden alır.

Ama zifiri karanlıkta, yüzüm başka bir el tarafından çalınıyor, nefesim içeri giren bir dil tarafından engellenirken, kendi dudaklarımın üzerinde başka bir dudak seti. Bükülmüş. Talepkar.

Heath.

Vahşi ve acımasız. Kaba ve

kararsız.

Dudakları çözöldüğünde, ağızıma son bir öpücük konduruyor, o kadar nazik ve rahatlatıcı ki, karanlık ve sinsi bir oyunun içine itildiğimi neredeyse unutuyorum. *Max.*

Merdivenlerden yukarı ve koridora doğru sürüklenirken kollarımdaki ani bir çekiş vücudumun boyun eğmesine neden oluyor.

Nereye gittiğimi bilmiyorum. Zifiri karanlık tek yoldaşım. Bir odaya doğru çekilirken sırtım ahşap zemin üzerinde kayıyor, hala tüm o lanet titreşimlerden kaynaklanan inlemeleri uzak tutmaya çalışıyorum.

Aniden, kollarım başımın üzerinde olacak şekilde yerden kaldırılıyorum ve bileklerime bağlı ip, sert bir şeye dolanarak beni ayakta durmaya zorluyor. Bacaklarım zorla ayrılıyor ve

bir şey yerleştiriliyor, ayak bileklerim hiçbir uzvumda hareket kalmayınca kadar bağlanıyor.

Sonunda ışık tekrar yanıyor ve gözlerim alışmaya çalışırken birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum.

Silas tam duruyor, yüzündeki ölümcül gülümseme içgüdüsel bir tepki vermeme neden olurken beni tutan bağlara karşı geri çekiliyorum, ama boşuna.

Tanımadığım bir odada tavandan sarkan metal bir halkaya bağlı olan bileklerime bakıyorum. Bakışlarım hemen aşağıya iniyor ve bacaklarımın arasındaki çubuğu bulduğumda şok içinde soluk soluğa kalıyorum.

"Bacak ayırıcı gibi mi?"

Silas'ın dudaklarının hareket ettiğini görebiliyorum ama yine de onu duyamıyorum.

Daha önce sadece BDSM sitelerinde gördüğüm her türlü mobilyayla dolu odaya bakıyorum. Bütün bir raf her türlü kırbaç, zincir, kürek, bir diğeri tonlarca oyuncak ve bir diğeri de bir sürü kanca, tıkaç ve her türden çubukla dolu.

Arkada oturağında delik olan bir sandalye, büyük bir tahta at siyah bir haç var.

"Oyun alanımıza hoş geldiniz."

işitme cihazları arkadan kulaklarıma doğru itiliyor ve gözlerim kim olduğunu görmek için sağa kayıyor.

"Duyusal yoksunluğa yaptığın yolculuk hoşuna gitti mi?" Heath

soruyor. "Siktir git," diye karşılık veriyorum.

Silas boğazımı sıktı. "Dikkat et, hırsız. O duyularını bir parmak hareketine bile gerek kalmadan tekrar elinden alabiliriz."

Serbest eli tam yarığımın arasına girene kadar yükseliyor ve en hassas noktayı ovmaya başladığında kayışlarla sarsılmama neden oluyor.

"Parmak oynatmaktan bahsetmişken..." diye mırıldanıyor, nefes almak gittikçe zorlaşana kadar parmaklarını döndürüyor. "Bazı duyular maruz kalmamakla bile artabilir." Neredeyse nefesim kesilene kadar en hassas noktamda daireler çiziyor. "Ve aşırı maruz kalma."

"Siktir," diye mırıldandım.

"Bu kadar yeter," diyor ve parmaklarını yavaşça çekerken dudaklarını yalıyor, uzaklaşırken bile kendimi eksik ve şaşkın hissetmeme neden oluyor.

Kahretsin, bana ne yaptılar?

Heath aniden başını eğerek etrafımda dönüyor ve bacaklarımın arasındaki uğultu doruğa ulaşırken bu kısıtlamaların içinde acı çekmemi izliyor.

Çok yakınımda. Nefesini tenimde ve dili üst dudağımı yalamak için dışarı çıkıyor. "Çaresizliğin tadı dudaklarından çok tatlı geliyor," diye mırıldanıyor. "Teslim ol, küçük hırsız."

"Siktir." Titriyorum. "Sen."

Gülüyor. "O lanet dileğini yerine getireceğim."

Sesi yükseltiyor, ta ki ben üzerime zorla yıkanan orgazmdan yüksek sesle ciyaklayana kadar. Vücudumu şehvetle dolduran titreme tsunamisini durdurmak için çaresizim.

Onu da vibratörü de sikeyim, o kadar iyi hissettiriyor ki durduramıyorum bile.

"Bu kadar yeter." Heath vibratörü çıkardı ve vücudumdan mümkün olduğunu bile bilmediğim bir şekilde öfkeli bir inilti çıktı. Bir hayvan gibi ses çıkarıyordum ve yüzlerindeki şehvetli sırıtışa bakılırsa o üç piç kesinlikle duymuştu.

Ve ben... Neredeyse onu çıkarırken boşalıyordum.

Göt herif.

"Ortalığı epey karıştırdın, Ivy," diye inliyor, yüzümü öyle sıkı kavıyor ki dudaklarım açılmaya zorlanıyor. "Devam et. Tadına bak."

Parmakları da katılana kadar vibratörü ağızıma daldırıyor, beni kendi ıslaklığımın, kendi çözülüşümün tadına bakmaya zorluyor. Ve yüzündeki memnuniyet beni ısırmak istememe neden oluyor.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Isırırsan karşılığını veririm," diye uyarıyor.

Hızla çekiliyor, vibratörü bir kenara fırlatıyor ve odanın ortasında öylece duran, içinde bulunduğum çıkmaza rağmen hayran olunacak bir şeymişim gibi bana bakan Max'e doğru yürüyor. "Ama itiraf etmesi gereken tek kişi küçük hırsız değil."

"Ne demek istiyorsun?" Max soruyor ama Heath gömleğinden tutup onu bana doğru sürüklüyor.

Silas homurdanıyor. "Ne halt ediyorsun Heath?"

Heath, "Bununla şimdi ve burada ilgileniyorum," diye homurdandı. "Onu bizi gözetlerken buldun, sonra da gitmesine izin verdin. Şimdi nedenini tüm dünya duysun."

"Heath, bunu neden yaptığımı biliyorsun-"

Heath kendi kemerini pantolonundan çıkarıp Max'in kollarına doluyor ve bilekleri hareket etmesin diye arkadan bağlıyor. Sonra onu yere yatırdı. "Dizlerinin üzerine çök."

Max bana bakarken el yordamıyla ilerliyor. "I ... "

Heath fısıldamak için eğilir, "Söyle. Yüksek sesle. Söyle ona."

Yutkunuyor, sanki parçalanıyormuş gibi yerden bana bakıyor. "Ben sana aşığım."

BÖLÜM 28

Heath

BURADA.

Tabuttaki lanet çivi.

Ivy'nin çenesi düşer. "Bana... aşık mısın?"

"Ne?" Silas odanın içinde kasıla kasıla yürüyor, hâlâ çıplak. "Nasıl?

Ne zaman?" "Bilmiyorum, bir anda oluverdi," diye mırıldanıyor Max.

"Hayır, olmadı," diye . "Onu becerdi." Silas'ın gözleri öfkeden

neredeyse kıpkırmızı oldu. "Ne yaptı?!"

Öne doğru bir adım attı ama ben yolunu kestim. "Bırak bunu ben halledeyim." Max'in başını saçlarından geriye doğru çektim. "Ona bak. Kalbini vermek istediğin kıza bak."

Ivy, "Heath, bunu yapma," dedi.

"Sence tatlı biri mi?" Ona sordum. "Başından beri işin içindeydi!"

Kızın gözleri büyüyor ve adam yenilgiyle başka tarafa bakıyor. "Bana bunun doğru olmadığını söyle, Max," diye fısıldıyor.

"Öyle. Ona seni baştan çıkarmasını söyledim ve o da yaptı. Oyunu mükemmel oynadı."

Başını sallıyor.

"O *benim* lanet olası kuklam... ve bir şekilde onu küçük amcığının etrafına sardın."

Boştaki elimle yüzünün hemen önündeki yarık boyunca kaydırıyorum, o tatlı küçük klitorisini tamamen ıslanana ve o kısıtlamaların içinde ayakta durmaya çabalayana kadar ovuyorum. İnemelerinin sesi şaftımın seğirmesine neden oluyor ve onu saçlarından tutup yaklaştırmaya zorluyorum.

"Ona bak, Max. Yapmak istediğin buydu, değil mi?" Dişlerimi sıktım. "İzlemeyi seviyordun, o yüzden "

Nefes alış verişini düzensiz, ben de parmaklarımı içine daldırıp kıvranışını izliyorum. "Bağlanmış, kullanılmayı beklerken çok güzel görünmüyor mu? Uyluklarındaki ıslaklığı yalamak istemenize neden olmuyor mu?"

Kendini kontrol edemiyormuş gibi dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor ve bu beni kızdırıyor.

"İşte bu yüzden sana söylemedim Silas," diye homurdandım. "Çocuk am kırbacı yemiş."

Silas kollarını kavuşturur. "Bunu görebiliyorum."

"Siktir git," diye homurdanıyor Ivy, ben de bir parmak daha ekliyorum, sadece kısıtlamalara karşı geri tepmesini izlemek için. İnliyor, amı parmaklarımın etrafında o kadar iyi sıkılıyor ki, başka bir büyük orgazmın eşiğinde olduğunu biliyorum. Ama henüz ona vermeyeceğim.

"Faydası yok, küçük hırsız. Artık bizimsin," diye inliyorum . "Ve bana ait olanı çalmanın bedelini ödeyeceksin."

"*Biz*," diye araya giriyor Silas.

Ama kaşlarım düşünce seğiriyor.

"Lütfen.." diye yalvarıyor ama kime yalvardığından emin

değilim. Bana mı yoksa Max'e mi.

Ve bununla ilgili bir şey dişlerimi neredeyse kırılacak kadar sıkmana neden oluyor.

Kulağına fısıldamak için eğildim, "Tadının neye benzediğini biliyor musun?"

Başını sallıyor.

"Onu damarlarında dolaşan şehvetten kurtarmayacak mısın?" Kulağına karşı sırtıyorum. "Devam et... Onu ne kadar istediğini göster bize."

Ayağa kalkıyorum ve o yavaşça yaklaşıp kadar

bekliyorum. "Max..." diye mırıldanıyor.

" zorundayım," diye yanıtlıyor, iyi bir çocukmuş gibi gözlerinin içine bakarak.

Ve ben bunu aştım. "Yap ."

Başı öne düşüyor ve kendini bacaklarının arasına gömüyor, hayatı buna bağlıymış gibi dilini o tatlı amcığın etrafında yuvarlıyor. Ve lanet olsun, görülmeye değer bir manzara.

Adam kızın içine doğru iniyor, kız neredeyse yüksek sesle inleyene kadar onu iyice yalıyor.

"Siktir!" diye bağırıyor.

Dili kızın yarığında ileri geri gidip geliyor, kızın sularını her tarafa yayıyor ve ben bu manzara karşısında başımı eğip dudaklarımı yalıyorum. Max kollarına doladığım kemerden kurtulmak için çırpınıyor, neredeyse tamamen içine düşüyor ve bu düşünce beni gülümsetiyor.

"Onu bu kadar mu istiyordun? O zaman al ," diye homurdanıyorum, başını daha da içine sokarak. "Hadi, yala. Yalvarana kadar yala o amcığı

daha fazlası için."

"Siktir," diye inliyor, pantolonunda bir şişkinlik oluşuyor.

"Neyin ? Heyecanını dizginleyemiyor musun?" Homurdanıyorum ve fermuarını indirip gevşemesine izin veriyorum. "İşte, sana yardım edeceğim."

Dili ağılıkla içeri giriyor ve deli gibi onu yalıyor, kızın inlemeleri yükselmeye başladıkça hızını artırıyor.

"Lütfen, tutamıyorum," diye inliyor.

"O zaman olduğun sürtük gibi gel," diyorum, onun yerine bana bakmasını için çenesini tutuyorum.

Orgazmdan dolayı yüksek sesle inlemek için ağzını açtığında, dudaklarımı onunkilere çarpıyorum, dilimi ağzına sokuyorum ve ona verdiği orgazmı talep ediyorum.

Ve lanet olsun, bu uzun zamandır aldığım en lezzetli öpücüktü.

Max'in ani iniltisi beni kendimden uzaklaştırıyor. "Siktir."

Bakışlarım alçalırken kaşlarımı çatıyorum.

Her tarafa, yere, pantolonuna, hatta kendi lanet yüzüne bile sperm

fıskırıyor. Dudaklarım şokla aralandı. "Az önce boşaldın mı?"

Silas'ın kahkahası odayı dolduruyor. "Kız ağzına boşaldığında bile kendini tutamadı."

Omuzlarından tutup onu kadından uzaklaştırıyorum. "Seni lanet olası ahmak," diye homurdanıyorum onu odanın ortasındaki bir sandalyeye zorla oturtup kollarını aynı lanet olası kemerle sandalyeye bağlarken. "Sana onu yalamanı söyledim, onun lanet tadından boşalmanı değil."

"değildi. Tadı çok güzeldi ve sonra onu öptüğünü gördüm ve-"

Birden konuşmayı kesiyor, bana bakarken ağzından çıkacak kelimeleri yutuyor, yüzünde bir kızarıklık belirliyor.

Omuzlarını kavrayıp gözlerinin içine bakıyorum ama devam etmeyi reddediyor.

"Şu amcığa yalvardığı şeyi verelim. Ne dersin Heath?" Silas soruyor ve ben de başımı çevirip onun sallanan bedenine çalım ile gidişini izliyorum.

"Seni an-" diye tıslıyor.

Kız yüksek sesle çığlık atana kadar meme uçlarını çekiştiriyor.

Yüzümde yavaşça bir gülümseme oluşuyor. "Onunla çok eğlendin..." Max'e söyledim. "Şimdi benimkini seyret."

Maksimum

Vücudum sandalyeye yaslanmış, daha da yaklaşabilmeyi diliyor.

Ama denersem Heath beni öldürür.

Tek yapabildiğim ikisi de onunla oynarken izlemektir. Silas meme uçlarını çekiştirip bükerek iniltileri dışarı çıkarırken, Heath hala şişmiş klitorisini daire içine almadan önce parmaklarını ıslak amına sokup çıkarıyor.

Ve onunla oynamalarını izlerken sikim seğiriyor, ağzım başka bir tat düşüncesiyle sulanıyor.

En azından mastürbasyon yapmama izin vererek acıma verebilirdi.

Ama beni en çok endişelendiren şey Ivy'nin bana bakmaması.

"Ivy. Lütfen," diyorum.

Silas onun yüzünü kavrayarak bakışlarını kendi yüzüne çevirmeye zorluyor. "Sana bakmıyor, Max. Hiçbir zaman da bakmadı."

Sikeyim.

"Heath, lütfen, çöz beni."

Heath güler. "Neden yapayım ki? Yine kendi zevkini düşünebilesin diye mi? Hiç sanmıyorum."

"Lütfen," diye yalvarıyorum, döl hala şaftımdan aşağı damlıyor. "Buna dayanamıyorum."

"Evet, yapabilirsin. Şimdi kal ve o amcığa açlıktan ölürken izle."

"Bu kadar konuşma yeter," diyor Silas ve bir düğmeye basarak kızın vücudunu dizleri bükülene ve yüzü göbek hizasına gelene kadar alçaltıyor. "Bu kıza kiminle yattığı konusunda bir ders vermenin zamanı geldi."

"Ne yapıyorsun sen?" Ivy mırıldanıyor.

Ama burnunu sıkıyor ve nefes alabilmesi için dudaklarını ayırmaya zorluyor.

"Bana sunduğun bedeni kendi özgür iradenle kullanıyorsun. Şimdi aç kapıyı hırsız ve iyi bir sürtük gibi beni içine al."

Tamamen sokmadan önce ağzını tamamen açmasını bile beklemiyor ve gözlerindeki mutlak teslimiyet, aletim daha lezzetli şok dalgalarıyla titreşirken vücudumda içgüdüsel bir reaksiyona neden oluyor.

Lanet olsun, onu sikmelerini izlemek neden bu kadar hoşuma gidiyor?

"Lütfen.." Yaklaşmaya çalışıyorum.

Heath, "Kal," diye bağılıyor ve ben de sandalyeme geri .

Kendini onun arkasında konumlandırıyor, kalçalarını kavırıyor ve içeri itiyor. Ama ağzının aldığı o şekil bana bu üçlüdeki yerimi hatırlatıyor. Ve onun yanında olmak için yapamayacağım hiçbir şey yok. İki arkadaşımın çok istediğim kızı sikmesi anlamına gelse bile.

Ivy

HEATH İÇİME GİRDİĞİNDE, sanki tüm ışıklar yeniden sönmüş gibi hissediyorum. O kadar derine sokuyor ki, onu her yerde hissedebiliyorum, derinlerde nabızı atıyor, inlemeleri benim iznim olmadan amımın zonklamasına neden oluyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu, küçük hırsız?" Heath inliyor, sadece tekrar içeri itmek için dışarı çekiliyor. "Seni sadece benim sikimle boşalttıktan sonra daha da iyi hissedeceksin."

"Ne?" Silas'tan uzaklaşarak nefes nefese kaldım.

Ama Silas iki eliyle yüzümü kavırıyor. "Oh hayır. Gözlerini benden ayırma, sürtük." Boğazımdan içeri giriyor, dilimi ön spermiyle kaplıyor.

Her iki ucum da kazığa oturtulurken, nefes almakta zorlanırken, doğru düşünmekte bile zorlanırken gözlerim yaşıyor. Her iki ucum da aynı anda alınıyor, ağzım vicdanı olmayan bir iblis tarafından yağmalanıyor ve amım bana hissetmek istemediğim şeyleri hissettirmeye takıntılı bir şeytan tarafından işgal ediliyor.

Başımın üstündeki mekanizmayı kullanarak beni itip çekiyorlar, bir sarkaçtaki toplar gibi, her bir delinmiş dick üzerinde ileri geri.

Heath kıcımlı tutamaç gibi kavrayarak, "Bu am muhteşem," diye geveliyor. "Bu yüzden mi bu kadar sert düştün, Max? Bu lanet amcık mı seni yenik düşürdü?"

Max'in adem elması aşağı yukarı hareket ederken bir metre ötedeki sandalyede terlemeye başlıyor. Suçluluk duygusu damarlarımda dolaşmadan ona bakamıyorum bile.

Ama hissetmemeliyim.

Onun saplantısı yüzünden şu anda kullanılıyorum.

Bu çocuklar ona bir ders vermek için bedenimi bir araç olarak kullanıyorlar.

Heath çekiliyor ve şaftını yarığım boyunca ileri geri kaydırıyor, vücudumda dalgalanan ağrılara neden oluyor. "Bunu görüyor musun, Max? Benim için ne kadar ıslak olduğunu görüyor musun?"

"Evet, lanet olsun evet," diye inliyor Max.

"Bunu sen de , değil mi?" Heath diyor ki.

"Lütfen, her şeyimi verirdim," diyor Max, sesindeki çaresizlik tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Ne yazık ki o tamamen benim." Heath hiç pişmanlık duymadan tekrar soktu ve ağızımdan yüksek sesli bir inilti çıktı.

"Hiçbiriniz beni hak etmiyorsunuz," diye .

"Şimdi yalvardığını duyuyorsun," diye yanıtlıyor Silas, "ama seninle işimiz bittiğinde *bize* yalvarıyor olacaksın."

Yerde parmak uçlarımda dengemi korumaya çalışırken vücudum bir o yana bir bu yana sürükleniyor. Bükülmüş düğüm yüzünden bileklerim acıyor, ama hem amımın hem de ağızımın içindeki her itiş yüzünden buna zar zor odaklanabiliyorum. Max koltuğunda dönüyor, şaftı hala dik, hala damlıyor ve hala bastırılmış arzuyla inliyor.

dikkatimi vermeyi unutmuşken Silas boğazımın arkasına vuruyor ve o çekildiğinde öksürüp kusuyorum, bu da onu güldürüyor. "Sen

Bundan keyif alıyorsun, değil mi?"

Dişlerimi sıkıyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Çenemi tutuyor. "Sik dilini mi yakaladı?" Başparmağıyla dudağımı aşağı doğru bastırıyor. "Güzel. Öyle kalsın. Konuşan bir ağız yerine sikilebilir bir ağzı tercih ederim."

"Siktir, bu çok sıcak," diye mırıldanıyor Max sandalyesinden.

Silas sanki umursamıyormuş gibi sertleşmiş aletini dilimin üzerine geri itiyor, dişlerime sürtüyor.

"Isırmak mı istiyorsun? Isır o zaman. Kanımı akıt, hırsız. Bunu istediğini biliyorum."

Öfke beni tıpkı söylediği gibi itti. Ama yüzündeki gülümseme hiç beklemediğim bir şeydi.

İnliyor. "Bu sadece daha derine itme isteğimi artıracak."

Acımasızca dibine kadar sokuyor, meme uçlarımı kavırıyor ve onları o kadar sert büküyor ki çığlık şaftını aşıyor.

"Evet, böyle. Benim için çığlık at, sürtük!"

"Lütfen! Lütfen, lütfen ona dokunmama izin verin!" Max yalvarıyor, sandalyesi her umutsuz adımda ilerliyor.

Heath ona sadece güler.

Silas sonunda meme uçlarımı serbest bıraktığında, batma hissi bacaklarımın arasına kadar ulaşıyor ve zonklamayı uzak tutmak için onları birbirine itmeye çalışıyorum, ancak ayırıcı çubuk yolumda.

"Sikeyim hayır." Heath kığımın yanaklarını ayırıp tükürdü ve yarığıma damlamasına izin verdi. "Bundan tahrik olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Karşı koymayı bırak."

Silas nihayet nefes almama izin verdiğinde "Siktir git," diye tükürüyorum.

Boğazımı sıkıyor. "Sana bir nefes veriyorum ve sen bununla ne yapmayı seçiyorsun?"

"Bedenimi almana izin vermem, senin hakkında gerçekten ne düşündüğümü söyleyemeyeceğim anlamına gelmiyor," diye karşılık veriyorum.

"İşte burada yanılıyorsun, küçük hırsız," diyor Heath.

"Bize hiçbir şeye izin vermediniz..." Silas'ın parmakları tenimde daha derinlere iniyor. "Zaten benim olan bir şeyi almak için kimsenin iznine ihtiyacım yok." Yüzü benimkine biraz daha yaklaşıyor. "Benden istediğin kadar nefret et, ama bedenin her zaman benim olacak. Bugün, yarın, haftanın her saati, ona uygun gördüğüm şekilde hükmedeceğim." Dili dışarı çıkıyor ve dudaklarımda gezdiriyor. "Ve bedenin üzerindeki hak iddiamın her saniyesini arzulamaktan nefret edeceksin, ta ki lanet ruhunu bırakmaya istekli olana kadar."

"Yalan," diye karşılık verdim.

Gözleri artan bir ilgiyle parlıyor. "Buradaki tek yalan, bana söz verdiğin şeyi inkar ederken söylediğin yalandır."

"Çaldığım para karşılığında bedenimi alabileceğinizi söyledim, yoksa-"

"*Bir şey* söyledin."

Gözlerim büyüdü.

"Ve ben istiyorum.." Dili yavaşça ağzımın içine dalarken inliyor.

"Senden gelen *her şeyi*."

BÖLÜM 29

Ivy

DİLİ İÇİME GİRİYOR, ben iniltiyi uzak tutmak için çabalarken benimkinin etrafında dönüyor. Heath'in durmak bilmeyen darbeleri beni Silas'ın ağzına daha da sokuyor, dili ağzımın damında geziniyor, dudakları açgözlü, talepkâr, doyumsuz.

Ve nefes alamıyorum.

Sadece bitmek bilmeyen öpücüğü yüzünden değil, aynı zamanda amımın zonklamasına neden olduğu için.

Sikeyim.

"Evet, geliyor. Hissedebiliyorum," diye inliyor Heath, o kadar derine sokuyor ki ağzım sulanmaya başlıyor.

Heath o delikli aletiyle G noktama dokunup beni hemen orada boşaltırken dudaklarımızın çatlakları arasından bir inilti süzülüyor.

Dalgalar ve coşku dalgaları üzerimde yuvarlanıyor, bedenim titriyor, dudaklarım Silas'a kenetlenerek şimdi ve burada kalmaya çalışıyorum. Boşuna.

Heath'in şaftı içimde titreşirken nirvanaya, tatlı ve mutlak bir mutluluğa doğru süzülüyorum.

"Kahretsin, seni dolduracağım." Ardından yüksek sesli bir kükreme geliyor ve ılık bir jet beni ağzına kadar dölle dolduruyor. "Max..." diye seslenirken parmakları hâlâ tenime batıyor.

Ama odaklanabildiğim tek şey Silas'ın dilinin ağzımı yoklaması, neredeyse dilinin ucuyla ruhumu ele geçirecek olması.

"Evet, lütfen... Emrinizdeyim," diye yanıtlıyor Max.

Ama hâlâ Silas'ın utanmaz öpücüğüne kendimi kaptırmış durumdayım. Sonunda , dudakları hala benimkilere yakın duruyor ve bu neredeyse bir kayıp gibi geliyor, sanki bu sefer *benden* bir şey çalınmış gibi.

Ancak yüzündeki sırıtış beni hemen gerçekliğe geri çekiyor. "Onun sikişinin üzerine boşaldığında tadın çok tatlı oluyor."

"Siktir," diye inliyorum.

Heath'e doğru yürüyüp onu kenara itti. "Benim sıram."

Heath yarı sertleşmiş sikiyle Max'e doğru yönelir. Cebinden bıçağını çıkarır ve Max'i sandalyesinde tutan kemeri keser.

"Onu istiyor musun?" diye

sorar. Max birkaç kez başını

sallar.

Heath beni işaret etti. "O zaman ona doğru sürün."

Silas iki parmağıyla kıcımlı dürttüğü için düşmemek için mücadele ederken Max dizlerinin üzerine çöküp bana doğru geliyor.

Heath Max'e, "Yala onu," diye

homurdandı. Max'in gözleri kısa bir

süreliğine benimkilerle birleşiyor. "Max,

lütfen..." Mırıldanıyorum.

Yine de altıma giriyor ve kalçalarımı kavıyor, onları birbirinden ayırıyor, böylece yüzü arasına sığıyor ve dili en hassas noktama çarptığında ağızımdan bir inilti çıkıyor.

Tanrım, bu lanet çocuklar benim felaketim olacak.

Heath ona, "Yaptığım pisliği temizle," diyor, ikimizin üzerinde gezinip Max'in yüzünü daha da içime sokarken. "Ye onu."

Max'in dili benimde kayarken Heath'in döllerini hâlâ bacaklarımdan aşağı akıyor ve doğrudan amıma girmeden önce her lanet damlayı topluyor. Ve lanet olsun, iyi hissettiriyor.

"Bundan biraz fazla zevk alıyorsun," diyor Silas.

THWACK!

Kıç yanağıma inen tokat beni ciyaklattı.

Diğer bir vuruş daha beni aya gönderir.

"Sonunda dilini geri almışsın diye duydum." Baktığım dolaptan gerçek bir şaplak raketini aldı ve üzerimde kullandı. "O zaman çılgınlığını duyayım, hırsız."

Kıçıma parlayana kadar şaplak atıyor ve ben de beni tutan içinde kıvranıyorum. "Göt herif!"

"Hmm..." diye iniyor benim ısınmaya başladığında. "İyi fikir." Küreği bir kenara atıyor ve kıçımın yanaklarını açıyor.

"Ne?" Nefes nefese kaldım, neler olduğunu görmek için başımı çevirdim. Bana bakışı yüzünden yüzüm kızarıyor.

"Gözlerini buraya çevir." Heath çenemi kavrayıp yüzümü tekrar ona doğru çevirmeye zorluyor. "Max'in seni yaladığı gibi yala beni."

Dudaklarımı aralıyor ve ben onu içeri almaya zorlanana kadar ucunu ağızıma doğru itiyor ve yavaşça boğazımdan aşağı kayarken lanet olası uzunluğunda kendi ıslaklığımın tadını alabiliyorum.

"O kadar ıslak ki," diye inliyor Max.

Bir parmak kıcımda kayboluyor ve ben bu hisle sarsılıyorum. "Çok sıkı," diyor Silas.

Heath'in aleti boğazımda sanki başka bir dönüşe hazırlanıyormuş gibi titreşiyor ve ne kadar derine inerse gözlerimi o kadar çok sulandırıyor.

"Max bacaklarımın arasında inliyor, sanki her santimime tapıyormuş gibi beni yalıyor ve öpüyor.

"Hmm... yani sen gerçekten de bir yalancısın," diyor Heath, burnumu sıkıp nefes almamı engellemeden önce kendini iliklerime kadar içime gömüyor. "O da en az bizim kadar zevk alıyor. Değil mi, hırsız?" Yanağımı tokatlıyor. "Bizim için çok iyi bir sürtük."

Siktir et onları. Hiçbir şeyi kabul etmiyorum.

Bu bir ticari işlem. Hayatta kalabilmem için gerekli bir takas. Onların parasına karşılık benim bedenim, hepsi bu.

Değil mi?

Silas bir parmak daha ekliyor, ikisini de kıcıma sokup çıkarıyor, ben yerde parmak ucunda dönüp dişlerimi gıcırdatana kadar.

" mu, dal?" Silas beni soruyor.

Sonunda Heath çekildi ve çok ihtiyacım olan nefesi almama izin verdi.

"Bu hoşuna gidiyor, değil ?" Silas'ı ısııyorum.

"Evet... hem de ." Silas daha da ileri itiyor ve parmak uçlarına kadar girene kadar durmuyor. "Ve ben de sana bunu sevdireceğim."

"Sen öyle san," diye veriyorum.

Ağzından şeytani bir kahkaha kaçıyor ve parmaklarını çekiyor. Keskin bir şey aniden derimin üzerinde kaymaya başladı. "Söyle bana, hırsız...

"Hiç kıcını bir bıçağın arka ucuyla siktirdin mi?" Göz bebeklerim büyüdü.

Az önce ... kıcı sikilmiş mi dedi?!

Ama ben daha bir şey söyleyemeden bıçağının sapı kıcıma giriyor ve beni inletiyor. Yüksek sesle.

Silas

SESLERİ kulaklarıma müzik gibi geliyor ve kolu daha da itiyorum.

Heath onun boğazını her doldurduğunda, bıçağın sapını daha derine kaydırıyorum, böylece inlemeye karşı koyamayacak. Onu memnun etse bile, çıkardığı sesler sadece ve sadece bana ait.

Paylaşıyorum çünkü kendini nefrete kaptırmasını izlemek çok eğlenceli.

Ama onu nefrete aşık edeceğim.

"Benim için çığlık atacak mısın, küçük hırsız?" Bıçağı alt dudağımı ısıriyorum, bıçak avuç içimi kanatıyor. "Bunu duymayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Heath ona soluklanması için bir saniye verdiğinde, "Sen bir psikopatsın," diye tısladı.

Kanıımı onun kıcına ve sikime sildim. "Yardım edemeyeceğin ama inleyebileceğin bir psikopat."

Bıçağı çıkarıp yere atarken, yerine hâlâ tükürüğüyle ıslak olan aletimi koyuyorum ve yavaşça götünü santim santim dolduruyorum.

"Siktir!" diye inliyor.

"İşte bu, Yakup'un merdivenimin her çıkıntısını, açıklığını geçerken her deliciyi ve *senden* geriye kalan tek şey *ben* olana kadar vücuduna doğru ilerleyen her boktan ihtiyacımı hissedebileceğini biliyorum."

"Oh Tanrım," diye inliyor ben yavaşça vuruşumu derinleştirirken.

"Bu doğru. Uyanıkken her düşünceni, her rüyanı ve her kâbusunu tıpkı bedenini istila ettiğim gibi istila etmek istiyorum, ta ki benimle ilgili her anı seni almaya hazır bir ihtiyaç birikintisine dönüştürene kadar," diye ekliyorum ve taşaklarımı derinlemesine itiyorum.

Heath çaba harcamadan boğazını yağmalar. "Kahretsin, bu dil çok iyi hissettiriyor, onu şaftımın etrafına sar ve em, sürtük."

Max'in dili onun içine giriyor, benim onun kıkına sapladığım gibi ona saplıyor, ikisini lezzetli bir acı ve zevk karışımıyla karıştırıyor, ta ki o tüm bu hislerden kıvrana kadar.

O kadar sıkı ki. "Kıçın bakire mi, dal?"

Heath'in her hamlesinin arasında gargara yaparak, "Şimdi ne olacak?"

dedi. Homurdanıyorum. "Kıçına hiç yarak almadın, değil mi?" Yanıt vermemesi bana yeterliydi.

"Güzel. Onu almaya çalışan her orospu çocuğunu öldürmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Bu kık benim."

Her itişte onu Heath'in daha da içine, ahlaksızlığın daha da içine, ikimizin de var olmayan berbat kalplerinde bulunan karanlığın daha da içine itiyorum.

Max, "Tadı o kadar güzel ki, bunu hayatımın sonuna her gün yalayabilirim ve yine de açlıktan ölüyormuşum gibi ," diyor.

"O kadar çabuk değil, Max? Buna izin vereceğimi kim söyledi?" Heath dedi ki. "Şimdi hayatın buna bağıymış gibi yala."

"Evet, o şeye değer," diye mırıldanıyor Max onun altında.

"Duydun mu, küçük hırsız?" Ben soruyorum. "Şimdiden hepimizi bağımlı yaptın."

"Siktir git, asla sormam-"

Heath yüzünde bir sırıtışla ağzına girerek sözlerini yarıda kesti. "Senden duymak istediğim tek şey boğuk inlemeler." Elimini uzattım. "Max, küreği bana ver."

Onu bana fırlatıyor ve ben de itmeye başlarken kılıcını tokatlıyorum.

THWACK. THWACK. THWACK!

Sanki yavaş yavaş acıya bağımlı hale geliyormuş gibi her itişimde . Kalçalarını kavrayıp sikimle mızraklarken onu bırakmak istediğim sınır da tam olarak bu.

İkimiz de onu derinlere çekerken miyavlıyor.

THWACK!

"Buna hazır mısın, sürtük?" . "Şimdi derinlere al, seni biraz dölle ödüllendireceğim."

"Fu-"

Heath taşaklarına kadar boğazının içinde bir kez daha patlamadan önce kelimeyi bile bitiremedi. Onun boğulduğunu ve dölünü gargara yaptığını duyabiliyorum, ama beni eşiğe getiren onun ateşli inlemeleri.

"Yalvar, küçük hırsız. Bunun için yalvar, ben de sana o çok istediğin huzuru vereyim."

"Lütfen!" diye inliyor, ipin ucunda. İşte bu kadar.

İhtiyacım olan şey bu.

Benim için parçalanıyor. Çekirdeğinden yarıyor. Ruhu alınmak için olgunlaştı, benim için sahiplenilecek.

Kıçını kavıyorum ve diplerine derinlemesine dalıyorum, yüksek sesle kükrerken kıçını ağzına kadar dölle dolduruyorum.

"Siktir!" diye inliyor, Max'in dilinin üzerinde dağılıyor.

"Evet, lütfen, bana orgazmını ver. Tadın çok güzel amına koyayım," diye miyavlıyor Max sapık bir dilenci gibi.

Aslında onun altında mastürbasyon yapıyor ve birlikte boşalıyor, yerlerimi kirletiyor.

"Yine mi boşaldın lan?" Heath onun saçlarını tutuyor ve ben çekildiğimde onu daha da içine itiyor. "Önce yemek tabağını temizle."

"Evet, efendim," diye inliyor Max, şehre gidiyor.

Gülüyorum ve dengede asılı dururken fotoğrafını çekmek için telefonumu çıkarıyorum, tüm orgazmlardan ve ayak parmaklarındaki sert sikişten tamamen tükenmiş.

"Fotoğraf mı çektin?" diye mırıldanıyor, her şey bulanık.

"Evet, küçük hırsız, yaptım," diye cevap veriyorum ve saçlarından tutup telefona bakmasını sağlıyorum. "Kullanmam ve oynamam için kirli küçük bir oyuncak bebek gibi orada asılı duran kendine bak. Tıpkı bana yalvardığın gibi."

"Neden?" diye sorar.

Öfkesini görünce dudaklarımı yaladım. "Bir dahaki sefere birini öldürmek istediğimde, buna bakıp onun yerine sana sahip çıkmaya karar verebilirim."

BÖLÜM 30

Ivy

Ona vücudumu verdikten sonra gelecek nesiller için fotoğraf çektiğine İNANAMIYORUM. Ama daha da kötüsü, o akıllara durgunluk veren seksin etkisiyle hâlâ kafamın iyi olması.

Heath bileklerimi kancadan çözerken, Silas cebinden bir tomar para çıkarıp ayaklarımın arasına yere bırakıyor.

"Bu ne için?" Max ayak bileklerimi bardan çözerken soruyorum. "Bir işe ihtiyacın vardı, değil mi?" Başını eğdi. "Bu artık senin işin." *Ne?!*

Bu .

Heath'i itip uzaklaştırıyorum, Max'i göğsünden itip geriye düşmesini sağlıyorum ve Silas'ın hemen yanında duran bıçağını çalıp dönerek Silas'ın göğsüne nişan alıyorum.

"Vay canına, şimdi de baharatlı mı oldu?"

Geri adım atınca kesiyorum ama ıskalıyorum, ama onu duvara yaslayıp bıçağı boğazına dayayana kadar devam ediyorum.

"Geri çekil!" Heath bana homurdanıyor. "Beni-"

"Yapma Heath," diyor Silas kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Onun bu kısır düşüncesinin nereye varacağını bilmek istiyorum."

"Ben fahişe *değilim*," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Yine de vücudunu *bana* hevesle verdin," diye yanıtlıyor. "Sen herhangi birinin fahişesi değilsin... Sen benimsin."

Burun deliklerim alevlendi. "Senin olmak *istemiyorum*."

"Çok geç," diyor, bıçağa yaklaşıırken, sanki bundan zevk alıyormuş gibi. "Ve sanırım bunu biliyorsun. Beni öldüremezsin," diyor bıçak derisini oyarken.

"Hayır mı?" Cevap veriyorum, kan derisinden aşağı yuvarlanıyor. "Bunu hak ediyorsun."

Sırıttıyor. "Ben ..." Daha da eğiliyor, kan aşağı yuvarlanırken dili üst dudağımı yalamak için dışarı çıkıyor. "Ama sen bir katil değilsin."

Dişlerimi tekrar tekrar , ta ki sonunda itene kadar. Nefret ediyorum, nefret ediyorum,

Haklı olmasından ve benden önce bilmesinden *nefret ediyorum*.

Parayı yerden aldım ve yüzüne fırlattım. "Pis paran sende kalsın. İstemiyorum."

"Oh, şimdi de hırsız mı haklı oldu?" diye alay ediyor.

Kapısından büyük boy bornozu kapıp hızla üzerime geçiriyorum ve onu tamamen görmezden gelerek kapıdan çıkıyorum.

"Ivy, bekle!" Ben merdivenlerden inerken Max sesleniyor.

"Yakında geri . Merak etme," diye sesleniyor Silas merdivenlerin tepesinden. "Bize ihtiyacı var."

Kapıya doğru yürürken orta parmağımı kaldırıyorum. "Lanet olsun!"

"Para bir yere gidiyor, hırsız..." Sesi karanlık, ağır ve tehditkâr, tırabzanı kavrarken bir yandan da o çukur gözleriyle bana bakıyor. "Bu iz kaçınılmaz ölüme götürecektir."

Durup ona bakıyorum, bana bir şey mi söylemeye çalışıyor diye merak ediyorum.

"Tek soru Azrail'in kim olacağı?"

Bir Azrail.

Vicdanı olmayan bir katil.

Tüm dertlerimi dek bitirebilecek bir katil.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ama yine de yürüyorum ve ön kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum.

Kimsenin bornozla yürüdüğümü fark etmeyeceğini umarak sokağın karşısına doğru yürüyorum ama artık çok geç. İnsanlar bana bakmaya başladı bile ve daha sonra dedikodusunu yapmak için nedenini sormak istediklerini biliyorum. Bir basın mensubu gibi sorulara cevap verecek değilim, bu yüzden doğruca yolumun üzerindeki ilk binaya gidiyorum.

Alpha Psi. Océane'in ait olduğu kız birliği.

Kapıyı birkaç kez çalıp bekliyorum. Biri açtığında hemen soruyorum, "Océane burada mı?" Bana soru sormalarına fırsat bile vermeden.

"Tabii, gidip onu getireyim." Kızın kafası karışmış gibi görünüyor ama yine de giderken kapıyı benim için açık bırakıyor.

Dakikalar sonra, Océane kapıya gelir.

"İvy?" Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Ne oldu?"

"Birkaç kıyafet ödünç alabilir miyim, lütfen?" diye

sordum. Kaşları çatıldı. "Şey... tabii."

Çok iyi arkadaş olmadığımızı biliyorum ama bana yardım ettiği için minnettarım. "Teşekkürler."

Ama içeri girdiğimde Talon'un sert bakışları beni hazırlıksız yakalıyor. "Merhaba," diye mırıldandım ona.

Sanki özel zamanlarını bölmüşüm gibi bana bakıyor, sonra başını mutfakta sohbet eden diğer kızlara çeviriyor.

Océane ben içeri girdikten sonra kapıyı kapatıyor ve bir elini omzuma koyuyor. "İyi misin?" diye soruyor. "Neden bunu giyiyorsun?"

"... Bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

Yalan söyleyemem, zaten bunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum. Sanki dağa tırmanıp kıyafetlerimi yırtmışım, sonra da ortalıkta rastgele bir bornoz bulmuşum gibi. Ama gerçeği söyleyip kendimi Silas'ın beni işaretlediği gibi bir sahtekâr, bir hırsız olarak ifşa etme riskini de almak istemiyorum.

Boğazımı temizliyorum ve ekliyorum, "Üzgünüm."

Başını sallıyor. "Anlıyorum. Hadi gel. Yukarı çıkalım."

Beni kendi odası olduğunu tahmin ettiğim yere götürüyor ve çekmeceleri açıyor. "Sana en uygun olanı al."

"Sorun olmadığına emin misin?" diye sordum.

"Mm-hmm." Birkaç kez başını sallıyor. "değil. Zaten yeterince var."

Yumuşak beyaz bir bluz ve bir çift koyu renk dar kot pantolon yeni bir külot seçiyorum.

"Sence ben de duş alabilir miyim?"

"Evet, tabii ki. Şurada." Odasının karşısındaki kapıyı açıyor ve bana kabinleri gösteriyor. "Bazı odalarda özel banyo var ama benimkinde yok maalesef."

"Sorun değil. Bu mükemmel, teşekkür ederim"

diyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Başımı sallıyorum ve o da kapıyı kapatıp beni bırakıyor.

Bir kabine giriyorum ve elimi altına sokabilmek için ılık duşu açıyorum. Suyun sıcaklığı beni canlı hissettiriyor, sanki ruhumdaki lekeli izi haşlayarak çıkarabilirmişim gibi.

Yutkunuyorum ve bornozu bırakıyorum ama arkamdaki duvarda asılı duran ayna anında bana birlikte olduğum bu çocukların acımasızlığını hatırlatıyor. Kıyafetlerim paramparça olmuş ve geriye kalan tek şey kışkımdaki kızarmış şaplak izleri... ve kasık kemiğimdeki morluklar.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Max bunları bıraktı ve bende de aynı derecede kalıcı bir iz bırakmak için umutsuz bir girişim olup olmadığını merak ediyorum... Silas beni zaten kendisinin olarak kabul ettikten sonra.

Yanaklarıma bir kızarıklık yayılıyor, ama bu düşünceyi hızla uzaklaştırıp duşun altına giriyorum ve onların ve benim tüm günahlarımı yıkıyorum.

Max benimle oynadı.

Benden hoşlandığını, gerçekten hoşlandığını

düşünmüştüm. Ama başından beri hepsi bir oyundu.

Acıyı bir kenara bırakıp kirden arınmaya odaklanıyorum. Dillerini hâlâ hissedebiliyor olsam da, bedenim üzerindeki tam ve mutlak hak iddialarını hissedebiliyor olsam da, kendime bunun önemli olmadığını söylüyorum. Vücudumu onlar gibi erkeklere hiç suçu üstlenmeden teslim edebileceğimi.

Ama yavaş yavaş bunların hiçbirinin ağır bir bedeli olmayacağını fark ediyorum.

Duđu kapatıp kurulandım ve Océane'ın dolabından aldığım kıyafetleri giydim. Düz kıçım kot pantolonu neredeyse doldurmuyor ama beli kaymayacak kadar iyi oturuyor, bu yüzden minnettarım. Bluz bedenime göre mükemmel ve aynaya baktığımda neredeyse yeniden kendim gibi hissediyorum. Neredeyse.

Kirli bornozu havlu kutusuna atıp dışarı çıkıyorum ama dışarı adımımı attığım anda duruyorum. Talon tam , elini sıkıca duvara dayamış, sanki geçmeme izin vermeye niyeti yokmuş gibi.

"Ne var yok?" yumuşatmaya çalışarak soruyorum.

"Buraya gelmenizden memnun değilim," diyor.

"Tamam..." Kollarımı kavuşturuyorum. "senin kız öğrenci birliğin değil, yani senin sorunun değil."

"Hayır, ama burası kız arkadaşımın kız öğrenci birliği ve onu korumak benim görevim." Kaşlarımı çattım. "Benden mi?"

"Kapısına getirdiğin pisliklerden." Koyu kahverengi gözleri yoğunlaşıyor. "Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'ndeki o pislikler bir şekilde sana bağlanmışlar ve dördünüzün arasında her ne oluyorsa onu da bu işe bulaştırmaya seyirci kalmayacağım."

Yüzüm bembeyaz kesildi. "Sizi temin ederim, herhangi bir ilişkiyle ilgilenmiyorum-"

"Onlar var senin Numara, ve onlar olmuştur konuşmak hakkında sınıfta durmadan. Gerçeği biliyorum, sıska."

Lanet olsun.

Göğsüme vuruyor. "Kız arkadaşımı bu pislige bulaştırma. Anladın mı?"

Elini geri ittim. "Ben bir şey yapmıyorum. Bana yardım teklif etti, ben de kabul ettim. Hepsi bu."

"Neler oluyor?" Océane aniden yaklaşıp ve Talon hızla kolunu indirip geri çekilir.

"Yok bir şey," diyor boğazını temizleyerek. "Sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Doğru."

"Ben derse gidiyorum." Onu yanağından öpüyor. "Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Sanki yakalanmak istemiyormuş gibi, ben daha bir şey söyleyemeden çekip gidiyor.

"Sana bir şey mi söyledi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Burada, kampüs arazisinde yeni bir savaş başlatacak değilim.

"Duş iyi miydi?"

"Evet, mükemmel," diyorum. "Hey, ben de sormak istiyordum... biraz nakit borç alabilir miyim? Sadece iki yüz dolar, hepsi bu." Kaşları endişeyle çatılmaya başladığında, "Geri ödeyeceğim, söz veriyorum" diye ekliyorum.

İç çekti. "Gerçekten ihtiyacın varsa, tabii." Cüzdanını çıkardı ve birkaç banknot çıkardı. "Al."

Hızlıca cebime sokuyorum. "Teşekkürler. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Gelecek aya kadar geri getirdiğim sürece sorun yok. Talon için bir hediye almam gerekiyor."

"Elbette," diye cevap veriyorum, gülümseyerek.

Bunu nasıl geri ödeyeceğimi henüz bilmiyorum ama ne olursa olsun bunu başaracağım.

"Bugün onun doğum günü mü?" Ben sordum.

"Hayır, sadece aylık yıldönümümüz." Göz kırıyor. "Ona bir yerlerde özel bir parti vermek istiyorum. Partilerden bahsetmişken, yarın Phantom Society'deki partiye benimle gelmek ister misin? Arkadaşlarımdan hiçbiri gelemiyor ve ben de yalnız gitmek istemiyorum."

"Bekle, Aspen bile mi? Ama o partileri sever," diyorum.

"Hayır." Dudaklarını birbirine çarpıyor. "Yanmış ev ödevi ve ailesinin kızgın olmasıyla ilgili bir şey."

"Peki ya Xav?"

"Hayır, bunu düşünmüyorum bile. Sunny de orada olacak ve orada her ne oluyorsa onunla ilgili bir drama istemiyorum. Ayrıca, Fantomlardan hoşlanmıyorum."

. "Xav'ın ona asılması mümkün değil."

"Riske girmeyeceğim. Sadece sen ve Talon'la takılmayı tercih ederim." Gülümsüyor. "Eğer senin için sorun yoksa tabii."

Ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden kabul ediyorum. "Tabii. Peşine takılsam sorun olmaz değil mi?"

"Tabii ki hayır. Biraz sahiplenici olabiliyor, işte tam da bu yüzden onu bu partilere götürmem gerekiyor. Onu biraz gevşetmek için." Şaka yapıyor. "Ayrıca senin sakin yok, o yüzden seni bir tehdit olarak görmüyor."

Başımı sallayıp gülüyorum. Keşke bu doğru olsaydı. "Bana beni öldürmek istiyormuş gibi bakmadığı sürece, sanırım başa çıkabilirim."

"Güzel. Ona bakışlarını yumuşatmasını söyleyeceğim. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, böyle iyiyim" diye cevap veriyorum.

Elini tekrar koluma koydu. "Yardıma ihtiyacın olursa her zaman bana gelebilirsin, tamam mı? Çekinme."

Sesinden yayılan sıcaklık bana annemi o kadar hatırlatıyor ki gözlerim doluyor ama onları itiyorum. "Teşekkür ederim. Şimdi çok daha iyi hissediyorum. Gerçekten."

En azından şimdi kimse o çocukların beni harabeyi göremez. Océane beni ön kapıya kadar götürdü.

"Heath Preston'ı görürseniz Mavis Rivera'nın onu aradığını söyleyin."

Adını anmak bile ensemdeki tüm tüyleri diken diken ediyor. "Neden Heath'i göreceğimi düşündün?"

"Sizi Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'ne girerken gördüm. Siz arkadaş değil misiniz? İnsanlar sizi okul koridorlarında konuşurken görmüşler, yani dedikodu yayılmış."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Arkadaşım değil ama onu hiç tahmin etmediğim şekilde tanıyorum. Ama onu tanıdığımı da inkâr edemem.

"Ben... ona söylerim," diye mırıldanıyorum kendimi uyuşmuş hissederek uzaklaşırken.

"Harika. Teşekkürler." Kapıyı ama aklımdan geçen tek şey tüm okulun benim düşündüğümden çok daha fazlasını biliyor olması.

Herkes beni onlarla konuşurken gördü.

Ne söylendiğini bilmiyorlar ama önemli değil. Haber yayılıyor.

Ve nereye baksam insanlar bana aval aval bakıyor, fısıldaşıyor, dedikodu yapıyor.

İşte o kız.

Popüler oğlanların takıntılı kız. Kendi kafasına hedef koyan kız.

Beni Şimdi vur da bitsin bu .

HIZLA eve gidiyorum ve hala elimde banknotlarla Bayan Schwartz'ın kapısını çalıyorum. Hemen kapıyı açtı ve paraları kaptı.

"Bu o aç cin için yeterli değil ve ben kediden bahsetmiyorum."

Cora'nın elini tutup ayrılırken, "Yakında sana daha fazlasını vereceğim, söz veriyorum," diyorum.

"Kum kabını temizlemedim, bu yüzden her yer kaka oldu." İçimi ektim. "Merak etme, ben hallederim."

Kapıyı kapatmadan önce "Bir değil," diye hırılıyor. "Hiç hoş değildi-"

"Cora, Şimdi olmaz," diye araya giriyorum.

Bana her gün yardım etmek isteyen tek kişiye iftira atmasına izin veremem.

Evimize giriyorum ve onunla göz hizasına önce kapıyı arkamızdan kapatıyorum. "Olan oldu, tamam mı? Bizi bu durumdan kurtarmak için elimden geleni yapıyorum."

"Ama burada daha ne kadar kalmak zorundayız?"

Küçük suratı beni suçlu hissettiriyor. "Eski evini özlediğini biliyorum. Ama burada yeni bir tane yaratabiliriz. Birlikte."

Bana yle sıkı sarılıyor ki, ağlamaya başladığında gözlerim doluyor. "Bütün gün benimle kalamaz mısın?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Yapamam, zr dilerim."

"Ama neden?"

"Burada yaşamak için paraya ihtiyacımız var ve evde kalırsam para kazanamam."

İç geçiriyor, ben de omuzlarını tutuyorum. "Ama bu gece geç saate kadar kalabilir ve cep telefonumdan birlikte film izleyebiliriz. Hazır mısın?"

Yüzünde yeniden beliren tatlı gülümseme tüm sıkıntılarıma değişiyor. Ve onun çığlık atması için tek bir kelime bile söylememe gerek kalmıyor. "EVET!"

Filmi açtıktan sonra bir saat içinde kollarımda uyuyakaldı bile ve onu yatağına götürüp sıkıca sarıyorum.

Ancak telefonum çaldığında ve onu açtığımda, tüm umut dolu sevinç kalbimden anında çekiliyor.

İsimsiz: Beş bin. Yarın. Gece 2'de. Aynı yerde.

Gözlerim açılıyor ve ona geri mesaj göndermek için tuşlara basıyorum.

Ben: Daha fazla
zamana ihtiyacım var.

İsimsiz: Yeterince içtin.

Anlaşmamız böyle değildi.

Şartlar değişti. Zaman doldu. Yarın akşam.
... yoksa ne biliyorsunuz.

tepeme çıkıyor ve öfkeyle telefonu fırlatıp atıyorum.

Kahretsin. Yarına kadar beş bini nasıl bulacağım?

Oturma odasında volta atarken ellerimi saçlarımda gezdiriyor ve beynimi bir çözüm bulmaya zorlayabilmeyi dileyerek kaşınıyorum. Kurukafa ve Yılan Topluluğu'ndan tekrar çalabilirdim ama muhtemelen şimdi beni bekliyorlardır.

Kahretsin, kahretsin,

kahretsin! Ne yapacağım

ben? Bekle.

Telefonuma koşuyorum ve arkadaşlarımdan gelen geçmiş mesajlarımı kontrol etmek için yerden alıyorum.

Yarın. Evet. Yapılabilir. ılgınca ama işe yarayabilir.

Mutfakta defterimi ve kalemimi alıp güvende ve hayatta kalmak için ihtiyacım olan tüm parayı yazmaya başlıyorum... almak zorunda kalacağım tüm parayı.

Ve ben tam yerini biliyorum.

HEATH

GEÇENİN anahtarı mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kilide sokuyorum ve dinlemek için kulağımı kapıya dayıyorum. Eğri büğrü bir vantilatörün yumuşak vızıltısı dışında ses yok.

Anahtarı çıkartıyorum ve etrafa bakmak için kapıyı yavaşça iterek açıyorum. Yaşam alanındaki kanepenin yanındaki bir ışık dışında tüm ışıklar sönük. Burada kimse yok, ben de içeri girip kapıyı kapatıyorum.

Gizlice içeri girerken hiçbir şeye çarpmamaya özen gösteriyorum ki buraya musallat olan hayaletleri uyandırmayayım. Ben yavaşça yaklaşırken yatak odasındaki vantilatör yüksek hızda alışıyor. Ahşap ıtalara tutunup içeri bakıyorum. İşte orada, yatakta gözleri kapalı yatıyor ve minyon vücudu yırtık pırtık bir battaniyenin altına sıkışmış.

Rüyalarımaya giren hayalet. Ivy Clark.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve cebimden sa bandımı çıkartıp saçlarımı bağlıyorum. Sonra karanlığın içinde Ivy'ye yaklaşıyorum. Aldığı her nefeste göğsünün inip kalkışını izlemek için başımı eğiyorum ve bu tam anlamıyla nefes kesici.

Bir an orada öylece kalıyorum, kalbim küt küt atarken onun nefes alışını dinliyorum.

Bu kız Max'i o kadar zayıflattı ki onun için dizlerinin üstüne çöktü. Yine de...

Dudaklarım tenine yaklaşıyor ve burun deliklerimden onun tatlı, meyvemsi kokusunu alıyorum. Onun bedenine sahip olmanın anısıyla aletim zonkluyor ama nedenini anlamıyorum.

Hiç böyle istememiştim, hiç böyle daha fazlasını arzulamamıştım, hiç bu kadar çaresizliğin eşiğine gelmemiştim, neredeyse dişlerimin altındaki bu esnek teni yalayacaktım.

Onun küçük dar amını almak şimdiye kadarki en iyi duyguydu ama yine de arzularımı tatmin etmedi.

Max bu yüzden mi geri geliyordu?

Neden kandırması gereken kıza aşık olmaktan kendini alıkoyamıyordu?

Burun deliklerim alevleniyor, ama yatağında uyuyan, varlığımdan habersiz bu lanet kız bakışlarımı yakaladı. O kadar ki gözlerimi alamıyorum.

Kolunun altında bir şey var.

Eğilip battaniyeyi dikkatlice sıyrarak bakıyorum ve çenem yavaşça düşüyor.

Birkız.

Çocuğu var mı?

Küçük parmağını siyah saçlarına dolamış olan kıza yakından bakarken kaşlarımı çatıyorum. O kadar küçük ki, yanaklarındaki kırmızı elmalar beni gülümsetiyor.

Neden? Neden beni gülümsetiyor?

Birden öksürüyor ve ben beş adım geri atıp, ikisi de gözlerini açmadan yatak odasının kapısında tekrar kayboluyorum. Ama çıkarken mutfak tezgahının üzerindeki bir kağıt dikkatimi çekiyor ve durup onu alıyorum. Bir tür hesaplama yapmış gibi, yerlerin ve mağazaların bir listesinin yanı sıra bir ton rakam yazılmış. Birkaç dolar işaretinin yanı sıra... ve "borçlu" kelimesi.

Birine borcu mu var?

Bizden çalmaya devam etmesinin sebebi bu mu?

Sayfayı çeviriyorum ve üzerinde oklar ve okunaksız yazılar olan aceleyle karalanmış çizime aval aval bakıyorum; tüm o çizgiler ve karelerle neredeyse bir haritaya benziyor.

Ya da daha spesifik olarak, Hayalet Topluluğu'nun bir haritası.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve sayfayı bulduğum gibi bırakmadan önce her iki tarafın da birkaç fotoğrafını çekiyorum. Sonra daireden çıkıp kapıyı kapatıyorum ve Pandora'nın kutusunu açarken kullandığım kilitliyorum.

Koridorda ilerleyip telefonumu almadan ve Silas'ın numarasını çevirmeden önce ağızımdan uzun bir iç çekiş çıkıyor.

"Hey. Tahmin et yarın akşam ne yapıyoruz?" Saç bandımı saçımdan çekip omuzlarıma düşmesine izin veriyorum. "Phantom Society'de bir partiye katılacağız."

BÖLÜM 3 1

Maksimum

"NEDEN BU KADAR KASVETLİ GÖRÜNÜYORSUN?" Babam kollarını sıvayıp sebzeleri doğramaya hazırlanırken soruyor. "Hadi ama, nerede o lanet olası Fletcher gülümsemesi?"

Ona aptalca sahte bir gülümseme atarken, ondan başka kimsenin görmediğinden emin olmaya çalışıyorum. Bu lüks restoranda öğle yemeği molası veren müşterilerin aptal sırtışımları görünce kaçışmalarını istemiyorum.

"İşte benim oğlum." Koca bir tabak suşiyi burnumun dibine kadar sokuyor. "Bon appétit."

"Artık aç değilim."

Kaşları çenesi gibi sertçe düşüyor. "*Ne zamandan beri?*"

"Hayatım bu kadar karmaşık hale geldiğinden beri." İnliyorum ve suşiden zar zor kaçarak yüzümü bara yaslıyorum.

"Max..." Babam diyor ki. " oluyor?"

"Bu konuda konuşmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Konuşmalı mıyım?"

"O zaman

ye."

"Hayır."

"O zaman neden buraya geldin?" diye soruyor.

"Neden?" Kaşlarımı çatıyorum ve başımı kaldırıyorum. "Her hafta restoranınıza geliyorum."

"Aynen öyle. O yüzden ya yemek ye ya konuş ya da dışarı çık ve başka bir şey yap." Az önce suşisini ıslatmak için kullandığı havluyu omzunun üzerinden atıyor.

Tekrar inliyorum ve kendi kendime eziyet ederken destek olmak için elimi yüzümün altına koyuyorum. "Bu kız."

İki düz elini barın üzerine koyuyor ve bana bakıyor. "Bir kız mı? Bana onun hakkında her şeyi anlat. Neye benziyor? Adı ne? Nelerden hoşlanır? Nerede yaşıyor?"

"Vay, vay, sakın ," diyorum.

"Hayır, tüm detaylara ihtiyacım var. Daha önce hiçbir kızdan bahsetmemiştin." Gözlerinde uçuşan kalpleri neredeyse görebiliyorum. "Buna inanamıyorum, oğlum büyümüş ve aşık olmuş." Alnını siliyor ve bayılmış gibi yapıyor.

. "Aman Tanrım. Benim de sesim böyle mi çıkıyor?"

"Ne gibi?" Bana verdiği suşilerden birini alıyor ve kendi ağzına atıyor.

"Mmm, lezzetli."

Gözlerimi deviriyorum. "Neyse, her şeyi ettim." "Neyi

batırdın?"

"Kızla birlikte."

"Oh, doğru. Dökül bakalım." Bara yaslanıp göz kırpmıyor. "Yardım edebilirim."

"Yapabilir misin?"

"Hadi, bana bir şans ver."

Yüksek sesle iç çektim. "Şey... Onu gördüğüm anda ona aşık oldum sayılır."

"Vay canına." Yüzünde kocaman bir gülümseme oluşur. "Gerçekten tıpkı benim gibisin."

"Ne yani, annemi ilk gördüğün anda ona aşık mı oldun?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ama o kızgın bir b-"

Babam eliyle ağzımın önüne bir tokat atıyor. "Yapma. Bu boku yüksek sesle söyleme." Eğildi. "Seni duyabilir."

Şimdi kaşlarımı daha da çatıyorum. "O burada değil." Köşelerdeki kameraları işaret ediyor.

Oh. Bizi böyle mi takip ediyor?

"Güvende olduğumuzu bilmek onu daha iyi hissettirir," diye ekliyor bıçağını eline alarak.

"Saplantılı."

Havuçları kesip atıyor. "Ben buna 'sevgi' demeyi tercih ediyorum."

"Doğru. Her neyse, benim kızım öyle değil. Ama kurnazdır. Ve güzel. Ve ... çok baharatlı."

Önüme biraz wasabi koymadan önce "Baharatlı," diye tekrarlıyor. "Bunu dene."

"Baba. Kız hakkında konuşmaya çalışıyorum."

"O zaman neden senin için sorun oluyor? Sadece olumlu şeylerden bahsettiniz."

"Kızlardan hoşlanmadığımı sanırdım. Erkeklerden hoşlandığımı sanıyordum. Ve bu benim kafamı çok karıştırıyor."

Homurdanıyor. "Max, biseksüeller diye bir şey olduğunun farkında mısınız?"

"Ne?" Kekeliyorum.

"İkisini de sevebilirsin."

Tüm yüzüm kıpkırmızı oldu. "Ah..."

Neden bu seçeneği düşünmedim?

"Dolayısıyla, şu ana kadar herhangi bir sorun görmüyorum" diyor.

"Arkadaşlarım Silas ve Heath'ten çaldı ve şimdi bunu ona ödetmek istiyorlar."

"Rivera ve Preston oğlanlar mı?" diyor, sanki soyadları onu ikiye katlamış gibi. "Tamam, bu işi zorlaştırıyor. Ama anlaşmayı bozacak bir şey değil."

Gözlerimi kısıyorum. "Hırsız mı? Anlaşma bozucu değil mi?"

"Evet. Annenle ilk kez nasıl tanıştığımızı sana anlatmamış mıydım?" Bıçağını yere bıraktı. "Ben, Nathan ve Kai bu adamı soymaya çalışıyorduk. Bunu hak etmişti, inan bana. Sonra annen onu öldürmeye geldi ama onun yerine beni buldu ve evinin önündeki kaldırımında kavga ettik ve ayakkabısı neredeyse kalbime saplanıyordu." Kederli bir şekilde iç geçiriyor. "Oh, vurulduğum anda ."

Yüzümü buruşturdum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diye cevap veriyor, sanki bu bana anlatılan en akıl almaz hikaye değilmiş gibi.

Duyduklarıma inanamıyorum. Annem ve babam sıradan katiller, tıpkı Silas ve Heath gibi.

Aileden mi geliyor? Yani, annem Silas'ın teyzesi. Her birimizin üniversite günlerinde gizli hayatları olması beni şaşırtmaz.

"Bana bunların hiçbirini anlatmadın."

"Yapmadım mı? Oh." Hiçbir şey olmamış gibi doğramaya devam ediyor.
"Belki annen yapmamamı söylemiştir. Oops."

Bu da ne...

"Ama kız arkadaşın hakkında, arkadaşların onu mı istiyor?"

Yanaklarıma bir allık yayılıyor. "O benim kız arkadaşım değil."

"Henüz."

"Karışık bir

durum." "Nasıl

olduğunu

anlamıyorum."

"Arkadaşlarım onu kandırmamı sağladı, tamam mı? Hırsızlığıyla ilgili gerçeği söylemesi için onu bana aşık ederek yakalamalarına yardım etmem için beni zorladılar ve olaylar birbirini izledi ve şimdi ben de işin içindeyim ve o da bunu yeni öğrendi."

"Oh..." Duraklıyor. "Muhtemelen bundan hoşlanmamıştır."

"Hayır." Yüzümü barın yüzeyine tekrar düzleştiriyorum, o kadar sert çarpıyorum ki kesinlikle bir çukur kalıyor. "Ne yapacağım ben? Bunu nasıl düzeltebilirim?"

"Ona çiçek al. Ona gerçeği söyle. Özür dile." Burnumun dibine bir tabak daha sebzeli suşi itiyor, o nefis kokularla beni kendine çekiyor. "Biraz suşi ye ve bunu düşün."

Başımı kaldırıyorum ve gülümsemesine ve gözlerindeki sorunsuz bakışa bakıyorum. Nedense tavsiyeleri, ne kadar basit olursa olsun, her zaman etkilemeyi başarıyor.

"Belki de yapmalıyım," diye cevap veriyorum.

Saçlarımı okşuyor, hepsini . "Güzel."

Birden ana kapılar açıldı ve annemin diğer sevgilileri Kai ve Nathan içeri girdi. Teknik olarak hepsi birbirlerinin sevgilisi, yaşadıkları tüm o poli şeylerle birlikte. "Kahretsin, acıktım," diyor Nathan. "Yemekte ne var Milo?"

"Her zamanki gibi," diye cevaplıyor babam omuz silkerek. "Neden soruyorsun ki?"

"Nezaket." Nathan yaklaşır ve yanağına bir öpücük kondurur. "Her zamanki gibi iyi görünüyorsun. Şimdi bana Kaliforniya dürümlerimi getir."

Milo sırtlıyor. "Evet, efendim. Yoldayım."

Kai yanıma otururken ona "Benim için bir duble yap," diyor.

"Kumarhanede hâlâ iyi bir suşi mekânı yok ve berbat."

"Belki de yeni bir restorana yatırım yapmak iyi bir fikir olabilir... örneğin benimki gibi." Babam göz kırpmıyor.

Kai gözlerini devirir. "Biliyorum, . Sadece Ares'i gemiye almam

gerekiyor." "Kardeşin nasıl?" Nathan soruyor.

"İyi, Ares'e özgü bir şekilde, sanırım."

"Bu ne anlama geliyor?" diye

sordum.

Babam göz kırparak, "Konuşkan bir tip değildir," diye ekliyor. "Sadece emirleri havlar, o kadar."

Nathan aniden, "Max, annen artık RIVERA kulüplerine gelmemeni söylememi istedi," dedi.

"Ne? Ama oraya düzenli olarak gidiyoruz. istemem."

"Biliyorum, ama defterleri temiz tutmaya çalışıyor ve sizin katıldığınız her gece, fazladan içki kasadan kayboluyor gibi görünüyor."

Yüzüm kızarıyor ve ellerimi kaldırıyorum. "Ben değil."

"Sadece söylüyorum... mesajı Silas ve Heath'e iletebilir misin?" "Neden

onlara kendin söyleyemiyorsun?" diye soruyor babam.

"Çünkü Felix'in çocuklarını düzeltmeye çalıştığımda nasıl davrandığını biliyorsun, tamam mı?" Nathan cevap veriyor. "Onunla uğraşmayı sevmiyorum. Biliyorsun

Bu."

. "Küçük tartışmaların senin yaşında hâlâ bir şey olduğunu düşünmemiştim." "Pardon?" Nathan'ın gözleri seğiriyor.

Babam gülmeye başlıyor, sonra da kıcına şaplak atıyor. "Sana yaşlı dedi, kardeşim!"

"Seni lanet olası, bir dahaki sefere kıcını buruşturacağım!" Nathan homurdanarak onu mutfağa kadar kovalıyor, babam ise sanki yeniden yirmi yaşına girmiş gibi kıkırdıyor.

Acaba zamanında böyle miydiler?

"Neyse, gerek." Koltuğumdan kalkmadan önce ağızma biraz daha suşi tikiştiriyorum. "Almam gereken çiçekler ve kur yapmam gereken bir kız var."

"Kur yapmada iyi şanslar," diyor Kai. "Bize nasıl gittiğini anlat."

Bana daha fazla soru sormadan kaçtım. "Tabii. Sonra görüşürüz!"

Murphy's Magnolias'a girdiğim anda burnuma dolan çiçek kokuları yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor. Kapı kapanırken üstümdeki küçük zil çalıyor ve yumuşak mavi elbiseli bir kadın depodan çıkıyor.

"Merhaba! Yardımcı olabilir miyim?"

"Um... evet, bir buket arıyorum. Büyük bir tane."

"Elbette." Yüzündeki ışıltılı gülümseme bulaşıcıdır. "Olay nedir?"

İşte yine kızarıyor. "Bir özür." Gözleri parlıyor.

"Bekle, sen Milo'nun çocuğusun."

"Evet." Başımın arkasını kaşıdım. "Ben Heath'in ... arkadaşayım."

"Oh, bu harika! Sonunda daha fazla arkadaş edindiği için çok mutluyum. Silas ve Mavis dışında." Birkaç çiçek alıp elinde bir demet haline getirirken gülüyor. "Sana özel bir tane yapayım."

"Teşekkürler," dedim. "Heath benden bahsetmedi mi?"

Omuz silkiyor. "Belki mi? Aslında üniversitedeki arkadaşlarından pek bahsetmez. Silas ve Mavis'i sadece Penelope sayesinde tanıyorum." Güller ve mavi ortancalarla dolu güzel bir buket yapar. "En azından kız kardeşi gittiğinden beri..." İç çekiyor.

"Her , benim için ona bir mesaj iletebilir misin?" "Elbette," diye cevap verdim.

O onların çocuğu. Neden kendi başına yapamadığını ama dinleyeceğim.

"Ona babasıyla hâlâ konuşmak istediğimizi söyle. Lütfen beni arasın," diyor.

Bana buketi uzatırken başımı sallıyorum. "Elbette. Teşekkür ." Ve kartımı okutuyorum.

"Eminim özrünüzü kabul edecektir." Göz kırpmıyor.

Kapısını çalmak için cesaretimi toplamam en az üç denememi aldı. Yutkunuyorum ve yüzümü kıracak kadar geniş bir gülümsemeyle buketi başımı dik tutuyorum.

Ama kapı hiç açılmıyor ve Ivy hiç görünmüyor.

Tuhaf.

Kapıyı tekrar çalıyorum ve duymadığını umarak nefesimi tutuyorum. Ama üçüncü vuruşta arkamdaki kapı açılıyor.

"Evde değil."

"Ne?"

Mırıldandım.

Arkamda, parmak arası terlikli ve gri saçları permalı bir nine parmaklarının arasındaki sigaradan biraz duman üflüyor. "Ivy'yi arıyorsun, değil mi?"

"Evet."

Kim bu kadın?

"Ben bebek bakıcısıyım," diyor, sanki ağzından ciğerlerini çıkarmaya çalışıyormuş gibi öksürerek. "Elinde fazladan para varmış gibi görünüyorsun, o devasa bukete bakılırsa."

Kaşlarımı çattım. "Bu onun için."

"Senin çiçeklerini istemiyorum, küçük aptal çocuk." Sigarasından bir nefes daha çekti. "Bana bir yüzlük ver, sana nereye gittiğini söyleyeyim."

"Neden sen-"

"Güvendiği birine benziyorsun." Bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve kendimi garip bir şekilde ihlal edilmiş hissediyorum.

Yine de cebimden bir yüzlük çıkarıp ona uzatıyorum. Hızlıca göğüslerinin arasına sıkıştırıyor ve bir daha o kağıda dokunmak zorunda kalmamak için dua ediyorum.

"Bir partide. Ransom ... hayır ..." Kafasına birkaç kez vurur. "Hayalet çocuklar... Hayalet grup... hayır. Kahretsin. Fantom bir şey."

Gözlerim yavaşça açılıyor. "Hayalet Topluluğu."

Hayalet Cemiyeti, Kurukafa ve Yılan Cemiyeti ile rakiptir ve son derece güvenilirmezdirler. Oraya gitmesinin imkânı yok.

Kahretsin.

"Evet, işte o. Her neyse, bana on bire kadar döneceğini söyledi. Hepsi bu kadar."

Koridorlara doğru hızla geri döndüm. "Teşekkürler!"

"Ne, bu kadar mı?" diye bağıırıyor komşu ama ben çoktan gitmiştim. Yakalamam gereken bir hırsız var.

BÖLÜM 32

Ivy

"Burada olmamızın sorun olmadığına emin misin?" Sarı elbisemi çekiştirerek yerinde tutmaya çalışırken Océane'a soruyorum. "Kardeşlik partisine benziyor."

Başını sallıyor ve gürültünün arasından bağırmak için eğiliyor. "Talon bir Fantom." "Oh, gerçekten mi?" Felix ve Heath'ten hoşlanmamasına şaşmamalı.

"Beni tanıyorlar," diye ekliyor. "Ayrıca, Phantom Society harika partiler düzenliyor."

Arkasını dönüp kıcıyla beni dürtüyor, ben de aynısını yapıyorum ve müzik arka arkaya dans edip vibing yapıyoruz. Kendimi en son böyle bıraktığımdan beri uzun zaman olmuştu ve dürüst olmak gerekirse, maliyeti olmasaydı bunu daha sık yapabilirdim.

Ama Bayan Schwartz' sadece bir gece için dünyanın parasını veririm.

Bana *Operadaki Hayalet*'i hatırlatan bu beyaz yarım maskeleri takmak zorunda kalsak bile, beynimi kapatıp müziğin kontrolü ele almasına izin vermekten daha iyi bir his yok. Fantomlar bunun

Heyecana bir tehlike unsuru katıyor ama tek yaptığı kafamı karıştırmak.

"Ivy?" Aspen'in sesi maskemin altından bakarken durup bir kez daha bakmama neden oluyor. "Bekle, bu gerçekten sensin. Buradasın!"

Sanırım kafası karışan tek kişi ben değilim.

Kollarını bana doladı. "Eep, burada olmana çok sevindim!"

"Hehe, evet, düşündüm de, neden olmasın?" Cevap veriyorum.

"Bekle, burada olmaman gerektiğini sanıyordum? Ev ödeviyle ilgili bir şey."

Beni susturdu. "Bunu yüksek sesle söyleme. Burada değilim, o yüzden soran olursa beni görmedin, tamam mı?"

"Doğru." Göz kırıyorum.

"Sadece kimseye söyleme."

Ağzımın yanında kilit içinde anahtar çevirme hareketi yapıyorum.

"Dudaklarım mühürlü."

Océane iç çekerek Aspen'e "Geleceğini bana söylemeliydin, dostum, beklerdim," diyor.

"Ve ağabeyimin gittiğini öğrenmesi riskini mi alayım?" Aspen homurdanıyor. "Kesinlikle aileme söyledim."

Océane kaşlarını kaldırır. "Hangi kardeş?"

Aspen omuz silkiyor. "İkisi de."

"Ama Xavier Kafatası ve Yılan Topluluğu'nda bile değil.." Ben de diyorum ki.

Dudaklarını kapatarak bana bakıyor ve sonra bakışlarını kapının yanında duran ve yeni misafirlerle sohbet eden bir grup kaslı ve maskeli adama çeviriyor.

"Levi mi?" Mırıldanıyorum.

Aspen eliyle ağızımı kapatıyor. "Seni duyacak. Onu çağırma."

Sonunda elini çektiğinde gülüyorum. "Bu gürültü yüzünden mi?"

"Onu tanımıyorsun. Şahin gibi kulakları var."

Çocuklara , onlar da bazen bana bakıyorlar ve her Aspen ya benim ya da Océane'in arkasında kayboluyor.

"Neden onunla konuşmuyorsun?"

Yüzü maskenin altından kar gibi bembeyaz oluyor. "Ha-ha, kesinlikle hayır."

"Eskiden çok iyi arkadaşlardı," diyor Océane. "Ya da bana öyle söylendi çünkü ben hiçbir şey ."

"Birbirimizden ." Omuz silkiyor. "Önemli değil. Kimsenin dikkatini çekmediğim sürece beni fark etmeyecektir ve ben de gecenin tadını çıkarabilirim."

Ama kapı aralığında duran, yağsız kasları ve zeytin rengi tenleriyle üç adama bakmaktan kendimi alamıyorum. Birinin kısa simsiyah saçları ve buz grisi gözleri var, diğerinin kıvrıkcık sarı saçları ve androjen bir yüzü var, büyüleniyorum. Üçüncüsünün siyah saçları, ortadan ayrılmış bir kakülü ve bir akrep dövmesi var. *Levi*. Ama diğerlerini tanıyamıyorum.

"Kim bu diğer adamlar?" Ben soruyorum.

Océane kolunu omuzlarıma atıyor. "Kıvrıkcık saçlı, keskin elmacık kemikleri ve gür kaşları olan sarışın adam, o Orion. Tartarus Evi'nde ama. Levi'nin yanında duran geniş omuzlu, boynunda ve kollarında karartma dövmesi olan adam Apollo. O da Hayalet Topluluğu'nda."

"Apollo mu?" Bir göz atarken homurdandım. "Ne biçim bir isim bu?"

"Evet, daha da kötüleşiyor" diyor. "Küçük kardeşinin adı Atlas, ama henüz üniversiteye gelmedi. Aileleri belli ki bir tema seçmiş."

"Yunan tanrıları mı?" Yüzümü buruşturuyorum. "Yaltaklanma."

"Ama öyleymiş gibi davranıyorlar," diyor Aspen gözlerini dikerek. "Ve şu kaslara bak. Apollo'nun bu kadar kaslı olduğunu hatırlamıyorum."

"Kızım, sen onlarla büyüdün. Ne demek istiyorsun?" Océane şaka yapıyor. "Annenle baban arkadaş."

"Bu onları her gün gördüğüm anlamına gelmiyor. Belki iki ayda bir. Sadece söylüyorum... o doldurdu." Aspen dudağını ısırды, sonra kıkırdarak bize baktı. "Ne yani? Bir kız herkes ve her şey hakkında fantezi kurabilir."

"Doğru." Océane gözlerini deviriyor. "Şu Torres oğlanlarına ağzının suyu akmadan duramıyorsun, değil mi?"

Aspen'in çenesi düşer. "Salyalarım *akmıyor*."

"dakika, şu Torres çocukları, hepsi akraba mı?" diye soruyorum. "Hayır, Apollo ve Atlas Levi'nin kuzenleri," diyor Aspen. "Normal bir isme sahip tek kişinin o olmasına şaşmamalı."

Océane gülüyor. "Fark eden tek kişinin ben olmadığımı sevindim." "Bence hepsi de gayet iyi," diyor Aspen.

"Yumurtalıklarının konuşmasına izin vermeyi bırak." Océane gözlerini devirir.

"Senin için söylemesi kolay, zaten atlayacak bir erkek arkadaşın var," diye yanıtlıyor Aspen.

"Bu önemli değil." "Evet, önemli."

"Güzel bir fiziğe şehvet duymadan onu nasıl takdir edeceğimi biliyorum" diyor.

"Güzel bir fiziği takdir ediyor musun?"

Talon'un sert sesi hepimizin korkuyla omuzlarımızın üzerinden bakmamıza neden oluyor.

Océane'in hemen arkasında duruyor ve delicesine takıntılı görünüyor. Ya da sınırda bir psikopat, bilemiyorum.

"Sakin bana Tartarus ve Phantom Boys'u süzdüğünü söyleme. İlgiden çok hoşlanıyorlar. Özellikle de senin gibi güzel kızlardan." Kızın omuzlarını kavırıyor ve eğiliyor. "Onları bir kademe aşağı çekmek için bacaklarını kırmam gerekebilir."

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

Océane, "Bunu kastetmiyor," diyor.

Parmakları kadının omuzlarına saplanıyor. "Yok mu?"

Yüksek sesle iç geçiriyor ve "Talon bana bir içki getirecek. Görüşürüz çocuklar." Talon'un elini tutuyor ve kalabalığın içinde ona yol gösteriyor ama Talon'un bakışları ona sabitlenmiş gibi görünüyor.

"Ona deliler gibi aşık, değil mi?" Mırıldanıyorum.

"O iyi bir şey." Aspen homurdanıyor. "Neyse, ben tuvaleti bulmaya gidiyorum. Sen de geliyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır, aslında biraz etrafa bakmak istiyorum. Bakalım beyaz maskeler arasında daha tanıdık yüzler bulabilecek miyim?"

"Oh, iyi şanslar o zaman. Bundan sonra Mavis'i bulmaya gideceğim, bana ihtiyacın olursa ara, tamam mı?"

Sarılıyoruz ve her birimiz farklı bir yöne gidiyoruz.

Ama özellikle birini bulmakla ilgilenmiyorum.

Aslında, gideceğim yerde beni tanımmasını tercih ederim.

HEATH

Hayalet Topluluğu binasının girişinde duran beyaz maskeleri alıyoruz ve içeri girmeden önce takıyoruz. Bina çok büyük ve çatının ortasındaki cam kubbe gece gökyüzünden ürkütücü bir ışık alıyor. Ahşap panelli duvarları ve duvar halılarıyla, mekânın kendisi geçmişin hayaletleri tarafından perili gibi görünüyor. Okültizmle ilgilenen biri için mükemmel bir yer ve buranın sunduğu tüm kitapları karıştırma düşüncesi beni gülümsetiyor. Mavis'in çok giderdi.

"Şimdi buraya neden hiç gelmediğimi hatırlıyorum," diye alay ediyor Silas, etrafına bakınarak. "Bütün bu lanet sürüngenler."

"Sanki sen daha iyisin de." . "Ne?"

Hepsi yalancı ve hilekar."

"Kurukafa ve Yılanlar da katil. Dedikoduları hepimiz biliyoruz." Başını eğiyor ve sırıtıyor. "Doğruysa dedikodu sayılmaz."

Gözlerimi devirip elinde tepsiyle dolaşan bir sunucudan iki şampanya bardağı alıyorum ve birini Silas'ın eline tutuşturuyorum. "Al bakalım. Rahatlaman gerek."

"Ben sakinim." Birini bulmaya çalışıyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Sakin görünmüyorsun," diye cevap veriyorum.

"Nerede o?" diye mırıldanıyor.

"Bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak," diyorum ve onu merdivenlerden kalabalığın içine doğru fırlatıyorum. "Önce biraz kaynaşalım."

"Tanıklık etmek için orada olmazsak yakalayamayız," diye homurdanıyor. "Bunun için endişelenmeyin. Ben hallederim."

"Nasıl?" Kaşlarını çatıyor. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Size de merhaba." İki güçlü el her birimizin omzuna inerek bizi arkamızı dönmeye ve devle yüzleşmeye zorladı.

Yaralı yüzü kısmen bir maskenin ardına gizlenmiş. "Bunlar benim iki favori Yılanım değil mi?"

Apollo Torres. Silas'ı bile utandıracak kadar zalim bir canavar. İkisinin de vicdanı yok, ama Apollo? Sinirlenmiyor bile. Sıfır duygu, asla. Ve en iyisi? O benim üvey kardeşim.

giriyor, yüzünde en az Silas'ınki kadar tehditkâr bir gülümseme var. "Ben de ikinizin Hayalet Topluluğu'ndan nefret ettiğinizi düşünüyordum."

"Var," diye karşılık veriyor Silas.

"Ben herkesle iyiyim," diye cevap veriyorum. "İyi bir parti olduğu sürece."

"Aynen kardeşim," diyor Apollo.

Silas, "Buraya parti için gelmedim," diye yanıtlıyor.

"Oh?" Apollo'nun katil gözlerinde ilgi parıldıyor. "Bir art niyet kokusu mu alıyorum?"

Silas onun elini omzundan çeker. "Başka zaman."

"Sıkıldım." Diğer üvey kardeşimiz Orion Navarro bir kadeh şarabı yudumlarırken yaklaşıyor. "Bu Fantom partilerinde hiç eğlenceli bir şey olmuyor."

"Oh, hadi ama. O aşırı seksi Tartarus Evi partileriyle şımarıldığını biliyorum." Apollo onun sırtına tokat atar.

"Kızlar, içki, müzik var. İnsan başka neye ihtiyaç duyar ki?" Kalabalığın arasında dolaşırken omuz silkerek cevap veriyorum.

Apollo'nun için için yanan kahkahası odayı doldurur, sonra aniden sessizleşir ve "Cinayet" diye fısıldar.

Silas ona bakıyor, korkmuş bir şekilde değil, bölgeci bir şekilde. Ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Tamam, siz ikiniz neden farklı yönlele gitmiyorsunuz?" diyorum ve Apollo'yu arkada ona aval aval bakan ve kalın kaslarını görünce kendi kendilerine kıkırdayan beş kıza doğru itiyorum.

"Neden? Bu gece benimle takılmak istemiyor musun? Heath ..." Kızların doğru yavaşça geri geri yürürken sahte bir bıçak saplanmış gibi yapar. "Beni yaraladın."

"Kardeşimi böyle incitme Heath," diyor Orion, kolunu Apollo'dolayarak.

Homurdanıyorum. "O da benim kardeşim değilmiş gibi davranıyorsun." Ellerimle bir kalp yapıyorum ve Apollo göz kırpıp arkasını dönerek kadınlara doğru gidiyor.

"Tanrım, hepinizin akraba olduğuna inanamıyorum," diyor Silas.

"Beni kırma. Ben onun gibi değilim." Orion şarabından bir yudum alır ve dudaklarını yalar. "Benim gibi olmak istiyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen öyle san."

"Siz üçünüz çok tuhafsınız," diyor Silas.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Senin aksine mi?" Gülüyorum. "Hepimizin ailesi tuhaf, Silas."

Silas omuz silkiyor ve uzaklaşıyor. "Her neyse. Ben oltamı atacağım. Bakalım balık yemi yutacak mı?"

"Balık mı?" Orion kaşlarını çatıyor. "Ne tür iğrenç kızlarla

ilgileniyor?" Homurdanıyorum. "Mecazi olarak."

"Oh..." Parmaklarını dalgalı koyu sarı saçlarında gezdirirken Orion'un sesi birden zarifleşiyor. "Yani kızlardan hiç hoşlanmıyor mu?"

"Oh, öyle. Ama çoğunlukla diğer sapıkça şeyler için," diye cevap veriyorum boğazımı temizleyerek. "Bu beni ilgilendirmez."

Lanet dünyaya ne yapmaktan hoşlandığımızı söyleyecek değilim.

Orion kıkırdar ve şarabını bırakır. "Şey, onu suçlamıyorum. Bu dünyada o kadar çok zevk var ki, yine de hepimiz daha fazlasına açız." Karanlık odalarda yanıp sönen bu parlak flaş ışıklarının içinde can çekişiyormuş gibi yüksek sesle iç çekiyor. "Dostum, bu ışıklar başımı ağrıtıyor. Dinlenmek için özel bir oda bulacağım. Sonra görüşürüz."

"Hoşça kal," diyorum ve o da alnını ovuşturarak uzaklaşıyor.

Ama gözlerim hemen elinde dev bir buketle koridorda yürüyen, kahverengi, yana taranmış saçları maskesinin altından figüre takılıyor. Gözlerim kısıldı. Şuna benziyor...

Max.

Ivy

Bu lanet maskeyi çıkarıp bir kenara fırlatıyorum ve yatak odasındaki mini kasanın önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Büyük ikramiye.

Şifreyi bulmak için yavaşça düğmeleri çevirmeye başladım. Ne kadar zaman alacağı umurumda değil; bu şeyi açacağım ve parayı alacağım.

Ter alnımdan aşağı yuvarlanıyor ve kimsenin içeri girmemesi için dua ediyorum. Alt kattaki parti o kadar çok arka plan gürültüsü sağlıyor ki göreve odaklanmak zor, ama pes etmeyi reddediyorum.

Bu benim hayatım.

Sadece geçim kaynağım değil.

Gerçek *hayatım* tehlikede. Sadece benim değil, Cora'nın da. Ne pahasına olursa olsun bu parayı almak zorundayım.

Terimi siliyorum ve düğmeleri çevirmeye devam ediyorum.

Ancak, odanın arkasından gelen ani bir gıcırtı kulaklarımı lanet olası bir kedi gibi çevirmeme neden oluyor ve her kimse beni görmeden önce masanın altına doğru yuvarlanıyorum.

"İvy? Burada olduğunu biliyorum."

Sanki...

Kaşlarımı çatarak masanın altından sürünerek çıktım. "Max?"

Diğer tüm konuklar gibi o da Hayalet Topluluğu evine ait olan ve yüzünün sadece yarısını kapatan ürkütücü görünümlü beyaz bir maske takıyor. Ama bu ona hiç yakışmıyor.

Kapıyı kapatıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Ancak bu sözleri söyledikten sonra gözlerim vücudundan aşağı kayıyor ve elindeki dev buketi fark ediyorum.

Aman Tanrım.

BÖLÜM 33

Ivy

"SİZİ ARIYORDUM, ama sonra komşunuz burada olduğunuzu söyledi ve-"

"Evime mi gittin?" Sözünü kestim.

Yaklaşıyor. "Sana söylemek istedim-"

Sözünü kesmek için parmağımı kaldırıyorum. "Lütfen...

yapma." "Ivy..."

Gözlerim . "Hayır. Çık dışarı."

Bir elini kaldırıyor, yüzündeki acı hissediliyor. İçgüdüsel. Kendi lanet kalbim için ölümcül.

"Burada ne yaptığını biliyorum."

"Sadece bildiğini sanıyorsun," diye

alay ediyorum.

"Lütfen. Buna bir son vermelisin," diyor, giderek daha da yaklaşarak.

"Yakalanmadan önce."

"Hayır." Yumruklarımı sıkıyorum. "Bu paraya ihtiyacım var. Zaten ne kadar fedakârlık yaptığımı anlamıyorsun."

"O zaman söyle bana," diyor, hâlâ o lanet buketi tutarak. "Lütfen, sana yardım etmeme izin ver."

"Sana neden güveneyim ki? Silas ve Heath senin arkadaşların. Sen seçimini yaptın," diye alay ediyorum. "İşaretli parayla beni kandırmak için seni kullanmalarına ve beni kandırmak için beni sevdiğini söylemen için seni dizlerinin üstüne çökmeye zorlamalarına izin mi verdin? Böylece beni de becerebilecek miydin? Ne zalim bir şaka."

"Bu bir şaka değil," diyor çiçekleri yüzüme doğru kaldırarak. "Sana aşık oldum. Ve seni bulmaya geldim çünkü bunları sana vermek istedim çünkü özür dilemek istedim." Yutkunuyor ve ciğerlerim çok ihtiyacım olan havayı içine çekemiyor gibi hissediyorum. "Özür dilerim," diyor. "Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Sana ihanet ettiğim için özür dilerim. Onların oyunlarına katıldığım için özür dilerim. Kafanı karıştırdığım için..."

Ona tokat attım.

Sadece yüzünde kırmızı bir iz belirlediği anda aklıma geliyor.

Ama sonra eğilip üst dudağımı öyle nazikçe okşuyor ki kalbim eriyor. "Takıntılı olmak. Sana hissetmek istemediğin bir şeyi hissettirdiğim için. Sana derinden, delicesine aşık olduğum için."

Gözlerimden daha fazla yaş akıyor ama beni öldüren yüzündeki o nazik, ruhumu parçalayan gülümseme oluyor.

Kollarımı ona doladım ve öyle sert öptüm ki neredeyse düşüyorduk ama o kendini masanın üzerinde yakaladı ve buketi yere düşürdü.

Yine de onu öpmeyi bırakmıyorum, tüm hayal kırıklıklarımı ve ihtiyaçlarımı bu tek çaresizlik öpücüğüne döküyorum... yalnız olmadığımı, arzularımın önemli olduğunu hissetmek için çaresizlik. Sevildiğini hissetmek için. Ve işte o

sanki beni memnun etmekten başka bir şey istemiyormuş gibi gümüş tepside sunuyor.

Nasıl karşı koyabilirdim ki?

Hâlâ kızgınlım, hâlâ bir oyuncak gibi kullanıldığım ve bana bunu önemsediyini düşündüren tek erkeği gördüğüm için öfkeyle yanıyorum. Ama bu çocuk kalbime ikimizin de inkâr edemeyeceği bir şey yaptı. Ve artık oyun oynamaktan, isteklerim ve ihtiyaçlarım için kimseye bir açıklama borçlu olduğumu hissetmekten bıktım.

Beynimin bana yapmamam gerektiğini söylemesine ve tüm hayatımın olmasına rağmen içimde kalan her şeyle onu öpüyorum. Onu öpüyorum çünkü öpmezsem nasıl nefes alacağımı asla hatırlamayacağım.

"Siktir..." diye mırıldanıyor maskenin altından, hâlâ beni öpüyor. "Ivy, lütfen, durmalısın."

"Neden?" Ben soruyorum.

Beni öperken gözlerini açtı. "Çünkü seni o kadar çok istiyorum ki nefes bile alamıyorum."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Bu hissi biliyorum. Kendini tutma," diye fısıldıyorum.

Elleri belimden kayarak kıçımı kavırıyor ve ardından gelen inilti vücudumun şimşek hızıyla ısınmasına neden oluyor.

Nasıl oluyor da beni bu kadar kolay parmağında oynatabiliyor?

Birdenbire beni masaya doğru itiyor ve boynumdan, köprücük kemiklerimden, göğsümden ve dudaklarının gezindiği her santim deriden öpüyor, sanki vücudumun ellerinde olmasına tapıyor. Ve bunda o kadar seksi bir şey var ki, öpücüklerine eşit miktarda özlemle karşılık veriyorum, kollarımda titreyene kadar üst dudağını öpüyor ve yalıyorum.

"Seni istiyorum. Seni istiyorum. Seni istiyorum. Seni istiyorum, seni istiyorum, Tanrım, seni istiyorum." kadar çok söylüyor ki, sanki ezberden okuyor.

bir mantra. "Sana sahip olabilir miyim? Lütfen, benim olabilir misin?" Öpücükler ve bağıllık dolu dokunuşlar arasında fısıldıyor ve yapmamam gerektiği halde umutsuzca ona inanmak istiyorum.

Vücuduyla bacaklarımı ayırıp elbisemin kumaşını kıvrırken ellerim göğsünde aşağı doğru hareket ediyor. Aletini kavradığımda aynı anda hem nefes alıp hem de inleyene kadar ellerimi pantolonunun içine kaydırıyorum. Ellerimde çoktan sertleşmişti ve bununla ilgili bir şey beni o kadar iyi hissettiriyor ki ona mastürbasyon yapmaya başlıyorum.

Beni masanın üzerine yatırıp sırtımdaki fermuarı indirmek elbisemi karıştırırken dudakları daha önce göstermediği bir vahşilikle dudaklarıma yapıyor. Fermuar nihayet açıldığında, elbisemi tek seferde yırtıyor ve külotumu çıkarıyor, tüm bunları yaparken dudaklarını dudaklarımdan hiç ayırmıyor.

Parmakları bacaklarımin arasına girip beni ovarak ıslaklığı dışarı çıkarırken dili benimkinin etrafında dönüyor. Ben onu aynı hararetle ovarken ağzımın içinde inliyor.

"Beni durdurmalısın," diye mırıldanıyor beni öperken. "Kendimi tutamıyorum."

"Beni , değil mi?" Soruyorum.

Başını sallıyor, üst dudağıımı yalıyor. "Her şeyden çok."

Şaftını sıkıp sonra serbest bıraktığımda nefesi boğazında düğümleniyor. "O zaman sik beni."

Hemen kalçalarımı kavriyor, bacaklarımı kaldırıyor ve pantolonunu indiriyor, gitmeye hazır.

CLAP! CLAP! CLAP!

Max aniden duruyor ve ikimiz de kafalarımızı sese doğru çeviriyoruz, sesin banyo kapısından geldiğini sanıyordum. Ancak bunun yerine başka bir yatak odasına açıldığı ortaya çıkar ve kapı tahtaya çarpmıştır. Yüzünde beyaz maske olan bir adam

Kapının açılmasına karşı, dövmeleri ve kulak memelerindeki o tanıdık siyah tüneller kim olduğunu hemen ele veriyor.

Heath Preston.

"Çok güzel. Tek kelimeyle mükemmel." Heath'in sesi odanın içinde yankılanıyor.

"Heath?" Max mırıldanarak hızla benden uzaklaştı.

Heath hâlâ kapı pervazına yaslanmış, "Onu soymaktan alıkoymayı başarmam beni etkiledi," diyor. "Belki de seni bağladıktan sonra devam edebilmek için dikkatini dağıtıyordur."

"Ne?" Max diyor ki. "Hayır. Tabii ki değil."

Heath'in gözleri henüz yemediği bir yemeğin tadını çıkarıyormuş gibi vücudumda gezindiği için kendimi açıkta ve utanmış hissediyorum.

"Bu değil- Burada ne arıyorsun?" Kendimi toparlamaya çalışarak dudak büküyorum, masadan kalkıp elbisemi tekrar yerine çekiyorum, her ne kadar durmayıp omuzlarımdan düşmeye devam etse de.

Heath başını eğdi, başparmağı dudağının üzerinde gezindi. "Oh, benim yüzümden durma."

"Ne istiyorsun?" diye sordum. "Yoksa buraya beni daha fazla aşağılamak için mi geldin?"

"Hayır," diye cevap veriyor, koyu renk gözleri Max'e kayıyor. "Onu gördüm ve şüphelerimi doğrulamak istedim."

Gözlerim kısıldı. "Neyin?"

"Sen, hırsızlık yapmak için gizlice dolaşan..." Yutkunuyorum. "O, yaptığımız onca şeyden sonra hâlâ sana aşkını itiraf etmeye çalışıyor." Cık cık diye bir ses çıkarıyor ve başını sallıyor. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Max."

Max pantolonunu tekrar yukarı çeker, ama aleti üzerine zar zor oturur.

Heath kendini tahtadan itti ve rahatça sağımızdaki kanepeye doğru yürüyüp bacaklarını iki yana açarak yere uzandı.

"Peki, devam edin o zaman... orada başladığınız şeye devam edin," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Delirdin mi sen?"

Dudaklarına hınzır bir gülümseme yayılıyor ve kıkırdıyor. "Belki de ... sonunda."

Gözlerimi deviriyorum ve Max'i itiyorum. "Bunu yapamam."

Ama kapıya yöneldiğim anda bir tıkırtı beni durduruyor.

"bile geçirme."

"Heath, hayır!" Max bağılıyor, yüzünü öfke kaplıyor.

Gözlerim bir silahın namlusuyla birleşti.

"Beni vurmak mı istiyorsun?" Feveran ediyorum.

Ama Heath bana doğrultmak yerine Max'e doğrulttu. "Onun yerine onu vurmamı ister misin?"

Onu korumak için hemen Max'in önüne geçiyorum. "Lanet olası dene, sana meydan okuyorum."

Heath homurdanıyor. "Çok cesurca, erkek arkadaşını savunuyorsun. Çok tatlı." "O benim erkek arkadaşım değil-"

"O zaman az önce deliler gibi aşık mıydın gibi öptüğün ve beynini sikmek istediğin çocuk değil de nedir?" "Onu *seviyorsun*." diye eklemekten önce duraksıyor.

Yanaklarım kızardı.

"Sen... biliyor musun?" Max arkamdan mırıldanıyor.

Heath homurdanıyor, gözlerinde küçümseme dans ediyor. "Bu çok açık ve düşen tek kişinin o olmadığını daha önce fark etmediğim için kendimi çok aptal hissediyorum."

Max'in parmakları karanlıkta benimkileri buluyor ve ben sinirlerime hakim oluyorum. "Neden umursuyorsun ki?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatıyor ve silahı koltuğun kolçağına bırakıyor. "Neden umurumda olsun ki?" diye tekrarlıyor, öne doğru eğilip kolçakları kavrarken. "Çünkü benden senin olmayan bir şeyi çaldın."

Dişlerim birbirine çarpıyor. "Bunun bedelini zaten ağır ödüyorum."

"Hayır," diyor dişlerini sıkarak.

Neden bu? Çaldığım para karşılığında onlara zaten bedenimi verdim. Daha ne isteyebilir ki?

"Birbirinizi bu kadar çok mu istiyorsunuz? O zaman başlayın." Max'in gözlerinin içine bakar. "Öp. Öp onu."

Max yutkunuyor ve geliyor. "Neden?"

"Bunu bana kanıtla. Yalan söylemediğini göster. Bana ... neye benzediğini göster," dedi Heath dudaklarını yalayarak.

Tek yapabildiğim kanepenin üzerindeki silaha dik dik bakmak olurken Max bana belli belirsiz başını sallıyor.

"Sakin ol, ateş etmeyeceğim..." Heath başını öne eğerek şöyle dedi. "Ama dışarıdaki adamlar senin onlardan bir şey çalmak üzere olduğunu öğrenirlerse bunu söz veremem."

Tabii ki, başka bir örtülü tehdit. Başka ne bekliyordum ki?

İç çekiyorum ve Max'e bakıyorum, cevap arıyorum ama o da benim kadar onlara bağlı. Beni kullandıkları gibi onu da kullanıyorlar. Ve ben de onun incindiğini görmek istemiyorum.

Max yüzümü kavriyor ve ona bakmamı sağlıyor. "Ona bakma. Bana bak."

Dudakları yavaşça benimkilerle çarpışıyor ve beni kanepeden izleyen tehlikeli gözlerden uzaklaştırıyor. Dudakları dudaklarımı birbirinden ayırıyor, dili beni kucaklıyor, dilimi çıkarmak için dudaklarımı yalıyor ve emiyor, ben de bu cinsel gerilim dansında ona katılıyorum. Ve o beni öptükçe, karşı koymak daha da zorlaşıyor.

"Öp beni," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Ve ben de sana onu , tıpkı benim yaptığım gibi."

Tıpkı benim yaptığım gibi mi? Ne demek istiyor?

Yine de onu aynı hevesle öpüyorum, hayatım buna bağılıymış gibi dilimle ağzının etrafında dolaşıyorum. Elleri göğsümden aşağı kayarken, parmakları meme uçlarımin yanından geçerek gerginleşene ve dokunması için çaresiz kalana kadar .

Ağına doğru inliyorum ve bana karşı bir kez daha sertleşiyor, göğsümü kavrayıp sıkarken öpücükleri daha arsız hale geliyor.

Dudakları boynumda kayboluyor ve pantolonunu indirmek için kemerini çekiştiriyorum.

"Evet, işte bu," diye inledi Heath. "Onun seni istemesini sağla. Çaresizce. O kadar ki, içinde olamama düşüncesine bile dayanamasın. Lanet olsun. Şimdi."

Max'in aletini çıkarıp ona mastürbasyon yapıyorum çünkü buna . Çünkü zorlanıyorum. Çünkü... istiyorum.

Ona karşı ürperiyorum, duraksarken dudaklarım titriyor.

"Düşünme. Sadece becer beni," diye fısıldar Max. "Nereye istersen, nasıl istersen, seninim."

Onu o kadar sert öpüyorum ki Heath'in burada olduğunu bile unutuyorum. Birden Max beni kollarının arasına alıyor, kıcıımı okşuyor ve elbisemi tekrar yırtıyor.

ta ki hayal gücüne bir şey kalmayana kadar. Ve beni aletin üzerine indirdiğinde, zevkle miyavlıyorum.

Beni belimden tutarak aşağı yukarı hareket ettirmeye başladığında bacaklarım vücudunun etrafında kıvrılıyor ve ayaklarım birbirine dolanıyor. Öpücükleri çok yumuşak ve nazik, neredeyse bir okşama gibi ve beni çözülmesi imkansız düğümlere dönüştürüyorlar.

Her hamlesinde inlerken içimde o kadar iyi hissediyor ki, sanki kollarında olduğuma ve beni bu şekilde almasına izin verildiğine inanamıyor. Ve bununla ilgili bir şey beni o kadar vahşi yapıyor ki saçlarını tutuyorum, başını geriye yatırıyorum ve dudaklarımı çılgın bir hayvan gibi onunkilere bastırıyorum.

Aniden, iki el sırtımdan yukarı kayarak belime dolanırken, bir çift dudak boynumun dibine iniyor ve kulağıma doğru bir çizgi sürüklüyor. "İşte bu, küçük hırsız... kendini bırak."

Heath'in dili benimde geziniyor, Max içime gömülürken daha fazla inilti çıkarıyor.

Heath kulağımın altına nefis öpücükler yerleştirerek, "Onu çok iyi karşılıyorsun," diye fısıldıyor. "Bu beni neredeyse... kışkandırıyor."

Kıskanç mı? Benden aldığı onca şeyden sonra? Daha ne isteyebilir ki?

"Onu sertçe öp," diye fısıldıyor, elleri yavaşça göğüslerime doğru kayıyor ve onları sıkıyor. "Felaketini görmeme izin ver."

Max'in ağız benimkine değdiği an, şok içinde dudağını ısıırıyorum...

İçime başka bir sertleşme girerken.

BÖLÜM 34

Maksimum

Karanlık gözleri, içine girdiği anda yıldızlarla doluyor ve Tanrım, neredeyse kendimi onların içinde kaybediyorum. Yavaşça içine girerken aleti benimkine sürtünüyor. Dudağımı tekrar ısıyor, acının sızısı kanın kasıklarımdan ağzıma ve tekrar geri akmasına neden oluyor. Gözlerimi ayırıp Heath'in bunu yapmasının şokuyla ona bakıyorum.

"Öp beni."

Aslında yalvarıyor... *bana* mı?

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, nefesi kesilene kadar onu hararetle öpüyorum, iniltilerini yutuyorum.

"İçinde iki yarak varken bile öpücükler için yalvarıyor musun?" Heath dudaklarını onun omuzlarına yerleştirerek mırıldandı. "Daha fazlası için bu kadar çaresiz..."

"Siktir," diye inliyor Ivy, tırnakları sırtıma batıyor.

Onu lanetlemek istediğini biliyorum ama bu ne onun ne de benim durumuma yardımcı olur. Bu yüzden onu hayatlarımız buna bağıymış gibi beceriyorum, onu kendi irademle ayakta tutuyorum.

O anın sıcaklığıyla Heath'in gözleri aniden bana kayıyor ve dili dışarı çıkıp çenesine kadar yakasını yalıyor. Ama benim odaklanabildiğim tek şey dilinin ucunun kızın teninde gezinmesiydi. "Çok lezzetli küçük bir şey, değil mi?"

Birkaç kez başımı sallıyorum ama Ivy yüzümü kavıyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Bu onun için değil. Bu bizim için" diyor.

"Öyle mi?" Heath o kadar sert sokuyor ki, ağzı o şeklini alıyor ve ağzından çıkan inilti onun kulakları için bile fazla ahlaksızca.

"Oh Tanrım," diye inliyor.

"Seni böyle becerdiğimizde çok sıkı oluyorsun," diye inliyor Heath.

Arkadan, elleri vücudunun etrafında dolanıyor ve göğüslerini kavıyor, her itişte meme uçlarını sıkıyor. Olabildiğince ıslak, her tarafımıza damlıyor ve onun da ritmimizle birlikte hareket etmesi uzun sürmüyor, tıpkı benim gibi tamamen şehvetle tüketiliyor.

"Kahretsin, daha fazla tutamıyorum," diye inliyorum. "Çok iyi hissettiriyor. Kukun uğruna ölünecek gibi."

"Onun için ölür müsün?" Heath'in gözleri karanlıkta benimkileri buluyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Çünkü kesinlikle isterdim.

Ve gözlerinden kafama fırlayan okları neredeyse hissedebiliyorum.

"Lütfen," diye inliyor Ivy.

"Şimdiden yalvarıyor musun?" Heath onun omuzlarına daha fazla öpücük konduruyor, hırçın gözleri bana odaklanıyor. "Benim için mi? Yoksa onun için mi?"

Kucağımda zıplarken cevap vermiyor, tırnakları kanadığımı bildiğim noktaya kadar beni tırmalıyor. Ama duygularımı ve ona olan açgözlülüğümü kontrol altına almak için mücadele ederken özlem dolu öpücükleri bunu telafi ediyor.

"Kahretsin," diye inliyor biz itişlerimizi değiştirirken. "Bundan hoşlanıyorsun, itiraf et," diye inliyor Heath.

"Yapamam..." diye mırıldanıyor ama cümlesini bitiremiyor ve bunun gerçekten yapamadığı için mi yoksa yapmak istemediği için mi olduğundan emin değilim.

Zihni bizimle birlikte derinliklere doğru kayarken onu öpmeye devam ediyorum. Her öpüşte Heath'in baygın gözleri karanlıktaki bir fener gibi benimkilere takılıyor. Ve ne kadar denersem deneyeyim, dudaklarım ve dilim hâlâ Ivy'ye bağlı olsa da gözlerimi . İkiye bölünmüş, bükülmüş ve kıvrılmış durumdayım ve yumuşak kalbim sınırlarına kadar geriliyor.

Onu istiyor, bunu biliyorum. Ama ben de onu istiyorum ve seçim yapmayı reddediyorum.

Başı geriye doğru eğilip Heath'in omzuna yaslanırken dilim boynunda bir çizgi çiziyor.

Birdenbire çenesinden tutup yüzünü yana çekti ve dudaklarını tam önümde onunkilere yapıştırdı.

Ve lanet olsun... Onları öpüşürken izlemekten daha fazla tahrik olduğum bir şey yok.

Sertleşmiş aletim onun içinde zonkluyor ve dili onunkinin etrafında dolanıp ağzını ele geçirirken, aletin benimkine karşı eşit patlamalarla sertleştiğini hissedebiliyorum... Tüm bunlar olurken gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Ama ne yaptığı önemli değil. Ona sahip olduğum sürece, o benim olduğu sürece, her şeyle başa çıkabilirim. Eğer bu paylaşmak zorunda olduğum anlamına geliyorsa, olsun. Onlara verdi, ama bana hasarlı kalbini verdi ve eğer benim kırık kalbime de değer verirse ona dünyayı veririm.

HEATH

Ağzını her zaman bana aitmiş gibi KABUL EDİYORUM, ona verdiği sevgiyi çalıyorum. Yanlış olması umurumda değil, onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var; o kadar çok ihtiyacım var ki artık dayanamıyorum. Tüm öfkemi, tüm kızgınlığımı her itişte dışarı atıyorum, daha fazla ıslaklık, daha fazla inleme, daha fazla, daha fazla, daha fazla.

Hepsine ihtiyacım var.

Bu yeterli değil.

Tanrım, bu küçük, parlak sarı elbisenin içinde nefis görünüyor, sanki lanet olası bir yasak meyve gibi.

Ağzımı onunkinden ayırıp dilimi boynu ve sırtı boyunca gezdiriyorum, tükürüğümle onu işaretlerken parmaklarım onu titreten o noktayı bulana kadar göğsünden aşağı kayıyor.

"Onu çok istiyorsun? O zaman onun için miyavla. Ona şehvetini verdiğinde nasıl görüldüğünü göster bana," diye kulağına, parmaklarımı ıslaklığının etrafında yuvarlarken.

Gittikçe ıslanırken yüksek sesle inliyor ve onun sikimin üzerindeki hissi bu dünyanın ötesinde.

Ama onu da hissedebiliyorum, şaftıma doğru girip çıkıyor, tüm vücuduma şoklar gönderiyor. Ve lanet olsun, eğer biri gelip beni izinsiz girdiğim için öldürseydi, pişmanlık duymadan ölürdüm.

"Ona bak," diye mırıldanıyorum. "Sikim ve parmaklarım sana o kadar zevk verirken ona bak, benim için inlemekten başka bir şey yapamazsın."

Ben klitorisine fiske vururken ve yüzünün buruştuğunu görürken, onun zevkinin bana ait olduğu gerçeğinden dolayı acı çekmesini izlemek gibisi yok. Max dudağını ısıırıyor ve eğiliyor, yakın olmak için çaresizce köprücük kemiklerine ve boynuna öpücükler konduruyor. Ama ben onun bana vermek istemediği tek parçasına sahip çıkarken, elim bacaklarının arasında sıkıca duruyor.

"Ver onu bana," diye fısıldıyorum. "Bana lanet orgazmını ver." "Birileri bizi duyabilir," diye mırıldanıyor.

"Uyumumda değil. Bırak duysunlar. Müdahale etmeye kalkarlarsa hepsini öldürürüm."

Gözleri açılıyor ama başka bir söyleyemedi ağzını kendi ağzımla kapatıyorum. Dudaklarının tadı tatlı günah ve her zaman istediğim her şey gibi, ama Max'in öpücüklerinin bir ipucu dudaklarında kalıyor ve dudağını ısırıp kanayana kadar çekiştirmeme neden oluyor.

Ağzıma doğru inliyor ve ben de kanı emiyorum, dilimle ağzını yokluyorum, tıpkı sikimin onun iç organlarını dürttüğü gibi. Beni yerde hissetmesini istiyorum, vücudunu istila etmek, tüketmek, bütünüyle yutmak ve ona vermesi için hiçbir şey bırakmamak istiyorum.

Öpücüklerin arasında, yüzüme gururlu bir gülümseme yayılırken gözlerim onunkileri buluyor.

"Bana bak, sevdiğin kızı beceriyorum," diyorum. "İkimizin de sikini içinde bayılıyor."

Aleti onun içinde zonklamaya başladığında yutkunuyor ve gözleri kısa bir süreliğine onun en hassas bölgeleriyle oynayan parmaklarıma kayıyor.

"Lütfen, Heath.."

"Onun gelmesini bu kadar çok mu istiyorsun?"

"Artık dayanamıyorum," diye inliyor Max.

" bakalım," diye homurdanıyorum, deli gibi ona vuruyorum.

Ben Max'le birlikte onu sertçe sikerken inlemeleri gittikçe artıyor, Max'in parmakları da onu ayakta tutmaya çalışıyor. Ama o kadar odaklanmış ki, onu yavaşça doruğa çıkarırken ondan başka bir yere bakamıyorum bile.

O zirveye ulaştığında, onu öyle bir öpeceğim ki, ona ihtiyacı olduğunu düşündüğünü bile unutacak.

"Devam et o zaman..." Kulağına fısıldıyorum. "Gel."

Dudaklarını aralıyor, yüksek sesle inlemeden önce ağzından çıkan yumuşak bir inilti, bir ıslaklık havuzuyla birlikte geliyor ve amında o kadar çok kasılma oluyor ki aletim zonkluyor.

"Geldiğini hissedebiliyorum. Kahretsin, çok kaygan," diye inliyor Max ve sıcak dölünün şaftımdan aşağı yuvarlandığını hissetmeden önce bir inilti geliyor, itaatkâr gözleri bir şehvet telaşıyla benimkilerle birleşiyor.

Bir kez daha itiyorum, ama orgazmın beni ezmesine engel olamıyorum ve o kadifemsi amcığın derinliklerine boşalıp onu kalın dölleriyle kaplarken içimden yüksek bir kükreme çıkıyor.

Ama açgözlülüğüm ve hezeyanım yüzünden Ivy'nin lezzetli dudaklarını planladığım gibi sahiplenmedim.

yerine Max'in yüzünü kavrayıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum.

BÖLÜM 35

Maksimum

Öpücüğün mühürlenmesi için tek gereken bir göz kırpmasıydı.

Dudaklarım mutlak bir şokla onunkilerden ayrıldı. Ama sadece o bir göz kırpma bile dünyamı kendi ekseninde döndürmeye yetti.

Heath.. beni öptü mü?

Sanki zihnim hala ağızımla arayı kapatmaya çalışıyormuş gibi, bunu fark etmem birkaç saniye sürüyor.

Gözleri yüzümde geziniyor, şaşkınlık yavaşça onu ele geçiriyor, ondan çekiliyor ve geri çekiliyor, sertleşmesi hala damlıyor.

"Heath?" Kafam tamamen karışmış bir şekilde mırıldandım.

"Siz ikiniz... az önce öpüştünüz mü?" Onu tekrar yere yatırdığımda Ivy soruyor.

Ama Heath geri adım atmaya devam ediyor ve sanki kanıtları saklamak istercesine aletini pantolonunun içine sokup fermuarını çekiyor. Ama ben hatırlıyorum. Onun dudaklarının benimkilere çarptığını net hatırlıyorum.

Bu bir hata mıydı?

Ama ben daha soramadan kapıdan çıkıp gitti ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Ne be?

Ivy

MAX KAPIYA BAKAR, gözleri sanki az önce bir bombanın patladığını görmüş gibi açılır ve ne yapacağını bilemez.

Elimi yüzüne koyuyorum ve onu nazikçe okşuyorum. "İyi misin?"

Dili dışarı çıkıyor ve kısa bir süre dudağını ısıtıyor. Birden iki eliyle yüzümü kavlıyor ve dudaklarını yüzüme öyle bir çarpıyor ki neredeyse yere düşüyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ağzıma. "Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Dudaklarına gülümseyerek başımı sallıyorum. Gözleri hemen kanepenin üzerinde duran silaha gidiyor ve onu alıp tekrar fermuarını çekmeden önce cebine sokuyor.

Birden kapı açılıyor ve külotumu elbisemi geri çekip her ne haltsa onun kanıtlarını saklıyorum. Buna bir intikam sikişi mi, kıskançlık sikişi mi, yoksa karmaşık duygular sikişi mi diyebilirim bilmiyorum. Ama lanet olsun, çok iyi hissettirdi.

İki maskeli adamdan aynı anda iki sik aldım. Ve

şimdi hala doyumsuz hissediyorum.

"Max. Ivy." Silas'ın sesi anında tenimi yeniden ısıtıyor. Gözleri bana odaklanmadan önce Max'i buluyor ve onları daraltıyor. "Burada ne halt ediyordun? Heath'i merdivenlerden inerken gördüm."

"Heath," diye mırıldanıyor Max ve Silas'ın yanından hızla geçip gitmeden önce bana kısa bir süre bakıyor. "Gitmem gerek."

Ben daha tek kelime bile edemedim gitti. "Bana az önce ne olduğunu anlat," diye devam ediyor Silas. "Hiçbir şey," diyorum.

Ona daha fazla cephane vermeyeceğim.

Silas kapıyı arkasından kapatır ve odanın ortasına doğru yürür. "Bana yalan söylüyorsun." Kollarını kavuşturur.

O mini kasayı bulana kadar etrafına bakınırken ben sinirlerime hakim .

"Fantomlardan , değil mi?"

Bunu yüksek sesle söylemesi beni öfkeliendirdi. Doğru olsa bile, bu onu ilgilendirmez.

Silas, "Kendine engel olamadın," diyor.

"Siktir git, ben buradan gidiyorum," diyorum ve yanından geçip gidiyorum ama kolumu tutup beni kalmaya zorluyor.

"Sanki çoktan sikilmemişsin gibi o kelimeyi söyleyip duruyorsun." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, kısa bir süre kalçalarımın yanında ve ıslak dölün bir iz oluşturduğunu hissedebiliyorum. "İki sakin ardından amın hâlâ zonkluyor mu?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Beni küçük düşürmeye bayılıyorsun, değil mi?"

Sırıttıyor. "Hem de çok... Verdiğin tepkilerden güç alıyorum."

Kapıdan çıkıp arkamdan çarparak kapatmadan önce orta havaya kaldırarak "Bunun için yakıt al," diyorum.

Planım bozuldu. Tamamen mahvoldu çünkü Max beni buldu, sonra Heath de... ve Silas odaya girdiğinde anladım ki

bitmişti.

O parayı kasadan çıkarmamın hiçbir yolu yok. Silas muhtemelen beni Hayalet Topluluğu yönetimine rapor eder ve kendimi hapiste bulurum. Ya da daha kötüsü, bir çukurda ölürüm.

O para, Cora'yı ve beni güvende tutma umutlarımla birlikte gitti.

Gözlerim doluyor ama onları itiyorum.

O adamlara vereceğim son şey değerli gözyaşlarım olacak.

"İvy! Ben de seni arıyordum." Océane'ın sesi beni fuayenin ortasında durdurdu. "?"

"Uzun bir tuvalet molası vermem gerekti," diye yalan söyledim.

İki Kurukafa ve Yılan Topluluğu üyesine ne yaptığımı açıklamayacağım. Zaten yeterince endişelenmem gereken şey var. Bunun üzerine bir de itibar zedelenmesine ihtiyacım yok.

"Bekle. Masken nerede?" Elini koluma koydu. "İyi misin? Bir şey mi oldu?"

Başımı salladım. "Sanırım eve gideceğim. Kendimi iyi hissetmiyorum." "Seni götürecek birine ihtiyacın var mı? Talon'a sorabilirim."

"Ah, hayır teşekkürler," diyorum. "Ben ."

"Emin misin? Bisikletin var, değil mi? Araba çok daha hızlı olurdu."

eşiğindeyken şu anda yalnız olmayı tercih ettiğimi nasıl söyleyebilirim?

". O kadar da uzak değil," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Teklifin için teşekkürler."

O da gülümsüyor. "Eve döndüğünüzde yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin."

"Tamam, teşekkürler." Ona sahte bir gülümseme veriyorum ve buradan uzaklaşmak için olabildiğince hızlı bir şekilde maskeli kalabalığa doğru ilerliyorum.

Bisikletimi alıp atladım ve Spine Ridge Üniversitesi'nin kapısından içeri girdim.

Mutlulukla bitmesi gereken gece büyük bir gafla sona erer.

Ve görünürde hiç para yok.

Kahretsin. Lanet olsun. Kahretsin!

Şimdi ne yapacağım ben?

Silas

Merdivenlerden aşağı inip etrafa bakıyorum ama Heath, Max ya da Ivy'yi hiçbir yerde göremiyorum.

Hepsi bu kadar çabuk nereye kaçtı?

Bunun yine çalmaya çalıştığı o lanet parayla ilgisi var ve nedenini bilmek istiyorum.

Aşağı inerken Aspen'i dans pistine açılan kapının hemen yanındaki bir sütunun yanında tek başına dans ederken görüyorum. Yanına gidip kolundan tutuyorum ki hareket etmeyi bırakıp bana baksın.

"Ivy'yi gördün mü?"

"Ne-Silas?" diye mırıldanıyor, kafası

karışmış bir halde. "Onun nerede olduğunu

bilmem gerek."

Kaşlarını çattı. "Hayır."

"Onunla arkadaş olduğunu biliyorum. Onu bulmam gerek," diyorum doğrudan gözlerinin içine bakarak. "Şimdi."

"Bilmiyorum, tamam mı?" Tutuşumdan kurtuldu. "Kes şunu. Lanet olası bir partideyiz."

Homurdanıyorum ve arkamı dönüyorum. "Peki." Gidip onu kendim arayacağım.

Tüm şehri dolaşmak zorunda kalsam da umurumda değil. Onu bulacağım.

"Bırak onu Silas," diye bağılıyor koridorda. "Borcu ne olursa olsun, senin nefretini hak etmiyor."

Aspen'e borcundan bahsetti... ama nedenini biliyor mu?

Ona omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum. "Bunun nefret olduğunu mu düşünüyorsun?" Yüzüme kendini beğenmiş bir sırıtma yayılıyor. "Benimle ne tür bir anlaşma yaptığını biliyor musun?"

Yüzü düşüyor ve gözleri yavaşça .

Sanırım yapmadı.

Kapıdan çıkmadan önce el sallayarak, "Partinin tadını çıkarın," diye ekliyorum.

Telefonumu ve bu lanet Phantom Society'nin önüne park ettiğini gördüğüm anda hızla bisikletine yüklediğim takip cihazını kontrol ediyorum. *Onu yakaladım.*

Koşarak caddenin karşısına geçiyorum ama arabamı almak yerine motosikletimi alıyorum. Kaskımı taktıktan sonra atlayıp motoru çalıştırıyorum ve yola koyuluyorum.

Eve olabildiğince hızlı bisikletle dönüyorum, Crescent Vale City şehir merkezine doğru ilerlerken sırtımdan ter damlıyor. Ne kadar çok enerji harcarsam, o kadar çok öfkemi serbest bırakabiliyorum. Bu çocuklar ilk günden beri benim için sorundan başka bir şey olmadılar.

Lanet olsun.

Kaybedecek zamanım yok. Cora'ya ulaşmalı ve o isimsiz herif bana saldırmadan önce onu oradan çıkarmalıyım.

Beklediğini biliyorum, artık yapamayacağımı itiraf etmemi bekliyor. Ve bunu kabul etmektense ölmeyi tercih ederim.

Çılgınca nefes alarak şeritlerde sağa sola kayıyor, kırmızı ışıkta bekleyen arabaları geçiyor ve bu sırada kendi hayatımı riske atıyorum. Ama başka seçeneğim yok. Ona olabildiğince çabuk ulaşmalıyım. Çok geç olmadan. Önce-

Cebimdeki ani bir vızıltı, aniden frene bastığım için neredeyse motosikletin ön düşmeme neden oluyor. Elime aldım ve kimin ne gönderdiğini kontrol etmek için kilit açma düğmesine bastım.

Zaman doldu. Beş bin yoksa işin biter.

geldiğince çabuk cevap yazıyorum.

Biraz daha zamana ihtiyacım var. Lütfen. Yarın akşam sana getireceğim. Yemin ederim.

Anonim: Seni Stefano'ya götürona yemin edebilirsin.

Panik yüzeye çıkarken gözlerim açılıyor.

Hayır.

Hayır.

Hayır. Hayır!

Cora!

BÖLÜM 36

Ivy

Bisikletime GERİ ve tüm dur işaretlerini görmezden gelerek hızlı bir şekilde yarışıyorum. Neredeyse çarpıyordum ama bir arabadan kıl payı kurtulmayı başardım. Sürücü bana bağırarak için kafasını camdan dışarı sarkıtıyor ama ben onu görmezden geliyorum.

Daha fazla zaman yok.

Çok geç olmadan ona ulaşmalıyım.

Lütfen, lütfen, lütfen, Cora iyi olsun.

Lanet olsun, Bayan Schwartz'dan onu dairemde izlemesini istememeliydim. Cora'yı kendi evine götürmesine izin vermeliydim. En azından o şerefsizler onu bulamazdı.

Araba kullanırken cebimden telefonumu çıkarıp Bayan Schwartz'ın numarasını üç kez arıyorum ama açmıyor.

"Allah kahretsin!" Sokağın karşısında bana aklımı kaçırmışım gibi bakan herkesi görmezden gelerek bağırıyorum, küçük sarı bir elbiseyle böyle koşturuyorum ama umurumda değil.

Telefonumu yerine koyuyorum, böylece mümkün olduğunca çabuk bisiklet sürmeye odaklanabiliyorum. Adrenalin beni ileriye doğru iterken, sıcak vücuduma hücum ederken ter artık tüm tenimi kaplıyor, ama devam ediyorum. Pes etmeyi reddediyorum. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Son nefesime kadar dişimle tırnağımla mücadele edeceğim çünkü en başta yapmam gereken buydu.

Bunu başaracağım.

Senin için geliyorum, Cora.

Sokaklarda koşturuyorum, ciğerlerim işlemek zorunda oldukları oksijen miktarı yüzünden neredeyse çöküyor, ama sonunda bölgeye ulaştığımda gözlerim parlıyor. Burada kimse yok. Belki de zamanında yetişmişimdir.

Ama binama yaklaştıkça daha da endişeleniyorum. Tuhaf. Sanki biri beni buraya kadar takip etmiş gibi.

Yine de atladım, her zamanki yere park ettim ve arkamı döndüm.

Göğsüme bir yumruk yedim.

Yere düştüm, kafa üstü. İnliyorum, keskin bir nefes çekiyorum ama ciğerlerim yanıyor. Aniden, iki el boğazıma dolanıp sıkıca kavrarken biri üstüme tırmanıyor.

Nefes alamıyorum.

Ne oluyor?

"Kaçabileceğini mi sandın?"

Önümde siyah bir maske var... üzerinde Bones amblemi var.

Gözlerim açılıyor.

Aman Tanrım.

Adamın altında dövüşüyorum, yumruğumu yüzüne çarpıyorum, ama bu onu korkutmuyor bile.

"Bunun bizi durduracağını mı sanıyorsun?" Parmakları yavaşça

boynumdan çözülüyor. "Bizi mi?" Öksürerek boğuluyorum.

O maskeli adamlardan daha fazlası bu sokaktaki tüm kuytu köşelerden çıkıyor, hatta bir tanesi oturduğum binanın arkasından çıkıyor.

"Nerede saklandığını biliyoruz, Ivy." Göz

bebeklerim büyüdü.

Tekmeler savuruyorum, çırpınıyorum, önüme çıkan her şeye çarpıyorum ama başka bir herif ayaklarımı tutarken bir diğeri beni adamın altından alıyor.

"Onu bağla ve minibüse götür."

"HAYIR!" Bağıriyorum. "Bırakın

beni!"

Cebimden bıçağımı çıkarıp onlara olabildiğince sert bir şekilde saplıyorum ve kollarından birini kesiyorum. İçlerinden biri acı içinde uluyor ama bıçak elimden kolayca düşüyor.

"Kahretsin, beni kesti!"

WHACK!

Yüzüme yediğim sert bir tokat başımı döndürüyor.

"Sen baharatlı birisin, değil mi?" Adam beni boğarken gülüyor. "Bu elbise kanla bozulamayacak kadar süslü. Belki seni hemen değil de birkaç saat sonra patrona götürürüm. Sen hayatın için yalvarırken seninle biraz eğlenirim."

Bir motosikletin sesi sokaklarda yankılanıyor ve parlak ışık beni kör ediyor. Doğruca bana doğru gelirken çığlık atıyorum, ama çarpmadan hemen önce savruluyor ve kollarımı tutan adamı yere düşürüyor.

Motorcu daha sonra onun üzerinden geçerek vücudundaki kemikleri kırıyor.

Adam ılık ılıa inliyor. Sonunda tekrar nefes alabiliyorum.

Ta ki başka bir piç ayak bileklerimi sıkıp bırakmayı kadar.

"Bırakın beni!" ılık atıyorum, tekmeliyorum.

Motosikletli adam motorunu tekrar döndürdü, ama ben bu herifi bacaklarımdan silkelemekle megulüm çünkü gitmeme izin vermiyor.

"Siktir git!" Bağırlıyorum, hayatım buna bağılymış gibi onu tekmeliyorum.

Asfaltın üzerinde yuvarlandıktan sonra, sonunda tutuşunu kaybediyor ve ondan geriye doğru sürünerek uzaklaşıyorum. Pislik herif hala beni takip ediyor, ayak bileklerimi tekrar kavramaya çalışıyor, bu yüzden hızla ayağa kalkıyorum ve onunla kavga etmeye çalışıyorum.

Beni almak mı istiyorlar? Güzel. Sessizce gitmeyeceğim.

Motosikletli adam motosikletinden atlarken, kenardan hepsi kasap bıçağı taşıyan beş serseri daha belirir.

"Yanlış adamlara bulaştın."

Motosikletli adam ceketinin fermuarını rahatça açıp iki büyük bıçak çıkarırken tek kelime etmiyor, ben de yüzüme gelecek bir darbeden kaçınıyorum.

Bir sol yumruk attım ve beni bacaklarımdan yakalamaya çalışan herifin karnına bir yumruk indirdim.

Acı içinde inliyor ama hemen kendine geliyor ve ikinci yumruğumu havada kavrayarak beni duvara çarpıyor.

"Her kimi ağırdıysan seni kurtaramayacak," diye homurdanıyor. "Sayıca azsınız."

"Kim demiş?" Yalan çalışarak homurdanıyorum.

Yüzüme bir yumruk geliyor ama yana doğru eğilip kıl payı kurtuluyorum. Ancak dizini karnıma ikinci kez vurması beni savuruyor.

Adam beni saçımdan . "Artık kendimize pek , değil mi?"

Yandan kaval kemiğime tekme attı ve yere düştüm.

Aniden bir bıçak üzerimize doğru geliyor ve adamı sırtından vuruyor.

İnliyor ve düşüyor.

Motosikletli adam onu omuzlarından tutup üzerimden çekerek kenara itiyor. Bir an bana bakıyor ama o karanlık siperliğin ardındaki gözlerini göremiyorum ve olduğum yerde titriyorum.

Adam emeklemeye başladığında, ona bir bıçak daha fırlatılıyor... doğrudan kafatasının arkasına. Her yere kan sıçradı; asfalta, kıyafetlerime, tenime, kaskına.

Kim bu adam?

Motosikletli adam elini kolunu sallayarak uzaklaşırken ve benim için gelen o şerefsizlerden birine yumruğunu indirirken, gözünü delip kızartmak istediği lanet olası bir lokum gibi bıçağına saplamadan önce onu yere yıkarken şok içinde, hala yerde, bakakalıyorum.

Adam acı içinde çığlık atıyor. "Ne oluyor ?!"

Motosikletli adam ağzını kavırıyor ve çenesini kırarak gözü içeri itiyor.

Ne oluyor lan?

İki el ayak bileklerimi kavırıyor, beni kaldırımda sürüklüyor ve ben çığlık atıyorum. "HAYIR!"

Adamın kafasına saplanan bıçağı kapıp çıkarıyorum ve asfalta saplayarak kendimi kurtarıyorum.

Motosikletli adam kanlı bıçaklarından birini beni yakalayan herife doğru fırlatıyor ve bıçak boynunu kafatasının tabanına yakın bir yerden delerek beyniyle olan bağlantısını kesiyor.

Ben daha güvenli bir doğru sürünürken o yere yığıldı.

"Ne istiyorsun lan sen?!" diye bağılıyor diğer adamlardan biri Motosikletli adama.

Tek yapabildiğim katliama bakakalmak.

Motosikletli adam sırtını dikleştiriyor, kasları kıyafetinde açıkça dalgalanıyor. "Ona dokunursan, ben seni yeryüzünden silmeden önce bu lanet olası dünyada parmaklarının son şey olur."

Bekle bir dakika... Bu sesi tanıyorum.

Bıçağını bir oyuncakmış gibi sallıyor. "Şimdi... kim ölmeye hazır?"

"Seni orospu çocuğu, bunu ödeyeceksin!" diye bağılıyor adamlardan biri Motosikletli adama.

İki, üç, dört adam aynı anda yabancıya saldırıyor ama o bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi saldırılardan kaçıyor. İlk adamın şakağına bir bıçak saplıyor, sonra bıçağı çekip ikincisinin yüzünü kulaktan kulağa kesiyor.

Ama üçüncüsü ona arkadan yaklaştı ve ben de "Dikkat et!" diye bağırdım.

Bıçağı yerden kaptım ve üçüncü adama fırlatmaya çalıştım.

Çok geç.

Adam onu arkadan bir kasap bıçağıyla keser ve bıçağı doğrudan vizörüne saplayarak paramparça eder.

yandığından endişelenerek ciyaklıyorum, ama bir milisaniye içinde herifle yüzleşmek için döndüğünde, yeşil gözleri karanlıkta benimkileri buluyor.

Keskin burnundan aşağı kırmızı kan damlaları yuvarlanıyor. Alnında dalgalanan siyah-beyaz saçlar nefesimi tutmama neden oluyor.

Bu...?!

Kasap bıçağını siperliğinden çıkarıp adamın kalbine saplar.

"Siktir..." diye inliyor adam yere yığılmadan önce.

Dördüncünün boynu kesilerek açılır ve her yere kan sıçrar.

Motosikletli adam tepeden tırnağa onların kanıyla kaplıyken hepsi yere düşer.

Önümdeki yol cesetlerle doluydu ve az önce kendi gözlerimle gördüklerime inanmakta güçlük çekiyordum.

Tam bir katliam.

Kalbim saatte bir milyon mil hızla atıyor.

Ama beni en çok şaşırtan şey, beni almaya çalışan insanlardan intikam alma duygusunun kalbimde yarattığı heyecan.

Motosikletli adam bana doğru yürüyor ve üzerimde yükselirken birkaç derin nefes alıyorum.

"Silas mı?" İnanamayarak mırıldandım.

Önümde çömeliyor, bıçağı hâlâ elinde sıkıca tutuyor ve sonunda kaskı çıkarıyor. "Seni görmek de güzel, dal."

Tek kelime edemeyecek kadar şaşkınlım.

Silas Rivera beni kurtarmaya mı geldi?

Gözlerim yüzünü tarıyor ve bunun anlamını çözmek için bıçağa doğru kayıyor.

Yüzümü kavlıyor ve kırmızı izlere bakarak sağa sola çeviriyor. Ama sonra parmakları gömleğimin altından kıvrılıyor ve onu yukarı çekiyor,

Karnımdaki çürük ortaya çıktı.

Hemen bileğini kavradım. "Ben iyiyim."

Bakışları yoğunlaşıyor. "Buna ben karar vereceğim."

Beynim sonunda tekrar çalışmaya başladığında çenem yavaşça düşüyor.

"Beni nasıl buldun?" Motosikletime bakınca kaşlarımı çatıyorum ve neler olduğunu anlıyorum. "Bisikletime takip cihazı taktın."

"Malımı gözümün önünden ayıracağımı mı sanıyorsun?"

"*Mülkiyet?*" Papağan gibi konuşuyorum. Küstahlık. "Ben kimsenin malı değilim-"

Çenemi kavrayıp eğilerek bıçağın sivri ucunu dudaklarıma doğrultuyor ve bıçak yavaşça boynumdan göğsüme doğru kayarken olduğum yerde titriyorum. "O gece benimle yaptığın anlaşmayı unuttun mu hırsız?"

Bıçağı kalbimin etrafında dönüyor.

"Arkadaşlarımla seninle oynamasına izin veriyorum çünkü seni kıvranırken görmeyi seviyorum, ama paylaşmaya olan ilgimi hoşgörülle karıştırma. Olduğun her şey bana ait. Bu beden. Bu beyin. Bu kalp." O kadar yaklaşıyor ki sıcak, kanlı nefesini tenimde hissedebiliyorum. "Bu dudaklar ve teninin her santimi bana ait. Benim malım. *Benim.*" Yüzünde şeytani bir sırıtma oluşuyor. "Ve benim saydıklarıma *kimse* dokunamaz."

Gözlerim, neden boğuluyormuş gibi hissettiğini anlamaya çalışmak için yüzünde geziniyor.

Sanki yüzüne ve ruhsuz bir katil olarak gücünün bir kanıtı olan yanaklarından süzülen kan damlacıklarına bakmaktan başka bir yere bakamıyorum.

Kolayca öldürüyor.

Hayatımı bir anda sona erdirebilir.

Ama o bunun yerine beni savunmayı seçti.

Kanlı bıçağıyla göğsüme bir kalp çiziyor. Nefes almaya çalışıyorum.

Gerçekten.

Hayatım üzerine yemin ederim.

Ama ciğerlerim muhalif.

Ve bedenim, Tanrım, acıyor... ve ağrıyor... ve daha fazlasını arzuluyor.

Sikeyim.

"Seni korumak için hepsini öldürdüm. Şimdi bana o kadar paraya neden ihtiyacın ve senin peşinde olmalarının sebebinin bu olup olmadığını söyleyecek misin?" Sırıtarak başını öne eğiyor. "Yoksa bunu senden sikip atmak zorunda ?"

37. BÖLÜM

Silas

Eğer zamanında gelmeseydim, onu götürmüş olacaktı. Gitmiş olacaktı.

Ölecekti. Ya da daha kötüsü.

Sikeyim.

Yumruğum bıçağın etrafında sıklaşıyor, gözlerimle birlikte yavaşça indiriyorum, ne kadar kötü merak ediyorum.

Birdenbire solumuzdaki caddeden bir araba hızla içeri girerken, bir başka motosiklet de az önce benim geçtiğim yönden bize doğru geliyor.

Daha fazla düşman mı?

"Geri çekilin," diye homurdanarak ayağa kalktım ve kırık kaskımı bir kenara fırlatarak ikinci dalgaya hazırlandım.

Ama yaklaştıkça o motosikleti ve o arabayı tanıyorum. "Bekle bir dakika..."

Ivy sürünerek yerden kalkar. "Silas, daha fazlası var!" diye bağırıyor.

Onun peşindeki adamlardan iki tanesi daha binanın yakınındaki bir ara sokaktan atladı ve bize silah doğrulttu.

Araba sokaklarda bize doğru hızla ilerliyor.

BANG! BANG!

Araba adamın üzerinden geçerken aynı anda bir silah patlıyor. Kurşun alnımı sıyrıp arkamızdaki duvara saplanıyor.

"Orospu çocuğu," diyorum dişlerimi sıkarak, yüzümden kan akıyor.

Geride kalan adam kafası kesilmiş gibi çığlık atarak kaçır. Ancak diğer motosiklet sağ taraftan olay yerine girer ve sürücüsü silahını kaldırır.

BANG.

Tek bir atış onu öldürmeye yeter.

Çığlıklar aniden kesilir.

Araba cesetlerin yanına park ediyor ve LED maskeli bir adam cesetlerden birini tekmelemek için dışarı çıkıyor. "Kesinlikle ölmüş, tamam mı?"

"Heath?" Sesini tanıyarak söyledim. "Burada ne işin var?" Heath silahını cebine sokarken homurdandı. "Onu koruyorum." Motosiklet Heath'in arabasıyla benim aramda durdu.

Adam silahını cebine sokup kaskını çıkarıyor ve Ivy ona doğru koşarken gülümsüyor. "Max!" Ona sıkıca sarılır.

"Oh, hehe," diye mırıldanıyor Max, yüzü kızararak. "Sana da merhaba."

"Bekle, senin ateş edebildiğini bilmiyordum," diyor Ivy, silaha bakarak.

"Annem hepimize nasıl yapılacağını öğretti," diye açıklıyor. "Yine de öldürdüğüm insanlar tarafından görülmemeyi tercih ediyorum. Onların aksine." Bana ve Heath'e başıyla selam veriyor.

Ama Ivy'ye dik dik bakmaktan kendimi alamıyorum, kışını kurtaran ben olduğum halde ona daha ne kadar sarılacağını ve sevgi gösterisinde bulunacağını merak ediyorum.

Heath'in bakışlarına bakılırsa, sanırım bir tek ben değilim.

Sonunda ellerini Max'in üzerinden çekti ve çok kızardı.

Boğazımı temizliyorum. "Yani hepimiz tesadüfen onu takip etmeye mi karar verdik?" "Sanırım öyle." Heath omuz silkti.

"Onu takip ettim," dedi Max, ona bakmayan Heath'e kısa bir bakış atarak. "Ama hepimizin onu bulmaya gideceğimizi biliyordum."

Bu ikisinin nesi var?

Max motosikletinden atlar ve onun elini tutar. "İyi misin?"

Lanet olsun, ona bakışı bıçağımı almak için sabırsızlanmama neden oluyor.

Başını sallıyor. "Biraz yara bere içindeyim ve dayak yedim... ama hayattayım."

Adam ona gülümsediğinde onun da gülümsemesi, kahretsin, daha fazla gözünü oymak istememe neden oluyor.

Neyim var benim?

Heath de yaklaşarak, "Bu cesetlerle ilgili bir şeyler yapmalıyız," dedi.

"Onu güvenli bir yere götürdükten sonra," diyorum ve onu yerinden uzaklaştırmak için kolundan tutuyorum. "Hadi."

Kendini benden uzaklaştırıyor. "Hayır. Eşyalarım olmadan buradan ayrılmıyorum ve-"

Söylememesi gereken bir şey söyleyeceğinden korkuyormuş gibi kelimeler boğazında düğümleniyor.

Gözlerim kısıldı. "Ve ne?"

Max ve Heath eğlenmiş görünürken yanaklarında bir kızarıklık oluşur.

"Ah..." Heath mırıldanıyor.

"Ne? Neyi kaçışıyorum?" Homurdanıyorum. "Burada oyun oynayacak vaktimiz yok. Her neyse. Kıyafetlerini almak için sonra geliriz." Bileğini tekrar kavradım. "Hadi gidelim."

"Hayır," diye homurdanıyor, sarsılarak kurtuluyor. Ben onu tekrar yakalayamadan, bisikletini park ettiği sokağın diğer ucundaki binaya doğru kaçmaya başladı bile.

"Neden onu durdurmadın?" Heath'e homurdandım.

"Oraya çıkmasını engelleyecek hiçbir şey olmadığını söylediğimde bana güvenin," diye yanıtlıyor.

"Heath..." Max mırıldanıyor.

Ama Heath onun gözlerinin içine bakmayı reddeder. Max, "Ben de onunla gidiyorum," dedi.

Heath maskesini çıkararak, "İyi, o zaman ben de geliyorum," homurdandı.

Hepimiz onu binaya kadar takip ederken, "Tamam, beni bekleme," diye karşılık veriyorum. Kirli ve tamamen yıpranmış, merdivenleri kırık ahşap ve paslı metalle zar zor bir arada tutuluyor. Baktığım her yerde lekeler var - duvarlarda, yerde, hatta tavanda bile - bir ton örümcek ağı ve tozla birlikte.

Ama onun katına geldiğimizde ve anahtarı kilide sokmak için bile mücadele ettiğini gördüğümde duraksıyorum.

Burası ... onun evi mi?

Etrafımdaki toz ve pislige bakıyorum. O kadar yer varken neden burada yaşıyor ki? Buradan taşınmak için paraya bu kadar çok ihtiya ı olmasının nedeni bu mu? Kimsenin Hayalet Topluluğu'nun evindeki lanet olası bir kasaya girmesine imkân yok, sış eğlence olsun diye seni gördükleri yerde öldürecek pi lerle dolu.

Sonunda kapıyı açmayı başarıyor ama kapalı tutuyor, bir şeye hazırlanıyormuş gibi yüksek sesle nefes alıyor.

oluyor?

"Hadi, aç kapıyı. Zamanımız yok. Her an daha fazlası ortaya çıkabilir."

Max elini onun omzuna koyar. "Acele etme."

"Konuşacak tek kişi sensin. Zamanında burada bile değildin. Ben vardım," diye karşılık verdim.

Max beni görmezden geliyor. "Bize güvenebilirsin."

Neyle?!

Kapıyı iterek açıyor ve Max'le birlikte içeri giriyor, ama Heath kapının eşiğinde duruyor, duruşu rahatsız edici, kasları sıkılı.

Ne sakladığını görmek için onu kenara itiyorum, ancak sadece bacaklarım büyüklüğünde küçük bir kız oturma odasındaki kanepeye otururken çerçeveyi tutarken kapı açıklığında aniden duruyorum.

Ve *hiç* ama *hiç* şu anki kadar sersemlememiştim.

Sakladığı şey bu muydu? Bir

çocuk mu?

Parmağını emen küçük kıza bakmaktan kendimi alamıyorum, sanki değerimizin ağırlığını sadece gözleriyle değerlendiriyormuş gibi bize yukarıdan aşağıya bakıyor. Ve nedense, tüm zemin altıma çökmüş gibi hissediyorum, ki bu benim için alışılmadık bir duygu. Bu beden öldürmek için yaratılmış ve hiçbir komutuma cevap vermiyor. Beni en çok korkutan da bu.

Dairenin etrafına iyice baktım. Duvarlardan dökülen boya parçaları, kirli bir halı ve çok fazla

Duvardaki lekeler. Bu hiç sağlıklı olamaz. Özellikle de bir çocuk için.

"Şükürler olsun sonunda buradasın." Yaşlı bir kadın koltuktan kalkıp televizyonu kapattı. "Hiç sanmıştım."

"Ona göz kulak olduğunuz için teşekkürler Bayan Schwartz," diyor Ivy, elleri ceplerine dalıp biraz bozuk para ve birkaç banknot çıkarıyor. "Üzgünüm, bu gece elimdeki hepsi bu. Yemin ederim, yarın ödeyeceğim."

Bekle bir dakika...

Max öne çıkar ve cebinden bir tomar para çıkararak Bayan Schwartz'ın eline sıkıştırır. "Borcun ödendiğini düşün."

Ivy ona bakar. "Yapmak zorunda değilsin-"

"İstiyorum," diye yanıtlıyor Max

gülümseyerek.

O kızarır, ve benim çiviler kazmak içine ve lanet olsun duvarlar . onun dairesini.

"Teşekkürler evlat," Bayan Schwartz terlikleriyle paytak paytak yürüyor ve bize tek bir bakış bile atmadan yanımızdan geçip gidiyor. "Şu lanet kediye de besler misin? Sürekli başımın etini yiyor ve alerjim var."

Kedi mi?

Pencere pervazına bakıyorum, sarı gözlü siyah bir kedi bana odaklanmış, pençelerini bileyerek saldırıya hazırlanıyor. Ve neredeyse arkamı dönüp vals yaparak uzaklaşıyorum.

"Hey, Bagel," diyor Max iblis yavrusunun başını okşarken.

"Bir dakika... tanışıyor musunuz?" Max bana bakarken gözlerim kısılıyor ve sonunda anlıyorum. "Buraya daha önce de gelmiştin."

Elini başının arkasına atıyor ve aptalca sırtıyor. "Ben sadece ona göz kulak oluyordum."

"O lanet olası amcığa göz kulak oluyorum, evet," diye homurdanarak kollarımı yukarı çektim.

Heath gülüyor, ben de dönüp ona ters ters bakıyorum. "Biliyor muydun?" "Oh, o sadece bilmiyordu." Max gözlerini deviriyor.

Parmaklarım avuç içime öyle derin giriyor ki kanamaya başlıyor. "İkiniz de onun burada yaşadığını biliyordunuz ve bunu benden sakladınız."

"Bana yapmamı söylediğin şeyi yaptım," diyor Max. "Bana yalan söyleyebileceğini hiç söylemedim."

"Yalan söylemedim. Sadece... gerçeği atladım." Max garip bir şekilde kıkırdadı. "Beni suçlayabilir misin?"

Gözlerinde çılgınca bir sevgiyle ona bakıyor ve nedense bu benim öfkeyle dolup taşmama neden oluyor.

Ama o çocuk... o çocuk kanepeden bana bakıyor, sanki kalmazsam hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacakmış gibi. Ve ben de kafamı çeviremiyorum çünkü onun minik ellerinde benim kırmızı çiçeğim var.

"Cora, buraya gel. Her şey yolunda," diyor Ivy ve küçük kız kollarına koşarak ona sıkıca sarılıyor.

Cora.

Yutkunmaya çalışıyorum ama bir şey oluyor.

"Bekle, Cora?" Heath, Max'e bakarak mırıldandı. "Komşusunun adının Cora olduğunu söylemiştin."

Max'in yüzü başlar. "Um ..." "Yalan söyledin." Heath bir yumruk oluşturdu.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor Max.

"Beni korkutuyorlar," diye fısıldıyor küçük kız, bana hayatımda gördüğüm en sert bakışı atan Ivy'nin yanına sokularak. Onlar bile yayıyorlar

Annemin gözlerinden daha şiddetli, ki bu etkileyici bir başarı. "Sana zarar vermezler," diyor Ivy. "Değil mi çocuklar?"

Max gülümseyerek çocuğa yaklaşıyor ve başını okşuyor. "Tabii ki hayır."

Ivy Heath'e bakar, o da başını sallar. "Ben bir çocuğa zarar veremem. Asla."

Gözleri sonunda bana dikiliyor, gözlerindeki bakış olabildiğince ölümcül. Belki benimkinden bile daha öldürücü ve kafamdaki öfkeli sesleri susturuyor.

"Silas. Bana söz ver."

Yani... sebebi *bu*.

Bu yüzden bu kadar çok savaştı, bana defalarca karşı geldi, vicdanı olmadan benden çaldı ve kötü arzularımı beslemek için bedeninden vazgeçti.

Bu kız.

İkisine de bakarken yere yapışmış gibi hissediyorum ve alışkın olmadığım bir dikkat duygusu beni ele geçiriyor. Sanki bedenim içten dışa doğru paramparça oluyor. Elim içgüdüsel olarak kalbimi kavramak için kalkıyor, sanki derinlerde bir yerde onunla ilgili bir şeyin geri dönülmez bir şekilde değiştiğini biliyor.

Ama bu hiç mantıklı değil. Kalbim benden ve etrafımdaki her şeyi parçalara ayırıp kan kaybından ölmelerini izlemek için duyduğum dengesiz arzularımdan başka kimse için atmıyor. Kanın damarlarımda dolaşması için atıyor ki kaslarım gerçekte olduğum canavar gibi yürüyen her şeyi ve her şeyi öldürmeye devam edebilsin.

Ama bu kalp, sanki onun derisini aynı bıçak tarafından bıçaklanmış gibi şiddetli bir şekilde atıyor.

Sikeyim.

Neler oluyor?

"Onun incinmesine izin vermeyeceğine söz ver," diye yineliyor Ivy. Dudaklarım kurudu. "Yemin ederim."

Kısa bir rahatlama nefesi veriyor. "Bu çok gergindi." Max gülüyor.

Ama hala tam olarak burada değilim. Sanki zihnim başka bir yere gitmiş gibi.

Heath bana delirmişim gibi bakarken boğazını temizliyor. "Silas?"

Burnumdan aşağı ılık bir şey yuvarlanıyor ve parmaklarımı kaydırduğımda kanı net bir şekilde görebiliyorum, ama bu beni hiç etkilemiyor.

Birden bir el koluma dolanıyor ve beni oturma odasından alıp banyoya sürüklüyor. Kapı kapandı ve tuvalete doğru itildim.

"Otur."

Ivy kollarını kavuşturmuş kapıyı kapatıyor.

Ne oluyor lan?

Bir süre bana bakıyor, sonra yüksek sesle iç geçiriyor, arkasını dönüyor ve yamuk lavabosunun üzerindeki küçük ecza dolabını karıştırıyor. Gözlerim küçük vücudunun kıvrımlarını, sarı elbisesinin içinden çıkan ince belini ve kemiklerini, altına giydiği yüksek topuklu ayakkabılarını takip ediyor. Dizleri o vücudu taşıyacak kadar kalın değil.

Yeterince yiyor mu?

Peki çocuğu varken nasıl okula gidiyor?

Arkasını dönüp bana doğru bakarken yutkunuyorum, çekici koyu renk gözleri beni hazırlıksız yakalıyor. Elinde bana yaklaşıırken açtığı küçük bir kutu var. Ama önümde diz çöktüğü anda, sadece şiddet için attığını düşündüğüm kalbim aniden senkronize olmadan atmaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Birkaç pamuk çıkarıp üzerlerine biraz alkol döküyor. "Kanaman var."

Yüzüme doğru tutuyor ve ben irkiliyorum, bu da onun duraksamasına neden oluyor.

Böyle gerekiyordu. Bu değildi-

"Biraz acıtacak," diyerek düşünce trenimi yarıda kesti.

Ben farkına bile varmadan pamuğu tenime değdiriyor ama acı beni hiç korkutmuyor. Tadına baktığım kendi kanım olsa bile kan beni adrenalin gibi harekete geçiriyor. Bana yaşadığımı hissettiren tek şeyin acı olduğunu bilmiyor. Sanki bir şey hissedebiliyormuşum gibi.

Çünkü öfke ve öldürme ihtiyacından başka bir şey hissetmedim.

Hiçbir şey.

Tıpkı onun dediği gibi, ben bir psikopatım. Duygularım yok.

Hiçbir şey.

Yine de...

Eli yüzümdeki kanlı yarayı silmek için kalkıyor ama ben bileğini yarı yolda kavrayıp onu durmaya zorluyorum.

Kes şunu. Her neyse, dur.

Ama onun gözleri benimkileri bulduğu anda, söylemek istediğimi sandığım kelimeleri bile söyleyemiyorum.

Bana ne oluyor böyle?

"Temizlemem gerek, yoksa enfeksiyon kapabilir," diyor başını eğerek.
"Silas. Lütfen."

Lütfen.

Şu lanet kelime.

Bunu daha önce pek çok kez söylemişti ama kulağa hiç bu kadar... tatmin edici gelmemişt i.

Bir nefes verip onu serbest bırakıyorum.

Kendini toparlıyor ve tekrar yaramla ilgilenmeye başlıyor, ama tüm bu olanlarla ilgili bir şey beni çok rahatsız ediyor.

"Partiden kaçmamış bu yarayı almayacaktım."

Duraklıyor, burnu kısa bir süre seğıriyor. "Beni iş üstünde yakalamak için odaya dalmasaydın kaçmazdım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çalmaya çalıştığın bu kadar belli olmasaydı seni yakalayamazdım."

"Hayatta kalmak için param olsaydı çalmak zorunda kalmazdım. Eğlence için biriktirdiğ in para."

"Ben biriktirmem," diye .

"Lüks malikanenizde ayda üç telefona ve on beş partiye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor.

Burun deliklerim alevleniyor ve ben cevap vermeyince, sanki daha fazla kanamamı sağlamaya çalışıyormuş gibi yaramı daha da sert bir şekilde silmeye devam ediyor.

"Zengin olmayı ben seçmedim," diyorum.

Geri dönüşün bu mu? Tanrı aşkına, Silas.

Bana lanetleyici bir bakış fırlattı. "Fakir olmayı seçtiğimi mi düşünüyorsun?"

Güzel. O kazandı.

Gözlerim onun yüzünde, kemikli, dal gibi vücuduyla tam bir tezat oluşturan yumuşak yanaklarında ve dudaklarında geziniyor. Çok fena dayak yemiş ama onun yerine burada benimle ilgileniyor.

Neye ben? Max Fletcher'a mı?

Birden iç çekti. "Ben sadece... bana yardım ettiğin için sana teşekkür etmek istedim." Kaşlarım çatıldı.

Şimdi de öldürdüğüm için bana teşekkür mü ediyor?

"Beni kurtardın."

"Pekâlâ. Bu kadar yeter." Küçük pamuk topunu elinden kaptığım gibi arkasındaki çöp kutusuna . "Ben iyiyim."

Ama o kalkık kaşlar hâlâ beni mola gereken bir çocukmuşum gibi yargılıyor.

"Gerçekten kimsenin sana yardım etmesine izin , değil mi?" "Kimse bana yardım edemez," diye karşılık verdim.

Dudakları yavaşça ayrılıyor ama dilinden tek bir kelime bile dökülmüyor ve şimdi çok fazla şey söylemiş olabileceğimi fark ediyorum.

Ama ne kadar denersem deneyeyim, o lanet olası kıvrık dudaklardan başka bir yere bakamıyorum, o kadar tatlı ki onları yalayıp benim olarak işaretlemek istiyorum.

Bu hırsız bana ne yaptı?

"İnsanların biri için ne kadar çok şey yapmaya istekli olduğunu görseniz şaşırırsınız," diyor ayağa kalkıp kullandığı eşyaları toplarken. "Birazcık minnettarlık gösterseniz yeter."

Siktir et.

Boğazını kavriyorum, yüzünü doğru çekip dudaklarımı dudaklarına yapıştırırken parmaklarım derisini kazıyor.

BÖLÜM 38

Ivy

Dudakları dudaklarımla temas ettiği anda aklım bir anda pelteye dönüşüyor. Dudaklarımın tadından daha tatlı bir şeye sahip olmamış gibi beni sahiplenirken ağzı direncimi kırıyor. Yıkıcı ve sahiplenici bir öpücük ve ben elimde tuttuğum her şeyi çoktan bıraktım.

Nefes alamıyorum.

Parmakları boynuma dolanmış bir ilmik gibi sıkıyor.

Nefes alamıyorum.

Çok geç olana kadar fark etmiyorum. Gözlerim

neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyordu.

Tak tak. Tak.

Birden geri çekildi ve bana baktı. Parmaklarını damarlarımdan çözüyor ve ciğerlerim oksijeni emiyor.

Sikeyim.

Kapı bir kez daha çalınır. "Silas? Ivy?

Orada iyi misin?" *Max*.

Silas ve ben birbirimize bakıyoruz. Sıcak dudaklarını hâlâ hissedebiliyorum, dilim onun tadında geziniyor.

Başka bir vuruş.

"Biz iyiyiz," diye cevap veriyorum, gözlerim hâlâ onunkilere sabitlenmiş.

"Gitmeliyiz. Burada açık hedef durumundayız," diye ekliyor Heath.

Silas sonunda gözlerini kaçırdıca yutkunuyorum ve kutuyu az önce olanlarla birlikte dolaba geri koyup kapıyı açıyorum.

"Sadece yarasını temizlemek zorunda kaldım. Hepsi bu kadar. Bitti."

"Ama... hala kanaması ," diyerek Max, dışarı çıkan Silas'ı işaret eder.

"Ben iyiyim," diyor Silas.

"Siz ikiniz bunu söyleyip duruyorsunuz ama bunun düşündüğünüz anlama geldiğini sanmıyorum."

Silas, "Max," diye homurdanarak onu .

Güvende olduğundan emin olmak için hemen Cora'yı arıyorum. Mutfakta bir taburenin üzerinde duruyor ve üç bardak alıyor. "Cora? Ne yapıyorsun?"

Ona yardım etmek için acele ediyorum.

"Onlara içecek bir şeyler vermek istedim. Bayan Schwartz benden hep ister." Bardaklara su dolduruyor.

"Yapmak zorunda değiliz-"

"Çok susadım," diyor Max, kızın küçük elinden yarısı dolu bardaklardan birini kapıyor ve Cora'nın kıkırdamasına neden olacak şekilde bir dikişte içiyor.

Onu şimdiden bu kadar kolay kazanmasına gözlerimi deviriyorum.

"Cehennem dedin," diyor, da kıkırdayarak. "Bu kötü bir kelime."

"Oops." Max eliyle ağzını kapatır. "Bunu ben mi söyledim?" Max onu dürttüğünde yine kıkırdıyor. "Eminim hayatında hiç kötü bir söz söylememişsinizdir."

"Kaka!" diye çıktığı kadar bağılıyor. Silas,

"Sikeyim beni," diye inliyor.

"Sen de kötü bir kelime söyledin!" Cora onu işaret eder.

Mrrrp.

Silas'ın gözleri, Bagel'in kuyruğunu baldırının etrafında kıvırdığı bacaklarının arasına dalıyor.

Silas'ın gözleri büyür ve Bagel'ı uzaklaştırmak için iki adım atar ama Bagel ona yapışmaya devam eder. "Hayır. Hayır. Uzaklaş. Biri bir şey yapsın."

Max ona gülüyor.

"gülüyorsun lan sen?" Silas homurdanıyor. "Sana," diye

karşılık verir.

Silas'ın gözleri kısılır. "Seni öldüreceğim."

"Hadi ama, siz ikiniz yıllardır bana gülüyorsunuz çünkü ben bir aptalım. Takım için bir tane alabilirsin." Max göz kırpmıyor.

"Silas..." Daha önce hiç görmediğim tuhaf hareketler yaparak kediye uzak tutarken ona bakarak mırıldanıyorum. "Kedilerden korkar mısın?"

"Ne?" Durdu ve kötücül gözlerle bana baktı. "Ben mi? Korkuyor musun?" Homurdanıyor ve onu kaldırmadan önce Bagel'ı dürtüklüyor. "Korkmuş gibi mi görünüyorum?"

Havalı bisküvi yapmasına rağmen Bagel' kendisinden çok uzakta tutuyor.

"*Miyav.*" Silas, miyavlaması dünyayı kasıp kavurmaya niyetli kötü niyetli bir tanrıyı çağırmış gibi Bagel'a ters ters bakıyor.

"Daha önce hiç bir kediye dokundun mu?" Heath Silas'a sorar, ona da güler.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" Silas soruyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "O mu? Gerçekten mi?"

Heath, "Onu seversin," diye cevap verir.

"Yok artık." Kedinin sevimliliği bulaşıcı olabilirmiş gibi Bagel'i daha da uzakta tutuyor.

"Ona zarar vermesen iyi olur," diye uyarıyorum onu. Silas daha da az eğlenmiş görünüyor.

"Hadi gidelim. O şerefsizlerden daha fazlası dışarıda ve ben oturup onlar gelene kadar beklemeye niyetli değilim." Silas Bagel'ı yere bıraktı ama onun yerine beni yakaladı.

"Bekle, hayır. Nereye gitmek istiyorsun ki?"

Bu ani beni koruma ihtiyacı çıktı?

"Kurukafa ve Yılan Cemiyeti," diye .

"Ne?" İkinci kez sarsılarak kurtuldum. "Asla olmaz."

"Benimle geliyorsun," diyor. "Seni burada koruyamam." "Cora'yı terk etmiyorum," diye cevap veriyorum.

Gözleri kısılıyor ve burun delikleri açılıyor ama ben duruşumu değiştirmiyorum. Bizim için geldiklerini biliyorum. Sokakta bana saldırmaya karar verdiklerinde bunu açıkça belirttiler.

Ama Cora'yı terk etmektense ölmeyi tercih ederim.

"Peki," diyor dudaklarını yalayarak. "Onu da getir."

Çenem düştü. "Ne?"

"Beni duydun." Cora'nın kolunu tutuyor. "Hadi gidelim."

Cora ondan uzaklaşıyor ve bana doğru koşuyor. "Hayır, gitmek istemiyorum. Bagel ne olacak?"

"Dur bir dakika," diye araya girer Heath. "Kurukafa ve Yılan Cemiyeti bir çocuğa göre bir yer değil."

"O haklı," diyor Max.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Silas alay eder. "Devam et, bekliyorum." Saati kontrol eder. "Sen bunu düşünürken, onun peşinde olan her kimse geri aramıyor bile."

İğneleme güçlü.

"Ama ya baban kampüste bir çocuk olduğunu öğrenirse?"

"Onunla ben ilgilenirim." Gözlerini bana dikti. "Burada kalamazsın. Buna izin vermeyeceğim."

Vay canına.

Onu hiç bu kadar kararlı görmemiştim.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak uzaklaştırıyorum. "Tamam." Bagel'i kucağıma alıp Silas'ın ellerine bırakıyorum. "Ama Bagel da geliyor."

Silas daha önce hiç bu kadar haince bir şey görmemiş gibi ona bakarken Max avucunun içinde gülüyor.

"Bununla ne yapacağım ben?" Silas homurdanıyor.

Veteriner ziyaretleri için kullandığım kedi kutusunu alıp ona uzattım. "Al."

Cora'nın eline uzandım. "Hadi gidelim."

HEATH

IVY, Cora'yı arabamda tek bırakmak istemiyor, bu yüzden Max ve Silas bisikletleriyle önden giderken ben de arkalarından arabayı sürüyorum.

Yüzümü maskeyle kapatmış olmama ve Max ile Silas'ın kaskları olmasına rağmen kimsenin bizi görmemesini umuyorum. Olaya karışmamak için hemen plaka değiştirmemiz gerek.

Ama önce Ivy ve Cora'nın güvenliğini sağlamalıyız.

Spine Ridge Üniversitesi'ne kadar olan yavaş yolculuk sinir bozucuydu. Cora'yı sanki onun için bıçak alacakmış gibi tutarken dikiz aynasından bana bakmaya devam ediyor ve yapacağından şüphem yok. Ama ona doğru fırlatan ben olmayacağım.

Beni tamamen yanlış anladı ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Silas'tan korkması gerektiği gibi benden de korkması gerektiğine inandırdım onu. Tek ilgilendiğim şey onu tüm sinsî ihtiyaçlarım için kullanmak ve sırf yapabildiğim için parçalanmasını izlemektir, çünkü Max yerine ona istediğini veren kişi olmak iyi hissettiriyordu. Ama onunla oynadıkça, çizgiler daha da bulanıklaşmaya başladı. Ve şimdi artık ne istediğimi bile bilmiyorum.

Dağa tırmanırken iç çekiyorum ve kafamı dağıtmak için pencereden dışarı bakıyorum.

Ama ağaçların arasında bile onun anısının gölgesi dans ediyor, karşı konulmaz bir şekilde zihnimi tatlı bir ıstırapla zehirliyor. Hâlâ bedenini kendime yakın hissedebiliyorum, hâlâ o lezzetli tenin tadını alabiliyorum... hâlâ dudaklarını üzerimde hissedebiliyorum.

Ağzıma dokunuyorum ve bir an için gerçekten aklımı yitirip yitirmediyimi merak ediyorum.

Geri dönüşü yok. Her

şeyi mahvettim.

Neden sadece onu paylaşmakla ?

"Seninle geliyor olmamın sana güvendiğim anlamına gelbilmeni istiyorum," diyor Ivy aniden ve düşünce zincirimi kırıyor.

"Yapman gerektiğini hiç söylemedim," diye cevap verdim. "Ama bildiğim bir şey var; Silas haklıydı. Kurukafa ve Yılan Cemiyeti şu anda bulunabileceğin en güvenli yer."

Homurdanıyor. "Bundan şüpheliyim."

"Etrafın katillerle çevrili." Aynanın içinden onunla göz teması kuruyorum. "Seni ve Cora'yı korumaya yemin etmiş katiller."

Cora'nın el iç içe aracılığıyla Ivy's, onu küçük vücut Titreyerek. "Katiller mi?"

"Şaka yapıyor," diyor Ivy, gözleriyle bana ok atarak. "Değil mi?" "Evet.

Kesinlikle." İyi bir önlem için bir gülümseme ekliyorum.

Çocuklarla takılmaya alışık değilim ve onların yanında nasıl davranacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ama bunu .

Burada hepimizi parmağında oynatan tek kıza kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Tekrar eve geldiğimizde, mutlu bir şekilde motoru kapatıyorum ama gözlerim hala yolcu koltuğunda duran küçük hap şişesini buluyor. İç çekerek şişeyi alıyorum ve bir hap içiyorum, hiç su içmeden yutuyorum.

"O da ne?" Cora soruyor ve neredeyse boğuluyorum. "Hiçbir şey," diye yanıtlıyorum.

"Haplar," diye yanıtlıyor Ivy.

"Ne için?" diye sorar küçük kız.

Ivy, "İnsanlar hasta olduklarında hap alırlar," diyor.

Hasta.

Belki de öyleyimdir.

"Ama söylemek istemiyorsa, söylemek zorunda değil," diye ekliyor, aynadan bana .

Başımı sallıyorum, meraklı olmadığına seviniyorum. "Teşekkürler."

Dışarı çıktım, kapıyı kapattım ve onun yerine kapıyı açtım. "İdare edebilirim."

"Senin yapabiliyor olman benim yapamayacağım anlamına gelmez," diye cevap veriyorum sırtarak.

Gözlerini deviriyor ama yine de üst dudağında kısa da olsa minik bir gülümseme beliriyor.

"Cora, gidelim," diyor Ivy ve Cora'nın elinden tutup dışarı çıkmasına yardım ediyor.

Kapıyı arkalarından kapatıyorum ve kapıya doğru onları takip ediyorum. Silas ve Max çoktan evin önüne gelmişlerdi ve Silas geldiğinde hâlâ kırık kaskını takıyordu.

"Neden o şeyi ?" Ben soruyorum.

"Ve araba kullanırken başından vurulmak mı?" Silas cevap verir. "Hayır, teşekkürler."

"Bekle, biri bizi takip mi etti?" Max soruyor, gözlerindeki panik açıkça görülebiliyor.

"Hayır, kontrol ettim," diye cevap veriyorum ama hâlâ bana bakmıyor ve bu çok acıtıyor.

Yumruğum taşıyor ve devam ediyorum. "Her neyse."

"Ne-" diye mırıldanıyor Max ama onu duymazdan geliyorum.

Ivy ve Cora zaten ileride ve ben şu anda daha çok onlarla ilgileniyorum. Ivy biri ya da büyük bir şey tarafından hedef alınıyor ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum. Onlardan da para çaldığı için mi? Yoksa işin içinde başka bir şey mi var?

Cora'nın gözleri neredeyse kamaşmaya başlıyor. "Burada mı yaşayacağız?"

Ivy onu tutup daha yakına çekiyor. "Çok heyecanlanma. Sadece kısa bir süre için."

"Ah..." Cora somurtuyor.

"İhtiyacın olduğu sürece," diyorum ve bir gülümseme ekliyorum

Birdenbire bana doğru koşup bacaklarıma sarılıyor ve ben ona bakmaktan başka ne yapacağımı bilemiyorum. "Teşekkür ederim!"

Ivy'ye ve Cora'ya bakıyorum, daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık tüm bedenimi kaplıyor.

Ne... oluyor?

"Hey, neden bütün teşekkürleri o alıyor?" Silas içeri girerken şöyle diyor. "Bu benim fikrimdi."

Cora beni çabucak bırakıyor.

Ivy kollarını kavuşturur. "O haklı. Bizim yaşadığımız yere kıyasla burası bir kale."

Belki de haklıdır. Ne de olsa zenginiz ve bırakın bir çocuğa bakmak zorunda kalmayı, hiçbir yoksulluk yaşamadık. Bu ona zarar vermiş olmalı.

"Odamıza çıkabilir miyiz?" Cora sorar.

"Elbette yapabilirsin," diyor Max o da içeri girerken. "Sana nerede olduğunu göstereyim."

Lanet olsun. Bunu gerçekten düşünmemiştim.

Cora, Max'in elinden tutup onu merdivenlerden yukarı sürüklüyor ve herkesi takip ederken tarif edemeyeceğim bir şekilde hissetmeme neden oluyor.

"İyi, ben de gelirim," diye homurdanan Silas gözlerini deviriyor, sanki kibar olma fikri bile onu rahatsız ediyormuş gibi.

Ya da belki de bir şeyler hissetmeye alışık değildir. Her ne .

Çünkü onun bir çocuğu olduğunu öğrendiğinden beri davranışlarında bir değişiklik olduğunu açıkça fark ettim. Ve sadece o değil.

İçimi çekiyorum ve herkesle birlikte misafir odasına doğru ilerliyorum. Max kapıyı açar açmaz Cora kabarık battaniyeli, dört direkli küçük kraliçe yatağı görünce ciyaklamaya başlıyor. Hemen yatağa koşuyor ve kıkırdarak üzerine atlayıp okşuyor.

"Çok yumuşak!"

Ivy odaya girip etrafına bakınırken kıkırdıyor. "Burası... geniş."

"Sol tarafta kuvvetli bir banyo var," diyor Max, tüm kapıları açarak. "Ve işte dolabın."

"Vay canına," diyor Ivy, misafir odasındaki eşyalara aval aval bakarken dudakları hâlâ kıkırdamıyor. "Bu... neredeyse çok fazla."

"Hayır, değil!" Cora bağılıyor ve hepimizi güldürüyor.

"Bayıldım!" "Mutlu olmana sevindim," diyor Ivy.

"Yatağını test etmeyecek misin?" Max onu ikna eder. "Um ..."

Ivy kızardı.

"Devam , artık senin. İstedğin kadar kalabilirsin."

Ivy saçlarını kulağının arkasına atarak, "Ben sadece... eşyalarımı özlüyorum," diye cevap veriyor.

"Burada gereğinden fazla eşyanız var," diyor Silas. "Evet, ama giysilerim yok," diyor.

"Biz hallederiz," diye cevap veriyorum.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve bu manzara karşısında kalbim daha hızlı çarpıyor. "Gerçekten mi?"

"Yarın," diye Silas.

"Teşekkürler," diyor. "Her şey için."

Gözlerimi indiriyorum. "Biz sadece bize doğal gelen şeyi yaptık." Kollarını kavuşturuyor. "Ne, insanları korumak mı?"

Silas sırtıyor. "Cinayet."

Yüzündeki tüm kan çekiliyor, ben de Silas'ın sırtına bir tokat atıyorum. "Kendi yataklarımıza gitme vaktimiz geldi."

"Ne, bütün bu kan hâlâ tenimi kaplamışken mi?" Silas gömleğini çekiştirerek söylüyor.

"Git elini yüzünü yıka," dedim ona.

"Bana ne yapacağımı söyleme, sürtük," diye karşılık verdi. "Silas!" Ivy Cora'ya bakarak tıslıyor.

"Bir çocuk var."

Silas sadece garip bir bakış fırlatıyor ve ellerini ceplerine sokuyor. Bununla ne yapacağını gerçekten bilmiyor ve onu hiç kadar rahatsız edici bir şekilde tuhaf görmemiştim.

"Tamam, iyi geceler."

"İyi uykular," diyor Max.

Silas, " sanmıyorum," diye cevap vererek vals . "Onun sorunu ne?" Max, Ivy'ye sorar.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. O zaman başladı ..." ve söyleyeceği sözleri kendine saklıyor. "Boş . Önemli bir şey değil."

Geriniyor ve esniyor.

"Sanırım onu kendi işine bırakmamızın zamanı geldi," diyorum.

Max hâlâ bana bakmıyor, "Evet." dediğinde bile. Cora'ya sırıtıyor. "Gece boyunca tek başına uyuyacak mısın?"

"Evet!" Cora haykırıyor. "Ben artık büyük bir kıyım."

Ivy'nin kahkahası odayı dolduruyor ve kalbimin bir kez daha kabarmasına neden oluyor ve daha yakın sallanmamak için fiziksel olarak kendi lanet bedenimi tutmak zorunda kalıyorum.

"Teşekkür , Max. Heath." İkimize de bakışları, söylenmemiş o kadar çok söz varmış gibi hissetmeme neden oluyor ama nereden başlayacağımı "İyi geceler."

Max, Ivy'ye yaklaşır ve elini tutarak sıkıca kavrar. "İyi uykular. Yarın tekrar konuşuruz, tamam mı?"

Kadın başını sallıyor ve eğilip adamın yüzünü tutarak yanağına bir öpücük konduruyor ve bu öpücük adamı pancara çeviriyor. Allah kahretsin.

"Yardım ettiğin için teşekkür ederim," diyor. "Ciddiyim."

"Senin için her şeyi yaparım," diye yanıtlıyor.

Onun için her şeyi

yaparım... Tabii ki.

Parmaklarım avucumun içine gömölüyor ve yanmadan önce arkamı dönüp vals yaparak uzaklaşıyorum.

BÖLÜM 39

Ivy

DÖNÜYORUM ve sabah güneşi arkadaki pencereden içeri süzülürken Cora'nın uyku sarhoşu küçük yüzüne bakıyorum. Kendi küçük yatağında iyi uyumuş. Buna şaşırdım. Normalde bensiz uykuya dalmaktan nefret eder. Ama belki de çevresindeki bu küçük değişiklik ona iyi gelmiştir.

Yani, dün gece banyoda su sıçratmaya bayıldı. Bu yataklardan bahsetmiyorum bile. Tanrım, bizimkilere kıyasla çok güzeller. Eminim kütük gibi uyumasının bir nedeni de budur.

Tatlı kız. Umarım burada olmak onu mahvetmez. O çocukların "erkeklik" adına yaptıkları şeylere tanık olmak için çok genç.

Tam olarak ne?

Beni neden kurtardılar?

Bir saniye düşündüm. Benden istedikleri her şeyi zaten almışlardı ve şimdi sırrım da açığa çıktı. Cora'yı öğrendikleri anda güleceklerini düşünmüştüm ama yüzlerindeki ölümcül ciddiyet beni hazırlıksız yakaladı.

Silas ve Heath bile beni en çok cezalandırmaya çalışan kişiler olmalarına rağmen beni buraya getirme konusunda kararlıydılar.

Bir de Silas'ın banyomda bana verdiği o öpücük var, nefesimi tamamen kesen... ve daha fazlasını arzulamama neden olan.

Yutkunuyorum ve sırt üstü dönüp tavana bakıyorum, kendi duygularımı çözmeye çalışıyorum ama zihnimdeki bulanıklık daha da artıyor.

Birden telefonum çalıyor ve yatağın yanındaki dolaptan alıyorum.

Aşağı gel.

Ne kadar centilmence. Belki de o öpücükten çok şey anlamışımdır.

Ben: Sana da günaydın.

Hayır.

Ben: İyi uyuyamadın mı?

Yapmadım. Hem de hiç.

Vay canına. Kötüler için uyku yok, ha?

Ben: Bu kötü.

Kahvaltı vakti geldi.

Ben: Ve?

Buraya gel. Şimdi.

Ben: Sor.
Güzelce.

Sapık: Gelip seni oradan sürüklememi ister misin? Çünkü çıkaracağım ve meme uçlarını kesinlikle tutacak olarak kullanacağım.

Bu karşısında homurdandım, ancak klitorisim kafamın içinde yanıp sönen düşünceyle .

Ben: Sadece bir gün ve şimdiden bana hizmetçinmişim gibi davranıyorsun.

Psikopat: Eğer bir hizmetçi , kampüsteki herhangi bir kızı çağırırdım ve gelirlerdi. İsteyerek.

Düşündükçe gözlerim seğiriyor.

Deneme bile.

Şimdi de kıskanıyor musun?

Silas'ın küstahlığı karşısında çenem düştü.

Ben: Sen öyle san.

Psycho: Eğer beni kendin için istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı.

Ben: Stfu

Sor. Güzelce.

Parmaklarım neredeyse telefonu kıracaktı.

Ben: Anlaşmamız var diye bana ne yapacağımı ve nereye gideceğimi söyleyemezsin.

Psycho: Bana sadece bedenini vermedin hırsız, o para karşılığında istediğim sürece ruhunu da verdin ve ona çok iyi bakmaya niyetliyim. Şimdi gel bakalım.

İnledim ve gözlerimi devirdim.

Siktiğimin Silas Rivera'sı ruhumla mı ilgileniyor? Bu çok zengin.

Yine de kalkıp Cora'ya doğru yürüyorum. Hâlâ uyuyor ve onu kişi olmak istemiyorum. Telefonumu tekrar elime alıyorum.

Ben: Cora hala uyuyor.

Sapık: Bırak uyusun o zaman.

Ben: Ya açsa?

Mutfak bir saat sonra kapanmıyor, dal. Aşağıya gel. Şimdi. Bir daha söylemeyeceğim.

Tanrım, neden bu kadar kararlı?

Dolabı açıyorum ve ne varsa alıyorum. Beyaz bir tişört ve şaşırtıcı derecede iyi oturan bir çift tayt ve birkaç terlik. Mükemmel.

Alt kata inip etrafa bakıyorum ve burnumun beni kahvaltıya yönlendirmesine izin veriyorum. Kokuyu duyunca ağızım sulanıyor ama yemek odasının arka tarafındaki masanın üzerinde tüm yiyecekleri gördüğüm anda olduğum yerde donup kalıyorum. O kadar çok şey var ki. Tüm masa taze ekmek, meyveler, kurutulmuş etler, süt, pahalı tahıllar, çıtır pastırma ve yumurtalar, zengin kahve, her çeşit peynir üzerinde o muhteşem akçaağaç şurubuyla üst üste dizilmiş lezzetli görünümlü kreplerle kaplı.

Vay anasını.

Silas masanın başında bana bakıyor. "Otur."

Sandalyelerden birini kapıp karşısına oturuyorum.

"İyi uyudun mu?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Bu...

yumuşak bir yatak." "Ben

mutluyum."

Kaşlarımı çattım. "Öyle misin?"

Sandalyeyi sıkıyor. "Neden olmayayım ki?"

"Mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun ki?"

Sırıtarak başını eğiyor. "Çabuk öğreniyorum." Gözleri masanın üzerinde dağılıyor. "Biraz yiyecek al."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Aç değilim."

Gözleri kısıldı. "Ben sormadım. Yakala. Yemek.

Yemek." Şimdi ben de gözlerimi kısıyorum.

Bu onun için bir çeşit oyun mu? Sırf beni kurtardığı için boyun eğdirmeye mi çalışıyor?

"Burada ne yapmaya çalıştığınızı bilmiyorum ama beni kurtardığınız için bana emir verebileceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz."

"Burada yapmaya çalıştığım şey sana yemek yedirmek." Parmaklarını şıklatıyor ve gerçek hizmetkârlar gelip önüme birkaç farklı içecek koyuyor; taze portakal suyu, su ve kahve.

"Herkes nerede?" diye

sordum. "Onlara gitmelerini

söyledim."

Yutkunuyorum.

"Sana ve ... Cora'ya alışmanız için biraz zaman tanımak için," diye ekliyor.

Cora'nın adından önceki duraksama bana onun adını hatırlamakta zorlandığını düşündürüyor. Bu... ya da düşündüğünün aksine yalnız olmamam onu gerçekten etkiledi.

"Devam et, yemeği dene. Beğeneceksin."

Neden buna bu kadar takmış?

"Sana , aç değilim."

Guruldayan midem yalanımı hemen ortaya çıkarıyor.

Ve yüzünde yavaş yavaş büyüyen sırıtış tüm bedenimi ateşle yakıyor.

"Bunu duydum."

Utanç içinde, yığından bir avuç krep alıyorum, çok fazla kesiyorum ve ona kibirli bir bakış atabilmek için ağzımın deliğine sokuyorum. Bunun yerine, kreplerin tadı duyulara boğduğu için ısırmanın ortasında duraklattı.

Tanrım, daha önce bundan daha lezzetli bir şey yediğimi sanmıyorum.

Onu yutuyorum ve aynı derecede lezzetli olan taze sıkılmış portakal suyundan bir yudum alıyorum.

"Sana söylemiştim, beğeneceksin," diyor, beğenmiş bir şekilde dirseğiyle masaya yaslanarak.

Burun deliklerim alevleniyor, ama gözlerimden yaşlar süzülmeden bir yudum daha almayı zor hazmediyorum. Çatalımı bırakıp ondan uzaklaşıyorum.

"Ağlıyor musun?" diye sorar.

Onları hızlıca . "Benimle dalga geçme."

"Ben değilim." Kıkırdıyor. "Yine de, bir kızın sikimin büyüklüğü yerine yemeğimin tadı için ağlaması benim için yeni bir şey."

Aman Tanrım.

"Her şeyin bir şaka olduğunu sanıyorsun ama değil. Yemek bulmak için neler yaptığımı bilmiyorsun ve tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı," diye homurdanıyorum.

Hepsini tekrar götürmeye karar vermeden önce yemekten bir ısırık daha alıyorum. Ama yüzündeki ani değişim beni hazırlıksız yakalıyor. Sanki bakışları yumuşamış gibi.

"zorunda değilsiniz. Hiçbir yere gitmiyor." diyor. "Doyana kadar değil."

İstifin yarısını yediğimde, nihayet tüm bunların beni itaat etmeye yönlendirmenin başka bir yolu olabileceği kafama dank ediyor. Beni oyuncağı yapmak. Tek istediği bu, değil mi?

Ve eğer Cora bunun tadına bakarsa... asla ayrılmak istemeyebilir.

Sandalyemi geri çekiyorum. "Benden bu kadar."

Kaşlarını çatıyor. "Şimdiden mi? Daha gerisini denemedin bile."

"Bunu neden yapıyorsun?" Dilimi dişlerimin arasında gezdirerek soruyorum.

Başını öne eğiyor. "Neden avlanıyorsun ve o adamlar senden ne istiyor?"

Gözlerim seğiriyor. Hala cevap vermeyi reddediyorum.

"Peki. Bir soru daha. O kırmızı çiçeğin Cora'nın elinde ne işi vardı?"

Kaşlarımı çattım. "Ne-"

Gözbebeklerim büyüyor ve kendi sözlerimi yarıda kesiyorum.

Yatağın altındaki küçük kutusundaki plastik çiçekten mi bahsediyor?

"Ben... ona verdim. Ucuz görünüyordu. Anlamsız."

"Değildi," diye alay ediyor. "Yine de bana onu rastgele bir kıza verdiğini söyledin." "Senin için neden bu kadar önemli?"

"İkimizin de cevaplamayı reddettiği o kadar çok soru var ki" diyor.

Kahretsin. Beni oraya götürdü.

Birden Heath odaya giriyor ve ben aklımın bir köşesinde yanan sorunun cevabını alamıyorum. Silas'ın yanan bakışlarını görünce yemek odasının ortasında durdu.

"Ahh... bir şeyi mi bölüyorsunuz?" "Mesajı

almadın mı?" Silas homurdanıyor.

"Hayır, sabahları mesajlarımı kontrol etmiyorum." Heath esniyor.
"Kahvaltıdan önce değil."

Silas gözlerini devirir. "Anlaşıldı."

Sanırım yalnız değiliz.

"Ne? Ben açım." Yanımdaki sandalyeye oturdu. "Tanrım, bu verdiğin bir sipariş Silas."

"Misafirlerimizin aç kalmasını istemedim," diye yanıtlıyor Silas.

"Daha sık misafir ağırlamalıyız," diye şaka yapıyor Heath, tabağına pastırma, yumurta ve biraz da meyve koyarken. "Bunların hepsi nefis görünüyor." Tabağına kontrol ettikten sonra gözleri birden benimkileri buluyor. "Bunu yemeyecek misin?"

Yanaklarım kızardı. "Bir ısırık aldım."

Silas, "O kemikli yanaklarını doldurmak için daha fazlasına ihtiyacın var, dal," diyor.

Kemikli yanaklar mı?!

Yüzümü ona dönüyorum ama o umursamıyormuş gibi bakıyor.

"Gülümsemeni kastetmiyorum," diye ekliyor sırtarak.

Tam onu terslemeden önce Max odaya giriyor mutlu bir şekilde "Herkesi güneydin!" diyerek düşünce zincirimi kırıyor.

Önce bana, sonra Silas'a ve kısa bir süre Heath'e baktı, sonra da Heath'ten uzakta, masanın diğer ucuna .

"Nedir bu, gemi seyahatinde büyük bir açık büfe mi?" Max diyor ki. "Bu harika görünüyor!"

"Silas elinden geleni yaptı," diye yanıtlıyor Heath.

Ama Max ona bakmıyor ve beni bulana kadar nereye bakacağını bilmiyormuş gibi çatal bıçak takımını ve tabakları yeniden ayarlamaya devam ediyor. "İyi uyudun mu?"

"Harika, teþekkürler," diye yanıtlıyorum. "Sen mi?"

"Hiç bu kadar iyi uyumamıştım." Geriniyor. "Yine de sokakta bıraktığımız tüm o cesetler için biraz endişeliyim."

"Ben . Annemin adamlarından birini aradım. Bana bir borcu var," diyor Silas.

"Bir mi?" Heath pastırmayı mideye indirirken duraksadı. "Tek bir adamın her şeyi düzelteceğini mi sanıyorsun?"

"Annemin adamlarını tanırım. Bir işi nasıl gizlice halledeceklerini bilirler."

"Annen mi?" Mırıldandım. "Penelope?"

"Peki ya o?" diye soruyor.

"*Cesetleri* temizlemek için adamları mı var?"

"Büyükbabası bir yeraltı mafya avcısı. Zenginlerden para alır ve ihtiyacı olan insanlara geri verir. Suçlu olan her şeyden nefret eden biri," diye açıklıyor Heath. "*İşi* ona miras kaldı." Parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor.

"Vay be." Koltuğumda geriye yaslandım. "Böyle olmana şaşmamalı." Silas sanki onu suçüstü yakalamışım gibi gözlerini bana dikeyor. "Bunu yüksek sesle söyledin," diye fısıldıyor Max kulağıma.

"Biliyorum," diyorum, korkmadan.

"O adamların senin peşinde olmasının bir nedeni vardı," diyor Silas, çenesini iki elinin üzerine koyarken dirseklerini masaya dayıyor. "Neydi peki?"

"Bunu şimdi yapmak zorunda mıyız?" Max

sorar. "Evet," diye yanıtlar Silas. "Şimdi."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bana karşı kullanabilecekleri tüm hayat hikayemi onlara anlatacak değilim.

"Onlara

borçluydum..."

"Ne?"

"Para."

Homurdanıyor. "Ne için para?"

Tatmin olana kadar meraklı olmayı bırakmayacak, değil mi?

"Neden umursuyorsun ki?"

"Önemsiyorum çünkü o vahşi heriflerin senin gibi bir kızın peşine art niyet olmadan düşmesine imkân yok. Ne kadar borç almış olabilirsin? Hangi miktar sokak ortasında bir cinayeti haklı çıkarır?"

"*Borç aldığımı* hiç söylemedim."

"O zaman neden bizden çaldığınız parayla onlara geri ödeme yapma ihtiyacı duydunuz?"

"Bana şantaj yapılıyordu," diye alay ettim. "Aynı senin bana şantaj yaptığın gibi."

"Buradaki tek fark, size koruma teklif ediyor olmam" diyor.

"Beni bu yaldızlı hapishaneye kapatarak mı?"

Sanki bu evin bir hapishane olduğu fikrinden nefret ediyormuş gibi gözleri küçümsemeyle parlıyor ama ikimiz de bunun lanet olası bir gerçek olduğunu biliyoruz.

"Bedelini ödemek istemediğim bir korumaya ihtiyacım yok." Sandalyemi geri çekiyorum ve yürüyüp .

"Bekle, ama daha yemeğini bile bitirmedin!" Max bağılıyor ama onu duymazdan geliyorum.

Orada öylece oturup biraz yiyecek karşılığında sorgulanmayacağım. Ben bundan daha iyiyim. Max en iyisi olsa bile, yine de onların tarafında. Beni diğerlerinden koruması için bile ona güvenebilir miyim? Hayır, burayı Silas ve Heath yönetiyor. Burası onların alanı ve ben sadece bir yolcuym. Hoş karşılanan bir misafir... ta ki öyle olmayana kadar. Ve Cora'yı kurdun inine getirdim.

Sikeyim.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ama odaya vardığımda hala mışıl mışıl uyuyor, burun deliklerinden birinden küçük bir sümük baloncuğu çıkıyor ve bu beni gülümsetiyor.

Tatlı kız neler olduğunu bile bilmiyor. Sadece güvenli bir yuva istiyor.

İçimi çekiyorum ve yanımıza alabileceğimiz bir şey var mı diye bakmak için dolabı açıyorum ama sadece iki takım kıyafet var, birini şu anda giyiyorum. Dönecek bir evimizin olmaması bir yana, bunların hiçbirisi bizi sıcak tutmaya yetmeyecek.

En azından öngörülebilir bir gelecek için. Beni kaçırmaya çalışan o şerefsizler muhtemelen yüzümü gösterirsem tekrar saldırmak için kapımın önünde bekliyorlardır.

Güvenli değil.

Aniden omzuma dokunan bir el beni sarsıyor ve omzumun üzerinden bakıyorum.

"Evine geri dönemezsin," diyor Heath. Sanki zihnimin içine bakabiliyor.

"Ne yaptığım seni neden ilgilendiriyor?"

"Silas seni korumak istiyor. Pisliğin teki olduğunu biliyorum ama kimsenin sana zarar vermesine izin vermez. Güven bana."

"Sana neden güveneyim?" Tutuşundan kurtuluyorum. "Birbirimizi son gördüğümüzde beni vurmaya çalıştın."

Yüzü kararıyor. "Kurusıkıydılar" dedi. "Silah boş muydu?" Alay ettim.

"Seni asla vurmayacaktım. Vuramazdım. Asla."

. "Evet, beni zaten tehdit ettikten sonra bu çok zengin."

Gitmeye çalıştığımda, düz bir elini kapıya koyarak beni durdurdu. "Onun için ne kadar ileri gidebileceğini bilmem gerekiyordu." Çenemi tuttu. " için ne kadar... düşmüştün."

Bu mı yani? Kıskançlık mı?

Bu yüzden mi ateş etmeye çalıştı?

"Bizler katiliz. Buradaki hiç kimse seni ve Cora'yı daha iyi koruyamaz."

"polis," diye cevap verdim.

"Şimdiye kadar muhtemelen bulmuş oldukları tüm o cesetlerle ilişkini keşfettikten sonra seni hapse atmayacaklarını mı sanıyorsun? Olay yerinin her yerinde parmak izlerin vardı."

Yutkunuyorum. Adam haklı. Masum olmama rağmen beni ellerine geçirirlerse hemen hapse atarlar. Bana kim kefil olacak? Ben sadece aşağılık bir hırsızım ve o şerefsizleri beni yakalamaları için gönderen adam kesinlikle onların lehine tanıklık edecektir.

Kahretsin.

"Burada her yerden daha güvendesin," diye ekliyor Heath. "Hayatım üzerine yemin ederim."

"Neden? Kendime ait hiçbir şeyim yokken ve güvenebileceğim kimse yokken neden burada güvende olayım?" diye sordum. "Hiçbir eşyam yok, kıyafetlerim bile yok. Sahip olduğum tek şey bu oda, Cora ve ."

Başımı geriye doğru eğiyorum, böylece gözlerinin içine bakabiliyorum ve beni korumak istediği konusunda gerçekten dürüst olup anlayabiliyorum.

"Çünkü.."

Gözleri dudaklarıma odaklanırken başparmağı dudaklarımın geziniyor, sanki yüzümün şeklini inceliyor.

"I ..."

Birden Cora yatağında dönüyor ve ikimiz de nefeslerimizi tutarak ona bakıyoruz. Neyse ki hemen tekrar uykuya dalıyor. Onun için zor bir gece olmuş olmalı.

Bagel yatağımdan atlıyor ve onun yerine bacaklarımın etrafında kıvrılıp miyavlıyor.

"Kedi maması bile getirmedi..." Bageli kucaklamak için kaldırdım.
"Özür dilerim, Bagel."

"Ne var biliyor musun? Hadi gel." Heath kolumu tuttu.

"Bekle, Cora ne olacak?"

"Max ona bakacak ve uyandığında besleyecek. Merak etmeyin."

Merdivenlerden aşağı sürüklenmeden önce Bagel'ı bırakmayı zar zor başarıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

Yüzündeki sırtış belayı haber veriyor. "Alışveriş."

BÖLÜM 40

Heath

İLK DURAĞIMIZ mama, oyuncak ve Bagel için bir kum kabı almak üzere evcil hayvan dükkânı oldu. Bir poşet dolusu alışverişle marketten çıktığımız an Ivy'nin zihni biraz rahatlıyor ve omuzlarındaki yükün yavaş yavaş azaldığını gözle görülür bir şekilde görebiliyorum.

Arabaya atladığımızda "Her şey bitti mi?" diye soruyor. "Henüz değil," diye cevap veriyorum ve arabayı sürüyorum.

"Başka ne ?"

"Bir araba satıcısına uğramam lazım," diye cevap veriyorum, sokaklarda hızla ilerlerken. Arabanın kapısını tutuyor. "O kadar hızlı değil."

"Üzgünüm, elimde değil. En iyisinden öğrendim." Göz kırıyorum. "Kim?" diye soruyor.

"Babam," diye cevap veriyorum, ama onu görmeye kesinlikle hevesli değilim.

Sonunda onun araba galerisine vardığımızda iniyorum ve daha önce olduğu gibi Ivy'nin kapısını açıyorum.

"Her zaman bu kadar centilmen miydin, yoksa davranışların için özür dileme şeklin bu mu?" diyor.

Kapıyı kapatıyorum ve . "Lütfen. Ben mi? Özür mü diliyorsun?"
Gülüyorum. "Hayal kurma."

Gözlerini deviriyor. "Tahmin etmiştim."

"Yine de af dilemeye karşı değilim," diye ekliyorum dükkana giderken.

Kulaklarına inanamıyormuş gibi aniden durdu. Ama her kelimesinde ciddiye dim.

"Geliyor musun?"

Boğazını temizliyor ama bana bir şey sormuyor. Onun yerine, pahalı deri ve dokunulmaz metal kokan dükkânın içinde beni takip ediyor. Gerçekten, eğer biri bu arabalara dokunursa, ölür. En azından babam onları iş üstünde yakalarsa.

"Heath, seni burada görmek sürpriz oldu."

Babam şık takım elbisesiyle masasının arkasından çıkıyor. Burada çalışmak zorunda değil çünkü kendisine ait bir sürü şirket var ama yine de en sevdiği iş olan doğrudan arabalarla çalışmayı tercih ediyor.

"Bu zevki neye borçluyum?" Babam soruyor.

"Kendine sakla. Sadece eski plakamı geri istiyorum. Hâlâ sende mi?"

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Fark eder mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor, kirli sarı saçlarını rahatça yana savururken masaya yaslanıyor. "Eğer aptalca şeyler yapacaksan, bunu bilmek isterim."

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Çok geç" diye cevap verdim.

Yüzü düştü. "Bana ne yaptığını söyle."

"Bok yemeyi tercih ederim," diye cevap veriyorum.

"Heath..." Alnını ovuşturarak inliyor. ", buraya gelip beni her şeye sürükleyemezsin."

"Bana ders verecek son kişi sensin baba," diye . "Sen ve arkadaşların okuldayken pek de iyi çocuklar değildiniz."

Delikli alnı yükseliyor. "O farklıydı." "Gençtin," diye karşılık veriyorum. "Şimdi değilsin."

"Vay be." Elini yumruk yapıp kendi kalbine vuruyor. "Tam göğsüne."

Ivy arkamdan homurdanıyor ama kahkahasını gizlemek için hemen elini kullanıyor. "Kim bu güzel genç bayan?"

"Bilmeniz gereken kimse yok," diye cevap veriyorum.

"Burada benim araba galerimde eski plakayı geri almaya çalışıyorsun. Bence pazarlık yapacak durumda değilsin," diyerek bana aynada nasıl göründüğümü fazlasıyla hatırlatan kötü bir sırıtışla alay ediyor.

Lanet olsun.

"Peki, kim bu güzel bayan?" diye soruyor babam, Ivy'ye bakarak. Ivy bir adım öne çıktı. "Merhaba. Benim adım Ivy."

Onun elini sıkar. "Caleb Preston. Tanıştığımıza memnun oldum. Sen onun kız arkadaşı mısın?"

Neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyordum. "Tanrım, baba, hayır!" Ivy mahcup görünüyor, ben de konuyu değiştirmek için eski plakamı eline tutuşturuyorum. "Artık onunla tanıştın, lütfen eskisini geri alabilir miyim?"

"Peki, madem bu sefer kibarca sordun." Göz kırpmıyor, beni utandırıyor.

Lanet olsun.

Dükkânın arka tarafına, malzemelerin yere gidiyor. "Demek baban bu, ha?" diye mırıldanıyor.

"Evet."

"Siz ikiniz kesinlikle birbirinize benziyorsunuz."

Kollarımı kavuşturarak, "Sikeyim hayır," diye homurdandım.

Adam geri döndüğünde kıkırdıyor. "Bu kadar komik olan ne?" Babam soruyor.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyorum.

Ivy, "Genlerini ona bu kadar çok enjekte etmen beni çok etkiledi," diye düşünüyor.

"Biliyorum, en iyi işimle gurur duyuyorum," diyor omzumu sıvazlayarak. "Keşke başını bu kadar belaya sokmasaydı."

Elini itiyorum ve plakayı parmaklarının arasından kapıyorum. "Benden daha az nefret etsen ölür müsün?" diye soruyor.

"Evet, olur" diye karşılık veriyorum ve hemen arkamı dönüp el sallıyorum. "Sonra görüşürüz."

"Bir ara eve uğra Heath. Annem seni özlüyor," diye sesleniyor babam biz dışarı çıkarken.

"O iyi olacak," bağıriyorum.

"Neden onunla konuşuyorsun?" Ivy soruyor.

"Şu aramız pek iyi değil," diye cevap veriyorum.

"Neden?"

Duraksadım. " burnunu sokmak zorunda mısın?"

Ellerini kalçalarına dayadı. "Hayatıma burnunu sokuyormuşsun gibi mi?"

Tuş.

Arabanın kapısını açıyorum ama ben konuşana kadar içeri girmeyi reddediyor. Yüksek sesle iç geçiriyorum ve parmaklarımı uzun saçlarımda gezdiriyorum. "O ve annem kız kardeşimi yatılı bir okula göndermeye karar verdiler ve veda etmek için çok geç olana kadar bana söylemediler."

Yüzündeki ifade yumuşuyor. "Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Artık biliyorsun. Bir tane vardı, çünkü o zamandan beri benimle iletişime geçmedi."

O içeri giriyor ve ben de arabanın arkasına plakayı takmadan önce kapıyı kapatıyorum. Sonra direksiyona geçiyorum. Motoru çalıştırdığımda bir süre sessizlik oluyor ama ben gittikten sonra dudağını çiğnemeye başlıyor.

"Özür dilerim."

"Ne hakkında?"

"Senin için zor olmalı."

Bana acıyor mu?

"İyiyim," diye cevap veriyorum dişlerimi gıcırdatarak.

Merhamete ihtiyacım yok, özellikle de ondan.

"Belli ki kız kardeşini çok seviyorsun," diyor, hâlâ ön panelimde duran hap şişesine bakarak.

Onları hızla çıkarıp cebime sokuyorum.

Yine de başka tarafa bakamıyor. "Senin sadece bir ailen var, Heath. Lütfen onlara karşı nazik ol."

"Uğraşman gereken kendi pisliğin varken benimkiyle uğraşma," diye karşılık veriyorum.

"Bende hiç yok," diye yanıtlıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, araba kullanırken ona doğru bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini kaçırıyor. "Cora ile yalnızım. Annemi uzun görmedim. Onu en son ne zaman mutlu gördüğümü bile hatırlamıyorum." İç çekiyor.

"Peki ya baban?"

"O öldü," diye cevap veriyor aniden.

Oh. Lanet olsun.

Bunun tahmin etmemiştim.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. "Özür dilerim."

Başını sallıyor. "Sadece diyorum ki, sahip olduğun aileyi hafife alma."

Belki de .

Şimdi de ona saldırdığım için kendimi aptal hissediyorum.

Öfkemi çekecek hiçbir şey yapmadı. En azından ailemi ilgilendiren bir şey yapmadı. Elini tutup usulca sıkıyorum.

Kısa bir süreliğine bana bakıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor, hemen ardından tekrar kayboluyor ve elini benimkinden çekiyor, yanakları sıcaktan kızarıyor.

"Cora'nın kaç beden kıyafeti var?" diye sordum.

"Ha? Neden soruyorsun?"

"Sanırım bu bebeği kullanmanın zamanı geldi." Direksiyonu tokatladım. "Şimdi bana nereye söyle, ben de seni oraya götürüyüm."

Cora için alışverişimizi bitirdikten sonra her şeyi arabanın bagajına koyuyorum ve Ivy'yi Crescent Vale City'deki lüks butiklerden birine götürüyorum.

Hiçbir şey onun yirmi ya da daha fazla kıyafeti üzerine oturup oturmadığını görmek için giymesini izlemek kadar tatmin edici olamaz. Bu muhteşem Chanel elbiselerinde vücudu gerçekten parlıyor ve gözlerimi ondan alamıyorum.

Soyunma odasından her çıkışında bambaşka biri gibi görünüyor; şık, cüretkâr, kışkırtıcı, lüks, hepsi bir arada. Elbiseleri nasıl giyeceğine dair hiçbir fikri olmasa da, elbiseler ona tam oturuyor.

"Ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Çok güzel görünüyorlar, ama ..." Aynaya dönüp etiketi bulduğunda yüzünün tüm rengi kaybolur. "Bu fiyat etiketi, Tanrım."

Sabırsızca parmaklarıma vuruyorum. "Ne olmuş

ona?" "Çok yüksek. Bunu ödeyemem," diyor.

Kaşlarımla kalktı. "Ne kadar

yüksek?" "On."

"Milyon mu?"

Gözbebekleri büyür. "Tanrım, hayır. Bin."

Homurdanıyorum. "Daha fazla

olacağını düşünmüştüm."

Şimdi onun da ağzı genişliyor, güneye doğru. "Şaka yapıyor olmalısın. Bunu kaldıramam."

Hemen soyunma odasına geri dönüyor ve ben gözlerimi ovuşturarak iç çekiyorum.

Bu kız bize hayır denemeyeceğini ne zaman kabul edecek?

Bir süre sonra "Heath, bana yardım edebilir misin?" diye sordu.

Ayağa kalktım ve arkasına saklandığı perdeye yaklaştım.

"Fermuar sıkışmış."

Perdeyi iterek açıyorum ve onu yarı giyinik buluyorum; altın rengi elbisesi omuzlarından sarkıyor, göğüslerinin kıvrımları kumaşın arasından açıkça görünüyor, meme uçlarını zar zor gizliyor.

Ve Tanrım, ağzımı sulandırıyor.

Perdeyi arkamdan çekip kapatıyorum ve ellerimi elbisesine götürüp yavaşça fermuarını indiriyorum. Gözlerim aynada onunkilerle birleşirken parmaklarım nereye gitse tüylerim diken diken oluyor.

"Bu elbisenin içinde muhteşem görünüyorsun," diye mırıldanıyorum. Kızardı.

"Teşekkür ederim."

Elbisesini vücuduna sımsıkı sararken sırtındaki yarığın yakınında duruyorum, sanki lezzetli vücudunun her santimini görmüş olmama rağmen altındakini göstermekten korkuyormuş gibi.

Ama ben daha fazlasını istiyorum.

Çok daha fazlası.

Max'in kalbini ele geçiren bu kız ateşli ve cesur ve ben onun kalbini Max'e vermeden önce çalmaktan başka bir şey istemiyorum.

Ama artık çok mu geç?

Kollarının yan taraflarını fırçalıyorum, cildini zar zor sıyrıyorum ve en küçük dokunuşlar olmasına rağmen cildindeki tüm küçük tüyler altında canlanıyor.

"Senden benim olmayan bir şeyi çaldığımı söylerken demek istedin?" diye soruyor, hâlâ aynadan bana bakarak.

Bu elbisenin içinde çok güzel görünüyor.

Hayal edebileceğim her şeyden daha güzel.

Ve tek istediğim her şeyi yırtıp atmak ve onu hemen burada, şimdi almak.

Kulağına fısıldamak için eğildim, "Benden değerli bir şey çaldın... kendime sakladığım bir şey..."

Kulağının altına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve boynundan omzuna doğru yavaşça bir çizgi çekerken aynadaki tepkisini izliyorum. Başını yana doğru eğiyor.

Nefesini içine çekiyor, bana bu kadar yakın olmaktan zorlandığı belli. "Bunun sebebi... Max mi?"

Gözlerim onunkilere dikildi.

Hayır. Hayır.

Şimdi

olmaz. O

değil.

Bana.

O artık bende. O benim. Ve eğer onu bu kadar çok istiyorsa, *onun* yerine *beni* istemesini sağlayacağım.

Yüzünü kavradım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırırken dönmeye zorladım.

BÖLÜM 41

Ivy

Ne bile bilmiyorum.

Bir an omurgamdan aşağı kayan parmaklarının sadece dokunuşundan etkileniyorum... ve sonra dudakları dudaklarımı tahrip ediyor.

Tanrım, beni öpme şekli Max'in bana verdiği her türlü öpücüğün ötesinde. Boğucu ve açgözlü, vahşi ve her darbeye derinleşiyor, dili dudaklarımın dikişini zorluyor ve ağzımı işgal ediyor. Yine de onu durdurmuyorum.

Dudaklarımı emerken dudaklarıma karşı inliyor, dilini dudaklarımın etrafında dolaştırıyor, sanki başından beri bana sahip olma arzusuyla savaşıyormuş gibi. Sanki bir şey ya da biri onu geri tutuyormuş gibi.

Ama artık değil.

Yüzümü kavrayışı boynuma doğru iniyor, beni kabinin arkasındaki aynaya doğru iterken parmakları boğazımı sıkıyor ve beni anlamsız, nefessiz, tamamen aklımı kaçırmış, arzuyla dolup taşmış bir şekilde öpüyor.

Yine de onu durdurmuyorum.

Bunun yerine, onu aynı hararetle öpüyorum, paketi karnıma doğru ilerlerken dengemi korumak için mücadele ediyorum ve göğsünün derinliklerinden aç bir inilti yayılıyor ve beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tahrik ediyor.

Neyim var benim?

Sonunda boğazımı serbest bıraktığında mırıldanıyorum,

"Bekle-" istememe rağmen geri çekiliyorum.

"Hayır. Seni kendime almak için yeterince bekledim," diye inliyor, hâlâ dudaklarımı kemiriyor. "Sana ihtiyacım var. Şimdi."

Kahretsin, onlarla yaptığım bu anlaşma tam bir bela.

"Ama bir dükkândayız," diye mırıldandım.

"Umurumda değil." Belimi kavıyor ve kaslı kollarını kullanarak beni kolaylıkla kaldırıyor. "Bırak inlemelerini dinlesinler. Sana sunabileceğim zevki asla yaşayamayacaklar."

Boynumu öpüyor ve köprücük kemiklerime doğru bir çizgi çekiyor, sadece elbisemi dişleriyle koparmak için duruyor, böylece onun yerine meme ucumu emebiliyor. Ve lanet olsun, tüm vücudum onun dokunuşuyla canlanıyor.

"Max'in verebileceği her şeyden daha fazlasını," diye homurdanıyor ve beni anlamsızca öpüyor.

Meme uçlarımı kirli yalamalarla cömertçe yalarken zorlukla nefes alıyorum. "Onu kıskanıyor musun?"

"İkinizin sahip olduğu şeyi kıskanıyorum," diye yanıtlıyor. "Senin ona verdiklerini. Onun sana verdiklerini."

Paylaştıkları öpücük anında zihnimi işgal ediyor, ama Heath'in güçlü elleri kışımı kavrayıp beni aynaya sıkıştırdığı anda görüntü dağılıyor. "Bacaklarını etrafıma sar."

Yanlış olsa bile, yine de onun dediğini yapıyorum.

Sadece aramızdaki anlaşma yüzünden değil... vücudum onun dokunuşunu arzuladığı için.

Beni ürpertmesi tesadüf değildi.

Onu istiyorum, tıpkı Max ve Silas'ı istediğim gibi, ama bunu yüksek sesle söyleyemiyorum.

Bu yüzden beni kullanmalarına izin verdim ve kendime bunun en iyisi olduğunu, beni koruyacaklarını ve bundan zarar görmeden çıkacağımı söyledim.

Hepimiz ruhumun bu şeytani canavarlar tarafından çoktan kaybedildiğini bilsek bile.

"Daha yükseğe," diyor, bacaklarım omuzlarına dolanana ve yüzü bacaklarımın arasına gelene kadar beni daha da yukarı kaldırıyor. "Tıpkı ilk seferki gibi seni tatmak istiyorum."

"İlk seferinde mi? Ne zaman-" Cümlemi bitiremeden dili beni mızrakladı bile ve lanet olsun, neredeyse sokaklarda duyabilecekleri bir çığlık atacaktım.

Ağzı ustalıkla dönüyor, ıslaklığımı her tarafa yayıyor, günlerdir yemek yememiş gibi beni yalayıp yutuyor. Ama yarığıma bastırıldığı dilinin verdiği his tanıdık geliyor. İstilacı. Daha önce kesinlikle hissettiğim bir şey gibi.

Ama nasıl? Heath beni yalamadı. Değil mi?

"İşte böyle, aç şu bacaklarını benim için," diye inliyor.

Parmakları kalçalarımın gömülürken, dili deli gibi klitorisimin etrafında dönerken aynaya karşı titriyorum.

"Tamamen benim olduğunda tadın çok güzel," diyor. "Bunu her gün yapmak istememe neden oluyorsun."

"Anlamıyorum." Destek için başını tutuyorum, ama aynı zamanda çok iyi hissettirdiği için, onu daha da içine sokmak istiyorum.

"Neyi anlamıyorsun? Seni her şeyden çok istediğimi mi? Ya da dilimle amını ilk kez ıslatmadığımı mı?"

Gözlerim açıldı. "Ne?" Mırıldandım.

Yarığımı doğru sırtıyor, o cüretkâr gözleriyle bana bakıyor. "Beni , değil mi?" Dilini yarığımın etrafında gezdiriyor. "Doğru. İşte." Klitorisime bastırıyor ve neredeyse o parçalanıyorum, ama geri çekiliyor, sanki biraz daha acı çekmemi istermiş gibi kararmış gözlerle bana bakıyor. "Benim için boşalmasını sağlarken dilimin bu muhtaç küçük klitoris üzerindeki hissini hatırlıyorsun."

Yani doğru.

"Ne zaman?" Kesik kesik nefesler arasında söylüyorum.

"Max'i becerdiğin o gece..." diye fısıldıyor kalçalarımın doğru. "İzledim."

Nefesimi içime çekiyorum ve o beni yalamaya devam ederken, bir yandan da kirpiklerinin altından bana bakıyor.

"Nasıl?"

"Sen uyuduktan sonra pencereden içeri girdim." Tenime karşı sırtıyor. "Ve onun aldığını sandığın anahtar da benimdi."

"Sen çaldın," diyorum.

"Tıpkı bizden çaldığınız gibi," diye yanıtlıyor.

Başka bir şey söyleyemeden tümseğimi öpüyor ve klitorisimi kemiriyor, haddini aşmaması için bir uyarı.

"Sendin. O spermi vücuduma sen bıraktın," diye fısıldıyorum.

Parmakları kıcıma giriyor. "Bu doğru, Ivy. Seni istedim ve aldım. Uykunda bile."

Tüylerim diken diken oluyor ve bacaklarım boynunun arkasında birbirine kenetleniyor. Evimi işgal ettiği, uykumda bile beni kullandığı için ondan nefret etmek istiyorum... ama Tanrım, bunu kızmam için bile çok iyi yapıyor.

Yapamam. Faydası yok.

Dili bu konuda beni durduramayacak kadar iyi.

"Ve biliyor musun? Uykunda seni mahvetmeme engel olamayacak kadar güçsüz olmana bayıldım. Seni ilk tattığım anda daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordum," diye inliyor. "Çok daha fazlasına."

Dilinin ucu içime giriyor, beni içten içe yalıyor, daha lezzetli iniltiler çıkarıyor.

"Boşaldığını hissetmeye ihtiyacım vardı, tekrar tekrar," diyor. "Bundan o kadar bıkana kadar sadece *benim* lanet dilimi isteyeceksin, başkasınınkini değil."

"Ama Silas'la o anlaşmayı yaptığımda sen de oradaydın," diye cevap veriyorum.

"Bu anlaşma umurumda değil. Silas'ın seni almasını engelleyemem... ama o da benim istediğimi almamı engelleyemez." Etrafında öyle ustaca dönüyor ki, beynim buna bir son vermeme söylemesine rağmen başımı arkaya eğip istediğini yapmasına izin veriyorum.

"Seni istiyorum, Ivy. Seni en az benim istediğim kadar çok

istiyorum-" Sözcükleri boğazında düğümleniyor ve kısa bir süre

için bana bakıyor.

"Ne?"

Aniden, eli kışkımdan amıma doğru kayıyor ve beni o kadar hızlı ve vahşi bir şekilde becererek içeri sokuyor ki yüksek sesle inliyorum. "Oh lanet olsun!"

"İşte bu kadar. Senden duymak istediğim tek şey iniltilerin," diye homurdanıyor. "Benim için inle, Ivy. Benim için ne kadar iyi bir sürtük olduğunu göster. Belki ben de seni kendime almak konusunda bu kadar takıntılı olmam."

Her itişinde, inlemelerim bir öncekinden daha yüksek oluyor. Perdenin arkasında insanlar fısıldaşmaya başlıyor ama beni çıldırtan bu dil yüzünden hiçbirinin önemi yok.

"Benim için gel," diye inliyor, beni hararetle yalıyor. "Adımı inlet ve beni lanet ıslaklığınla boğ."

İğrenç sözleri beni uçuruma sürüklüyor ve bacaklarımı sıkıca boynuna doladığımda klitorisim kontrolsüzce çarpmaya başlıyor. "Heath! Siktir!"

Beni yerken dili rahat durmuyor, ıslaklık dışarı damlamaya başlarken parmakları hâlâ içime giriyor.

"Kahretsin, yüzüme boşaldığında tadın çok güzel oluyor," diye inleyerek fermuarını indirdi. "Ne kadar itaatkâr bir sürtüksün." Beni aşağı indirdi. "Şimdi sikimi o ıslaklıkla kapla."

Beni hiç çekinmeden içine alırken nefesim kesiliyor. İçime girerken tek bir santimi bile boş kendini kabzasına kadar içime gömüyor, piercingler boğazımdan o cırtlak iniltiyi çıkarıyor. Çekilirken parmakları kıcıma batıyor ama hemen tekrar sokuyor, sanki bana sahip olmak için ölüyormuş gibi içime giriyor. Sanki şu anda beni sikmezse ölecekmiş gibi. Ve arzuyla dolup taşan gözleri bana bunun sadece hayal gücümün bir ürünü olmadığını söylüyor.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diyor. Ve haklıydı.

Öyle.

Çok iyi hissettiriyor ve durmam gerektiği halde durmak istemiyorum.

"Benim kalın sikim tarafından parçalara ayrılmak için çaresizce bekleyen mükemmel küçük bir amcık." Tüm vücudum titremeye başlayana ve amım tekrar shaftının etrafında kasılana kadar itiyor, itiyor ve itiyor.

Hayır, hemen değil. Bu kadar çabuk değil.

"Sikimin her yerine boşalacaksın," diye . "Hayır, bekle, yapamam. Bizi duyacaklar," diyorum.

"Bu bir soru değildi, Ivy," diyor. "Bırak da parçalandığını göreyim."

"Neden? Neden bu kadar istiyorsun?"

"Çünkü bunu yaptığında nasıl göründüğüne bayılıyorum," diye cevap veriyor ve tüm vücudumu ateşe veriyor. "Şimdi benim için gel."

Beni içine alırken zevkle miyavlıyorum, o kadar derine sokuyor ki yıldızları görüyorum. Ve tam orgazm olduğumda, diliyle ağzımı yağmalıyor, o kadar derine sokuyor ki ben de nefesimi kaybediyorum.

Uzunluğu zonklamaya başlıyor ve benimle birlikte parçalanırken sıcak cum beni ağzına kadar dolduruyor.

"Kahretsin, daha fazlasına ihtiyacım var. Çok daha fazlasına. Asla yetmeyecek, değil mi?" diye inliyor, sanki işlerin bu noktaya gelmesine izin verdiği için kendine kızıyormuş gibi.

Ama artık çok derindeyiz. Geri dönüşü yok. Bundan değil.

Dükkânın ortasında herkesin içinde değil, sırf bana dokunduğu için.

Çünkü tenimi öptüğünde ona bakmaya cesaret ettim.

Sikeyim.

Heyecan bağımlısı olan tek kişi o olmayabilir.

HEATH

HÂLÂ SERTİM, çıkarken hâlâ arzuyla dolup taşıyorum. yere damlarken, onu tam karşımdaki küçük bankın üzerine oturttum.

Aynanın önünde ve etrafında döndürün. "Benim için dizlerinin üstüne çok."

Hevesle itaat ediyor ve kıcı dışarıda bankta diz çöküyor, doğrudan damarlarına enjekte ettiğim şehvetle tamamen sarhoş oluyor.

Ama bu onun felaketi olacaksa umurumda değil.

Buna onun akıl sağlığını korumasından daha çok ihtiyacım var. her şeyden daha çok.

Demek onu öptüğünde hissettiği buydu. Onu aldıklarında ikisinin de hissettiği şey.

Onu istiyorum. Hepsini.

Ve onun da beni istemesini istiyorum.

Saçlarını yumruğumun etrafına doladım ve delikli aletimi üzerinde kaydardım. "Benim için hazır mısın, küçük sürtük?"

"Ne?"

Gözleri aynadan birleşene kadar başını geriye yatırıyorum. "Bana bak. Seni merhamet için yalvartacak adama bak."

Onun yerine kıcına soktuğumda dudakları bir şekli alıyor ve inanılmaz yüksek bir inilti çıkarıyor.

"İşte bu, bu sesleri çıkar. Bırakın hepsi kime olduğunuzu bilsin."

"Kahretsin, beni uyarmadın," diye homurdanıyor.

"Bu lanet kıcın bir uyarıya ihtiyacı var." Yanaklarını tokatlıyorum. "Ne kadar iyi hissettirdiği için."

Ben kıcına çıkarken bankı kavırıyor, tırnaklarını geçiriyor. Bol ıslaklığı ona girmek için ihtiyacım olan tüm kayganlaştırıcıydı ve Tanrım, kıcı iyi hissettiriyor.

Silas'ın kendini tutamamasına şaşmamalı.

"Bu kış bizim siklerimizi almak için yaratılmış," diye inliyorum. "Şimdi al onu. İyi bir kız gibi derinlere al."

Saçlarını büküp başını geriye doğru çekiyorum ve ben içine girerken bakışlarını bana sabitlemeye zorluyorum.

"Durmayacağım. Bana iki orgazm daha yaşatmadan olmaz." "Ne?!"

Kendimi o daracık deliğinin içine gömdüğümde geriliyor ama yine de beni kabul ediyor.

"İşte bu kadar. Verim. Ruhunu ona gümüş tepside kolayca sunduğun gibi bana da ver," diyorum.

Gözleri ışıktaki parlıyor ama tek bir kelime bile söylemiyor.

Ama şu anda tam olarak ne düşündüğünü bilmek için onun sözlerine ihtiyacım yok.

Vücudunun zevkten zonkladığını, amının hâlâ ıslak olduğunu hissedebiliyorum.

O da bunu en az kadar istiyor. Keşke

bunu kabul edebilseydi.

"Söyle. Bu sert siki kışında istediğini söyle," diye homurdanıyorum, başını daha da geriye eğerek.

"İstiyorum" diye mırıldanırken gözlerimin içine bakıyor. "Daha yüksek sesle," diye homurdanıyorum.

"Ama onlar-"

"Tüm dünya duysun." Derine doğru ittim.

"Sikini istiyorum," diye haykırıyor, kışı yaptığım vuruşların çokluğundan kasılıyor.

"Güzel. Kalınlığımı çok iyi alıyorsun. Bunu kabul etmemek utanç verici olurdu." Yüzünü tutuyorum ve onu merkezde tutuyorum. "Kendine bir bak. Beni ne kadar iyi aldığına bak."

Derinlere dalıyorum ve elimi bacaklarının arasına götürüyorum, suları uyluklarından aşağı akana kadar klitorisini fiskeliyorum ve parmaklarımı kaydırıyorum.

"Benim için ne kadar ıslak olduğuna bak."

Parmaklarımı dudaklarına götürüp onları kaplıyorum. "İyi hissettirmiyor mu?"

Parmaklarımı ağızına daldırıyorum ve sularını dilinin her tarafına yayıyorum.

"Evet," diye inliyor. "Lütfen..."

"Lütfen ne?"

"Lütfen.. beni boşaltın."

Ağızını da kıcını siktiğim kadar sert sikerken yüzümde şeytani bir gülümseme oluşuyor.

"Aferin kızıma."

Tam tıkandığında çekiyorum ve tükürüğünü yarığının her tarafına yayıyorum, sonra da tam sevdiği şekilde daireler çiziyorum. Ve saniyeler içinde dağılıyor, ayak parmakları kıvrılıyor, tırnakları tahtaya batıyor, gözleri neredeyse başının arkasına yuvarlanıyor.

Yine de, tüm bunlar boyunca kıcını sikmeyi bırakmıyorum ve daha fazla kayganlaştırıcı için sularını kıcının her tarafına siliyorum. Çekiyorum, tükürüyorum ve tekrar sokuyorum, daha fazla inleme çıkarıyorum.

"Sadece kıcındaki sikimden , değil mi?" İnliyor. "Tanrım, yapamam."

"Evet yapabilirsin, küçük sürtük. Seni bir orgazmdan diğerine sikeceğim. Bana istediğimi verene kadar durmayacağım."

"Daha ne isteyebilirsin ki?"

"Çok açık değil mi? *Seni* istiyorum," diye inliyorum. "Kalbini ona verdiğin gibi bana da ver."

Gözleri aynada titriyor ama ben içine girip çıkarken tek kelime etmiyor. Başını tekrar tekrar sallıyor.

"Evet. Gel. Ver onu bana. Şimdi."

Kontrol edemiyor.

Tam burada, şu anda, vücudu bana ait ve ben onu boşaltacağım.

Kıçını tokatladım. Bir kere. İki kez. Üç kez. Ve dördüncü tokatta kendimi o kadar derine gömüyorum ki kasıldığını hissedebiliyorum.

"Becer beni, Heath! Durma, lütfen!" İşte

orada.

İhtiyacım olan kurşun buydu. Tam

kalbime.

Derinlere gömülürken ve bir tohum püskürtürken kalçasını tutuyorum. Hâlâ içindeyken, başını geriye yatırıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum, tüm ihtiyacımı, bastırılmış hayal kırıklığımı ve benim olmasını istemediğim bir şeye duyduğum arzuyu bu lanet olası asi öpücüğün içine hapsediyorum.

Bir an için bile olsa, bu yeterli.

Asla hissedemeyeceği bir sıcaklık için yalvaran kalbimin içindeki o ılık boşluğu doldurmaya yetecek kadar.

Hepsi yaptığım bir hata yüzünden.

İki kalp çarpıştı çünkü bunu ben düzenledim... kendi kalbimin zaten ikisine de bağlı olduğunu fark etmeden.

Anın tadını çıkarıyorum, onu elimden bırakmadan önce dilimin tadını çıkarıyorum. Ama o gözler, Tanrım, o lanet gözler beni mahvediyor.

Çekiyorum ve ağzından boğuk bir inilti çıkıyor.

Tam o sırada perde kenara itildi ve onun çıplak kıcı ve benim ereksiyonum yaşlı dükkan sahibinin önünde tam olarak sergilendi.

Hay sikeyim.

BÖLÜM 42

Heath

"YETER!" diye bağıırır dükkân sahibi.

Ivy elbiseyi tutup yukarı çekerken yüzü her geçen saniye daha da kızarıyor. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim."

"Çık dışarı!" diye bağıırıyor kadın.

Onun aurasına giriyorum ve o geri çekiliyor. "Hayır. Bu elbiseleri almadan olmaz."

Yaşlı kadının gözleri büyür. "Ne?"

"Beni duydun." O sinerken ben ona ters ters bakıyorum. "Bunları almak istiyorum. Kasaya git." Yeterince hızlı hareket etmeyince ellerimi yüzünün önünde çırpıyorum ve o da kaçıyor.

Kabindeki raftan kıyafetleri alıyorum ve Ivy'nin şu anda giydiği kıyafetin etiketini yırtıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Arkanı dön."

İstedigimi yaptıktan sonra fermuarını tekrar
çekiyorum. "Muhteşem."

Bunu takip eden kızarma, kasaya doğru yürümeden ve giydiği tüm kıyafetleri yere bırakmadan önce ihtiyacım olan tek şey. Sonra kartımı, bana boş bir yüzle bakan yaşlı kadının önüne çarpıyorum.

"?" diye soruyor.

." Yüzüme kendini beğenmiş bir gülümseme yayılıyor. "Üzerindeki dahil."

Ivy eski kıyafetleriyle arkamdan gelirken, "Hayır, lütfen, bunun parasını ödeyemem," diye mırıldanıyor.

"Sorun değil, çünkü buna izin vermeyeceğim," diyorum kartımı okuturken.

Yaşlı kadın ikimize de küçümseyerek bakarak kıyafetleri teker teker toplamaya başladı.

"Ama sana geri ödeyemem. Bunların hiçbirini için," diyor Ivy.

Beni büyülemeyi o güzel gözlere bakmak için başımı çeviriyorum. "Senden bunu beklemiyorum. Bu bir hediye." Çantayı tezgâhtan alıp Ivy'nin eline tutuşturuyorum. "Koşulsuz şartsız."

Diğer elini tutup benimle birlikte dükkândan çıkıp arabaya giderken yutkunuyor. Yolcu tarafındaki kapıyı açıyorum ve sürücü tarafına koşup ben de atlamadan önce o içeri girene kadar bekliyorum.

Ama arabayı çalıştırdığım anda gözlerini uzaklara dikeyor, kafasında dönüp duran düşüncelerle dikkati dağılıyor.

"Bu bakışı tanıyorum," diyorum.

"Ne bakışı?" diye karşılık veriyor.

"Gerçekten ne düşündüğünüzü söylemek yerine uzaklara dalgın dalgın baktığınız."

Gözlerini kısıyor.

"Bunu her yapıyorum," diye ekliyorum orantısız bir gülümsemeyle.

"Sadece... bunları almak yanlış geliyor." Çantaya baktı. "Neden? Onlar benim sana hediyem."

Bana doğru bakıyor, endişesi yüzünü buruşturuyor. "Çünkü normalde bunların hiçbirini giymem. Her biri bir aylık kiradan daha pahalı." Derin bir nefes aldı. "Seviştik ve ben bununla Kurukafa ve Yılan Topluluğu'na geri döndüm."

Bana bakması için çenesinden tutuyorum. "Benimle seks yapman için sana para ödemedim, Ivy. Bunu kendi iradenle yaptın."

Yüzünü buruşturup benden uzaklaşıyor.

İhtiyacım olan lanet olası kelimeleri bulamadığım için ona ulaşamadığım için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde gaza basıyorum.

Neden bu kadar karmaşık olmak zorunda?

"Anlaşmanın canı

cehenneme," diye . "Ama-

"

"Hayır. Sen bir fahişe değilsin. Sana öyleymişsin gibi davransak bile. Seni fahişemiz gibi hissettirmeyi sevsek bile. Bu seni fahişe yapmaz çünkü fahişeler vücutlarını satarlar ve ben kimsenin sana dokunmasına izin vermem, asla. Biri dokunmaya kalksa bile ellerini ."

Gözleri açılıyor ve dinlerken yakalandığı için şok olmuş gibi hemen saçlarını kulağının arkasına atıyor.

"Evet. O saç kulağının arkasına sıkıştır çünkü beni dinlemeni istiyorum." Ona kim olduğunu hatırlatma fikrinden dolayı aletim seçiyor.

bir kez daha ona ait olduğunu söyledi. "Başka kimse sana dokunamaz. Senin sahibin biziz. İstedüğimiz zaman bizim fahişemiz olursun, ama izin verirsen sana bir prenses gibi " Elimini boynundan yukarı kaydırıp yanağını okşuyorum. "O zaman al şu lanet hediye, Ivy. Seni şımartmama izin ver."

Tekrar arkasını dönmeden önce dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Ama ben gördüm. Ve kesinlikle hatırlayacağım.

Ivy

EVE GELDİĞİMİZ AN, araçtan atlıyorum ve o kendi başına yapmaya fırsat bulamadan kapıyı kapatıyorum.

Çünkü Tanrım, gözlerimi o kaslı kollardan ve direksiyona sarılmış, tıpkı soyunma odasında beni kontrol ettiği gibi arabayı kontrol eden o ellerden .

Kalbim hızla çarpıyordu ama oradan mümkün olduğunca çabuk çıkmam gerekiyordu.

O adam o kabinde bana yasadışı olması gereken bir şey yaptı. Düpedüz müstehcen ve çok iyi hissettirdi, neredeyse daha fazlası için yalvarmaya hazırdım.

Çantayı sıkıca kavriyorum ve ona giyecek bir şeyim olmadığını söylediğim için bana özel olarak aldığı pahalı kıyafetlere bakıyorum ve nedense bu beni kızartıyor.

Allah kahretsin. Bu adamlar bana ne yaptı?

Arabasının kapısı çarparak kapanıyor ve ben düşüncelerimi geri itiyorum. "Beni beklemedin," diyor.

"Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

"Bana söyleyebilirdin. Klimayı açardım," diye cevap veriyor ve bagajdan kedi malzemelerini alıyor. "İyi hissediyor musun?"

"Ben iyiyim, teşekkürler," diyorum kendimi arabadan aşağı iterek.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Ben sadece yapmam gerekeni ," diyor ikimiz de Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'ne doğru yürürken.

"Tam olarak ne?" Ben soruyorum. "Max'i kıskandırmak mı?"

Kısa bir süre irkildi ama fark ettim.

Bu çocukların kim olduklarını ve amaçlarını hatırlamalıyım: Beni bir oyuncak olarak kullanmak, benimle işleri bittiği anda atılacak bir oyuncak.

O zaman Cora ve beni kim koruyacak?

Güvenli bir iniş noktası olmadan yine orada tek başımıza olacağımız düşüncesiyle boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Kendimden başka kimseye güvenemem.

Evin içine giriyorum ama kıyafetlerle dolu çantamı yere bırakmaya çalıştığım anda bir el bileğimi sarıyor. Silas beni kendisine doğru çekiyor. "Neredeydin sen?"

"Dışarı. Benimle ," diye homurdanıyor Heath.

"Tam olarak ne yapmak için?" Silas'ın gözleri vücudumda geziniyor ve beni iyice kontrol ediyor. "Alışveriş mi?"

Çantayı yere bıraktım. "Heath bana kıyafet aldı çünkü hiç kıyafetim yoktu."

Heath kedi malzemelerini masanın üzerine bıraktı. "Ve Bagel için mama."

Silas hiç de eğlenmiş görünmüyor ve gözleri belirgin bir şekilde seğiriyor. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?"

Heath kaşlarını çatı. "Sadece birkaç dükkan vardı."

"O şerefsizler dışarıda onu arıyor ve sen hiçbir koruma olmadan gitmeyi mi tercih ettin?" Silas homurdanıyor. "Kız ölebilirdi."

Gözlerim açıldı.

Hay sikeyim. Adam haklı.

Herhangi bir anda ölebilirdim ve o zaman Cora'nın ona bakacak kimsesi kalmazdı.

"O yapmadı," diye karşılık veriyor Heath. "O burada, kanlı canlı, eminim siz de görüyorsunuzdur."

Max mutfaktan yaklaşıyor. "Burada neler oluyor?" Hâlâ sandviç yiyordu ama Silas'ın yüzündeki öfkeli ifadeyi fark edince hemen durdu. Ve Heath'in.

"Heath, Ivy'yi küçük bir alışveriş gezisine çıkardı."

"Kulağa hoş geliyor, ne aldın?" Max gözleri sonunda elbiseme takılmadan önce soruyor.

Ve sandviç neredeyse ağzından düşüyordu. "Vay be."

"Gördüğünüz gibi birkaç kıyafet ve elbise." Heath çantaları havaya kaldırıyor, ama Max hala ona bakmıyor ve onun yerine beni aşağı yukarı süzüyor.

"Cora nerede?" Aceleyle sordum.

"Kendi yatağında kestiriyor. Onu oyunlarla yordum," diye yanıtlıyor Max gülümseyerek. "Merak etme, olabildiğince güvende."

Silas devreye girer. "Heath, lanet olası paranla gösteriş yapman güpegündüz oraya silahsız gitmeni gerektirmez," diye homurdandı. "Ve o hazırlıklı *değil*."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Silas kolumdan tutup beni merdivenlere doğru sürüklüyor.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Heath, "Peki, vicdanını rahatlatacaksa bir dahaki sefere silah getiririm," diye bağılıyor ama Silas beni üst kata ve koridorlara kadar sürüklerken onu görmezden geliyor.

"Silas!" Zorluyorum ama hâlâ bana söylemeyi reddediyor, ben de tam bir odaya girerken onun elinden kurtuluyorum.

Silahlarla dolu koca bir oda.

Etrafıma dönüp çok sayıda bıçak, silah, sopa, kırbaç ve cinayet denen bir iş için ihtiyaç duyulabilecek tüm keskin aletlere bakarken gözlerim doluyor.

Yüce .

"Burası neresi?"

"Silahlarımız."

Bunun bir şaka olmadığını bilmeme rağmen, "Kulağa ortaçağdan kalma gibi geliyor," diye şaka yapıyorum.

"Öldürdüğümüz insanlar tarafından yapılan işkenceler kadar ortaçağdan kalma" diyor, raflardan büyük bir bıçak çıkararak. "Spor olsun diye öldürüyorum ama kurbanlarımdan çoğu... gün ışığını görmeyi hak etmeyen en kötü türden suçlular." Bana doğru dönüyor, bıçağı bana doğrultuyor. "Ve onlar şu anda senin peşinde olan türden şerefsizler."

Yutkunuyorum.

Bıçağı ters çevirdi ve sapını bana uzattı. "Al şunu." "Sonra ne olacak?"

Yüzünde şeytani bir gülümseme beliriyor. "Antrenman yapıyoruz."

Maksimum

Silah deposunun kapısı kapandığı anda arkamı dönüp mutfığa geri dönüyorum, o lanet sandviçi bitirmeye kararlıyım. Kahvaltıyı çoktan yapmış olabilirler ama onlar alışverişe çıkarken ben Cora'yı eğlendirmekle meşguldüm. Tam bir kasırğa.

Sonunda tekrar yatağına yığılmadan önce, o polis rolünü oynarken ben de hırsız rolü yaparak merdivenlerden inip çıkarak onu yordum. Küçük ufaklık dün gerçekten yeterince uyumadı. Ya da belki de enerjisini geri için şekerleme yapmayı seviyordur. Kim bilir.

"Silas'ın ne dediği umurumda değil, Ivy'yi ben şımarttım ve bundan gurur duyuyorum."

Heath'in arkamdan gelen sesi sandviçimi çiğnemeyi hemen bırakmama neden oluyor.

"Onun kaçmaya, benim de serbest kalmaya ihtiyacım vardı."

Tahliye mi?

Kalbim ayakkabılarımın içine gömülürken boğazım düğümlenmiş gibi hissediyorum. "Onu becerdin mi?"

Daha ona bakmaya cesaret edemeden soruyu soruyorum. Ama yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme düşüncelerimi doğruluyor.

"Amı benim için o kadar ıslaktı ki..." diye homurdanıyor, giderek yaklaşıyor ve aramızdaki mesafeyi kaldırıyor. "Ve lanet olası sikimin üzerine boşaldığında, *benim* adımı haykırdı. Senin adını değil. *Benim adımı*." Göğsüme öyle sert vuruyor ki irkiliyorum.

"I ..." Yutkunuyorum. "Eğer o istediye, ben kim oluyorum da seni durduruyorum?" Kaşları daha da çatıldı. "Ne?"

"İkiniz onunla bir anlaşma yaptınız," diyorum. "Sizi durduramam. Durdurmayacağım." Gözyaşlarımı geri itiyorum. "Ama beni kıskandırmaya çalışıyorsan, aferin sana."

Elimi kolumu sallayarak barın bulunduğu oyun odasına gidiyorum ve kendime hiç sevmediğim viskiden alıp bir tane dolduruyorum ve tek mideye indiriyorum. Öksürüp kusuyorum ama bu yanık göğsümdeki yangını söndürmeye yetmiyor.

Ben sadece nefes almaya çalışırken arkadaki dev televizyonda sahte ateş gösteriliyor.

Nefes al, Max. Nefes al.

BÖLÜM 43

Ivy

Bıçağı odanın arkasındaki tahtaya doğru fırlatıyorum ama ıskalıyorum ve bıçak yere düşüyor.

Silas kendini beğenmiş bir gülümsemeyle eline alır. "Yine." "Kaç tane daha?" Ben soruyorum.

Kaşları kalkıyor. "Merkeze ulaşana kadar."

"Neden? Ben zaten bir pisliğe bıçakla nasıl vurulacağını biliyorum. İnsanları incitmekten korkmuyorum" diye cevap veriyorum.

"Yaralamak, evet. Öldürmek mi?" Bana geri verirken yüzünü buruşturdu. "Şüpheliyim. Şimdi tekrar dene."

İç çekerek bıçağı ondan alıyorum ama parmaklarımız birbirine değdiği anda omurgamda elektrik akımları oluşuyor. Onları fırçalıyorum ve arkadaki tahtaya odaklanıyorum, ortası bana doğru bakan bir göz gibi hissediyorum.

Arkamda durmaya geliyor ve aniden kolumu kavrayıp kaldırıyor. "Daha yükseğe."

Odaklanmaya çalışıyorum ama o ensemdede nefes alıp verirken çok zor. "Kendini topla." Bacaklarımı tekmeleyerek açtı. "Aç onları."

Tanrım.

Bu neden midemi ?

"Doğru nişan alsam ve isabet ettirsem bile, bu sadece bir bıçak," diyorum.

"Sadece bir bıçak bile fark yaratabilir..." diye mırıldanıyor, o kadar yakınımda duruyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. Elim tam istediği yere doğru itiyor, diğer eli yavaşça vücudumdan yukarı doğru kıvrılıyor ve ben yan dönene kadar beni kendisine doğru çekiyor.

"Hayat

arasında.."

Atıyorum.

"Ve ölüm."

Ve

vurulmak.

Aman Tanrım.

Sıcak olan oda mı yoksa ben miyim?

"Bunu yapabileceğini biliyordum," diye mırıldanıyor, tenime karşı sırtarak.
"Aferin hırsız."

Eli yavaşça belimden inerken boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve bıçağı tahtadan çıkarmak için geri çekiliyor.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Kelimeler ben farkına dilimden dökülüyor.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ne? Sana bıçak atmayı mı öğretiyorum?"
Bıçağı bir oyuncağıymış gibi gelişigüzel havaya fırlatıyor. "Çünkü eğer istersen sana çok daha fazlasını öğretebilirim."

Yapabileceğinden şüphem yok ama bilmek istediğim bu değil. "Neden bana yardım etmeye çalışıyorsun?"

Duraklıyor, yeşil gözleri sanki ben yüksek sesle söylemeden önce sorumun cevabını düşünmemiş gibi ilgiyle parıldıyor.

Yavaşça bana doğru yürüyor ve her adımda bir adım geri çekiliyorum, onun gibi bir adamın yaklaşmasına izin verirsem neler olabileceğinden korkuyorum.

Çünkü o artık sadece o dengesiz zorba, o çılgın katil değil. Beni kurtardığından beri değil.

Ama duvar ve ben zamansız bir anda karşılaşıyoruz ve elini başımın yanına koyduğunda nefesimi tutuyorum.

"Bedenini bana veren kıza yardım edemez miyim?" Eğiliyor, yüzüme tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

"Benim olanı korumama izin yok mu?"

Tenime yakın nefes alış verişinden omurgamda bir ürperti oluşuyor.

"Bana canavar diyorsunuz ama o duvarların ötesinde çok daha kötü canavarlar var ve sanırım bunu biliyorsunuz."

Koluma uzanıp bıçağı avucumun içine soktuğunda ve parmaklarımı bıçağın etrafında kıvırdığında dişlerim takırdamaya başlıyor.

"Bıçağı al. Kullan onu. Sahiplen. Böylece ben etrafta olmadıgımda..." Bir iç çeker. "Bu beden hâlâ güvende olacak." Göğsüme dokunuyor, sonra arkasını dönüyor ve umursamazca odanın ortasına doğru yürüyor ...panonun hemen önünde.

"Şimdi bana neler yapabileceğini göster, dal." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bana öyle demeyi kes."

"Ya da ne?" Başını eğiyor, yüzünde muzip bir gülümseme oluşuyor. "Bana vuracak mısın, dal?"

Bıçağı sıkıca kavrarken burun deliklerim alevleniyor.

"Dur," diye homurdanıyorum.

"Tıpkı sana yemek yemeni söylediğimde kendini yemekten mahrum bırakmayı gibi mi, dal?"

Nedenine dair en ufak bir fikri bile yok ve bu beni . "Devam et o zaman. Fırlat. Vur bana. İsteddiğini biliyorum."

Sadece benimle alay ediyor. İşin sinir bozucu tarafı, cidden işe yarıyor olması.

"Buraya nişan al." Kendi kalbini işaret ediyor. "Eğer onu gerçekten bulabilirsen, sende kalabilir."

Bıçağı kaldırdım ve ona doğru fırlattım. Hiç tereddüt etmeden. Ama bıçak parmak uçlarımdan ayrılır ayrılmaz, ona doğru uçarken içimi bir pişmanlık acısı, bıçağın ucundan daha keskin bir şekilde çarpıyor.

Bıçağı havada, göğsünden birkaç santim uzakta, sapından değil bıçağından yakalıyor.

Kan damlacıkları yavaşça aşağı yuvarlanıyor.

"Baskı altında kolayca kırılan bir dal..." Yüzündeki ölümcül sırıtış her kızın kalbini durdurabilirdi. "En keskin silaha dönüşür."

Benimki de dahil.

"Acemi şanssı," diye veriyorum.

"Hayır, kararlılık böyle bir şey işte" diyor, bıçağı elinde daha da ezerek kanamayı hızlandırıyor. "Bir an için beni gerçekten öldürebileceğini düşündün." Yüzündeki katil gülümseme daha da genişliyor. "Beni öldürmek *istedin*."

Yaptığı şeyden sonra... belki yaptım. Bir an için.

Ama o an, bıçağın havada uçması kadar çabuk geçti. "Ben bir katil değilim, sen de bir kurtarıcı değilsin," diye mırıldandım.

Olmak için do du umuz ki iyiz.

Ve o... o tam da söylediği gibi, bir canavar.

Bunu hak ediyor.

Ama o zaman neden gerçekten ölmesini

istememedim? Acımdan mı?

"Ben de aynı Şeyi düşündüm, dal..." Elini ağzına götürüyor ve derisindeki kanı gerçekten yalıyor. "O zaman söyle bana neden sana elini sürmeyi aklından geçiren herkesi öldürmem gerekiyor?"

Kalbim gittikçe daha atarken o bana yaklaştıkça kanla kaplanmış dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Neden benim gibi birine karşı bile kendini savunabilmen için sana beceriler kazandırmak istiyorum?" Bıçağı karnıma, tam yara izini oluşturduğu yere do rultuyor.

"Neden artık öldürmek bile istemeyecek kadar bıkana kadar tekrar tekrar sana sahip olmayı edemiyorum?"

Kalbim k t atıyor.

Bı a ın ucu elbisemdeki yırtı ı kenara itiyor ve derim, içime kazıdı ı kelimeyle birlikte ortaya çıkıyor.

"Sen bir hırsızsın..." diye mırıldanıyor, bıçağı kalbime doğru yakla tırarak. "Hem de sonuna kadar."

Kıvrılmış dudaklarım. "Bir hırsız... buna senden daha çok ihtiyacı olan biri."

Bıçak dudaklarıma doğru kayarken gözleri kısılıyor ama ben korkmadan öylece kalıyorum.

Bıçak dudağımı aşağı doğru iterken ve dişlerimin arasına girene kadar ağzımın içinde yavaşça kayarken bile.

Dilimdeki kanın tadını alabiliyorum ama beni en çok rahatsız eden, o delici yeşil gözlerindeki açlık dolu bakış.

" mi, şimdi?" Dudağını ısıyor. "Tek yapman gereken sormaktı."

Birden boğazımı tutup beni kendisine doğru sürüklüyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak bıçağı beni öptüğü kadar sert bir şekilde öpüyor. Öpüşü derinleştikçe bıçak ikimizin de dudaklarını kesiyor, kanımızı birbirine karıştırıyor ama dudaklarımdan akan her bir kan damlasını ağzımın içine doğru inleyerek yalarken, keskin acı göğsümde zonklayan kalbimle kıyaslanamaz bile.

Dili bıçağın etrafını sararak dudaklarımdan çalıyor, sonra bıçağı bir kenara fırlatıp, "Siktir et," diye homurdanarak dudaklarını tekrar dudaklarıma yapıştırıyor.

Sersemlemiştim. Her şeyi tüketen öpücükleri kalan tüm anlamlı düşünceleri yutup yerine sefahat ve daha önce hiç hissetmediğim bir tür açgözlülük doğru dürüst düşünemeyecek kadar sersemlemiştim bile ama Tanrım, bu ne acele böyle.

O kadar ki ben de onu öpmeye başladım.

Ve lanet olsun, dudaklarımda şekillendiğini hissedebildiğim sırıltışı çileden çıkarıcı derecede ateşli.

"Benim muhtaç küçük hırsızım... Madem bu kadar çok istiyorsun al o zaman."

Dili ağzımın içine giriyor, neredeyse bedenimin ruhunu öperken her santimlik alanı, her kan şeridini ele geçiriyor.

O kadar çok istiyorsa... tek yapması gereken sormaktı.

Az önce aklımdan geçen düşünce karşısında tiksintiyle geri çekiliyorum. Parmaklarım içgüdüsel olarak dudaklarımdaki kana dokunmak için uzanırken aynı anda şehvet, arzu... ihanetle dolu o kararmış gözlere bakıyorum.

Kapıya doğru geri geri giderken kolunu boğazımdan çekiyorum, onu öpmek istememe neden olduğu için onu bıçaklayıp bıçaklamayacağımı düşünürken gözlerim bıçağa kayıyor... ya da kendimi.

Ama sonunda beynim giriyor kapıyı vurarak açıp hızla çıkıyorum.

Maksimum

ON DAKİKA ÖNCE

Oyun odasının kapısı açılıyor ve eşlik eden rüzgârdan kara bir bulutun tam anlamıyla içeri girdiğini hissedebiliyorum.

"Demek bu kadar?"

Heath'in sesini duyunca, o kapıyı arkasından kapatırken ben de gözlerimi kapatıyorum.

"sonra böyle mi olacak?" diye homurdanıyor.

Bardağı avucumun içinde sıkıyorum, keşke ne yapacağımı bilseydim, ama o düzgün düşünmeyi bile imkansız hale getirdi.

"Beni görmezden geleceksin."

"Hayır, ben..." Mırıldanıyorum, viskiyi .

"Orada durmuş onu bana bakamıyorsun bile. Sen viski bile içmezsin. Asla. Ve şimdi benimle konuşmak yerine onu mu içeceksin?"

Haklı ama bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"BANA BAK!"

Acı dolu sesi, zihnimin karanlığındaki bir fener gibi anında başımı kaldırmama neden oluyor. Ve Tanrım, yüzündeki buruşukluğa katlanmak zor.

"Lütfen, Heath.."

"Bana onu sevdiğini söyle," diyor. "Söyle. Yüksek sesle söyle."

"Onu seviyorum," diye cevap veriyorum.

Dudağı titriyor. "Onu yanımda götürdüğümde canın acıdı mı? Burnunun dibinde onu becerdiğimi öğrendiğinde?"

Dişlerimi gıcırdatarak başımı salladım.

"Güzel," diye hırlıyor ve beni tam kalbimden

bıçaklıyor. "Ben..."

"Ne söylemen gerekiyorsa söyle, Max," diye homurdanıyor. "Yoksa yemin onu gözünün önünde mahvederim."

Bardağı yere bıraktım. "Tam olarak bana söylediğin şeyi ."

"Sana onu baştan çıkarmanı söyledim, ona aşık olmanı değil!"

Nasıl cevap vereceğimi bile

bilmiyorum. "Bunu bu yüzden mi

yapıyorsun?"

Dişlerini gıcırdatıyor. "Belki."

"Neden beni kıskandırmaya bu kadar takıntılısın? Zaten yetmiyor mu?" Çenemi sıkarak ona dik dik bakıyorum. "Mavis'e sahiptin ve sırf beni incitmek için onu bir kenara atıp Ivy'nin peşine düştün."

"Anlamıyor musun? Mavis'i dikkat dağıtmak için *kullandım*, tıpkı Ivy'yi dikkat dağıtmak için kullandığım gibi."

Gözlerim açıldı.

Gözlerini kaçırıyor. "Ama yol boyunca beklemediğim şeyler hissetmeye başladım."

"Sen... sen de mi Ivy'ye aşıksın?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Elini yumruk haline getirir. "Onu *istiyorum*. Kötü bir şekilde. Ama ben onu önce *sen*."

BÖLÜM 44

Maksimum

NE?

Dudaklarım ayrılıyor ama oksijen ciğerlerimden çıkmayı reddediyor. *Beni* mi istiyor?

Göğsümü işaret ediyor. "O kalbin *benim* olmalıydı." *Oh Tanrım.*

"Ama sen sadece kızları istedin," diyor, yüzündeki acı gün gibi ortada. "Ve bu beni öldürdü." Başını sallıyor ve . "Bunca yıl boyunca, bana o bile bakmayan birini özlerken, hiçbirini dikkat , boşluğu doldurmanın bir yolundan fazlası olarak düşünmedim. Ne şaka ama."

Pantolonundan hap şişesini çıkarıp açıyor. Ketamin.

Ne zaman depresif görünse hapları içiyordu. Ve bugüne kadar nedenini asla anlayamadım.

Bunca zamandır.

Ona sahip olduğum için beni kıskanmıyordu.

Onu kıskanıyordu... çünkü *bana* sahipti.

Ona doğru yürüyorum ve elindeki haplara bir tokat atıyorum, şişe odanın öbür ucuna uçuyor. İki elimle yüzünü kavrayıp dudaklarımı dudaklarına yapııştırıyorum ve onu milyonlarca kez hayal ettiğim şekilde öpüyorum. Ve Tanrım, tadı mutluluk veren günah gibi.

Ama dudakları hemen benimkilerden kopuyor, gözlerindeki şaşkın bakış hiç de rahatlatıcı değil.

"Acıma öpücüğü istemiyorum," diye .

"Önce sen beni öptün," diye karşılık veriyorum. "Ve sonra çekip gittin." "Çünkü çok korkmuştum!" diye bağılıyor, gözleri yaşlarla doluyor.

Gözlerim yüzünde gezinirken mırıldanıyorum: "Bizi daha gerçekleştirmeden mahvetmekten."

Üst dudağı kıvrılıyor. "Ama sen beni görmezden geldin."

"Çünkü çok korkmuştum..." Papağan gibi. "Bunun sadece bir hata olduğunu ve bir asla olmayacağını düşünerek dehşete düştüm."

Gözleri şokla parlıyor.

Tüm bunları fazla düşünmemizi engellemek için iki elimle yüzünü kavıyorum. "Öp beni."

Bunca zamandır aradığı cevapları yüzümde arıyor ama ben buradayım ve bekleyeceğim. sonsuza kadar.

Ama bir saniye içinde dudaklarını benimkilere yapıştırdı bile.

HEATH

Tanrım, o dudaklar benimkine dokunduğu an, sahip olduğum tüm kontrolümü kaybediyorum ve onları daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi sahipleniyorum. Artık kimsenin ne düşündüğü umurumda değil. İstediyimi alıyorum ve istediğim şey o, tam burada, hemen şimdi.

Boğazını sıkıyorum ve dudaklarımı dudaklarından hiç ayırmadan, sırtı bara çarpana kadar onu içinde geriye doğru itiyorum.

Onu öpmemi mi istiyor? Tamam, onu yiyip bitireceğim ve geriye hiçbir şey bırakmayacağım.

Parmaklarım boynuna gömülürken dudaklarını aralıyorum ve dilimi zorla içeri sokuyorum, sanki oranın sahibiymişim ve orayı evim yapmışım gibi ağzının içinde yuvarlanıyorum.

Bunca zamandır ona olan aşkını yüzüme vuruyor ve ben bir dilim bile alamamaktan bıktım.

Ben de alıyorum, alıyorum, neredeyse bayılana kadar öpüyorum, sonra nihayet boğazını sıkmayı bırakıp tek bir nefes almasına izin veriyorum.

Ama ardından gelen inleme... Tanrım, bu beni neredeyse onun inlemelerini dinlemek kadar kızdırıyor.

"Bunu... istiyor musun?" Mırıldanıyorum, hala sıcak ve başım dönüyor. Nefes nefese başını sallıyor.

"Ne zamandan beri? Öpücükten mi?"

Başını sallıyor ve bu benim bile nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Yıllar," diye mırıldanıyor, yanakları sıcaktan kızarıyor.

"Ama sen hep kızlara bakıyordun," diye homurdanarak onu bara yasladım. "Kızlardan mı hoşlanıyorsun, yoksa erkeklerden mi, ?"

"İkisi de. Sadece ne hissettiğimi anlamıyordum... ta ki sen beni öpene kadar," diyor ve o köpek yavrusu gözleriyle bana bakarak onu bu lanet olası bara karşı köpeklemek istememe neden oluyor.

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü benden nefret edeceğini ve bana güleceğini düşündüm." Burun deliklerim alevlendi. "Neden güleyim ki?"

"Bilmiyorum... Kafam karışmıştı ve senin erkeklerle hiç ilgilenmediğini düşünmüştüm."

"Uzun zamandır senden başka kimseyle ilgilenmiyordum," diye homurdanıyorum, gittikçe . "Ve sen ne zaman doğru olduğunu bile fark etmedin. İçinde. Yüzüne. Yüzünde."

Gözlerini kaçırıyor. "Özür dilerim. Sadece bir şeyler hayal ettiğimi düşündüm. Ne hissettiğimi kimseye söylememenin ve benden bekleneni yapmanın daha iyi olacağını düşündüm. İncinmek istemedim."

Sikeyim.

Bunca zaman sırf incinmesin diye gerçek duygularını sakladı mı?

Çenesinden tutup bana bakmaya zorluyorum. "Bana bir daha *asla* yalan ."

Yutkunuyor.

"Anladın mı?"

Yoğun bir şekilde kızarıyor, sonra başını sallıyor. "Lanet kelimelerini kullan."

"Evet, efendim."

Onun yalvaran sesinden sikim zonkluyor.

"Aferin oğlum." Parmaklarımı çenesinden boğazına doğru indiriyorum. "Ama ikimizin de paylaştığı kıza yapışarak kalbimi çok kırdın. Ona olan aşkını benim önümde göstermekten alamadın..." Daha sıkı ve daha sıkı sıkıyorum. "Olmamı istedin

"İkinizin sahip olduğu şeyi kıskanıyorum." Paketini tutuyorum ve gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Kıskanıyorum *amina* koyayım. Hem seni hem de onu."

"Lütfen..." diye ciyaklıyor, pantolonunun kumaşının içinden onu ovmaya başladığımda neredeyse inliyordu.

"Lütfen... ne?" Konuşmasına izin vermek için baskıyı biraz azaltıyorum ama rahatlamasına izin verecek kadar değil.

"Ben seninim," diyor. "Kullan beni. Benimle ne istersen yap, lütfen, her şeyi kabul ederim. Sana ihtiyacım var. Çaresizce."

"Ne kadar umutsuzca?" Ona doğru eğilirken yüzümde bir sırıtiş oluşuyor, onu yavaşça ovarak eğdirirken dilenciliğiyle eğleniyorum.

Bunu bütün gün dinleyebilirim ve bana yaşattıklarından sonra yine de yeterli gelmez.

"Ona yaptığın gibi benim için de inle," diye .

Ve ardından gelen inilti, Tanrım, işte bu beni kaya gibi sertleştiriyor.

Hemen omuzlarını kavradım, döndürdüm ve barın üzerine doğru eğdim.

RIP!

Pantolonunu tek yırtıyorum, düşmenin hala kapalı olmasına aldırmadan.

Bunca zamandır aramızda olan şey buydu ve kendimi onun vücudunun verdiği zevkten mahrum etmekten yoruldum.

Barın üstündeki dolaptan bir şişe zeytinyağı aldım ve kışına döktüm.

"Beni mi istiyorsun?" Diye sordum ve fermuarımı indirip aletimi çıkardım. "O zaman iyi bir çocuk gibi beni sonuna kadar götür."

"Ne-"

Sözleri, kışına sokulup saniyeler içinde onu doldururken çıkardığı korkunç bir iniltiyle kesildi.

"Siktir!" diye , bara dayanıyor, tırnakları üstünü çiziyor. "Kocaman olmuşsun!"

" bu, bana bu siki ne kadar özlediğini göster." Sahip olduğum her şeyle ona çarpıyorum. Saçlarından tutup başını yukarı kaldırdım. "Onun yerine ona verdiğin inlemeleri duymama izin ver."

Her itiş, yapılacaklar listemden çıkarılan bir başka inilti, ama asla yeterli olmayacak.

Bunca zamandır hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranırken, gizliden gizliye birbirimize sahip olmayı arzuluyoruz ve ben bundan yoruldum. Bu kaçınma dansından, oynadığımız bu oyundan yoruldum.

"Yeter," diye . "Söyle bana. Beni de onu sevdiğin gibi sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum," diye iniliyor. "Seni sevmediğim hiç olmadı." "Siktir. Evet."

o kadar derin sokuyorum ki gözleri neredeyse başının arkasına yuvarlanıyor ve boğazını kavrayıp iniltiyi içinde tutmaya zorluyorum. "Hayır. Bu sadece benim için."

Dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, hepsini ağızma dökmesi için onu zorluyorum, böylece bu evde onu duyabilen tek kişi ben oluyorum. Sonsuza kadar benim bile, şimdilik benim ve gerekirse bunu sonsuza kadar sürdüreceğim.

"Tanrım, iyi bir çocuk gibi sikimi ağızına aldığında tadın çok güzel oluyor," diye iniliyorum dudaklarına karşı.

Tüm vücudu titrer. "Evet... daha fazla. Lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Dudaklarına gülümseyerek elimi karnından aşağıya indiriyorum ve shaftını kavriyorum. Onu mastürbasyon yapmaya başladığımda irkildi.

"Çok hassas amına koyayım," diye fısıldıyorum. "Sence kaç vuruş sürer? Bir mi?" Ona sadece bir kez mastürbasyon yapıyorum. "İki mi?" Bir vuruş daha ve gerçekten titriyor. "Üç mü?"

"Sik beni" diye inliyor.

"Oh, benim için zevkti." kavıyorum ve ucu pre-cum ile parlayana kadar geri çekiyorum, sonra ona kadar sert itiyorum ki taşaklarının altında sıkıldığını hissedebiliyorum.

"Tutamıyorum," diye inliyor.

İçinde durup otuz bir çekmeyi bırakıyorum ve siki havada bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "İzin istemedin."

"Lütfen... gelebilir miyim?"

"Devam et," diye

fısıldıyorum.

"Lütfen efendim, boşalmayı istiyorum. Size yalvarıyorum."

İniltileri sikimin bile içinde zonklamasına neden oluyor. "Yap o zaman. Lanet zemini boya."

Onu bardan uzaklaştırıp odanın ortasında durmaya zorluyorum ve kollarını arkadan kilitliyorum. "Dokunmak yok. Bunu onun için yaptın. Şimdi de benim için yap."

"Ne?" diye mırıldanıyor.

Sorusuna cevap vermek yerine kıkına sokuyorum ve kendi başına öğrenmesine izin veriyorum. Dölleri ipler halinde fışkırırken ağzından çılgınca bir inilti çıkıyor, onu sert ve hızlı bir şekilde sikerken tüm vücudu titriyor, ben de boşalana kadar onunla birlikte inliyor, kıkını dolduruyorum.

Birden kapı açıldı ve Ivy içeri girdi. Bizi gördüğü anda aniden durdu.

Orgazmım da öyle.

Sikeyim.

BÖLÜM 45

Heath

"BU DA NE...?" Sözleri, göz bebekleri büyümeye başlarken kendi çenesinin düşmesiyle kesilir.

Max'in kışından çekiliyorum ve döllerim kalçalarından aşağı damlıyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Max, bu kez tüm vücudu kıpkırmızı oluyor. "Görüldüğü gibi değil."

"Aynen öyle," diye .

Aletimi silmek için bardan bir temizlik havlusu aldım ve ereksiyonum tam teşhirdeyken Ivy'ye doğru yürüdüm.

"Beni görmezden gelin. İkinizi baş başa bırakıp görmemiş gibi yapacağım," diye mırıldanıyor arkasını dönerken.

O bir adım atamadan kapıyı çarparak kapatıyorum ve elimi tahtaya koyuyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Bekle, Ivy? Burada ne yapıyorsun?" Max mırıldanıyor, sanki burada yaptığımız şeyin kanıtlarını gizleyecekmiş gibi pantolonunu hızla yukarı çekiyor.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

Max'in yüzü parlamaya başlar. "Silas'la antrenman yaptığınızı sanıyordum," kekeliyor.

"Belli ki ondan sıkılmış," diyorum sırtarak.

"Her neyse." Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama bir elimi daha kapıya dayayarak onu içerde hapsediyorum. "Neden gitmeme izin vermiyorsun?"

"Az önce tanık olduklarından sonra gitmene izin verebileceğimi mi sanıyorsun?"

"Bunun beni korkutması mı gerekiyor?" diye soruyor kollarını kavuşturarak. "Zaten neredeyse senin oyuncak bebeğın olmuşken kirli sırlarını dökmek bana ne kazandıracak ki?"

Dilimi dudağımda gezdiriyorum. "Herkesle söyle. Umurumda değıl."

Kaşlarını çatıyor. "O zaman neden beni durduruyorsun?" Hâlâ köşede saklanmakta olan Max'e kısa bir bakış atıyor. "Belli ki meşgulsün."

Yüzümde bir sırıtma oluşuyor. "Kıskandın mı?"

Çenesi düşüyor ve boğulur gibi bir ses çıkartıyor ama ağızından gerçekte bir kelime çıkmıyor ve bu bana yeterince şey anlatıyor.

"Öylesin," diyorum.

"Sadece hazırlıksız yakalandım," diye mırıldanıyor.

"Ne için? Kaçmak için mi?" Başımı eğiyorum. "Hiçbirimizden kaçamazsın. Ne Silas'tan, ne benden, ne de Max'ten." Ben yaklaştıkça yutkunuyor. "Bunu açıkça belirttiğimizi sanıyordum."

"Sanırım dükkânda söylediğın her şey yalandı o zaman," diyor.

"Ona ne söyledin?" Max soruyor.

"Ona kalbimi vermemi istediğini söyledi," diyor Max'e bakarak. "Ve sen bana beni sevdiğini söyledin."

". Seni seviyorum," diyor Max, bir adım daha yaklaşıarak.

Bir parçam onun sevgisini kazandığı için onu parçalara ayırmak istiyor... ama başka bir parçam da adımı haykırana kadar onu yalamak istiyor. Hay sikeyim. Hayatımda hiç bu kadar iki kişi arasında kalmış hissetmemiştim.

"Ama az önce ikinizi seks yaparken yakaladım. Beni mi istiyorsunuz, yoksa onu mu?" diye soruyor Max ve bana. "Hangisini?"

Gerçek bir hırsız gibi onun kalbini çalmış olabilir ama paylaşmayı öğrenecek ve bu şimdi başlıyor.

Boğazını sıkıp onu kapıya doğru iterken gözleri açılıyor. "İkisi de."

Dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, tıpkı soyunma odasında Max'önünde yaptığım gibi onu sahipleniyorum. Ve lanet , ikisini de birbiri ardına öpmek iyi hissettiriyor mu?

Dudaklarını aralıyorum ve sadece dilimle içeri girerek ona boyun eğdiriyorum. Elimin altında inliyor ve kıvranıyor ama sadece öpücüğümle bile damarlarında dolaşan şehvetin saldırısına karşı çaresiz.

Diğer elimle bacaklarını aralıyorum ve parmaklarım amına ulaşana kadar elbisesini yukarı itiyorum ve tekrar ovmaya başlıyorum.

Tanrım, ona aldığım elbisenin içinde çok görünüyor.

Birden dudağımı ısıyor ve ben kendi kanımın tadına bakarak geri çekiliyorum. "Beni ısırdın," diye mırıldandım.

"Beni öptün," diye karşılık verir.

Max'in o kadar yakınımda durduğunu fark ettiğimde arkamı dönüyorum ve azgın ereksiyonumun onu bir kez daha delip geçmesini zar zor engelliyorum. Hâlâ çok sertim ve de işim bitmek üzere değil.

Bir şeyler vermek lazım.

Bu duvarlar yıkılıyor.

Max'in saçlarını tutuyorum ve aynı sertlikte öpüyorum, tam onun önünde, ağzının çatısını yalıyorum, nefessiz inlemeleri odayı doldurana kadar dilimi onunkinin etrafında döndürüyorum. Tüm bunlar olurken ben hala onu okşuyordum. Göz ucuyla tepkisini, teninde büyüyen tüyleri, dişleriyle çekiştirdiği dudağını izliyorum ve lanet , bundan daha ateşli bir şey olduğunu hiç sanmıyorum.

Belki de en başından beri arzuladığım şey buydu.

Sadece onun ya da onun değil... ikimizin.

Birlikte.

"Lütfen," diye mırıldanıyor Max, kapıya yaslanmış, telaşlı Ivy'ye bakmak için geri çekiliyor. "Seni seviyorum, Ivy. Ama onu da seviyorum ve seçim yapmak istemiyorum."

Nefesini içine çekiyor, tereddütlü ama çok seksi. Doyamıyorum.

Max'i daha yakına itiyorum. "Öp onu."

Boynuna bir öpücük kondurmak için eğiliyor ve sanki kimseyi ilgilendirmemiş gibi tenini emiyor. Ben de eğilip kulak memesini emiyorum, yavaşça köprücük kemiklerine kadar bir çizgi çiziyorum ve orada onunla buluşuyorum ve yavaşça yüzüne doğru ilerlerken boynunu öperken onu da öpüyorum.

Dudaklarına tek ve yumuşak bir öpücük kondurur kondurmaz, ben de kendi aç öpücüğümü konduruyorum, ikimizi ya da damarlarında dolaşan çelişkili ihtiyaçları ayırt edemeyinceye kadar dudağını ısırıp çekiştiriyorum.

"Seni öptüğüm için benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun? Senden sadece bir sikişten daha fazlasını istediğim için mi?" Parmaklarımı onun en hassas bölgelerinde gezdirerek soruyorum. "Sana söyledim, bu benim için yeterli değil."

"Bunu sadece onu kıskandırmak için yaptığını sanıyordum," diye fısıldıyor nefis öpüşmelerimizin arasında.

"Onu kıskandırmak... çok iyi hissettirdi, yine olsa yine yaparım." Sırıtiyorum. "Öyleyse onu kıskandırmama izin ver ve havai fişeklerin tadını çıkar," diye mırıldanıyorum, dilimi ağzına sokmadan önce dudağını ısııyorum.

Max bana karşı inliyor, sadece ikimizle oynama fikri yüzünden siki yeniden sertleşti.

"Siktir," diye mırıldanıyor.

Onu daha hızlı ve daha hızlı ovmaya devam ediyorum. "Sadece onu arzuladığımı mı sanıyordun? Sen hepimize aitsin," diyorum dilimle dudağının üzerinde bir çizgi çizerken. "Seni paylaşıyoruz... sen de bizi paylaşıyorsun."

Ben yaklaştıkça gözleri kapanıyor... ve Max'le birlikte onu dudaklarından öpüyor, insanoğlunun bildiği en hedonist zevkleri tadıyorum.

Ivy

Direnmeye çalıştım, gerçekten çalıştım ama dudakları dudaklarıma değdiği anda kendimi kontrol etme duygumu kaybettim. Öpüşleri hipnotize edici, öyle ki ikisini birbirinden ayıramıyorum ve dudaklarının tenimde olmasından başka bir şey istemiyorum, her yerde, her zaman.

Açgözlülüklerine nasıl bu kadar kolay yenik düştüğümü anlamıyorum ama yine de durmasını istemiyorum.

Sadece bir değil, iki çocuk bana aşık... ve birbirlerine.

Üçümüzün bu sarhoş edici karışımı beni öldürecek. Yine de beni cehennemin kapılarına kadar götürmelerine izin verdim.

Heath beni kapıdan çekip kaslı göğsüne doğru iterken, Max enseme öpüyor ve

Kulağıma. Heath elbisemi omuzlarımdan iterken o da fermuarımı indiriyor, ikisi de istediklerini elde etmek için senkronize bir şekilde çalışıyorlar - beni.

Ve siktir et beni... Artık hayır diyemiyorum.

"Sen bizim oyuncağımızsın, küçük oyuncağımızsın, şimdi seni kullanmamıza izin ver," Heath beni bilyardo masasına kadar sürüklemekten önce ağzımın içine iniyor, elbisem yere düşerken her adım arasında hem beni hem de Max'i öpüyor, hepimiz kesinlikle şehvet tarafından tüketiliyoruz.

Beni katılmaya nasıl bu kadar kolay ikna ettiler? Ve

neden amım bu kadar zonkluyor?

Heath'in dudakları tekrar dudaklarımı kaplıyor ve kendimi suçlu hissetmemek için beynimi kapatıyorum.

Tüm varlığımı ele geçiren şehvet için suçluyum.

Bu çocuklardan hiçbirine asla aşık olmayacağıma dair kendime verdiğim söz için suçluyum.

Tanrım.

Artık çok geç.

Artık çok geç.

Parmaklarım Heath'in gömleğinin altında kıvrılıyor, benimle bu kadar kasıtlı bir şekilde oynadıktan sonra ona dokunmak için de aynı derecede çaresizim. Gömleğini tek seferde başının üzerinden çekerek, her bir meme ucunda dövme ve piercinglerle delik deşik olmuş kaslı vücudunu ortaya çıkardı.

Ben daha ne yaptığımı anlayamadan dudaklarını tekrar dudaklarıma yapıştırıyor, parmakları saçlarımdan arasından geçerken başımın arkasında yayılıyor, nefesi düzensiz ve dengesiz.

"Lütfen... sana sahip olmamıza izin ver," diye inliyor Max arkamdan, elleri göğüslerimi okşamak için vücudumun etrafında kıvrılırken sırtımı öpüyor. "Kahretsin, çok güzelsin. Sana dokunmadan duramıyorum."

"Ben sadece bir oyuncak değilim," diye mırıldanıyorum öpüşmeleri arasında, Max'in gömleği ve pantolonuyla birlikte hızla yere düşen özsaygıma umutsuzca tutunmaya çalışıyorum.

"Hayır. Sen *bizim* oyuncağımızsın. Başka kimsenin sana dokunmasına izin yok," diye inliyor Heath.

Belindeki kemeri çekiştiriyorum, delikli siki serbest kalırken kendime olan saygımı da yerle bir ediyorum.

", içinde olmak istiyorum. Şimdi." Heath bilardo masasının üzerine atladı ve beni de kendisiyle birlikte sürükledi, bacaklarımı kavrayarak beni üzerine .

Saniyeler içinde, onun uzunluğunun üstüne indirildim ve bastırılmış inlemem Max'in aç öpücükleri tarafından yutuldu. Heath beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken ağız benimkini kaplıyor, beni sahiplenmek için zaman kaybetmiyor.

"Buraya gel," diye bağılıyor Max'e. "Islak küçük amını sik, tıpkı geçen seferki gibi. Birlikte."

Max neşeyle buna boyun eğiyor, bacaklarımı daha da açıyor ve kendini bacaklarımın arasına yerleştirip ucunu içeri itiyor.

"Tanrım, her çıkıntıyı hissedebiliyorum," diyorum yavaşça içime girerken. Çok dolu ama çok da tatmin edici.

"Durma," diye homurdanıyor Heath. "Ciddiymişsin gibi becer onu. Bunu istediğini biliyorum."

Heath sonunda kontrolünü kaybedene kadar onu yumurtluyor ve Max tabana doğru iterken nefesim kesiliyor, Heath ile birlikte kendini kabzasına kadar içime gömüyor.

"Siktir!" İnledim.

"Kahretsin, piercinglerini hissedebiliyorum," diye inlıyor Max kulağıma karşı.

Heath eğilir ileri ve çarpmalar onun Dudaklar üzerine
Maksimum ise Aralarına sıkıştım, gerçek bir oyuncak
bebek gibiydim.

Ve onu sevdiğim için artık kendimi küçümsemiyorum bile.

Siktir, buna ihtiyacım var. Bu her neyse, daha ihtiyacım var. Çok daha fazlasına.

"Lütfen..." Onlar çekilirken inliyorum, sadece birlikte geri itmek için.

Heath kulak mememi emerken, "Tanrım, yalvarmana bayılıyorum," diye inliyor. "Onu ne kadar sevdiğini göster, Max. Bırak da bağlılığını göreyim."

Max dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve parmaklarını yarığıma götürüp beni ovmaya başladığında ağzının içinde inliyorum.

Heath, "İşte bu, ikimiz tarafından tecavüze uğrarken boşalmasını sağla," diye inliyor. "Onun bunu istemesini sağla."

Max beni nasıl kıvrandıracağını çok iyi biliyormuş gibi klitorisimi okşuyor, gözleri Heath'in aletinin üzerinde parçalanmamı izlemekten zevk alıyormuş gibi tamamen bana odaklanmış.

Heath, "Sikimizin her yerine boşal, sürtük," diye inliyor.

"Onun orgazmını hissedebiliyorum. Oh Tanrım," diye inliyor Max, ben geri dönüşü olmayan o zirveye ulaşana kadar parmaklarını ileri geri oynatıyor. Ve sonunda düştüğümde, dudaklarımı Heath'dudaklarına çarpıyorum, bastırdığım tüm ihtiyacı gidermek için dilimi ağzına gömüyorum.

Birden Heath beni kaldırdı ve her ikisinin de sertleşmiş aletlerinin üzerinden kaldırdı, beni döndürdü ve bardo masasının üzerine yatırdı.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Seninle işimizin bittiğini mi sandın?" Bacaklarımı dürtüp ayırmaya zorlarken homurdanıyor. "Daha vücudunun sunduğu tüm lezzetlerin tadını çıkarmaya başlamadım bile..." Max'e odaklanırken gözlerindeki muzip parıltı kararlarımı sorgulamama neden oluyor. Ve ahlakımı. "Ve bunu onunla paylaşmak için sabırsızlanıyorum."

Maksimum

Bunca zamandır Heath yanımdayken Ivy'yi özlediğim için kendimi çok kötü hissediyordum ama hep onun heteroseksüel olduğunu ve beni asla böyle istemeyeceğini düşünmüştüm... ta ki o öpücüğe kadar.

O kadar şaşırdım ki ona bakamadım bile ve onu incittiğim için kendimi çok kötü hissettim.

Ama şimdi tek düşünebildiğim benimle oynamak istediği sinsî oyunlar. Bizimle. Ve bu bende boyun eğme isteği uyandırıyor.

"Benden ne yapmamı istediğini söyle," dedim.

Tek yapmak istediğim bunu geldiğinde telafi etmek.

"Ayaklarına kapanacağım, yalvaracağım, izin verirsen teninin her santimini öpeceğim, ama seni de onu istediğim kadar çok istediğimden bir daha asla şüphe etmeni istemiyorum," diyorum, ikisi de bana bakınca yutkunuyorum.

"Çok konuştuğumu biliyorum ama sadece gerçeği bilmeni istedim. Sizi seviyorum. de ve ikinizden birinin bana söyleyeceği her şeyi " diye ekliyorum, kendi saçmalıklarımın nefes nefese kalmış bir halde.

Bu adam ve bu kadın benim her zaman istediğim şeylerdi ve sonunda kendimi suçlu hissetmeden ikisine de sahip olabiliyorum. Bir rüyanın gerçekleşmesi gibi.

Heath sırtarak, "Max," dedi. "Kapa

çeneni." Yutkunuyorum.

"Dizlerinin üzerine çök." Heath ayaklarının hemen önündeki zemini işaret etti. "Buraya sürün. Şimdi."

Tanrım, Heath'in sonunda benim üzerimde egemenlik kurmasından daha çekici bir şey duyduğumu sanmıyorum. Ve lanet olsun, bu düşünceyle şimdiden uçtan damlamaya başladım.

Hemen yere çöküp ona doğru sürünüyorum ve önünde dizlerimin üzerine oturuyorum.

"Aferin oğlum. Şimdi o lanet ağzını iyi kullan." Dediğini yapıyorum ama onun yerine Ivy'nin üzerine eğiliyor.

"Tıpkı bana patronluk tasladığın gibi ona da patronluk taslamayı seviyorsun," diyor Ivy kıkırdarak.

"İkiniz de benim için bu kadar orospuyken nasıl yapmam?"

Kızın nefesi onu güldürüyor.

Heath, "Şimdi onu sikimle boğarken bu lanet olası amcığı yememe izin ver," diye inliyor.

"Ne-"

Sözlerimi bile tamamlayamıyorum çünkü hemen boğazıma sokuluyor ve içimi dolduruyor. Kocaman, kalın ve kutsal olmayan her şeye sahip ve ben bunu ne kadar çok istediğimi bile anlayamıyorum, zevkle inliyorum.

Heath, "İşte bu, boğazının derinliklerine kadar al," diye inliyor. "İkiniz *benim* için inliyorsunuz."

Ivy'nin bacakları bilaro masasında titriyor, vücudu adamın yalamalarından ürperiyor.

"Tanrım, çok ıslaksın," diye inliyor Heath.

Islaklığı üzerime damlıyor, ama sadece Heath'in şaftından ağzımda onun tadını alabiliyorum ve bu beni cennete ve geri gönderiyor.

"Siktir," diyorum, gargara yapıyorum. "Çok kalınsın."

"Spermimin ne kadar yoğun olduğunu tadana kadar bekle," diye inliyor, hemen geri itiyor, nefes almam için bir saniye bile bırakmıyor.

Onun ve kendimin üzerine salyalarım akıyor ve çoktan boşalmış olmama rağmen aletim hala yukarı aşağı zıplıyor. Ama hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Evet, aynen böyle," diye homurdanıyor Heath. "Dilini etrafına sar ve iyi bir çocuk gibi içimdeki dölleri em."

"Tanrım, bu çok ateşli," diyorum, hayatım buna gibi onu emiyorum.

Ve onu memnun ederken ve onu yalarken inlediğini ve ciyakladığını duymak pastanın üzerindeki krema.

Ama Silas içeri girip kapıyı arkasından çarparak kapatırken kapının aniden çatlayarak açılması hepimizi susturdu. Heath'in dudakları hâlâ Ivy'nin amının üzerindeydi ve benim dudaklarım da hâlâ onun lezzetli sikine sarılmıştı.

Oops.

BÖLÜM 46

Silas

Üç lanet yalancı yurt odasındaki bیلardo masasında sikişiyor. Eğer bu bir şakanın başlangıcı değilse, ne bilmiyorum.

Max dudaklarını Heath'in sikinden çekerken, "Açıklayabilirim," diye mırıldandı.

"Ben de senin sadece kızlardan hoşlandığını düşünüyordum."
Kollarımı kavuşturdum. "Bu her şeyi açıklıyor."

Eğer Ivy için sevişiyorsa, tabii ki Heath için de sevişirdi.

"Bekle, öyle mi?" Max mırıldanıyor.

Heath de eğilir. "Düşündüm ki-"

"Ne? Sessizce kavga ettiğinizi fark etmeyeceğimi mi?"
Homurdanıyorum. "Çok belli ediyordun. Ama görüyorum ki sonunda ."

Max'in tüm yüzü kıpkırmızı olur, dudakları hâlâ Heath'in aletine yakın durmaktadır.

"Benim sakın durmayın," diyorum onlara.

Beni bunun dışında tuttıkları sürece birbirleriyle ne yaptıkları umurumda değil. İkisinin de sikmeye çalıştığı kıza kafayı takmakla çok meşgulüm.

Heath sırtıyor ve Ivy'nin yarığını ovmaya başlıyor, masanın üzerinde kıvranması için bir iki parmağını içeri sokuyor.

Sanki nefis teninin her santimini görmemişim gibi elleriyle göğüslerini kapatan Ivy'ye yaklaşıyorum.

"Kendine engel olamadın, değil mi?" diyorum arkasında dururken.

"Kendime *sadece* sana söz verdiğimi hatırlamıyorum," diye takılıyor.

"Hayır, ama az önce *benden* kaçtın," diye cevap veriyorum, gözlerimi kısarak. Parmaklarımı gömleğimin altına sokup başımın üzerinden çekiyorum. Gözleri hemen yukarıya fırlayıp antrenmanlı karın kaslarımın her bir çıkıntısına ve boynuma kadar tenimi delik deşik eden birçok dövmeye bakıyor. Hiç gibi davranmadan önce alt dudağını ısırdı. Ama ben gördüm. "Seni öptükten ve sen de bundan hoşlandıktan *sonra*."

Başını kaldırmaya çalışıyor, ama kollarını kavrayıp başının üstünde sabitliyorum.

"Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun," diyorum. "Tabii seni yine karanlıkta kovalamamı istemiyorsan."

"Bunu zaten yaptın," diye karşılık verir.

"Ve bunu memnuniyetle tekrar yapacağım. Bu sefer ışıkları açmadan," diyorum sırtarak. "Özellikle de sen gidip *onları* baştan çıkarmaya karar verdikten sonra."

rağmen gözlerinde hâlâ şehvet dolaşıyor. "Ben bir şey yapmadım, beni köşeye sıkıştırdılar."

"*Seni* köşeye mi sıkıştırdık?" Heath onun gözlerinin içine bakmak için üzerine eğildi. "Sikişirken bizi yarıda kestiğini hatırlıyor gibiyim. Ama belki de hafızanı içeriden dışarıya doğru canlandırmam gerekiyordur."

Toplam üç parmağını içine sokuyor ve ikimiz de onun bilardo masasında kıvranışını izliyoruz, sonra eğilip muhtaç küçük klitorisini tekrar yalıyor ve yüzü zevkten buruşuyor.

"Buna bayılıyorsun," diyorum.

"Kahretsin..." diye miyavlıyor, içinde yükselen şehveti kontrol edemediği belli.

"Şimdiye kadar bana sadece bir orgazm yaşattın," diye mırıldandı Heath onun tümseğine karşı. "Beşten azına razı olacağımı mı sanıyorsun?"

"Beş mi?!" diye ciyaklıyor. "Ama soyunma odasında da birkaç kez boşaldım zaten!"

"Tam bir sürtükmüşsün gibi görünüyor," diyorum, gerçekte yüzleştikten sonra yüzünde beliren çatık kaşları görmek için eğilerek. "Kendisi için yanıp tutuşan üç erkeği memnun etmeye fazlasıyla istekli bir sürtük."

"Sadece bir anlaşma," diye mırıldanıyor, Heath onu yaladıkça nefesi kesiliyor.

"İyi o zaman," diye . " istersen öyle olsun."

Yüzünü masaya yapıştırıyorum, sonra da fermuarımı indirip boğazını sıkıyorum.

Bize hayır diyemeyeceğini zor yoldan öğrenmek zorunda kalacak. Sadece ona izin vermeyeceğimiz için değil, karşı koyamayacağı için. Çünkü sikim gırtlığının birkaç santim derininde, boynuna dayanmış olmasına rağmen, amcığı hâlâ ıslak ve dili hâlâ sikimin etrafını sarıyor, tıpkı iyi, itaatkâr küçük bir sürtüğün dilinin yapacağı gibi.

"Sana söylendiği gibi kullanılmak mı istiyorsun? O zaman o güzel ağzını kocaman aç ve içine al."

Boğazını kavriyorum ve daha da derine batıyorum, beni sonuna kadar almak için mücadele ederken gargaralarını ve inlemelerini dinliyorum. Ama daha azıyla yetinmeyeceğim.

"Daha fazla, dal. Bana daha fazlasını ver," diye bağırdım, sertçe iterek. "Onlara gümüş tepside sundun ve şimdi vücuduna yaptığım baskının ganimetinin tadını çıkarma sırası bende."

Her santim daha derine indiğimde, gözlerindeki ışık yavaşça sönmeye başlayana kadar boğazını biraz daha sıkıyorum. Tekrar içine dalmadan önce tek bir nefes almasına izin vermek için sadece bir saniye geri çekiliyorum.

"Max, dur," diye homurdandı Heath. "Ben de senin boğazından aşağı boşalmadan önce." "Lütfen, istiyorum," diye inliyor Max.

"Hayır. Bunu hak etmiyorsun. Önce hak et," diye homurdanıyor ve bilardo masasının altından .

Max ayağa kalktığında Heath boğazını sıkarak, bir yandan da Ivy'yi yalamaya devam eder.

"Ona bir bak. Sadece benim dilim yüzünden masanın üzerinde nasıl kıvrandığına bir bak," diyor Heath. "Onu istiyorsun, değil mi?"

Max, ağzından salyalar akan yüzüyle başını sallayarak ona .

"O zaman ben onu boşaltırken iyi bir çocuk gibi izle," diye inliyor Heath, dilini o tatlı, ıslak amcığın etrafında yuvarlayarak.

"Oh, lütfen..." Max kendini okşamaya başlarken mırıldanıyor.

Ama boğazıyla o kadar meşgulüm ki ne yaptıklarını umursamıyorum. Beni öpmeyi reddettiği an, ona bu ağzın kime ait olduğunu hatırlatmam biliyordum.

Kendimi kabzasına kadar gömüp bekliyorum, o kalan oksijeniyle mücadele ederken içinde derin bir şekilde zonkluyorum.

"Beni burada hissedebiliyor musun?" Boynunu işaret ederek soruyorum. "Başını salla."

Dediğimi yapıyor, kaçırdığı her nefeste gözleri büyüyor.

"Sana benim dediğim sürece bu horoz buraya ait. Beni bir öpücükten edebilirsin, ama şeyin, bu vücut, her santim, her nefes, her yara, her yalama, her damla kan, her boncuk

ter ve tükürüğünün her damlası artık bana ait," diye homurdanıyordum çekilmeden önce. "Şimdi söyle. Sen kime aitsin?"

"Sen," diyor öksürerek.

Yanaklarını sıkıyorum ve gözlerinin içine bakmak için eğiliyorum. "Şimdi benim olmanın ne demek olduğunu anlamaya başlıyorsun. Şimdi bana bir öpücük ver." Kaşlarını çatıyor ama yine de dudaklarını dikleştiriyor ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum, dilimi ağzına sokup onunkinin etrafında döndürdükten sonra alt dudağını ısırarak kanamasını sağlıyorum ki tadına varabileyim. "İşte benim iyi kızım."

Memnuniyetle sırtıttığımda yanaklarında hafif bir kızarıklık beliriyor ve sırtımı eğip yüzünü tekrar kavriyorum ve kahvaltı, akşam yemeği ve tatlı olarak döllерimden başka bir şey istemeyene kadar defalarca kullanmayı planladığım mükemmel küçük ağzına tekrar giriyorum.

"Oh Tanrım, geliyorum," diye inliyor Ivy ben .

Tüm vücudu titremeye başlar, ama Heath rahatlamayı reddeder, dili suları yalamak için onun yarığı boyunca kaydırır.

"Lütfen... onun tadına bakmama izin verin," diye yalvarıyor Max, dikkatimi dağıtarak.

Heath, "Yine dilime boşalacak ve sen de iyi bir çocuk gibi bekleyeceksin," diye homurdandı. "Onu çıldırtmak için git meme uçlarıyla oyna."

"Evet, efendim," diye yanıtlıyor Max, masanın üzerine çıkıp göğüslerini okşuyor.

Ona aşırı yüklenen tüm hislerden inliyor ve bu ses beni daha da tahrik ediyor. İttikçe ve ittikçe aletim onun içinde zonklıyor, başını yerinde tutarken şaftımı tükürüğüyle kaplıyor.

Onunla yüz yüze sikişiyor olmam umurumda değil çünkü buna bayılıyor.

Şaftımın etrafını saran dilinden bunu hissedebiliyorum.

Çıkardığı iniltilerden bunu duyabiliyorum.

Cildinin her tarafına yayılan tüylerin diken diken olmasından bunu anlayabiliyorum.

H kmedilmekten, kullanılmaktan, kontrol edilmekten... boyun eğdirilmekten ve boyun eğmeye zorlanmaktan hoşlanır.

Ve dünyadaki hiçbir oyuncak bana karşılık vermeyi seven lanet bir avdan daha fazla zevk veremez.

"Ağzına giren dilimden ka tın..." Inledim. "şimdi onun yerine lanet olası sikimle sahip çıkacağım."

O benim tüm kötü arzularım için m kemm l bir kız ve bu kızla ne kadar çok sevişirsem, durmak o kadar zorlaşıyor.

Heath ve Max'in onunla iniltisini duymak için adam  ld recekmiş gibi oynamalarına bakılırsa, takıntılı hale gelen tek kişi ben değilim.

"Kahretsin, fışkırıyor," diye iniyor Heath, sanki yıllardır böyle bir yemek yememiş gibi onu yalayıp yutuyor.

Max onun meme uçlarını cömertçe öpüyor. " ok canlılar, çok m kemm ller." Birkaç nefes almasına izin vermek için geri çekiliyorum. "Hazır mısın, küçük hırsız?"

"Nefes alamıyorum," diye mırıldanıyor.

"değilsin. Tek yapman gereken yutkunmak ve teşekkür etmek."

"Ne?!"

Burnunu  imdikliyorum ve piercinglerim dilinin arkasını ve küçük dilini geçene kadar dudaklarını tekrar geçmeye zorluyorum.

Heath ona, "şimdi gel," diye homurdandı.

Ben nefes alamayana kadar itip kakarken dili en hassas noktasının etrafında dönerken kalçalarını birbirine bastırıyor.

Onu uzunluğumda boğarken artık. Yüksek sesle kükrüyorum ve içinde bitiriyorum.

Ama başını sallayınca boğazını sıkıp aletimi yerinde tutuyorum.

"Yut. Benim için olduğun iyi bir sürtük gibi hepsini yut."

"Kahretsin, onun parmaklarımın üzerine geldiğini hissedebiliyordum," diye inliyor Heath, dilini içine sokarak.

"Güzel," diye , "Çünkü ondan payına düşenden fazlasını aldın. Şimdi onu bana ver."

Boğazından çekiliyorum ve dölle karışık daha fazla tükürüğü yutarken çıkardığı ses kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Ne demek istiyorsun? Az önce beni ," diyor eğilerek.

Masanın etrafında dolanırken gülüyorum, parmaklarımla bildo masasının üzerinde bir çizgi çiziyorum, Heath'in ayaklarının dikildiği kenara kenara çekilmesini bekliyorum. "Seninle işimin bittiğini mi sandın?" Bacaklarını ayırdım ve onu kendime doğru çektim. "Senin tek bir parçanla asla tatmin olmayacağım." Parmaklarım kalçalarından yukarı kayıyor, tenine batıyor. "Bugün değil. Yarın değil. Hiçbir zaman."

"Ama borcumu ödediğimde anlaşma sona erecek," diye mırıldanıyor.

Eğilip kalçalarının her yerine boğucu öpücükler konduruyorum ve ayak parmaklarının yavaşça kıvrılmaya başlamasını izliyorum. "Borcun ben doyduğumda bitecek ve ben senin için doyumsuzum. Hiçbir seks bedenimdeki boşluğu dolduramaz ve ben o kadar açım ki." Onu daha yakına sürüklüyorum. "O zaman bırak da amımı yiyip bitireyim."

BÖLÜM 47

Ivy

DUYGULAR İÇİNDE KAYBOLDUM.

Teslimiyette kayboldum.

Bedenimi ele geçiren çılgın arzunun içinde
kayboldum. Çok kayboldum ve geri dönüş yolunu
bulmak istemiyorum. Bu çocuklar beni mahvetti.

Yok edildi her inç . benim kendini koruma,
ve Şimdi tatlı deliliklerini kucaklamak için vahşi bir
ihtiyaçtan başka bir şey kalmadı.

Cehennem çukurlarına düşmek bu kadar iyi hissettirmemeli ama .
Tanrım, gerçekten öyle ve ben doyamıyorum.

Ellerim Max'in saçlarını buluyor ve onu meme uçlarıma doğru
bastırarak sıkıca kavıyorum.

"Lütfen, daha fazla," diye yalvarıyorum.

"Max, buraya gel ve bu amcığı da yala. Daha fazla ilgi için gerçek
gözyaşları döküyor."

"Siktir git," diye inliyorum.

TOKAT!

Amıma yediğim ani şaplak yüzünden ciyaklıyorum.

"Arkadan konuşmak yok, dal," diye uyarıyor Silas.

"İşleri renklendirmeye ne dersiniz?" Heath masanın üzerine koyduğu küçük bir kutuyu kaparak der.

"Bu da ne?" Ben soruyorum.

Silas'ın sırtışı kutuyu açarken başının belaya gireceğini haber veriyordu. "Toplar." "Ne tür topalar?"

Onları havaya kaldırır, birinin üzerinde beş, diğerlerinde sıfır rakamı olan ve hepsi elinin yarısı büyüklüğünde dört küçük top gösterir.

"Mini isteka topları," diye Heath.

Silas sırtıyor. "İhtiyacı olan küçük bir amcık için mükemmel boyutta."

Gözlerim açılıyor. "Ne?"

Bir tanesini yalıyor. "O kadar korkma..." Dizlerimi göğsüme doğru itiyor. "*Bizimle* oynamak istemiştin, hatırladın mı? O yüzden sana zevk aldığımız oyunlar hakkında bir iki şey öğretmeme izin ver."

İlk topu amıma sokuyor ve içimde ne kadar soğuk hissettirdiğini görünce şok içinde nefes alıyorum. Ve dolu.

Bir sonraki topu emiyor, sanki gelecek olana hazırlanırken ürpermemi istermiş gibi dilini gezdiriyor.

"Bu asla sığmaz," diye mırıldandım.

"Evet, olacak," diye yanıtlıyor bir sonrakini iterek. "Onları sığdıracaksın."

İkisi içimde birleşirken nefes nefese kalıyorum, bu sırada o parmaklarını dışarı çekiyor, sadece kutuya geri dalmak için

Bir sonraki sıfır.

"Harika gidiyorsun, sürtük," diyor Heath, i uyluğumu tokatlayarak ve şok tüm vücudumda yankılanıyor, amım o kadar kötü zonkluyor ki neredeyse tekrar boşalıyorum.

Bu da ne?

Heath, "Gördüğüm kadarıyla Ben Wa toplarını hiç kullanmamışsın," diye . "Kim kullandı ki?" Max mırıldanıyor.

Silas dilini üçüncünün üzerinde gezdirerek, "Evet," diyor. "Bu bir gösteri."

Sonra Max'in yüzünü yarığıma soktu. "Durabileceğini kim söyledi? Yalamaya devam et."

Heath, "İşini yaptığından emin olacağım," diye homurdanıyor ve masaya arkadan yaklaşıyor, Max yeşil muşambanın üzerine diz çöküp iki parmağını kıına sokuyor.

"Siktir," diye inliyor Max yarığıma doğru, beni muhtaç hale getiriyor, daha fazlasına sahip olma yanıp tutuşuyorum.

Bugün zaten çok fazla orgazm oldum. Daha fazlasını kaldıramam.

"Bir tane daha," diyor Silas, bir sonraki topu içeri iterek. "Oh

Tanrım! Çok dolu," diye inliyorum.

"Bunun dolu olduğunu mu düşünüyorsun? Aynı anda  siki birden hissedene kadar bekle," diyor Silas, bacaklarımı daha da ayırarak. "şimdi hepsini al."

"Ben  yapamam-"

Silas ekleyip dört taşağı da içimde birbirine doğru ittiğinde çılgınca inliyorum.

"şimdi bana ne olduğunu söyle," diyor Silas.

"Mini isteka topları," diye cevap veriyorum.

THWACK!

Kukuma bir şaplak daha atmanın acısı neredeyse anında zevke dönüşüyor ve bunun tüm vücudumda dalgalandığını hissedebiliyorum. Max'in dilinin en hassas noktada gezinmesi, onlara durmaları için yalvarmaya mı yoksa daha fazlası için yalvarmaya mı istekli olduğumu anlayamayana kadar hislerimi daha da artırıyor.

"Rakamlar nedir?"

Kaşlarımı çatıyorum, düşünmeye çalışıyorum. "Beş.

Sıfır. Sıfır. Sıfır." Max'in dili odaklanmamı çok zorlaştırıyor.

THWACK!

"Beş bin!"

"İşte bu kadar. Anlayacağını biliyordum," diye düşünür Silas. "Şimdi bana şu lanet istakayı getir."

"Ne, neden?" Eğilerek mırıldandım.

"Max, onu yalamaya devam et," diye homurdanıyor Heath, parmaklarını Max'in içine sokarak Max'in miyavlamasını sağlıyor. "Evet, efendim," diyor ve hemen dil hareketlerinin hızını artırıyor.

Bir fışkıрма sesi geliyor ve aniden soğuk bir şey kıcıma doğru itiliyor. "Oh Tanrım."

"Bundan zevk alacağım."

Silas aslında ıstakanın arka ucunu kıcıma sokuyor, her bir topun kıvrımına karşı hissedinceye kadar onu daha uzağa itiyor.

Plop. Plop. Plop.

Her hareketinde inliyorum, utancıma rağmen içime girdikçe daha da ıslanıyorum.

"Siktir!"

"İşte bu . Benim için inle, olduğun sürtük gibi inle," diye inliyor Silas.

Heath bilardo masasına adımını atıyor ama Silas ıstakayı topların yanından defalarca sokup çıkarmaya başladığında, ben mutluluktan ağlayana kadar bunu fark etmiyorum bile.

"Siktir, lütfen!" Miyavlıyorum, kendimi durduramıyorum.

"Bu ıstakayla seni daha fazla becermemi ister misin?" diye sorar.

"Lütfen.." Bana bunu yüksek sesle söyletmemesini dileyerek mırıldanıyorum.

Heath yüzümü tutuyor ve başparmağıyla dudaklarımı ayırıyor. "O kelimeyi bir daha söyle."

"Lütfen."

"Siktir." Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, nefesimle birlikte bir öpücük alıyor.

"Yalvar o zaman. İyi bir sürtük gibi yalvar, belki boşalmana izin veririm," inliyor Silas, sanki sadist bir piç gibi bu lanet olası masanın üzerinde kıvranmamdan zevk alıyormuş gibi ıstakasıyla beni beceriyor.

Ama Tanrım... yaptığı işte çok iyi. "Lütfen.. onu

bana ver," diye inliyorum.

Heath, "Ağzını aç," dedi ve ben de dediğini yaptım.

İstediğim için değil, bedenim ve damarlarımda dans eden şehvet beni buna zorladığı için.

Ve tükürüğünü dilime damlatıyor. "Bizim için ne kadar ateşli olduğunu tat. Yut."

Dudaklarımı kapatıyor, bir sonraki orgazmıla savaşmaya çalışırken beni kendi sularımı yutmaya zorluyor.

Ama artık çok geç. Beni tanımadığım bir varlığa, bir sonraki vuruşla tüketilen bir cadaloza dönüştüler. Onlardan bir vuruş.

"Bir sürtük gibi boşalacak mısın?" Silas vuruşun ortasında duraklayarak sorar.

"Evet, evet, lütfen, gelmeme izin ver," diye inliyorum.

Vuruşunu derinleştirirken, aniden bırakıyor ve "Onu ters çevir." diyor.

Heath beni kolaylıkla yukarı çekti ve altıma uzandı, Max'i yoldan iterken beni bilardo masasının kenarına, isteka çubuğu hala kıcımin içindeyken üstüne koydu. Toplar kaymaya başlıyor ve ben zevkle miyavlıyorum. Beni meme uçlarımdan tutup aşağı çekiyor, sonra Max'i boğazından yakalayıp vahşi bir öpücük için kendine çekiyor.

Birdenbire Silas isteka çubuğunu çıkardı. "Lanet olası fışkırma."

Tek seferde dışarı çıkartıyor ve teker teker, toplar cennet domino taşı gibi içimden düşüyor, ardından tüm lanet hayatım boyunca hissettiğim en yoğun orgazm geliyor, ıslaklık kelimenin tam anlamıyla içimden ve bilardo masasına fışkırıyor.

Heath inliyor. "Gerçekten fışkırdı, değil mi? Oh lanet olsun, hissetmek istiyorum."

olduğunu anlamadan, Heath beni boyunun üzerine itti, geniş çevresi bana kolaylıkla girdi çünkü ben özensiz bir karmaşaya dönüştüm.

"Sikeyim evet." Silas parmaklarını da içime sokarak beni dolduruyor ve vücudumu daha fazla endorfinle dolduruyor. Kıcımlı tokatlıyor ve beni inletiyor. "Açgözlü küçük sürtük. Gel buraya."

Beni Heath'in üzerine daha da itiyor, sonra Heath'in üzerine çıkana kadar kollarımdan tutup yukarı çekiyor.

Heath, Max'i bir öpücük daha çalmak için kendine çekmeden önce dudağını ısırarak, "İşte bu, bu sikin sahibiyymişsin gibi sür beni hırsız," diye inliyor.

"Siktir, ikinize de ihtiyacım var."

"Hayır, bu amcık artık benim," diye homurdanıyor Silas ve kalçalarımı tutacak gibi kavrayıp ucunu girişime dayayarak Heath'in hemen yanında içeri girmeye zorluyor.

"Siktir!" Tamamen içeri iterken haykırıyorum.

İçimde iki dev yarak var ve tek yaptığı üçüncüsü için yalvarmak.

Kahretsin, Silas haklıydı.

Bu zayıf kemiklerin içinde tek bir santim bile direnç kalmadan onların istekli fahişesine dönüştüm.

Gerçekten kayboldum.

Ahlaksızlıklarına yenik düştüler.

Bu çocukların kötü kalplerinde kayboldu.

Cennete geri dönmenin yolunu bulmak için mücadele etmekten bıktım çünkü yarattıkları bu cehennem bedenimi sadece hayal şekillerde ateşliyor.

"İşte bu, küçük hırsız," diye fısıldıyor Silas kulağıma. "Benim için kır." İşte bu kadar.

Benden bu kadar.

"Lütfen.." İnledim. "Bana daha fazlasını ver."

Silas yanağıma doğru sırtıyor. "Aferin kızıma."

Maksimum

Oğlanlar vuruşlarını değiştiriyor, onu sınırına kadar geriyor ve lanet olsun, o kadar iştah açıcı görünüyor ki, sürülürken lezzetli amını yalamak için eğilmek istiyorum.

Heath aniden belimi kavradı ve beni göğsüne bastırdı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Otur lan. Otur üzerime."

"Öyleyim," diyorum, ne istediğinden emin değilim.

"Hayır, yüzüme otur ve beni tattığın gibi sikini tatmama izin ver," diye homurdanıyor ve beni yüzüne yaklaştırmak için kalçalarını kavırıyor.

"Ne?" şok içinde nefes nefese kaldım.

Ama ben daha ne olduğunu anlayamadan, altmış dokuz pozisyonu yapacakmışız gibi beni çoktan ağzına aldı ve aç bir canavar gibi sikimi yuttu. Boğazımdan kaçan sınırsız inilti hayvani olmaktan başka bir şey değil. "Oh lanet olsun..."

Yüzüm Ivy'ye daha yakın olsun diye sırtımı öne doğru itiyor. "Ben seni emerken onu öp."

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Onu her öperdim.

Ellerimin üzerine eğilerek dudaklarımı onunkilere yapıştırdım, hayatım buna bağlıymış gibi onu öptüm, ağzının tadı tıpkı dilinin şaftımın etrafında hissettiğı gibi harikaydı. Heath emmeye başladığında onun ağzının içinde inliyorum. Tükürüğünü her tarafa yayıyor ve beni da aşağıya doğru yuttuğunu hissedebiliyorum. Kahretsin, çok iyi hissettiriyor. Beni ne kadar derine çektiğini görsem yine boşalabilirim.

THWACK!

Ivy, Silas'ın kıcına attığı şaplak yüzünden dudağını ısıırıyor.

"Sür bizi," diyor Silas ona. "Sakın durma."

Yüzü hem acıdan hem de zevkten buruşana kadar onu tekrar tekrar tokatlıyor, ben de şaşkınlığını gidermek için dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum.

"Kahretsin..." diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, iki oğlan içine girerken. "Lütfen..."

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Silas inliyor, sadece onun kıvranışını duymak için içeri ve dışarı çekiyor.

Kız cevap vermeyince, adam ona bir tokat daha atıyor. "Evet!" diye haykırıyor dudaklarını tekrar benimkilere yapıştırmadan önce.

"O zaman sikimi iyi bir sürtük gibi kışına sok," diye homurdanıyor Silas diğer deliğine girmeden önce.

Zevkle miyavlıyor ve ben onu daha fazla öpücüğe boğuyorum, bir bağımlı gibi zevkini ondan hortumlamak için çaresizim. O benim lanet uyuşturucum ve ben de bir vuruş için yalvarmaya istekli bir fahişeyim.

Kalbim ona ve ona ait. İkisine de o kadar çok ihtiyacım var ki duramıyorum ve durmak da istemiyorum.

Birdenbire iki parmağını içime sokuyor ve haykırırken onun da dudağını .

"Her iki ucundan tutulan tek kişinin o olduğunu mu sanıyordun?" Heath kıkırdıyor. "İkinizin de inlemesini duymak hoşuma gidiyor, o yüzden benim için inleyin sürtükler."

Şaftımı yalarken parmaklarını içime sokup çıkarıyor ve birleşik hisler bana onun beni kışımından dövmesini hatırlatıyor. Bu benim ilk seferimdi ve o kadar harika hissettirdi ki, tekrar tekrar istemekten kendimi alamıyorum ve sadece hatırası bile lanet olası bir kovboy gibi yüzüne binmek istememe neden oluyor.

"Siktir, öp beni şimdi," diye inliyorum dudaklarım tekrar Ivy'nin üzerine düşmeden önce ve dilim onunkinin etrafında onu uyarılmışlığımla boğuyorum.

"Aferin kızım, kıcını yukarı aşağı zıplat, siklerimizi ıslat," diye inliyor Silas ve ben de şıprıtı seslerini duyabiliyorum.

Heath, "O kadar ıslak ki, sikimin üzerine damlıyor," dedi. "Dilindeki arzunun tadını alabiliyorsun, değil mi Max?"

"Evet, lanet olsun evet," diye inliyorum ağzına, ağzının ve çenesinin her santimini öpüyorum. "Siktir, durma. Lütfen, durma."

Heath sikimi ağzından çıkarıyor, çenesine doğru inip kalkıyor ve birkaç kez yaladıktan sonra beni üzerinde titrerken görüyor. "Benim için boşalacak mısın, sürtük?" Heath kıcıma bir parmak daha , her seferinde daha uzağa gidiyor, neredeyse kendimi kaybedene kadar döndürüp duruyor. "Yap o zaman."

Bana sadece dilinin ucunu veriyor ama bu, inlerken her tarafına patlamam için yeterli oluyor. Ucunu yalayıp emiyor, dölleri tadını çok sevdiği gibi içiyor ve ben de dudaklarımı Ivy'ye yapıştırıp dilimi şehvetle içine sokuyorum.

"Kahretsin, onu dolduracağım," diye inliyor Heath ve yüksek sesle kükremeden önce birkaç kez daha itiyor.

Heath'e binmeye devam ettikçe dölleri aktığını görebiliyorum, yukarı aşağı, aşağı yukarı, aşağı yukarı, şıpır şıpır sesler çok iştah açıcı, çok baştan çıkarıcı. Silas saçlarını kavrayıp başını geriye yatırdığında, eğilip onu yalıyorum ve Heath'in dölleri emiyorum.

"Tanrım!" diye miyavlıyor.

"Evet, sikinin her yerine boşal," diye homurdanıyor Silas, arkadan ona çarparak.

Meme uçları zirve yapar ve her tarafı titremeye başlar, teni başka bir orgazmdan dolayı kıpkırmızı olur.

Silas kıcına girip onu ağzına kadar doldururken yüksek bir kükreme odayı dolduruyor. Çekildiğinde, tepeden tırnağa damlayarak üstüme yığılıyor.

Heath beni kenara itti ve eğilip Ivy'nin saçlarından bir tutam yakaladı, onu dudaklarından öpmeden önce üstten dölleri boşalttı. Sonra beni boğazımdan yakaladı ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı, ikimizi de öyle güzel öptü ki neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşecektim.

Silas onu Heath'in kurtarır ve başını onu da öpmek ister.

THWACK!

Hepimiz oturup etrafımıza bakıyoruz.

"Bu evde kimse mahremiyetimize saygı göstermiyor mu-" Heath kendi sözlerini aniden yarıda kesiyor çünkü kapı çarparak açılıyor, Dekan Felix Rivera içeriye girerken ahşap basınç altında neredeyse çatlıyor.

Lanet olsun.

BÖLÜM 48

Ivy

Dik oturuyorum ve Heath'in üzerinden atlıyorum, ellerimle kendimi örtmeye çalışıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, hayal gücüne hiçbir şey kalmadı.

"Bu da ne..." Dekan odanın ortasında durdu ve hepimize baktı.

Mahcup bir şekilde elbisemi hızla yerden alıp, askıları fermuar yukarı çekilmeden tutmayacak olsa da gelişigüzel bir şekilde tekrar . Tüm tenim kıpkırmızı oldu ve kendimi çok sıcak hissediyorum. Keşke saf buzdan yapılmış bir duşun altına girebilseydim. Muhtemelen şu bir buzdolabına razı olurdum. Sadece serinlemek için değil, saklanmak için de.

"Silas," diye homurdanıyor dekan, sanpaku, çukurlaşmış gözleri hayalet gibi bakıyor. "Kahretsin, bilmeliydim."

"Ne? Ben de senin kadar acayip miyim?" Heath ve Max sessizce masadan kalkıp pantolonlarını giyerken, Silas sanki suçüstü yakalanmamış gibi soğukkanlı bir şekilde fermuarını çekerek bilardo masasından uzaklaşır.

"Lanet oyun odasında mı?" Dekan masayı işaret ediyor. "Onu daha yeni döşettim!"

Silas, "Sakin ol, bu sadece lanet bir bardo masası," diye cevap verir.

Dekan bana bakarken gözleri seğirmeye başladı. "Kimsiniz?" Dekanın gözleri kısıldı. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Silas bir elini omzuma koyuyor ve beni arkasına çekiyor. "Öyleyse ne olmuş? Bu seni ilgilendirmez."

"Annenin adamlarını işe karıştırmaya karar verdiğin zamandı," diye karşılık verir. "Aklından ne geçiyordu? Sokağın ortasındaki cesetleri temizlemeleri için onları çağırmayı mı?"

Gözlerim açıldı.

Tanrım, cinayetleri biliyor.

"Ne? Sanki bunu onun için her ay yapmıyorlar" diye yanıtlıyor.

"Gizli görev!" Dekan parmağıyla Silas'ın çıplak göğsünü işaret eder. "Seni haddini aşmaman konusunda uyarmıştım ve sen oraya gidip güpegündüz bir düzine insanı öldürdün."

Max, "Aslında gecenin bir yarısıydı," diye mırıldanıyor ama dekanın sert bir bakışından sonra hemen ellerini kaldırıyor. "Anlambilim. Boş ver."

"Sana dürtülerini kontrol etmeni söylemiştim," diye tısladı dekan Silas'a. "Anlaşmamızı bozdun."

Silas parmağını savurur. "Yapmam gerekeni yaptım. O adamlar onun peşindeydi."

"O zaman *beni* aramalıydın," diyor dekan, tüylerimi diken diken eden alçak bir ses tonuyla.

"Olay çözüldü, değil mi? Cesetler gitmiş. Kimse fark etmedi." Silas omuz silkiyor.

Dekan parmaklarını kısa, koyu kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Bunu sokağın karşısındaki binada yaşayan bayana söyle."

"Bayan Schwartz?" Mırıldandım. "söylemezdi."

Gözleri neredeyse alnımda bir delik açacaktı. "Eğer hayatta kalmak istiyorsan, ondan uzak dur."

Silas'ın yüzü buruşur. "Lanet bir psikopat olabilirim ama "Kimsenin ona elini sürmesine izin verme."

Ona doğru bakıyorum, boğazım aniden gibi hissediyorum.

"Doğruyu söylüyor," diyor Heath.

"Yine de gittiğiniz her yerde ceset bırakmaktan vazgeçemiyorsunuz," diyor dekan. "Neden?"

"Onu korumak için." Silas'ın yeşil gözleri saplantıyla parlıyor ve birden yutkunmakta zorlanıyorum.

Dekan oğluna yeniden odaklanmadan önce benimle göz göze geldi. "Kendini neye bulaştırdığının farkında mısın? O adamlar Bones Kardeşliği'nin bir parçasıydı."

Bones Kardeşliği.

Tüylerim diken diken olmaya başladı.

"Eğer annen onlarla uğraştığını duyarsa, işin biter. Bitti," diye hırlıyor Dean Felix ve Silas'ı ensesinden yakalayıp onunla kafa kafaya geliyor. "Beni duyuyor musun? Sen. Kurtulamayacaksın. Hayatta kalamayacaksın."

Yutkunuyorum.

Yüce . Annesi nasıl bir kadın?

Silas, " başımın çaresine ," diye homurdanıyor.

"Öyle mi? Onu da koruyabileceğini mi düşünüyorsun?" Şimdi beni işaret ediyor. "Siz üçünüz her ne yapıyorsanız, hemen şimdi durun."

"Özür dilerim," diye ciyaklar Max, ama Heath onu susturmak için parmağını dudaklarına götürür.

Dekan bir kez daha herkese uzun uzun baktıktan sonra arkasını döner.

"Ve bu lanet pisliği temizleyin. Lisans öğrencileri önümüzdeki hafta açılış gününe geliyor ve ıslak kedi gibi koktuğu için Kurukafa ve Yılan Topluluğu'na katılmaktan vazgeçmelerini istemiyorum." Burun delikleri alevlenirken kaşlarını çatıyor. "Ne de olsa bu *benim Cemiyetim*."

Kapıyı arkasından çarparak kapatıyor ve duvardaki resimlerin titremesine neden oluyor.

"Tanrım," diyor Max, köşedeki sandalyeye otururken.

Heath, Silas'a kıkırdayarak, "Bir de bana sor," dedi. "Öfkeni nereden aldığını şimdi anlıyorum."

"Kapa çenenin," diye Silas.

"Baban neden bahsediyordu?" diye sordum. "Şu gizli görev olayından. Onun işinin mafyadan çalmak olduğunu sanıyordum."

Silas gözlerini bana dikti. "Bana kendi ailen hakkında hiçbir şey söylemezken sana kendi aile işim hakkında her şeyi anlatmamı mı istiyorsun?"

Dudaklarımı . "Tamam."

Silas gözlerini devirir ve iç çeker. "Annem yeraltı kaçakçılık şebekelerine sızan ve onları yok eden bir örgütün başı. İşte. Artık biliyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Bu bana daha önce anlattığın mafya olaylarından daha fazlası."

"Sıra sende," diyor Silas. "Gerçek Kemik Kardeşliği adamlarının neden senin peşinde olduğunu söylemek ister misin? Annemin yıllardır peşinde olduğu adamların mı?"

Başımı eğiyorum. "Bende bir şeyi istiyorlar."

Silas yüzünü buruşturdu. "Ne istiyorlar? Para mı?

Sen mi?"

Yutkunuyorum. Ona gerçeği açıklayacak kadar güvenmiyorum.

Heath homurdanır. ", Silas. Sana söylemeyecek." "Sana gerçeği söyledim," diye homurdandı Silas.

"Seni zorlamadım," diye cevap veriyorum.

Yumruğu taş gibi. "Yine oyun mu oynuyorsun, hırsız?"

"Beyler, beyler, sakın olun. İyi nedenlerle söylemek istemediği ortadayken tartışmanın bir anlamı yok. Yoksa neden hala sır olarak saklasın ki?" Max aramıza girerek şöyle diyor.

Heath, "Hâlâ bize güvenmiyor," diyor.

"Sadece biraz daha zamana ihtiyacı var," diye araya girdi Max, Heath'in kolunu tutarak. "Lütfen. Onun için kavga etmeyeceğimize söz vermiştin."

İç çeker ve alnını ovuşturur. "İyiyim." "Silas?"

Max nazikçe sorar.

"Neyden koruyacağımı bile bilmezken seni nasıl koruyabilirim ki?" diye homurdanıyor.

"O zaman yapma. Hiç sormadım," diye cevap veriyorum.

Silas alay ediyor, "Sonra ne olacak? O şerefsizler tarafından sürüklenip götürülmene izin mi vereyim? İstedğin bu mu?"

Ona dik bakıyorum, sert bir şekilde yerimde duruyorum. "Kimseye bir şey borçlu değilim."

Oda sessizleşir. O kadar sessiz ki garip bir hal alıyor.

"Peki... şimdi ne yapacağız?" Max sorar.

"Ne demek şimdi ne olacak?" Heath kaşlarını çatdı. "Dekan gayet açık konuştu. Gidip bilaro masasını temizleyelim. Yerleri de." Üzerinde leke olan pantolonuna baktı. "Ve kendimizi."

Max homurdanır ve gülüşünü bir gülümsemeye gizler.

İçimi çekip bara doğru yürüyorum, alttan bir kova alıp içine su ve biraz bulaşık deterjanı dolduruyorum.

"Ne yapıyorsun?" Silas bana yaklaşırken soruyor.

"Neye benziyor?" Ben de bir sünger kaparak cevap veriyorum. "Benden temizlik yapmamı istedin, değil mi? O yüzden yolumdan çekil."

Kovayı elimden çekip aldı. "Hayır."

Süngerini de kaptığı gibi lavaboya geri fırlatıyor. "Bir borcum vardı. Bana temizlik yapmamı söyledin, ben de o borcu temizlemek için temizlik yapıyorum ve şimdi sen temizlik yapmamı istemiyorsun. Peki ?"

"Bunun için hizmetçilerimiz var," diyor.

Benimle dalga geçiyor olmalı. "Bunu şimdi mi söylüyorsun?"

"Evet. Ama sen bunu zaten biliyordun." Saçımın gevşek bir tutamını tutuyor, bir şey düşünüyormuş gibi onunla oynuyor ama ne olduğunu anlayamıyorum. "Benim için kirlenmeni ve benden sonra temizlenmeni izlemekten hoşlandığımı biliyordun... ve bana boyun eğdiğin her saniyeden zevk aldığını da biliyorsun." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İtiraf et."

Elini geri ittim. "Bunların hepsi işlemsel, hepsi bu."

Bileğimi havada yakaladı. "Öyle mi? Yoksa başka ne olabileceğinden mi korkuyorsun?"

Panik vücudumda yanıp sönüyor.

Yapamam, güvenli değil. Cora'nın bana ihtiyacı var.

"Benden bir daha kaçarsan seni kovalarım" diyor.

Kaşlarımı çatıttım. "Not edildi. Şimdi bırak gideyim." Sarsılarak kurtuldum ve geçtim.

Bagel kapıdan giriyor ve bacaklarımın arasından zikzaklar çizerek tam Silas beni tekrar yakalamak üzereyken ona doğru yöneliyor.

"Lanet ," diye homurdanıyor Silas, onu silkelemeye çalışarak.

Ağzımdan kısa bir kahkaha kaçıyor ama hepsi bana bakınca hemen durduruyorum. "Onunla oynayacak birine ihtiyacı var."

"Ve?"

Omuz silkiyorum. "Buralarda yeterince derme çatma oyuncağın var. İyi şanslar."

"Bekle, nereye gidiyorsun?" Max soruyor.

"Cora'yı tek kontrol etmek için. Yoksa evin içinde de gözetim altında olmam mı gerekiyor?" Şaka yapıyorum.

Max somurtuyor. "Ama yine de konuşmak istedim. Bunun hakkında." Parmağını odanın içinde dolaştırarak de ima ediyor.

Ama gerçekten ama gerçekten konuşmak istemiyorum, özellikle *de* bu konuda. Çünkü *bu* her neyse... iyi bir şey değil.

İyi hissettirdi, *çok* iyi hissettirdi.

Açgözlü öpüşleri, sahiplenici dokunuşları, her yerdeki dilleri ve Tanrım, içimdeki o sikler tüm bedenimi zonklatıyordu. Onları becermek... sanki artık hiçbir şeyin önemi yokmuş gibiydi.

Ve bu beni korkutuyor.

"Şimdi olmaz.." "Lütfen" diye eklerken kapıyı açıyorum. Max dudaklarını yalıyor. "Seni seviyorum."

Ve bunu söyleme şeklinden bunu gerçekten kastettiğini anlayabiliyorum. Bunu ben de kalbimin derinliklerinde hissediyorum, ancak sorun şu ki tek kişinin o olduğundan emin değilim ve yüzleşmeye hazır olmadığım şey de bu.

"I ..." Mırıldandım.

"Henüz hazır değilseniz söylemek zorunda değilsiniz" diye ekliyor.

Bana uzattığı lütuf için minnettarım, gülümsüyorum, sonra kapıyı arkamdan kapatıyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Silas

"Bu *şeyle* ne yapmam gerekiyor?" Bacaklarımın arasında zıplayan kediye bakarak homurdanıyorum.

"Sana söylediği şey," diyor Max, rahatça su içerken. "Sen onunla oyna."

"Her neyse," diyorum gözlerimi devirerek. "Bunun için zamanım yok." Kapıyı açıyorum. "Bones Brotherhood'un neden onu hedef aldığını bilmek istiyorum."

Heath kollarını kavuşturarak, "Belli ki onlarla bir derdi var," diye cevap verdi. "Onlara borcu olduğuna da ne kadar bahse girmek istersin?"

Gözlerim kısıldı. "Bu olamaz. Bizden çalmasının bir nedeni var. Hiçbir hırsız bir borcunu başka bir borç yaratarak ödemez."

"Çaresiz bir hırsız hariç," diye mırıldanıyor Max.

Çaresiz... ne için?

"Miyav."

O iblis yine bacaklarımın arasında, ayak parmaklarının üzerinde dans ediyor, kuyruğunu baldırıma sürtüyor ve canımı sıkmaya başlıyor. "Benden ne istiyorsun?"

"Belli ki senden hoşlanıyor," diyor Max.

"Yanlış kişi," diye homurdanıyorum ve Max bana gülüyor. "Hadi o zaman, bununla sen ilgilen."

"Simit tarafından seçildin." Omuz silkiyor. "Kuralları ben koymuyorum."

Max geçip gitti.

"Hey!" Yetişmeye çalışıyorum ama bu kedi beni her yerde takip ediyor, neredeyse neden oluyor. "Beni bu *şeyle* bırakamazsın."

"Onun adı Bagel!" Max ona seslenir.

"Ona ne vermem gerekiyor? Ölü bir fare mi?" Bu kediyle oynama fikrini aklımdan geçirdiğim için bile kendime homurdanıyorum.

Heath pencerenin yanındaki perdeyi kapar ve püskülünü koparır. "Buna ne dersin?" Bana doğru fırlatıyor ve ben onu yakaladığımda, o kedi pençelemek için eğiliyor.

"Tanrım, az önce gözlerimi oymaya çalıştı," diyorum.

"Oh, abartmayı bırak." Heath yanımdan geçerken gülüyor. "İyi şanslar!"

"Hey, bekle bir saniye. Beni bu *simit şeyiyle* bırakamazsın."

"Elbette yapabilirim. O *Bagelthing*'i öldürmemeye çalış," diye yanıtlıyor Heath göz kırparak. "Tabii *ona* seni öldürmesi için gerçek bir sebep vermek istemiyorsan."

BÖLÜM 49

Heath

ERTESİ GÜN

THWACK. Thwack. Thwack.

"Lütfen şu topu duvara atmayı keser misin?" Max soruyor. "Hayır," diye yanıtlıyorum.

Thwack.

"Okumaya çalışıyorum."

Thwack.

"Düşünmeye

çalışıyorum." "Ne

hakkında?"

"Şeyler," diye cevap veriyorum.

Aslında pek çok şey. Ben endişeliyim. Ivy bizimle durumumuz hakkında hiç konuşmaya çalışmadı ve her yemekten sonra misafir odasına çekildi. Sadece düşünmek mi istiyor yoksa

Kafatası ve Yılan Topluluğu'ndan ayrılmak ve kendi yahnimizde kaynamamıza izin vermek için tekrar güvenli olana kadar bizi görmezden gelmeye çalışıyor.

Bu arada Max dünden beri kitabını elinden bırakmadı ve bu konuda endişelenen tek kişi benmişim gibi hissediyorum.

"Ne okuyorsun?" diye soruyorum.

"*Bir şeyler*" diyor.

"Ha. Touché." Stres topumu fırlatmayı bıraktım. "Bana söylemek istemiyorsun."

Kitabı indiriyor ve bana bakıyor. "Bundan hoşlanmazsın. Bu kurgu değil."

"Neden benim hakkımda bu kadar çok şey varsayıyorsun?" Cevap veriyorum. "Bunun yanlış olduğunu zaten kanıtlamadım mı?"

Yanakları ateş gibi kızarır. "Ben sadece..." Kıçının altına sıkıştırıyor. "Sen ve Mavis çoğunlukla okült kitaplar ve fantastik kurgular okuyorsunuz, değil mi? Bu bir kişisel gelişim kitabı."

"Yani?" Omuz silkiyorum. "Bu, değişiklik olsun diye başka şeyden de keyif alamayacağım anlamına gelmiyor." İç çekiyorum. "Ayrıca, Mavis'le bir süredir görüşmüyoruz."

"Benim yüzümden mi?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıyorum. "de."

Dik oturuyor. "Sırf bizim iyiliğimiz için arkadaşlarıyla görüşmeyi bırakmanı istemiyorum. Seni mutlu eden arkadaşları hak ediyorsun ve o da bunu hak ediyor."

Topu atmayı bıraktım. "Çok iyisin. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?" Şimdi daha da kızarıyor ve kollarımı omuzlarına dolamak için ayağa kalkıyorum. "Kendi iyiliğin için fazla iyisin." Kulağının hemen altına etli bir öpücük konduruyorum ve tüm teninde tüyler diken oluyor. "Çok tatlı... ve lezzetli..."

Kıkırdamaları beni sırttırıyor. "Daha yeni seks yaptık."

"Yani? Kaçırduğımız tüm lanet ayları telafi etmeliyiz," diye cevap veriyorum. "Hep böyle sevecen miydin?" diye soruyor.

"Her gün senin üzerinde gezindim. İlk defa mı fark ediyorsun?"

Meme uçlarını okşamaya başladığımda gülüyor. "Dur, gıdıklanıyorum."

"İyi anlamda mı kötü anlamda mı?"

Dilimle kulağından boynuna kadar bir çizgi çizdiğimde "Güzel..." diye inliyor. "Ama bunu gerçekten burada yapmamalıyız."

"Neden? Birinin gelip bizi görmesinden mi korkuyorsun?"

"Yani... kimse bizi bilmiyor. Silas ve Ivy dışında," diye yanıtlıyor. Arkama yaslanıyorum. "İnsanların eşcinsel olduğunu düşünmesinden mi "

"Seni seviyorum. Ama onu da seviyorum," diyor.

"Ne olmuş yani, biseksüelsin." Ona bakmak için başımı eğdim.

"Ben de öyleyim." Kaşlarını çatıyor. "Öyle misin?"

"Hem seni hem de onu aynı anda istemekten ihtiyaç içinde boğuluyorum. Beni biseksüelden başka bir şey mi sanıyorsun?"

Gülüyor ve bu ses kalbimin kabarmasına neden oluyor.

"Dava kapandı," diye ekliyorum. "Ve ne var biliyor musun?"

Bana bakana kadar bekledim. "Ne?"

Çenesini kavriyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, tıpkı sahiplendiğim gibi o ağzı da sahipleniyorum. "Bu lanet dudakları öpebildiğim sürece kimin bildiği umurumda değil."

Ağızma karşı gülümsüyor. "Bu alışabileceğim bir şeye benziyor."

"Vay, vay, bu ilginç."

Elliot'ın sesi Max'in koltuktan fırlamasına neden oldu. "Oh, kahretsin."

Elliot güler. "Sakin ol. Sakin ol. Sorun yok. Ne yapıyorsan ona devam et."

"Bekle, şok olmadın mı?" Max soruyor.

"Neden ki?" Elliot etkilenmiş bir aksanla söylüyor. "Merhaba, bu aileden geliyor."

. "Baba gibi, oğul gibi mi demek istiyorsun?"

"Ve kardeşim." Göz kırpmıyor. "Yani... mutlu bir çıkış günü, sanırım."

"Teşekkürler." Max dudaklarını yalıyor. "Lütfen anneme söyleme. Henüz söyleme. Hazır olduğumda söylerim."

Elliot parmaklarını dudaklarına götürür ve kilitli bir anahtar işareti yapar. "Dudaklarım mühürlü."

"Neden özellikle annen?" diye sordum.

"Çünkü annenle arkadaş. İkinizin etrafta takılmasından hoşlanmayabilirler, anlıyor musun?" Elliot omuz silkiyor.

"Bununla başa çıkmak zorundalar," diyorum.

Elliot sırtıyor. "İşte ruh bu." Boğazını temizler. "Hey, tuhaf bir soru... Kafatası ve Yılan Topluluğu'nda neden bir çocuk var?"

Yüzüm bembeyaz oldu. "Uh..."

Kahretsin, bunu açıklayacak kişinin olacağım hiç aklıma gelmezdi. "Bu Cora. Ivy'nin çocuğu," diyor Max ona.

"İkisi de kalıyor," diyorum. "Ve kimsenin onlara bulaşmasını istemiyorum. Evdeki herkesin bunu anladığından emin olun."

Elliot beni selamlayarak, "kaptan," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Tiyatroyu bırak."

"Neden? Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum. Dava et beni," diyor Elliot gülerek ve kapının kolunu tekrar kavrayıp yavaşça kapatıyor. "Kanepede rahat rahat oynaşmanın tadını çıkar. Güle güle."

"Sıradan yiyişmeler..." Ben dişlerimi sıkarak papağan gibi konuşuyorum, Max ise kahkahadan ölecek gibi oluyor ve nefesini tutuyor.

Birisi odaya geri geri giriyor, garip *pssss* sesleri çıkarırken yarı büzüşüyor. Kafamı kaldırdığımda çenem düştü. Silas aslında Ivy'nin kedisini odaya çekiyordu.

"Hadi, Donut."

"*Donut?*" Max dik oturuyor ve ikimiz de Bagel'ın içeri girip Silas'ın elinden mamaları yemesini şaşkınlıkla izliyoruz.

Onu masaya kadar götürüyor ve bir mama koyduktan sonra "Kalk" diyor.

Bagel onu gerçekten dinliyor ve ben ne diyeceğimi bilemeyecek kadar şaşkınım. Bu boku avucunun içinden yiyor.

"Aferin oğlum." Silas onun başını okşar ve sonra "Pati" der.

Bagel küçük ayak parmaklarını ona uzatır ve Silas başka bir ikram sunmadan önce el sıkışırlar.

"Ne oluyor lan.." Mırıldandım.

"Oh, sen de mi buradasın?" Silas hafifçe eğlenerek

söylüyor. "Ne yapıyorsun?" Max soruyor.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" diye cevap veriyor. "Kediyi eğitiyorum."

"Tanrım, ne kadar hızlı bir U dönüşü yaptın," diyorum, Bagel tam anlamıyla ona sarılırken başımı eğerek.

"Bu Donut sizden daha iyi bir dinleyici."

"Hey!" Max kekeliyor. "Bu hiç adil değil. O bir kedi. Tabii ki dinler. Yemek ve evcil hayvan alır."

"Mama ister misin?" Silas bir ödöl maması uzatıyor, sonra da Max'e fırlatıyor. "Hav de."

"Siktir git," bağırır Max.

"Oh, güzel ısıruk," diyor Silas gülerek.

"Bekle, onu ne için eğitiyorsun?" Ben soruyorum.

Silas omuz silkiyor. "Numaralar yap. Eşyaları topla. Bir şeyler çalmak. Belki birine saldırırım."

Kahkahayı patlatmadan önce bir süre ona bakıyorum. "Abi kedinin lanet olası bir pitbull olduğunu düşünüyör. Aman Tanrım, ölüyörüm."

Yüzüme öyle sert bir mama atıyor ki izi kalıyor. "Şimdi gülüyorsun ama bunu gerçekleştireceğim. Sadece beni izle."

"Elbette," diye veriyörüm ve mama tanelerini ona geri fırlatıyorum. "Bilgin olsun diye söylüyörüm, adım Bagel," diyor Max.

Silas, Max'e pis bir bakış atarak, "Tanıştığımıza memnun oldum, Bagel," diyor.

"Ha, ha, çok komiksin," diye karşılık veriyör Max, aynı çirkin surat ifadesini takınarak.

Kapı alındı ve hepimiz yukarı baktık.

"Affedersiniz." Elinde bir şey tutan temizlikçi kadın. "Bunu dün oyun odasında yerde buldum."

Ketaminim.

Hemen doğru yürüyörüm ve elinden alıyorum. "Teşekkürler."

"Elbette efendim. İhtiyacınız olan başka bir şey olursa lütfen bana bildirin."

Başımı sallıyorum ve o tekrar uzaklaşıyor, ama gözlerim Max'in tekrar bir çift almaya çalıştığım anda elimden düşürdüğü haplara takılıyor.

Uzun zamandır beni ayakta tutan tek şey bu haplar. Zihnim karmakarışık bir haldeydi ve kız kardeşim de gittiğinden beri onlar olmadan sakinliğimi korumakta zorlanıyorum.

Ama şimdi...

İçimi çektim. "Mavis demişken, sanırım onu görmeye gideceğim."

"Gerçekten mi? Ama bu garip değil mi?" Max mırıldanıyor.

Piercingimi çekiştiriyorum, ona doğru bakıp gülümsemeden önce sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. "Bunu düzeltmem gerek."

O gülümsüyor. "Tabii ki."

"Onunla bir şey yapmayı planlamıyorum," diyorum.

"Biliyorum," diye cevap veriyor kitabını tekrar eline almadan önce. Bu kadar sakin ve... dışarıda olmamıza alışkın değilim.

Ferahlatıcı.

Kapıdan çıkıp kampüs boyunca Mavis'in kız öğrenci yurduna doğru yürüyorum, kapıyı çalıyorum ve pencerelere tünemiş kızların kıkırdamalarını bekliyorum. Kapının açılması için fazla beklememe gerek kalmadı.

"Merhaba Heath," diyor daha önce hiç görmediğim rastgele bir kız. "Mavis için mi geldin?"

Hepsi biliyor mu?

Muhtemelen.

Homurdanıyorum. "O

burada mı?"

"Yukarıda," diyor kız, "onu senin için arayacağım."

"Teşekkürler," diyorum ve o da kapıyı kapatıyor.

Yukarı doğru koşan ayak sesleri ve boğuk kahkahalar duyuyorum. Tekrar pencereye baktım ve bütün kızlar saklanmak için eğildiler. Sanırım yakışıklılığım hepsinin liseli kızlar gibi beceriksizleşmesine neden oldu. Ve itiraf etmeliyim ki, bir süre için kesinlikle eğlenceliydi. Özellikle Max bana bakmazken biraz kış almak. Ama şimdi o ve Ivy var... ve artık gördüğüm her şeyi sikme ihtiyacı hissetmiyorum.

Kapı tekrar açıldığında Mavis başını bana doğru eğdi. "Heath. Yüzünü tekrar göstermen ne güzel."

"Merhaba," diyorum beceriksizce.

"Konuşabilir miyiz?" Kollarını

kavuşturuyor. "Elbette. Devam et."

Kızlar tekrar kıkırdamaya başlayınca gözlerimi kısarak, "Seni hayalet gibi gördüğüm için özür dilemek istedim," diyorum. "Öyle yapmak istememiştim ama duygularım beni ele geçirdi."

"Duygular mı?" Kaşlarını çatıyor.

"Kimin için?" Derin bir nefes

alıyorum. "Ivy ve-" "Bekle... Ivy, şu

hırsız mı?"

Gözlerimi kaçırıyorum. "İşler.. karmaşıklaştı."

"Öyle görünüyor," diyor. "Ama bekle, 've' dedin... başka ne var?"

Eğildim ve fısıldadım, "Max."

Gözleri açılıyor ve gerçek çenesinin düştüğünü görebilmeme rağmen dudaklarını kapatarak bana bakıyor. Aslında göstermek istemese de bana aval aval bakıyor.

"Sana söyledim, karmaşık bir durum."

"O senin en iyi arkadaşın," diye fısıldıyor.

"Evet..." Boynumun arkasını ovuyorum. "Hâlâ öyleyiz. Sadece artık daha fazlasıyız. Ivy ile birlikte."

Şok tüm vücuduna yayılmaya başladığında dudakları nihayet aralanıyor. "Üçlü mü yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Silas'ı da sayarsan dört."

"NE?!" Dışarı çıkar ve kapıyı arkasından kapatır. "Şaka yapıyor olmalısın. Silas?!"

"Ha, evet, kulağa iyi bir şaka gibi geliyor ama hayır," diye cevap veriyorum. "Hepimiz

... Ivy ile sikişmek." Parmağımla halka yapıyorum ve diğer işaret parmağımı daha fazla içerik için içeri sokuyorum.

Ama korkunç bakışları bana bunun büyük bir hata olduğunu söylüyor.

"Oh. Vay canına." Yüzü buruştu. "Son zamanlarda garip davranmana şaşmamalı."

"Özür dilerim, seni yan yakıcıya koymak istememiştim,"

diyorum. Elini kaldırdı. " değil. Özür dilemene gerek yok."

Kaşlarımı çattım. "Gerekmiyor mu?"

"Sen hep benimle takılmak isterdin, tersi olmazdı. Bu yüzden durduğunda önemli bir şeyler düşündüm." Yutkunuyor. "Gerçi ben hep benimle sadece pantolonuma girmek için takıldığını düşünmüştüm."

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum. "I ..."

Derin bir nefes alır. " yok."

"Öyle değil. Denediğim için de tam bir pisliktim."

Başını salladı. "Evet, öyleydin. Şanslısın ki seninle bu şekilde ilgilenmeyen tek kız bendim."

"Doğru, ama ben sadece seksle ilgilenmiyorum, tamam mı?" Elini tutuyorum. "Arkadaşın olmak istiyorum. Lütfen."

Gülümsüyor ve bana bakarken gözlerini kısıyor. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Bu lanet öğretmenlere benimle birlikte başka kim küfredecek?"

Yüzüne yayılan sırıtış tüm endişelerimi yok ediyor. "Kendi ilaçlarının tadına bakmalarının zamanı geldi."

Omuzlarından tutup kendime çekiyorum ve sıkıca sarılıyorum. "Lanet olsun, seni özledim, Mave."

"Mave?" Beni itti. "Hayır, hayatta olmaz. Kardeşim bana öyle der." Şiddetle titriyor. "Bunu senin ağzından duyma düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor."

. "Hadi ama, onu seviyorsun. Kabul et."

"Sadece mecbur olduğum için, yoksa annem beni öldürür," diye karşılık veriyor. "Ayrıca, eğer bunun annem için de iyi olacağından şüpheliyim."

"Sana söylediğimi ona söyleme. Henüz değil," diyorum bakışlarımı indirerek. "Onu öldürür. Ya da hepimizi. Sonra da Silas sana söylediğim için öbür dünyada bana işkence edecek."

Kıs kıs gülüyor. "Tamam. Küçük kirli sırrını saklayacağım ama bana borçlusun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne yapmam gerekiyor?"

Yüzünde muzip bir ifadeyle kapıyı açıyor. "Bu lanet konuşmayı bırakıp işe koyulma zamanı. Bir seans tahtam var ve o kaltağı iyi bir şekilde kullanmaya hazırım."

Çenem düştü. "Bir seans tahtası mı?" İçeri girip kapıyı arkamdan çarparak kapatırken sırıtma daha da büyüyor. "Beni de say."

Silas

0 GECE

Sokağın köşesinden, iki pisliğin pis binaya girip merdivenlerden yukarı çıkışını izliyorum. Vizörümü kaldırıyorum ve gözden kaybolmadan önce yüzlerinin fotoğrafını çekiyorum.

Bisikletimden inip binanın uzağına park ettikten sonra caddenin karşısına geçiyorum; belli ki son gelişimden bu yana burası iyice temizlenmiş. Öfkemden geriye tek bir kan lekesi bile kalmamış. Etkilendim. Annemin adamları işlerini gerçekten özenle yapıyorlar.

Sonunda biri cevap verene kadar her zile dokunuyorum. "Evet?" "Teslimat," diye cevap veriyorum.

Kapı açıldı ve hızla içeri girdim.

Yoluma çıkanlar için ölümden başka teslimat yok ve çok geç olana kadar bunu bilmeyecekler.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek merdivenleri gizlice çıkıyorum. Sonunda bulundukları kata geldiğimde, asansörün yanındaki bir sütunun arkasına saklanıyorum ve köşeden bakarak Ivy'nin dairesinin kapısını kıran iki adamı izliyorum.

Tabii ki buraya geleceklerdi.

Ne de olsa onu yakalamak için gönderilen adamlar uşaktı ve patronları tarafından ne yapacaklarının söylenmesini bekleyen çok daha fazlası var. Ve o her kimse onu bulmaya niyetliyim.

Onun peşinde kimin olduğunu söylemesine ihtiyacım yok. Onun yerine bana söyletirim.

Gizlice yaklaşıp bir sonraki sütunun arkasına saklanıyorum, böylece konuşmalarını dinleyebiliyorum.

"Burada sikişmiyorlar," diyor içlerinden biri.

"Sana söylemiştim!"

"Beni suçlamayın. Patron tekrar bakmamızı söyledi. Bakalım geri gelmiş mi?"

"Bizim burada ne işimiz var?" diye yakınıyor içlerinden biri. "Sanki diğerleri buraya milyonlarca kez gelmiş gibi. Burada değiller ve bunların hiçbirinin bir değeri yok."

"Fark etmez, patron bunların hiçbirini istemiyor bile." "Onun paraya aç bir kurt olduğunu sanıyordum."

İçlerinden biri homurdanıyor. "Sence çok parası var mıdır? Böyle yaşarken mi? Bundan şüpheliyim."

İkisi de gülüyor.

*Yani tüm bunları düzenleyen adam kesinlikle paranın peşinde değil.
... ama ondan sonra.*

"Sence kız geri dönecek mi?" "Belki.

Aceleyle gitmiş gibi görünüyor."

İyi ki de öyle yapmış çünkü bu piçler şimdiye kadar onu bulmuş olurdu.

"Her ihtimale karşı bir not

bırakalım." "Neden?"

"İvan kesinlikle daha fazlasını yapacağını ve onu pes etmeye zorlamak istediğini söyledi."

Ivan mı? Ivan da kim?

Onun peşindeki adam bu mu?

Kapıya yaklaşıyorum, mutfak masasının üzerine tür kâğıt koyduklarını dikkatle dinliyorum.

"Hadi gidelim."

Bu benim .

Bıçaklarımı ceplerimden çıkarıp saklandığım yerden uzaklaşıyorum, o şerefsizler kapıdan çıkarken yavaşça görüş alanıma giriyorum ve yüzümdeki sırtış kulaktan kulağa yayılırken donup kalıyorum.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor soldaki adam.

"Neden öyle gülümsüyor lan?" diye fısıldıyor sağdaki ama ben duydum.

Elimdeki iki bıçağı da salladım. "Sizce şeytan masum ruhları cehenneme geri götürürken ağlamış mıdır yoksa gülmüş müdür?" Yüzlerindeki öfkeli ifade, onları tepeden tırnağa doğrama fikrini daha da cazip kılıyor. "Şimdi ilk kim?"

BÖLÜM 50

Ivy

BU GECE O GECE.

Herkes uyuyana kadar beklerim. Sonra aradığım şeyi bulana kadar odadan odaya, koridordan koridora gizlice geçiyorum: Bir yatak ve kedisine sarılmış derin uykusundaki küçük bir kız. Onu yataktan sürüklüyorum ve çabucak uyandırmak için sarsıyorum ama hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor, bana bakışı bile. Onunla ve kediyle birlikte uçsuz bucaksız koridorlardan geçerken minik eli benimkine sıkıca oturuyor.

Ama duvarlar üzerime çöküyormuş ve kapılar sonsuzmuş gibi geliyor.

Durup sessizce onu susturuyorum, bu sırada bir nöbetçinin merdivenlerden bekliyoruz ki gizlice geçebilelim.

"Gidelim," diye fısıldıyorum ama sesim boşlukta boğuk çıkıyor.

Kediyi sıkıca tutarken onu da yanıma çekiyorum ve koridordan geçip merdivenlerden garaja iniyoruz.

"Ivy!"

Yüksek bir ses koridorlarda yankılanıyor ve aydınlatma armatürleri titriyor.

Tekrar ve tekrar, ses kulaktan kulağa gürlüyor, gittikçe yaklaşırken boynumdan ter damlamaya başlıyor.

Garajdaki tek bisiklete doğru koşarken kızı daha yakından tutuyorum, kediyle birlikte seleye oturtuyorum ve üzerine atlıyorum.

Çık dışarı, çık dışarı, çık .

Eğer yakalanırsam...

ölürüm.

Yatakta dik oturuyorum, ter alnımdan aşağı süzülürken çılgınca nefes alıyorum. Hemen sağıma bakıyorum, Cora hala mutlu şekilde horluyor ve onun mutlu küçük yüzüne gülümsüyorum.

Sıcak battaniyeyi onun küçük bedenine sıkıca sarıyorum ve kalkıyorum. Bu evde her uyandığımda, boynuma dolanan bir ilmik gibi sıkkan o yabancı his daha da güçleniyor.

Güvenli değil.

Ama başka nereye ki?

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Ivy, Cora, uyandınız mı?"

Ben Max. "İçeri gel."

Kapıyı usulca açıp içeri bakıyor ama onu görünce eriyor. "Ah..."

Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Lütfen onu uyandırma." "Buraya taşınmak onun için zor oldu, değil mi?"

Nefesimi içime çekiyorum. "Bunu ilk kez yapmak zorunda kalmıyor." Kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

Kahretsin. Belki de bunu söylememeliydim.

Gözlerimi kaçırıyorum ve boğazımı

temizliyorum. "Eee, okul," diye

mırıldanıyorum.

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Doğru, bu hafta sonundan sonra bunu neredeyse unutuyordum."

Ama dördümüzün arasında olanları düşünemeyecek kadar Cora için endişeleniyorum. "Cora konusunda ne yapmam gerekiyor? Bayan Schwartz'ı buraya getiremem."

İçeri giriyor. "Derslerine ara vermek istemiyor musun?"

Başımı salladım. "Hiç şansın yok. Bu üniversiteye gitmek çok şey ifade ediyor. Bu fırsatı heba edemem."

Birkaç kez başını sallar. "Anlıyorum."

"Anlıyor musun?"

"Evet, geleceğini tehlikeye atmak istemiyorsun ve bu üniversite tek çıkış yolu gibi geliyor. Doğru mu anladım?"

Yanaklarım kızardı. "I ..."

"Biliyor musunuz? Kendi arayacağım, Bayan Davey."

"Neyini?"

"Au pair. Yatılı bir dadı" diyor, sanki çok normal bir şeymiş gibi.

"Annem isteyken bana ve kardeşlerime için bir tane tuttu. Bayan Davey çok tatlı biri. Çocuklara bayılır. ederim, onu seveceksiniz."

"Ona güvenebilir miyim?"

Cebinden telefonunu çıkarır. "Kesinlikle. Hemen ona mesaj atacağım. Bakalım bugün gelebilecek mi?"

Bunca yıldan sonra hâlâ onun telefon numarasını bilmesine şaşırdım. Telefonu cebine geri sokana kadar şimşek hızıyla tuşluyor ve "Bitti" diyor.

Çenem düştü. "Bekle, ne? Cora'ya benim için bakıcılık yapmayı kabul etmesini mi sağladın? Bu çok hızlı."

Sırıttırıyor. "Evet."

Ellerimi kaldırdım. "Ama o fatura-"

"bakıldı."

Vay canına. söylerkenki özgüveni omurgamı öyle iyi bir şekilde karıncalandırıyor ki, neredeyse kurtulmak için biraz sallanmak istiyorum.

"Sana yardım etmek istediğimi söyledim," diyor, başını öyle tatlı bir şekilde eğiyor ki kalbim eriyor. "Ve eğer sevdiğim kızın kalbindeki yükü hafifletmek için bir şey yapabilirsem, bunu yapacağım." Göz kırptıyor. "Şimdi sınıfa gidelim."

"Bana bir korumaya dönüştürüleceğimi söylememiştin." Heath sigarasından bir nefes çektikten sonra ayaklarının altındaki çakıllara fırlatıp üzerine vurdu. "İnsanlar konuşacak."

"Yani?" Max omuz silkiyor. "Ben bir sorun

göremiyorum." "Neler oluyor?" Ben soruyorum.

Heath kolunu omzuma beni kendine çekti ve Max'i işaret etti. "Şuradaki adam beni kullanıyor."

"Sanki sen de beni kullanmadın," diye karşılık

verir Max. Heath gözlerini kısar. "O farklıydı."

"Onu baştan çıkarmamı istedin, ben de biz derse girerken onu korumanı istiyorum. Takıntılı olacağız. Sorun olur mu?"

"O bölümle ilgili bir sorunum olduğunu hiç söylemedim," diye şaka yapıyor Heath. "Ama üçümüz birlikte kesinlikle kaşları kaldıracağız."

"Dört," diyor Max kaşlarını oynatarak. "Ama kim sayıyor?"

Heath iç çeker ve kaşlarını kaldırarak ona bakar. "Kendinden çok memnunsun, değil mi?"

Max'in yüzündeki sırıtma çok tatlı. "Mümkün olduğunca sinir bozucu olmaktan gurur duyuyorum."

"Güzel." Heath beni bıraktı ve yumruğunu Max'in saçlarında gezdirerek saçlarını darmadağın etti. "Bu şekilde kalsın."

"Lanet olsun," diye Max ve beni güldürüyor.

"Ama Silas hangi cehennemde?" Heath saatini kontrol ederek soruyor. "Dersleri için burada olması gerekiyordu. Başlamak üzereler."

Çantamı omzuma yaklaştırıyorum. "Aslında onu bir süredir görmedim."

"Bence onun da düşünmek için biraz zamana ihtiyacı var," diyor Max. "Ne hakkında? Cinayet hakkında mı?"

Heath homurdanarak alay ediyor.

"Bir dakika, sizinle de mi konuşmadı?" İkisine de bakarak soruyorum.

Hep birlikte omuz silkiyorlar.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?" "O böyle biri," diyor Heath.

"Bazen birkaç saatliğine yeryüzünden kayboluyor. Bazen de günlerce." Max dinleyen var mı diye etrafına bakınıyor. "Belki de 'dürtülerinden' kurtulmak için." Parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor.

Heath çantasını omzuna atarak, "Her neyse, bu bizim sorunumuz değil ve eğer sormazsa, yardım etmeyeceğim," dedi. "Yakında dersin var. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Sana programımdan kim bahsetti?" yürürken söyledim.

Omzunun üzerinden Max'e bakıyor ve göz kırpmıyor. Max garip bir şekilde sırtıyor, bu da beni güldürüyor. "O takıntılı küçük bir genç," diyor Heath.

"Heath!" Olduğum durdum. "Aman Tanrım, bunu az önce söylemedin." Heath yine omuz silkti.

Max kıkırdar. "Twink? Hmm. Kulağa hoş geliyor." "Gerçekten mi?" Mırıldandım.

"Peki o zaman, küçük hırsızımızı koru," diyor Heath ve yanıma gelirken bir göz kırpması daha ekliyor. "Eğer o pislikler ona sokakta saldırmaya geldilerse, burada denemekten kesinlikle korkmazlar."

"Hadi çocuklar, ben iyiyim," diyorum.

Max elimi tutarak, "Bırak bunu ben yapayım, lütfen," diyor. "Sadece şimdilik."

Heath diğer elimi tutarak, "Ve ben," dedi. "Ne kadar süreceği umurumda değil, yeter ki sen güvende ol."

Ne olduğunu anlamadan, beni isteğim dışında içeri çektiler.

"Ama bekle, ya biri bizi böyle görürse?"

"Sen benimsin ve kimin gördüğü umurumda değil," diyor

Heath. "Bizim," diye düzeltiyor Max.

"İyi. Ama *sen* de benimsin," diye homurdanan Heath, Max'*in* de kızarmasına neden oldu.

"Vay be..." Köşede duran Sunny Reed adındaki kısmen yeşil saçlı bombadan gelen etkilenmemiş mırıltılar boğazımdaki yumruyu yutmama neden oluyor. "İki erkek, ha?"

"Bu seni ilgilendirmez Sunny," diye karşılık verir Heath.

"Ah, onun benim kardeşim olduğunu unuttun mu?" diye karşılık veriyor ve onların yoluna çıkmak için kendini duvardan itiyor. "Onun yaptığı her şey benim işim."

"Her neyse. Sadece yolumuza çıkma," diyor Heath.

Sunny, Max'in kolunu tutarak hepimizi durdurdu. "İyi misin, küçük kardeşim? Sadece sihirli kelimeyi söyle."

"Sihirli kelime mi?" Mırıldanıyorum.

Bana yukarıdan aşağıya bakıyor, biraz daha az etkilenmiş ama yüzünde bariz bir sırıtiş var. "Sanırım yapacaksın."

Vay canına. Bu bir iltifat mıydı yoksa hakaret miydi bilmiyorum. Belki ikisi de.

"Seninle gurur duyuyorum, küçük kardeşim," diyor ve göğsüne birkaç kez vuruyor. "Ama diğer eli Heath- Emo-Ledger'a kilitlenmiş durumda ve paylaşmaya niyetin var mı bilmiyorum?"

"*Ledger*?!" Heath homurdanıyor. "Benim adım Heath Preston."

Sunny gözlerini ona dikerek, "Sakin ol buruşuk herif, seninle konuşmuyordum," diyor.

Heath'in eli benimkini sıktı. "Sen-"

"O benim kız kardeşim, Heath. Lütfen medeni ol," diyor Max, Heath tam ona doğru atılacakken elini göğsüne koyarak.

"Sivil mi?!" Heath homurdanıyor. "Bana ne dediğini duydun!"

Sunny güler. "Memnun ol. Nadiren birine böyle bir iltifat ederim." Heath

kollarını yukarı çeker. "Tamam, bu kadar."

"Birlikteyiz. Hepimiz." Başlamak üzere olan kavgayı durdurmak için ağızımdan kaçırıyorum.

Ve bunu söylediğimi duyan sadece Sunny değildi. Tüm koridor duydu ve herkes, kelimenin tam anlamıyla herkes bize bakıyor.

Aman Tanrım.

Elimi ağzıma götürüyorum.

"Ne...?" Sunny alçak bir ses tonuyla, yüzü tamamen raydan çıkmış, taş kesilmiş bir halde konuşuyor. "Birliktesiniz, yani üçünüz mü?"

"Aslında dört, Silas'ı da sayarsan," diyor Max, yüzünde bariz bir kızarıklıkla. "Ama o sadece kızla birlikte."

"Silas..." diye mırıldanıyor. "*Silas*'ın kız arkadaşı mı var?" Sonra bir kahkaha patlattı. "Aman Tanrım, bu çok komik." Bir damla gözyaşını sildi ve bakışlarını Heath'e odakladığında gülümsemesi neredeyse anında kayboldu. "*Onu* becerdiğin gerçeği olmasaydı."

Max araya girer ve ikisinin arasında durur. "Şimdi benim adıma kavga çıkarma Sunny. Buna değmez."

"Sik beni..." Heath homurdanıyor, yüzünü siliyor.

"Özür dilerim," diyorum.

"değil. Kimsenin ne düşündüğü beni ilgilendirmiyor," diyor Max ve omuz . "Sunny de kiminle çıktığım konusunda söz sahibi değil."

"Her neyse," diyor, o da omuz silkiyor. "Yine de seni annemden korumayacağım."

"O zaman ona söyleme," diyor Max.

"Sanki zamanım varmış gibi," diye karşılık veriyor. "Yine de bunu ondan saklamakta iyi şanslar." Parmaklarını dudaklarına götürüyor ve ona bir hava öpücüğü veriyor. "Sonra görüşürüz, sevgili çocuklar."

"Güle güle," diye homurdandı Heath ona. "İyi kurtuluşlar."

Max onun göğsüne bir tokat atar. "Hadi ama. O kadar da kötü

değil." "O bundan daha kötü," diyor.

"Bana karşı korumacı. Bu iyi bir özellik," diyor Max.

Heath kendi göğsünü göstererek, "*Ben* korumacıyım," diyor. "O ise meraklı. Arada büyük fark var."

"Meraklı mısın yoksa meraklı mı?" Ortamı yumuşatmak için göz kırptıyorum.

"Hiç sanmıyorum. Kalplerinin üzerinde tepinmesine izin vermek için kelimenin tam anlamıyla sıraya giren erkekler var. Tüm bu dörtlü olayı hiç de yabancı değil."

"Not edildi," diye yanıtlıyorum.

"Ama sen bunu zaten biliyordun," diyor Max, telefonunu kontrol ederken. "Her neyse, hadi sınıfa gidelim. Geç kaldık."

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime, koşarak uzaklaşmadan önce.

Max ve ben olmamız gereken odaya giriyoruz ve başka bir derse girmesi gereken Heath'e el sallayarak veda ediyoruz.

"Yine mi geç kaldınız Bayan Clark?" Öğretmen Bay Alec Caruso kitabını masaya bırakıyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Ve siz, Bay Fletcher. Herkesin vaktinde gelmesini beklerdim." Max'e kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten özür dilerim," diyor Max. "Bir daha olmayacak."

"Olmasa iyi olur. Aynı şey sizin için de geçerli Bayan Clark."

Derin bir nefes alarak, "Evet efendim," diye yanıtlıyorum.

"Oturun," diyor Bay Caruso, hâlâ o duygusuz yüz ifadesiyle.

Max ve ben arkadaki boş sıralara doğru yürüyoruz ve diğer öğrencilerin kızgın bakışlarını görmezden gelerek oturuyoruz.

Kitaplarımı bırakıyorum ve Bay Caruso dersine devam edene kadar bekleyip Max'e fısıldıyorum. "Silas'ın da bu dersi yok mu?"

Başını sallıyor. "Babası dekan. Silas'ın devamlılığı önemli değil. Sadece para önemli."

Vay anasını. Keşke hayatımı bir parmak şıklatmasıyla düzeltecek biri olsaydı.

"Şanslı adam," diyorum.

"Annesiyle tanışmış olsaydın böyle söylemezdin" diyor.

"Gerçekten o kadar kötü, ha?" diye soruyorum.

" değil. Daha çok ... korkunç."

Gülüyorum. "O zaman onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

HEATH

SAATLER SONRA

Derslerim bittikten ve güneş batmak üzere olduktan sonra, çocuklarla akşam yemeği yemeden önce çok ihtiyaç duyduğum sigara molası için dışarı çıkıyorum. Ama cebimden sigara paketini çıkardığımda, Ketamin şişesi de dökülüyor.

Onları yerden alıyorum ve bir süre şişeye bakıyorum.

Her zamanki gibi devam edeyim mi? Yavaş yavaş mı? Tek seferde bırakayım mı?

Onlar olmadan yaşayabilir miyim?

Telefonum çalıyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Kim olduğunu görmek için diğer cebimden çıkardım. Satıcım beni arıyor. Tuhaf. Normalde onu ilk arayan ben olurum.

"Bir saniye, önce güvenli bir yere gideyim," diyorum telefonu açarken. "Elbette... Zamanım var," diye yanıtlıyor.

Yol boyunca yürüyorum ve insanların sadece sigara içmek ve gizlice sevişmek için gittikleri ikinci üniversite binasının arkasına gidiyorum. "Naber?"

"Hâlâ daha hapa ihtiyacın var mı?" diye soruyor. "Bir süredir hiç almadın."

"Hayır... ." Boğazımı temizliyorum.

Kolay bir karar değil ama bunu Max'e borçluyum. Ivy'ye. Kendime.

"Emin misin? Çünkü şu anda çılgın bir anlaşmam var, normalde ne istersen ondan bir şişe alıyorsun, artı bir paket daha kola. Kulağa nasıl geliyor?"

Kaşlarımı çatıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

"Bilmiyorum dostum." "Kapıya gel," diyor.

Kendimi duvardan itiyorum ve kapıya yaklaşıp kadar kampüs boyunca biraz daha yürüyorum. Satıcım tam orada, arabasında bekliyor.

Bu çok .

"Hey," diyor ve ben de telefonumu indiriyorum.

Kapıdan çıkıp arabaya yaklaşmadan önce buraya geldiğimi kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum. Kolu camdan dışarı sarkıyor ve yüzündeki bariz yara izini gizlemek için herhangi bir koruyucu giysi giymemiş. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Ben sadece.. etrafa bakıyordum."

"Burası tehlikeli," diyorum . "Bunu biliyorsun."

"Daha fazla müşteri bulmaya çalışıyorum," diye ekliyor. "İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirsiniz." Sırıttırıyor. "Hey, bu kıızı görmüş olamazsın, değil mi?" Üzerinde kötü basılmış bir fotoğraf olan bir kâğıt tutuyor ama o kıvrık dudaklar ve o çarpıcı gözler görüldüğü anda dünya ayaklarımın üzerine çöküyor gibi hissediyorum.

"Kendisine ait olmayan bir şeyi çaldı."

Sikeyim.

"Ne çaldı?" diye sordum.

Dudağı kıvrılıyor. "Bir kız."

Yok artık.

Cora olamaz

mı?

BÖLÜM 5 1

Heath

NEFES ALMAYA ÇALIŞIYORUM ama boğazım daralıyor. "Hayır, onu görmedim," diye yalan söylüyorum.

Cora'yı birinden çalmış olamaz, değil mi?

"Evet, sana iyi şanslar Ivan," diyorum ve kapılara doğru yürümeden önce arabaya vuruyorum.

"Onu bulacağım," diye bağıırıyor ve ben de olduğum duruyorum. "Burada olduğunu biliyorum."

Arabası savruldu ve dağdan aşağıya doğru koşmaya başladı. Bu sırada avucumdaki hap şişesi çatlıyor.

Ivy sadece para çalmadı... Bir insan çaldı. Bize hiçbir şey anlatmak istememesine şaşmamalı.

O sadece bir hırsız değil, aynı zamanda bir yalancı. Hem de iyi bir yalancı.

Neredeyse beni kandırıyordu.

Telefonum çalıyor ve kim bakıyorum. Silas.

Mesajını okuduğumda yüzümde bir gülümseme oluştu.

Onun peşinde kimin olduğunu biliyorum.

GÜZEL.

Yalanların altındaki gerçek her zaman ortaya çıkacaktır... Zaman doldu.

Ivy

Günün son dersinin ortasındaiken telefonum aniden çalıyor. Max'le aynı anda cebimden çıkartıyorum ama ekranda beliren mesaja odaklanmakla meşgul olduğum için doğru düzgün algılayamıyorum.

Psycho: Kulübeye gel. Bir saat.

Kaşlarımı atıyorum, ekrana bakıyorum, kafam karışık.

Ben: Bunu neden yapayım ki?

Sana bir şey göstermek istiyorum. Bir hediye.

Tamam. Uğursuz.

Max mahcup bir şekilde telefonundan başını kaldırır. "Ne?"

Telefonunu kaldırıyor ve bana gelen hediyeyle ilgili aynı mesajı gösteriyor. Ve kanım donmaya başladı.

Sikeyim.

Saate bakıyorum ama dudağımı çiğnerken ve kalemimi ileri geri çevirirken saniyeler yavaşça geçerken saatler gibi geliyor. Son dersimin öğleden sonra bu kadar geç saatte olmasından ve güneşin çoktan batmasından nefret ediyorum çünkü karnım gurulduyor ve bir an önce yemek yemeyi umuyorum. Silas'la yaklaşan buluşmam ve bana hediye etmek istediği şey yüzünden gerçekleşeceğinden şüphelendiğim bir akşam yemeği.

Adrenalinin yavaş yavaş tüm vücudumu ele geçirmesine yenik düşmemeye çalışırken artık öğretmeni zar zor dinliyorum. bir, yüzünde aynı endişeyle bana bakan Max'e . Ne düşündüğünü merak ediyorum. Hatta bunu yüksek sesle söyleyip söylemeyeceğini.

Son dakikalar geçmeye başladığında boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Yine de gelecek haftaki ödevlerimizi söylemeden önce öğretmenimin son sözlerini yakalamayı başarıyorum.

Çantamı kavradım, her şeyi içine doldurdum ve .

Max arkamdan yetişiyor. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" "Shack," diyorum. "EN KISA ZAMANDA."

Çantasını omzuna atıyor. "Sence Silas bize ne göstermek istiyor?"

"Bilmiyorum ama iyi bir şey olamaz," diye cevap veriyorum ve çıkışa doğru vals yapıyorum.

"Bekle, Heath'i aramalıyız," der Max ve telefonunu çıkarıp onu arar. Ama kaç kez çalarsa çalsın, açmaz. "Hadi, dostum. Beni yüzüstü bırakma," diye mırıldanır Max.

"Belki hala derstedir?"

Max başını sallar. "On dakika önce bitti." Telefonunu cebine geri koyar. "Hadi onsuz gidelim. Eminim Silas da ona mesaj atmıştır. Bize sonra yetişir."

"Elbette," diyorum, kampüs boyunca yürüyorum.

Kolumdan tutup beni Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'nin evine doğru sürüklüyor. "Bisikletimi alacağız."

"Tanrım, neden?"

"Çok daha hızlı olacak," diyor ve ikinci bir kask uzatıyor. "Söz veriyorum, benimle güvende olacaksın."

Derin bir nefes alıyorum. "Peki, tamam. Beni ikna ettin. Hadi gidelim." Kaskı taktım ve arkasından atladım.

"Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim," diyor vizörünü indirip motoru çalıştırmadan önce. "Sıkı tutunun."

Max gaza ve kampüs boyunca yarışıyoruz, bu sırada biraz çim ve çakıl yok ediyoruz. Kapılardan çıkıp dağın aşağısındaki uzun dolambaçlı yola girerken yollarda yürüyen insanlardan dikkatle kaçınmayı başarıyor. Etrafımızdaki ormanlardan esen rüzgâr saçlarımı okşuyor ve saç tellerinin kaskımı örtmesine neden oluyor. Sarp dağın hemen yanındaki dar patikalardan aşağı inerken Max'in sırık gibi bedenini sıkıca tutuyorum, her yerde gevşek kayalar var ama o hepsinin etrafında ustalıkla zikzaklar çiziyor.

Sonunda Baraka'ya vardık ve o durduğunda ben de atlayıp kaskımı çimenli zemine fırlattım.

"Bekle, hazırlanmamız falan gerekmiyor mu?" Max beni içeri kadar takip ederek soruyor.

"Nasıl? Silas Rivera'yı sikmeye nasıl hazırlanabilirsin ki?" Cevap veriyorum.

Ağız açılıyor ama parmağını kaldırıncaya hemen kapanıyor. "İyi bir noktaya değindin."

"Hadi gidelim." Kapıyı itip açıyorum ve zifiri karanlık evin etrafına bakıyorum. "Alo?"

Üst kattan gelen boğuk bir çığlık evi dolduruyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Buraya."

Bu kesinlikle ... Heath'ti.

Üst kattaki bir odanın kapısından küçük bir ışık sızıyor.

Korkuluklara tutunarak, beni hâlâ rahatsız eden tanıdık merdivenleri çıkıyorum. Ayaklarım bu basamaklara son kez dokunduğunda, hayatım için onlardan kaçıyordum... ve şimdi yavaşça tuzaklarına doğru yürüyorum. İsteyerek.

Hepsi o tek kelime yüzünden.

Hediye.

Bir şey beni pervane gibi kendine çekiyor.

Hayatını değiştirecek bir anın vaadi... ölüm riskine değer.

Çünkü kendi derslerini kaçırmasına neden olacak kadar bana vermek istediği şey nedir?

Yatak odasının kapısına yaklaşırken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Beni ilk bulmaya geldiklerinde onlardan saklandığım aynı yatak odası.

Ama şimdi hem Heath hem de Silas avlarını bulmuş gibi yatağın üzerinde geziniyorlar. Ve bu sefer peşinde oldukları ben değilim.

Çünkü o yatakta, her iki direğe bağlanmış, sırt sırta vermiş, ağızları tıkanmış ve tüm tırnakları sökülmüş iki adam var.

Damarlarımdaki tüm kan soğuk akıyor.

Sadece onlara yaptıklarından dolayı değil.. Ama bu ikisini tanıdığım için.

Silas omzunun üzerinden bana bakıp sırtıyor, elinde hala kan damlayan bir pense seti var. "Sonunda burada olmana çok sevindim. Eski dostları görmek güzel değil mi?"

BÖLÜM 52

Silas

Onlara iki hayalet görmüş gibi bakıyor ve aman tanrım, yüzünü kaplayan o lanet korku görülmeye değer. Tanrım, bu beni gerçekten heyecanlandırıyor.

O şerefsizlerden birinin ağzından doldurulmuş paçavrayı çekiyorum. "Hadi, bana anlattıklarını onlara da anlat."

Adam kan çanağına dönmüş gözlerini ona kilitledi. "Lütfen, bana yardım et." Dudağı titremeye başlar. "Neden? Neden buradalar?"

"Onları evinin etrafında dolanırken buldum.. para arıyorlardı... ve seni." Başımı eğip tepkisini izliyorum, sonra sopamı kapıp herifin dizlerine indiriyorum.

Acı içinde haykırıyor.

"Dur! Siktir, acıyor!" diye bağırıyor.

Gülüyorum. "Sence bu acıtıyor mu? Bütün parmaklarını ve aletini kesip sana yedirebilirim."

"Lütfen, hayır." Ter alnından aşağı akıyor. "Merhamet edin."

"Neden onun dairesindeydin?" Max soruyor.

Sopamı adamın yüzüne doğrulttum. "Ona seni kimin gönderdiğini söyle." Ivy başını sallıyor.

"Beni Stefano gönderdi."

Onun adını anmak bile gözbebeklerinin büyümesine ve öfkeyle dolmasına neden oluyor.

burada. şey buydu.

"Kapa çeneni," diye tıslıyor.

"Neden? Sana hatırlamak istemediğin bir şeyi mi hatırlatıyor?" Heath taş gibi soğuk bir yüzle ona bakarak sorar.

"Stefano kim?" Max sorar.

"Hiç kimse," diye tıslıyor. "Hakkında bilgi sahibi olmanız gereken hiç kimse."

"Ama mesele de bu, küçük hırsız... Ben biliyorum. Bilmek istiyorum." Parmaklarımı yatak başlığının üzerinde kaydırarak ona yavaşça yaklaşıyorum. "Her şeyden çok bilmek istiyorum." Kanlı parmaklarımı alnına götürüyorum. "Seni ne geçiriyor?" Ve vuruyorum. Bir kez. İki kez.

Üçüncü kez denediğimde elimi itiyor ve bu yüzümde hınzır bir gülümsemeye neden oluyor.

"Sana söyledim, bu seni hiç ."

"Öyle mi? Yoksa bu piçleri kızdırmaya neden olan her ne yaptıysan itiraf etmek istemediğin için mi?" Heath soruyor, yüzü hala duygusuz ve ölümcül, sanki umursama isteğini kaybetmiş gibi.

Sırıttıyorum. "Onlardan , değil mi?"

Yumruğunu kaldırdı ama tam zamanında yakaladım. "Öfkeni yanlış adamdan çıkarıyorsun."

Avucunu zorla açtım ve sopayı içine soktum.

"Onlardan nefret , değil mi?"

Ben kenara çekilip adamları işaret ettiğimde önce şaşkın, sonra da endişeli görünüyor.

"Devam et... elinden gelenin en iyisini yap."

Sopayı daha sıkı kavlıyor ve gözlerinde aniden parlayan kararlılık beni o kadar sertleştiriyor ki neredeyse o anda boşalacaktım.

"Sana bir hediyem olduğunu söylemiştim..." Yatağa bağladığım iki adama gittikçe yaklaşırken kulağına fısıldıyorum. "Öyleyse al."

"Ivy, istemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin," diyor Max, ama artık dinlemiyor bile. Gözlerinin bunu anlayabiliyorum.

"Bekle! Bunu bana yapamazsın. Ben-"

Sopayı kaldırır ve sallar ...

Tam ortasına.

Çenesi yerinden çıkıp yana doğru devriliyor, dişleri sağa sola savruluyor. Her yere kan sıçırıyor ve ben bu lanet olası kıza olan sonsuz bağlılığımı ilan etmenin eşiğindeyim. En az benim kadar berbat durumda olan bu kıza.

"Evime gelip Cora'yı alabileceğini mi sandın lan?!" diye bağırıyor ve adama bir kez daha vuruyor, bu kez tam hayalarına, kan yatağa sıçırıyor ve diğer adamın çığlıkları odayı bir çığlılık kreşendosu gibi dolduruyor.

Onu bir canavara dönüştürdüm.

Kendi küçük canavarım. Ve çok

gururluyum.

Sopayı yere bıraktı ve sersemlemiş bir hayvanın ışıklara doğru yönelmesi gibi yarattığı saldırıyı izlemek için geri çekildi. Ama ben kanlı ellerimle yüzünü tutup bana odaklanmasını sağlıyorum.

"İhtiyacın olan şey buydu. Hak ettiğin şey buydu. İntikam." Alnımı onunkine dayadım ve kanı ikimize de bulaştırdım. "Benim için çok iyi bir kızsın, değil mi? Şimdi diğerinin icabına bakmama yardım et."

"Hayır, , hayır, lütfen!" diye yalvarır adam.

Peşinden gidebileceklerini düşündükleri kız tarafından acımasızca öldürölme düşüncesiyle şimdiden altına kaçırmış olmasına sırtarak bakıyorum.

Ama o tamamen benim.

Benimki avlanmak için.

Yakalamak, lekelemek ve yutmak için benim. Benim lezzetli küçük avım.

Ve o, cehennemden gelen bir kan yağmuru günöymüş gibi bu piçleri mahvederken ona tezahülat yapacağım.

"Lütfen Ivy, artık çok geç. Ivan emri çoktan verdi."

Neredeyse sallanmaya hazır olduğu halde olduğu yerde durdu. Heath kendi kendine, "Satıcı," diye mırıldandı.

Ivy ona bakarken gözleri seğiriyor. "Ivan'ı tanıyor musun?"

Heath bakışlarını indirir ve duygusal olarak uzaklaşmaya başlar. "Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum."

Bu iş ilginçleşmeye başladı.

Ivy aniden yataktaki adamı boğazından yakalar. "Ne emri?"

Adamın gözleri hepimizin arasında gidip geliyor, Ivy'ye dönmeden önce birkaç Heath'e takılıyor... ve gülüyor. "Daha fazla zaman kalmadı. Bunların hepsi senin suçun. İstedğin kişiyi suçlayabilirsin, ama bu senin suçun. Ona ödeme yapmalıydın, evlat."

Gözüm seğirmeye başladı.

Yaptığı şey bu muydu?

Bizim paramızla bir adama borcunu mu ödüyorsun?

Sopayı tekrar kaldırıyor.

"Lütfen, bu benim suçum değil," diye ağlıyor adam. "Ben sadece bana söyleneni yapıyordum. Lütfen, merhamet edin."

"Bize yaptığınız gibi mi?" diye bağıyor. "Lanet olası arkadaşlarının benim için geldiğini biliyorsun."

"Bize söyleneni yapıyorduk."

"Bunu neden yapman gerektiğini çok iyi biliyorsun!" diye bağıyor. "Benim katlanmak zorunda kaldığım acıyı hak ediyorsun."

Sopayı kaldırıyor.

Adam gülmeye başlar. "Beni öldürmek artık sana yardım etmeyecek. Sen ve küçük Cora'n için artık çok geç."

Havada duraklıyor. "Ne?"

"Bana inanmıyorsan telefonuma bak. Ivan ona bilmesi gereken her şeyi söyledi bile... Stefano geliyor."

Bütün yüzü kar gibi bembeyaz olur.

THWACK!

Tam kafasına vurup onu bayıltıyor.

THWACK!

THWACK!

Kulaklarından kan sızıyor ama kadın, kurbanlarından çıkan kan gibi yavaşça akan öfkesinden başka şey kalmayana kadar ona tekrar tekrar vurmaya devam ediyor.

Durduğunda nefesi kesik kesik geliyor, sopayı bir kenara fırlatırken kıyafetleri tamamen kana bulanmış.

Sikeyi
m.

Evet.

İşte bu.

Ölü kalbimi geçirebilecek tek şey.

Ivy

İki kişi, bir anda yok oldular.

Kendi ellerimin gücüyle bu gezegenden silindim.

Parçalanmış bedenlerine ve arkamda bıraktığım saldırıya bakıyorum. Onu korumak için her şeyi yapacağıma yemin ettim ve yaptım.

Şeytana karşı dürüst.. kendi yarattığı bir katil.

Kararmış gözlerim odanın öbür ucundan Silas'ın ölümcül gözlerini buluyor, arkalarında titreşen yok oluşun kırmızı tonu nihayet tanıdık geliyor.

Demek canavar olmak böyle bir şey.

Elimin tersiyle yüzümdeki kanı siliyorum. "Şimdi mutlu musun?"

Gözlerinde gururlu bir ateş yanıyor. ". "

"İstediğın bu muydu? Onu lanet bir katile dönüştürmek mi?" Max homurdanarak Silas'ın üzerine yürür ve gömleğini kapar. "Buna hakkın yoktu."

Silas onun elinden kolaylıkla kurtulur. "Bunu o istedi."

Belki de yaptım.

Ama bunu onun gururla yaptığı gibi yüksek sesle söyleyebilir miyim?

"Saçmalık," diye homurdanıyor Max. "Bunu kendin için yaptın."

Silas onun yüzüne güler. "Yaptıysam ne olmuş? Ben istediğimi, istediğim zaman yaparım. Kimse beni kontrol edemez."

Max Silas'ı ileri itiyor, beni bu duruma soktuğu için üzgün olduğu belli.

Ancak Max, giymek zorunda bırakıldığım bu dayanıklılık katmanlarının altında saklanan içgüdüsel vahşeti anlamıyor.

Max havaya uçurma ve yok etme ihtiyacı hissetmiyor ama Silas .

Heath araya girerek, "Max haklı," dedi. "Bütün bunların anlamı neydi? Onları kendin de öldürebilirdin."

"Hayır. İhtiyacı olan şey buydu," diyor Silas, sanki itiraf etmemi bekliyormuş gibi başını bana doğru eğerek.

Ama tek yapabildiğim, sanki onları tekrar öldürebilmek için hayata dönmelerini bekliyormuşum gibi iki cesede bakmak.

O haklı. Buna ihtiyacım vardı.

Çaresizce.

Bu adamlardan herhangi birinin anlayabileceğinden çok daha fazla.

Silas, "Bir borç tarafından kovalanıyordu, ben de icabına baktım," diye ekliyor. Ama hepsi bu kadar.

Bu ikisini öldürmek hiçbir şeyi değıştirmede.

Hayalet Ev'i yağmalamamı engelledikleri an, her şey çoktan bitmişti.

Bu şerefsizler Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'nde saklandığımızı biliyorlardı.

Ivan biliyordu... *onlar* yüzünden.

"Hayır," diye mırıldanıyorum ve herkes bana bakıyor. "Bu her şeyi daha da kötüleştirdi." Heath'e lanet dolu bir bakış fırlattım. "Sen... Ivan'ı tanıyorsun. Ona yerimi sen söyledin."

"Söylemedim," diye karşılık verdi Heath. "Ama bize Cora hakkındaki gerçeği söylemedin."

Ne?

Heath'e bakarken gözlerim görünmeyen bir öfkeyle titriyor, gerilim şimşek gibi çıkıyor.

Heath kanlı sopayı eline alıyor, gözleri benimkilere takılmadan önce ona dikkatle bakıyor. "O senin değil, değil mi?"

Sikeyim.

Bu .

Bu, tetiği çekip her şeyi havaya uçurmak istememe neden olacak kendime söylediğim tek şeydi.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez Silas gerçekten şaşırmış

görünüyor. "Ne?" Max kekeliyor. "Sen onun annesi değil misin?"

Heath, "Sana cevabı o vermeyecek, Max," dedi.

Silas'ın yüzüne beni ürperten bir karanlık çöktü. "Bir kez yalancı olan her zaman yalancıdır."

Güzel.

Beni kırmak mı istedi? Gerçeği

ortaya çıkarmam için beni

zorlamak mı?

Alabilirler... Soğuk, ölü ellerimden aldıktan sonra.

Arkamı dönüp kaçmadan önce yüzümde ölümcül ama hayal kırıklığına uğramış bir gülümseme oluşuyor.

BÖLÜM 53

Maksimum

KIZ... onun değil mi? Cora'nın annesi değil mi?

*Hayır, bu doğru olamaz. Bu bir hata olmalı. O çalmaz.
...bir çocukmu?*

Heath neredeyse sopayı sadece yumruğuyla ikiye ayıracaktı.

Aniden arkasını döner ve merdivenlerden aşağı koşar. "Ivy, dur!" Bağırıyorum ama beni tamamen görmezden geliyor.

Merdivenlerden hızla inip onu Baraka'dan dışarı kadar takip ediyorum. Ama o çoktan bisikletime atlamıştı ve ellerim hemen kendi saçlarımı koparmak için havalanıyor. "Bekle, o benim !"

Hızlanmak için kolu çeviriyor ve tekerlekler çimlerde kayarak her yere çamur püskürtüyor.

Silas kapıdan fırlıyor ve "Araba kullanmayı biliyor musun ki?" diye bağırıyor. "Ne yaptığının !" diye bağırarak hızla uzaklaşır.

"." Dizlerimin üzerine çöktüm. "Hayır, benim güzel bisikletim. Ya kaza?"

Heath de kapıdan dışarı koşuyor, "Nerede o?" diye homurdanıyor.

"Gitti," diye yakınıyorum.

Heath sopayı yere fırlatır, öfkelenir. "Siktir!"

"Nereye gidecek?" Mırıldanıyorum. "Herkes onu kanlar içinde görecek."

Silas cebinden bir sigara çıkarır ve . "Cora." Heath'in gözleri parladı.

"Sence o..."

"Kaçacak," diye mırıldanıyorum tökezleyerek ayağa kalkarken.

"Tanrım, onu durdurmalıyız."

"Yapamayız," diyor Silas.

"Yapmak zorundayız," diyorum, Silas'ı gömleğinden tutarak ciddi olduğumu anlamasını sağlıyorum. "Biri onu o halde görürse sorular soracaktır ve kesinlikle bizi suçlayacaktır."

"Boş ver onu," diyor Heath. "Oradaki cesetleri ne yapacağız? Penelope'nin adamları kesinlikle ispiyonlayacaktır. Bu sefer seni gerçekten öldürecek."

"Umurumda değil. Buna değdi." Silas cebinden telefonunu çıkarır. "Annemin adamlarıyla son bir telefon görüşmesi yapacağım... sonra da peşine düşeceğiz."

Ivy

Dağa olabildiğince hızlı tırmanıyorum.

Hadi, hadi, hadiseni aptal bisiklet, daha hızlı git!

Kolu daha sert çekiyorum, tıpkı Max'in yaptığı gibi caddedeki her kayanın yanından zikzak çizerek geçmeye çalışıyorum, ama o bunu o kadar zahmetsiz gösteriyordu ki neredeyse motorun kontrolünü kaybediyordum. Güneş hızla batarken, görmek gittikçe zorlaşıyor. Ama tutmalıyım. Stefano'dan önce ona .

Ivan benden para talep eden isimsiz bir telefon numarasıydı.

Başından beri biliyordum çünkü Cora'yı kaçırdığımda beni yakalayan .

Ivan... Stefano'nun en güvendiği kişisel koruması.

Heath'in o lanet hapları aldığı Ivan.

Kahretsin!

Beni bilmeliydim.

Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'ndeki o şeytanlara asla güvenmemeliydim.

Şimdi bu bana hayatıma mal

olacak. Ve Cora'ya.

Yok artık. Onu almalarına izin vermeyeceğim. Lanet olası cesedimi çiğnemelerine.

Dağlara tırmanıp kapıdan geçerek Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'ne kadar koşuyorum ve orada inip içeri dalıyorum. Artık bir sürü adam var, hepsi günlük hayatları hakkında sohbet ediyor, ama ben merdivenlerden yukarı çıkarken beni görmezden geliyorlar. Birisi onlara Cora ve benim burada olduğumuzu ve normal davranmalarını söylemiş olmalı.

Ama artık burada kalmak güvenli değil.

Cora'nın odasına koşuyorum ve kapıyı açmadan önce tişörtümle yüzümü hızlıca siliyorum.

Ağzına kadar mobilya ve bebeklerle dolu dev bir bebek eviyle oynuyor. "Ivy!" Kollarıma koşuyor ve bana sıkıca sarılıyor, ama sonra dehşet içinde bana bakıyor. "Yüzündeki o şey de ne?"

Biraz daha siliyorum. "Boya." Bebek evine bakıyorum, kafam çok karışık. "Bu daha önce burada değildi," diye mırıldandım.

"Bunu bana Heath verdi," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne zaman?"

"Bu sabah. Bunun bir hediye olduğunu ve onunla istediğim kadar söyledi. Bende kalabilir mi, lütfen?"

Kalbim onun için acıyor.

"Oh, tatlım..." Dizlerimin üstüne çöktüm. "Özür dilerim." "Burada kalabilir miyiz, lütfen?"

Onun yalvarması benim felaketim olacak. ", üzgünüm," diyorum.

Surat asıyor. "Ama burayı seviyorum."

",," diyorum ve ona tekrar sarılıyorum. "Ama burası bir okul. Bir ev değil."

"Ama burada bir sürü insan yaşıyor. Herkesin kendi odası var. Bu bir ev, değil mi?"

Haklı olduğu bir nokta var.

"Evet ve hayır. Bakın, bunun sadece geçici bir çözüm olması gerekiyordu."

"Ama nereye gideceğiz?" diye soruyor, yatağının üzerinde duran küçük kırmızı çiçeğini kapıp sıkıca kavrayarak.

Ona vermek zorunda kaldığım her cevap kalbimi biraz daha kırıyor.

"Bilmiyorum, tatlım..." Derin bir nefes alıyorum. "Bir yolunu bulacağız. Söz veriyorum." Küçük kırmızı çiçeğini küçük cebine sokmadan önce onun küçük yanaklarını okşuyorum. "Hadi. Eşyalarını topla. Gitme vakti geldi."

Dolaptan bir çanta alıp içine giysilerimi ve ayakkabılarımı doldurduktan sonra tüm eşyalarımızı ve onun küçük elini kaptığım gibi bu Allah'ın belası eve geldiğim ilk gece bulduğum o küçük para kutusunu aramak için yan odaya, Silas'ın odasına kaçıyorum. Masasının altına saklanmış parayı bulana kadar tüm çekmecelerini açtım.

Yakaladım.

Onu da çantaya koyuyorum. Nasıl açacağımı sonra düşünürüm. İçinde sadece birkaç banknot olsa bile, her şey hiç yoktan iyidir.

Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'nin evinden aceleyle geçip her şeyi alt kata taşıyorum.

"Neden bu kadar çok koşmak zorundayız?" Cora çılgınca nefes alıp veriyor. "Yapamam, ayaklarım ağrıyor."

"Evet, yapabilirsin. Yapmalısın." Elini daha sıkı tutuyorum, böylece önce bizi güvenli bir yere götürmeye odaklanabiliyorum.

BAM!

Ayağım son basamağa değdiği anda, odayı dolduran gürültülü bir patlamayla geriye doğru merdivenlere savruluyorum ve başım tahtaya çarpıyor. Çanta ellerimden fırladı. Patlama yüzünden kafam karıştı, kulaklarım çınlıyor ve görüşüm bulanıklaştı. Ama eve dalan dört maskeli adamı kesinlikle görebiliyorum, silahlarını diğer öğrencilere doğrultmuşlar.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Silah sesleri odayı duman ve ölümle dolduruyor, her yere kan sıçrıyor. Öğrencilerin çığlıkları beni şimdi ve buraya geri getiriyor ve Cora'yı kurşun yağmurundan için kendi vücudumla örtüyorum.

Saçlı sollu öğrenciler, ani saldırıya hazırlıksız şekilde anında yere yığılıyorlar ama sürpriz bir şekilde kurşunların hiçbirisi tenimi sıyırtıp geçmiyor bile. Nefes alıyorum ve Cora'nın kalbimi ele geçiren korkuyu hissetmesini engellemek için cesaretimi korumaya çalıştığım kadar sıkı .

Ta ki ellerim kollarıma dolanıp beni ondan uzaklaştırana kadar.

"Hayır, , hayır!" Kafama balyoz gibi bir şeyle rağmen dengemi korumaya çalışarak çığlık atıyorum.

"Sessiz ol, sürtük," diyor beni tutan adam.

Ve beni ondan daha uzağa sürüklemelerini dehşet içinde izlemek zorundayım... o benim adımları haykırırken.

"Ivy!"

Başka bir adam onu kaldırıp omzuna atıyor. "Çekil!"

Kafamın arkası kanıyor olsa da, yine de kendimi adamın altına doğru vuruyorum.

"Siktir!" diye bağılıyor.

Taşaklarına tekme atıp kolunu ısırđım ve kanlı bir iz bıraktım.

"beni!" ığlık atıyorum.

Ama ben tekmeledikçe ve ittikçe, o vücudumu daha sert bir şekilde sıkıştırıyor.

"Bu kaltak beni ısırđı!" diye bağılıyor adam diğerlerine.

"Hallet şunu!" diye bağılıyor bir diğeri. "Minibüse geri dönmeliyiz. Hemen!"

İkimizle birlikte kapıya doğru yürüyorlar ama dışarı çıkar çıkmaz ayrılıyorlar.

"Cora!" Elimde kalan tek güvenlik ağı olan Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'nden gittikçe uzaklaşırken onları yavaşlatmak için ayaklarımı yerde sürüklerken bağıryorum. Aşağı, aşağı, aşağı, karanlık bir boşluğa itiliyorum ve sahip olduğum tek ışık iki kapının çarparak kapanmasıyla yok oluyor.

Ama bunların hiçbiri umurumda değil. Bildiğim tek bir şey olduğu sürece sonsuza kadar burada çürümem umurumda değil.

"Cora nerede?!" Bağıryorum. "Nerede o?!"

BÖLÜM 54

Maksimum

Heath'in dağda bu kadar hızlı gittiğini hiç görmemiştim. Yola o kadar odaklanmıştı ki ona ulaşamıyordum bile.

"Merhaba, Dünya'dan Heath'e mi?" Ben de öyle dedim. "Bırak sürsün," diye havlıyor Silas.

"Sen onu korkutup kaçırdığın için bisikletimi almasaydı buna gerek kalmayacaktı," diye karşılık veriyorum, gözlerimi kısarak.

Silas ve Heath, Ivy'nin Cora'yı çaldığına inansa bile, içten içe bunu doğru nedenlerle yaptığını biliyorum.

Silas kollarını kavuşturur. "Yanlış adama bakıyorsun." Heath,

"Ben bir bok yapmadım," diye karşılık verdi.

"İvan'ı tanıdığını söylediğin için kaçtı," diyor Silas. "Haplarını aldığın adam o, değil mi?"

"Evet, ama ona şantaj yaptığını nereden bilebilirdim ki?" Heath sarsarak karşılık verdi. "Bana onun Cora'yı çaldığını söyledi."

Sandalyemi sıkıca tutuyorum ama pantolonumdaki vızıltı beni hazırlıksız yakalıyor. Telefonumu çıkarıp kontrol ediyorum ama büyük harflerle ılık mesaj üstüne mesaj beni yine geriyor.

". "

"Ne?" Heath homurdanıyor.

Telefonumu kaldırıyorum. "Kurukafa ve Yılan Topluluğu saldırı altında."

Heath'in gözleri büyür ve hemen gaza daha da sert basar. "Siktir!"

"Bunlar o lanet olası Bones Kardeşliği piçleri. Bunu biliyorum," diye homurdanıyor Silas. "Shack'teki adamın söylediği gibi onun için . Siktir!"

Silas telefonunu yere atar.

Heath köşeden dönüyor, kampüse girerken neredeyse kapıya çarpıyordu. İnsanlar arabanın çarpmasını önlemek için kenara atlıyor çünkü Heath binaya mümkün olduğunca hızlı ulaşmaya odaklanmış durumda.

Sinirlerim tepeme çıkıyor ve neler olduğunu görmek için karanlıkta etrafıma bakıyorum ama olay yerinde ne bir araba, ne bir kamyon, ne de bir adam var gibi görünüyor. Patlatılmış kapıyı ve çimenlerin üzerindeki sürüklenme izini görünce gözlerim açılıyor, buna bariz araba ya da kamyonet lastiği izleri de eşlik ediyor.

Kahretsin. Lanet olsun. Kahretsin!

Araba durduğunda hemen dışarı fırlayıp içeri kaçıyorum. "Cora? Ivy? Cora? Lütfen, herhangi biri!"

Yerde düzinelerce ğrenci vardı, hepsi kurşunlarla delik deşik edilmişti. Kendi kardeşim de dahil.

"Siktir, Elliot!" nnde dizlerimin üzerine çöktüm. Kalçasından vurulmuştu.

", çok acıyor!" Acı içinde bacağını kavırıyor.

"Siktir, siktir, siktir." Bacağına sarmak için gömleğimden bir parça kopardım. "Özür dilerim."

"Gittiler," diyor diğer adamlardan biri, kan kusarak. "Onlar sadece... kızları almaya geldiler."

"Silas, Heath!" Omzumun üzerinden bağıyorum. "Burada yardıma ihtiyacım var!"

Heath ve Silas arkamdan koşarak geliyorlar ama koridorları dolduran cesetleri yüzleri buz kesiyor.

"Siktir," diye mırıldandı

Heath. "Ambulans çağırın!"

Bağıyorum.

Silas telefonunu kulağına dayar. "Baba, Kurukafa ve Yılan Derneği vuruldu. Yardıma ihtiyacım var. Hemen."

Heath başka bir öğrencinin yanına koşar ve karnında bir kurşunun açtığı açık yaraya bastırır. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yaraların üzerine bastırmaya devam edin," diyorum. "Daha fazla yardım çağırın."

"Hallediyorum." Silas dışarı koşar, nihayet daha fazla insan neler olup bittiğini görmek için toplanmıştır.

Ancak kampüs arazisinde gerçekleşen en iğrenç saldırıda düzinelerce topluluk arkadaşım yaralanmışken ve ben onların ölmemesi için dikkatimi hepsine dağıtmak için elimden geleni yaparken bile aklım hala Ivy ve Cora'ya gidiyor ve onları kurtarmak için zamanında burada olamamanın ne kadar acı verdiğini düşünüyorum.

Ivy

Ringdeki matadorlarla dövüşmeye hazır çılgın bir boğa gibi bedenimi tekrar tekrar minibüsün kapılarına savuruyorum. Omzum zedelendi ve kolum yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum, ama acı ya da çınlayan kulaklarım umurumda değil.

Bu minibüsten çıkmam lazım.

Dışarı çıkıp Cora'yı bulmalıyım.

Çünkü eğer yapmazsam... yaşadığımız her şey, katlanmak zorunda kaldığımız her şey, feda etmek zorunda kaldığım her şey boşa gitmiş olacak.

"Bırak. Bana. Sikeyim. Dışarı!" Dişlerimi sıkarak söylüyorum, hâlâ kapıları yumrukluyorum. "Çıkarın beni!"

Tam kapılardan içeri girecekken kapılar açılıyor ve ben çamurlu zemine düşüyorum, yüzüm önce asfalta çarpıyor. Alnımdan kanlar süzülüyor ve bir gün içinde iki kez başımın üzerine düşmenin acısıyla inliyorum.

"onu."

İki güçlü el beni kollarımdan tutup yukarı çekiyor ama Ivan'la göz göze geldiğim anda daha önce hissettiğim tüm acıları unutuyorum.

"Sen..." Tıslıyorum.

Bana iğrenmiş bir bakış fırlattı. "Sana söyledim, bunu kazanamazsın. Bunu yapmak istediğimi mi sanıyorsun? zorladın."

"Ben bir bok yapmadım. Cora hangi cehennemde?" Gülüyor. "Bilmek istemez miydin..."

"Söyle bana!" Çığlık atıyorum, kalan her santim enerjimle tekmeliyor ve ısırıyorum.

"Hiç şansın yok," diye yanıtlıyor arkasını dönerek.

"Söz vermiştin! Bizi yemin etmiştin!"

Omuz silkiyor ve omzunun üzerinden bana bakıp göz kırpmıyor. "Sanırım her erkeğe güvenmemelisin."

Pislik herif!

"Siktir , Ivan!" zemine küfrederek bağıyorum.

Etrafıma bakıyorum ve onun üzerine atlayıp boynunu bükmemi engelleyen muhafızlardan kurtulmaya çalışıyorum ama benden çok daha fazlalar.

Ivan, "Onu patrona götürün," der. Panik

yüzeye çıkar. "Hayır."

"Hadi Git." ve adamarkasında Ben diyor, itişmek Ben ileri ve beni dirseğimden tutup sürüklüyordu.

"Cora'nın nerede olduğunu söyle," diye arkamdaki adama homurdanıyorum ama tabii ki cevap vermiyor.

Bu adamlar böyle . Tam olarak hatırladığım . Sadece tek bir adamı dinleyen cahil, akılsız asalaklar.

Bu düşünce iliklerime kadar korku salıyor, ben de bunun yerine bir çıkış yolu aramaya odaklanıyorum. Yapabileceğim bir şey olmalı. Herhangi bir şey.

Büyük konağa yaklaşırken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Asla geri yemin ettiğim yere.

Sikeyim.

Topuklarımı çakıllara gömüyorum ama bu herifin gücü karşısında hiçbir işe yaramıyor.

"Yürümeye devam et," diye .

"Cora'ya zarar verirsen seni öldürürüm," diyorum yüksek sesle, Ivan'ın da duymasını umarak.

Evin içinden Ivan'ın kahkahalarını duyabiliyorum. "Korkmamız gereken kişinin sen olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kahretsin. Bu iş ciddileşiyor.

Eğer o eve adımımı atarsam, öleceğim neredeyse kesin.

Bu yüzden iki ayağımı kapı pervazına sokarak son bir çaba gösteriyorum ve sonra başımı beni yakalayan kişiye vurarak onu yolumdan çekiyorum. Sonunda hakimiyetini kaybediyor ve ben de yolun karşısına doğru kaçıyorum.

Başka seçeneğim yok. Kaçmak zorundayım. Beni bulursa

öldürür. Cora için geri geleceğim.

Birden iki el ayak bileklerime dolandı ve devrildim.

Hayır, , hayır!

"Bundan kaçabileceğini mi sanıyorsun?" Ivan evden bağılıyor.

"Siktir git, ikimizi de öldüreceğini biliyorsun!" Çığlık atıyorum.

"Hayır... Bence seni öldürecek ve ben de vücudundaki kanı emmesini mutlulukla izleyeceğim."

Beni yakalayan adam ayaklarımdan tutarak başladığımız yere kadar sürükledi. Tekmeleyip çırpındığımda, bir diğeri de ona katılıyor ve her biri beni ayak bileklerimden tutup evin içine ve eşikten geçiriyor. Kapı kapandığı anda panik kalbimi ele geçiriyor.

"Merhaba, Ivy."

Kanım dondu.

Stefano.

"Bizi yalnız

bırak."

Adamlar beni bırakırken, içimde kalan cesareti dışarı çıkarmak için birkaç nefes alıyorum. Sonra solumdaki küçük masayı kapıp Stefano'ya doğru fırlatıyorum ama ona çarpmamak için yana kaçıyor ve masa onun yerine duvara çarpıyor.

"Seni evine kabul eden adamı böyle mi selamlıyorsun?" "Sen bir adam değilsin. Sen lanet bir canavarsın!" Ben bağırdım.

Homurdanıyor. "Buradaki tek canavar sensin."

"Cora nerede?!" Ona bağıríyorum.

"İçeride. Güvende," diyor önümde dizlerinin üzerine çökerek. Bıyığının kalın kılları yüzündeki hınzır gülümsemeyi gizleyemiyor. "Senden uzakta."

Burun deliklerim alevlendi ve yüzüne tükürdüm.

, sonra boynumdan tutuyor.

TOKAT!

Düz eli bana öyle sert vuruyor ki burnum da kanamaya başlıyor.

"O. Değil. Senin değil," diye hırlıyor, boğazımı öyle sıkıyor ki nefes alamıyorum.

Sonra beni .

"Onu bir daha asla göremeyeceksin,"

diyor. Başımı , "Hayır" diyorum.

"Evet." Bana şeytani bir bakış fırlattı. "Aslında, sanırım benim gibi bir adamdan çalmanın ne demek olduğunu öğrenmenin zamanı geldi." Parmaklarını şıklatıyor ve adamlar beni koridorun ilerisine, içinde sadece bir yatak ve bipleyen birkaç makine olan bir odaya . Tüpler makineye bağlı ve yatakta hareketsiz yatan bir kadına kadar uzanıyor.

Ve nefesimi tutuyorum. Belki

de sonsuza kadar.

Uzun zamandır tuttuğum gözyaşlarım nihayet yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı.

"Tüm bu kaçış, dövüş, saklanma, adamlarımdan kaçmaya çalışma ve ne için?" diye fısıldıyor kulağıma.

Ben de fısıldıyorum, "Hiçbir şey."

"Bu doğru." Elini omzuma koydu. "Bunu sen yaptın."

Başımı sallıyorum, onun hatırına içimde tuttuğum tüm duygular gözyaşlarımla yüzümde iz bırakmaya devam ediyor. Cora her zaman benim güçlü olduğumu söylerdi, tanıdığı herkesten daha güçlü.

Ama en büyük zayıflığım da burada yatıyor.

Beni küçük parçalara ayırabilecek tek şey.

Yaptığım her şeye rağmen sevdiğim herkesi güvende tutmaya yetmediğini bilmek.

Fısıldıyorum, "Özür dilerim."

Stefano arkamdan kıs kıs gülüyor. "Özür dilemek seni kurtarmayacak."

BÖLÜM 55

Heath

AMBULANSLAR nihayet yaralılarla ilgilenmek ve onları hastaneye götürmek için geldiklerinde, Silas'ın nereye kaçtığını görmek için üst kata çıkıyorum. Silah deposunda bir kargaşa var ve içeri baktığımda tüm bıçakları ve silahları iki büyük torbaya doldurduğunu görüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Kapı pervazına tutunarak soruyorum.

"Neye benziyor bu?" Silas cevap verir. "Ivy'yi kurtaracağım."

"Peki ya Cora?" Ben soruyorum. "Onun kurtarılmaya ihtiyacı var mı? Onu her kim aldıysa gerçek ailesine geri götürmüş olmalı. Bu yüzden onun için geldiler."

Duraklıyor ve bana tuhaf davranan benmişim gibi bakıyor.

"Ivy onu Stefano denen adamdan çaldı," diye ekliyorum.

"Ne yaptığı umurumda değil." Ayağa kalktı ve gözlerimin içine baktı. "Ivy bana ait. Ona değil. Ve benim olanı geri alacağım, kimsenin yardımı olsun ya da olmasın. Hikayenin sonu."

Kaşlarımı çattım. "Ama Cora'yı ne yapacaksın? Onu orada mı bırakacaksın?" "Bunu oraya vardığımda düşüneceğim." Çantalarını aldı.

"Bekle."

"Neden? Beni kalmam için ikna etmeye çalışasın diye mi?" "Hayır, ben-"

Beni kenara itti. "O zaman yolumdan çekil."

Ne yapacağımı bilemeden onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim. Cora'yı başka bir aileden çaldığını öğrendiğimden beri ikilemdeyim. En beri dürüst müydü, yoksa biz de dahil olmak üzere her şey onları güvende tutmak için bir yalan mıydı?

Alt kattaki sağlık görevlileri yaralılarla ilgilenmekle meşguldür ve Max de elinden geldiğince onlara yardım etmektedir. Silas'ın babası bir grup polisle birlikte gelmiş, olay yerini meraklı izleyicilerden uzak tutmakta ve suç mahallini işaretlemektedir.

Bir polis, "Senin gözetiminde çok sayıda insan yaralandı, Rivera," diyor.

"Bunun bir daha olmayacağını söylediğimde bana güvenin," diye karşılık veriyor dekan. "Zayıf noktanın nerede olduğunu görmek için muhafızlarımın her birini tek tek kontrol edeceğim." Parmak eklemlerini çatırdatıyor. "Bu piçler çatlaklardan kaymışlar." Bakışlarını polise odaklıyor. "Bunu çözmeme izin verirsen minnettar olurum, Foley."

Ajan Foley alay eder, "Mümkün değil." Not defterini açar. "Bunlar kayda geçecek. Hepsi."

Dekan kızgın görünüyor ama şu anda ne yapmam gerektiğini düşünmekle o kadar meşgulüm ki birkaç polisin Kurukafa ve Yılan Derneği'ni basmasından endişe . Dekan Rivera şüphesiz bunu iyi idare edecektir.

Elliot Fletcher'ın hastaneye götürülmek üzere bir minibüse bindirildiği ön kapıdan çıkıyorum.

"Benim için endişelenme, ben iyiyim," diyor Elliot. "Ayrıca, annem de orada olacak."

Max takip ederken başını sallıyor. "Emin misin?"

"Diğerleriyle ilgilen," diyor. "Ve onu bul."

Max başını sallar.

Bul onu.

Sözleri kulaklarımda yankılanıyor, ta ki ben bıkip kurtulmak için kendi kafamı yumruklayana kadar.

"Sorun nedir?" Max bana sordu.

"Ne yapacağız?" Mırıldanıyorum.

Silas yanımdan vals yaparak geçerken, "Ne bok yiyeceğimi biliyorum," diye homurdanıyor.

Ama kendi babası onu durdurur ve çantayı alır. İçindekileri sallarken metallerin birbirine çarparak çıkardığı uzun süreli ses herkesi duraklatır.

"Bununla nereye gittiğini sanıyorsun?" "Ivy'yi almaya.

Sakin beni durdurmaya çalışma."

Babası kaşlarını çatıyor, konuşmadan önceki duraksaması da gözlerindeki bakış kadar ölümcül. "Sokakta ölüme terk ettiğin o pislikler intikam almaya geldiler. Bu senin suçun."

Silas dişlerini gıcırdatıyor. "Çekil yolumdan."

"Yoksa ne olur? Beni de mi öldüreceksin?"

"Tanrım," diye mırıldanıyor diğer öğrencilerden .

"Aile kavgaları," diyorum, gerginliği yatıştırmak için adama omuz silkiyorum. "Ivy kim?" diye soruyor babası.

Silas bakışlarını dikkatle indirir. "Şu kız."

Babasının gözleri seğiriyor ve burun delikleri açılıyor. Sonra gözlerini kapatır ve "Yardıma ihtiyacın var mı?" der.

"Ben halledebilirim," diyor Silas, onun yanından geçip giderken.

Onu tek bir parmağıyla durdurabilecek tek adama karşı gösterdiği küstah cesarete hayret ediyorum. Ya da belki de ona o kadar çok ihtiyacı var ki her türlü mantığı yok sayıyor.

Gözlerim açıldı.

Bu .

Ben de babasının yanından hızla geçip çantayı çalmak için Silas'ı dışarıya kadar takip ediyorum. "İyi bir nedenin olsa iyi olur-" diye hırılıyor.

"Ben de seninle geliyorum," diye araya giriyorum.

Durdu ve bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Neden? Ona artık güvenmediğini sanıyordum."

Omuz silkiyorum, sırtıyıyorum. "Fikrimi değiştirdim."

Yüzüne kibirli bir gülümseme yayılıyor. "Ben de tam onun ihaneti yüzünden küçük, aptal kalbinin fazla incindiğini düşünüyordum." Arabanın kapısını açar. "İyi o zaman, hadi gidelim."

"Beni bekle!"

Max çılgınca nefes alarak Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'nden çıkarken ikimiz de dönüp bakıyoruz.

"Ben de geliyorum," diyor.

Silas, "Orada yaralılarla ilgilenmekle meşgul olduğunu sanıyordum," diyor.

"Sağlık görevlileri şimdi burada. Artık yapabileceğim pek bir şey yok ve yardım etmek istiyorum."

"Yardıml etmek ister misin?" Silas ona fırlatmadan önce çantadan bir şey çıkarır. "Ben içeri nasıl gireceğimizi düşünürken bunu benim için taşı."

"İçeride mi? Onu nereye götürdüklerini biliyor musun?" Hepimiz arabaya atlarken Max soruyor; ben direksiyonun arkasında, Silas önde ve Max arkada, çocuklarıymış gibi kucakladığı silahların arasında.

"Henüz değil." Silas kırmızı tasfiye maskesini takarken sırtıyor ve sonra bana ve Max'e de birer tane uzatıyor. "Ama bunu yapabilecek birini tanıyoruz. Heath de onu nerede bulacağını biliyor."

Ivy

Yatağında porselen bir bebek gibi yatarken, etrafı bipleyen makinelerle çevriliyken, vücudu yara ve çürüklerle dolu, çürümüş bir karmaşa. Yaşam ve ölüm arasındaki dengede dans ediyor ama hiçbir şeyi canlı hissettirmiyor.

Beni onunla yalnız bıraktı, böylece sahip olduğu güce tanıklık edebilecek ve kendimi küçük hissedebilecektim. Önemsiz. Önemsiz.

Tıpkı yoluna çıkan herkes gibi.

Vals yaparak çıkıp gitmeden önce bana attığı son kahkaha ve beni burada onunla birlikte mühürlemesi kaderimi mühürledi.

Bip.

Bip.

Bip.

Ve içimden bir şey koptu.

Makinelere doğru yürüyorum ve hiçbir şey kalmayana kadar kabloları teker teker söküyorum ve bip sesi hiç bitmeyen bir sese dönüşüyor.

Tıpkı ruhumdaki nefret gibi. Tik.

Tak.

Saat . O da öyle.

Sonunda bitmeden önce gözyaşlarım dakikalarca yüzümden akıyor. Kapı çarpılarak açıldı.

"Ne yaptın sen?!" Stefano içeri daldı ve beni makinelerden uzaklaştırdı.

"Çok geç," diye mırıldandım.

Kabloları yakalar ve yeniden bağlamaya çalışır, ama faydası yoktur. Kız asla ona geri dönmeyecek.

Yüzümde bir gülümseme oluşuyor.

THWACK!

İlk yumruk en sertiydi ve beni yere düşürdü.

" ne cüret?!"

Sesi odanın içinde yankılanıyor.

THWACK! THWACK!

Yine de gülmeden duramıyorum.

Beni boğazımdan yakaladı. "Onu öldürdün ve gülüyor musun?" "O özgür." Gülümsüyorum. "Ve yakında ben de özgür olacağım."

"Seni öldüreceğim," diye tükürüyor.

"Devam et," diye mırıldandım.

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" diye homurdanıyor. "Yap. Onlar önce," diye fısıldıyorum. "Kim?"

Sırıtiyorum. "Çocuklar beni avlıyor."

Bir an için bana inanamayarak baktı. Ve benim tek yapabildiğim gülmek.

"Peki, sert mi oynamak istiyorsun? Ben de oynayacağım," diye homurdanan Stefano, aradığı şeyi bulana kadar çekmeceyi karıştırır ve tehlikeli görünen el yapımı bir alet çıkarır. "Küçük planına başkalarını da dahil etmeye çalışacağını biliyordum, o yüzden hazırlıklı geldim."

O da bir ip çıkarınca gözlerim açılıyor.

Ama ben sürünerek uzaklaşmadan üzerime diz çöküyor ve neredeyse bilincimi kaybedeceğim kadar sert bir yumruk atıyor.

Kulaklıkları kulaklarımdan söküp beni sessizlik içinde bırakıyor.

Ben yerde sersemlemiş yatarken her yumruk diğerine karışıyor.

Her şey dönüyor.

Umurumda olduğundan emin değilim.

Görüşüm bulanık ve zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Tek bildiğim bu işin benimle biteceği.

Silas

IVAN uyuşturucu sattığı her zamanki yerine yaklaşırken bizi fark ettiğı anda arabasına doğru kaçmaya çalışıyor ama ben bıaklarımdan birini hızla ona fırlatıyorum. Sırtına saplanıyor ve kendi ayakları üzerinde takla atıp yere düşerken acı içinde haykırıyor.

Sürünerek kaçmaya çalıştı ama onu gömleğinden yakaladım. "Yaptığının yanına kr kalacağını mı sanıyorsun?" Onu yerden kaldırıp duvara doğru iterken .

"Artık o kadar sert , değil mi?" Heath homurdanıyor.

"Heath, biz , değil mi?" Ivan ona yağ çekmeye alışıyor. "Sana en iyi mallarımı satıyorum."

"Sen sadece para için bu işin içindesin ve ben senin dostun değilim, seni lanet sıan," diye homurdanıyor Heath.

Heath yüzünü duvara çarptı.

"Tamam, ona şantaj yaptım. Ne olmuş yani?" diye homurdanıyor adam. "Kaçmasına yardım ettim, o da bana yardım etti. Ne olmuş yani?"

"Saçmalık! Ona yardım etmedin, onu kullandın!" Heath homurdanıyor.

"O artık Stefano'nun elinde. Bana zarar vermeye çalışmanın hiçbir faydası yok. Bu onu geri getirmeyecek," diyor.

Eğildim ve homurdandım, "Eğer şimdi bana onun nerede olduğunu söylemezsen o lanet parmaklarının her birini o lanet ellerinden koparır ve kendi lanet kıına sokarım."

"Onu kurtarabileceğini mi sanıyorsun?" Ivan güler.

Heath elini tutup sırtına doğru itiyor ve bana yan gözle bakıyor, ben de adamın işaret parmağını çekiştirip temiz bir şekilde kesiyorum.

Acı içinde haykırıyor, parmağımı yüzünün önünde tuttuğumda hemen altına içiyor.

"Sana bana hemen için bir fırsat verdim ama sen bunun yerine zor yolu seçtin," diyorum. "Ağlamayı dinlemekten zevk alacağım

Bunlardan on tanesinin kayganlaştırıcı olmadan tek seferde kıcına girmesi yerine ölüm için."

Heath pantolonunu indiriyor.

"Hayır, hayır, hayır, lütfen! Sana söyleyeceğim," diye yalvarıyor, korkudan titriyor.

"Yüksek sesle konuş," diyorum, bileğini yanlış yöne bükerek sefalet içinde kalmasını sağlıyorum.

"Stefano'nun evinde..." diye inliyor. "Lütfen, bunu yapma, bırak gideyim. Yemin ederim, artık ona şantaj yapmayacağım. Ya da başka birine. Duracağım. Yemin ederim."

Burun deliklerim alevlendi. "Bana adresi ver."

"Telefonumda," diyor, kendi arka cebine bakarken bolca terliyor. "Şurada."

Heath pantolonundan telefonunu çıkardı. "Bu sikiğin kilidini nasıl açacağız?"

Başparmağını yakaladım ve . Ciyaklamaları kulaklarıma müzik gibi geliyor. Başparmağı Heath'e fırlattım. "Bunu dene."

"Neden kesmek zorundaydın ki?!" Ivan haykırıyor. "Ben açardım!"

"Çünkü kız arkadaşımı benden çalmanın ne demek olduğuna dair bir iki ders alman gerekiyor," diye cevap veriyorum kulağına sırıtarak. "Düşmanlarımızın uzuvlarını sergilemek için özel bir kupa kutumuz var."

Gözbebekleri büyür. "Ne?"

İyi bir önlem için serçe parmağını kestim ve ardından gelen feryat o kadar tatmin ediciydi ki.

"Buldum," diyor Heath, adresi göstermek için telefonu kaldırarak.

"Mükemmel. Onu bağlayıp bagaja tıkalım."

Heath ipi kapar ve bileklerine ve karnına sararak onu hapseder.

"Neden? Lütfen, bırak gideyim. Bana ihtiyacın yok," diye yalvarır Ivan.

Heath'in en iyi yaptığı şeyi yapmasını izleyerek, "Hayır, haklısın, yapmıyoruz," diye cevap veriyorum.

Güvenliğini sağladığında Ivan'ın yanaklarına bir tokat atıyorum. "Ama bunu yapan birini tanıyorum."

"Kim?" diye sorar.

"Stefano'ya küçük, güzel bir paket teslim edelim."

"Hayır, hayır, hayır, lütfen!" Heath onu arabaya kadar sürüklerken Ivan yalvarıyor ve her birimiz bir ucundan tutup bagaja atıyoruz, sonra da daha fazla sızlanmasına fırsat vermeden ağzını kapatıyoruz.

"Bu da neydi böyle?" Max camını indirirken sorar. "Az önce Ivan'ı bagaja mı koydun?"

Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Görmemiş gibi davran." "Ama onu duyabiliyorum," diye cevap veriyor.

"O zaman çılgınlıkları duymazdan gel. Basit," diye cevap veriyorum.

Max iğrenmiş görünüyor. "Ellerinin her yerinde kan var. Arabaya bulaşacak."

Omuz silkiyorum. "Ticaretin riski."

Heath, "İşimiz bittikten sonra bu bebeği ters çevirip içini temizleyeceğim," diyor.

Arabanın üstünü tokatlıyorum. "Hadi gidelim."

"Adresi aldın mı?" Max soruyor.

Heath içeri atladı ve sırtarak ona döndü. "Evet. Ve sanırım Stefano'yu küçük bir ziyaret etmenin zamanı geldi."

"Bekle, yani... gerçekten bir uyuřturucu baronunun evine gidip onu pusuya mı dűřűrűyorsun?"

Ben de gűlűmsűyorum. "Kulađa dođru geliyor. Var mısın?" "Ivy ve Cora gűvende olacak mı?"

Bařımı eđiyorum. "Birinin ona dokunmasına izin vereceđimi ve hikayeyi anlatmak için yařayacađımı mı dűřűnűyorsun?"

Max'in dudaklarında yavařça bir gűlűmseme beliriyor ve çantasından bir silah , tanıdığımđan beri silah tutarken gűrmemiř olmama rađmen sanki bir uzmanmısđ gibi dolduruyor. "Sanırım annemin bana birkaç yıl űnce űđrettiđi becerilerimin tozunu alıp nihayet iyi bir řekilde kullanmamın zamanı geldi."

BÖLÜM 56

Heath

Arabayı kapının dışına park edip etrafa bakıyoruz.

Dışarıda birkaç koruma var ve kim bilir içeride kaç koruma daha olacak. Eminim onun gibi bir uyuşturucu baronu güvenlik olmadan hiçbir yere gitmez. Ama biz hazırlıklı geldik.

"Hazır mısın?" Silas sorar.

Başımı sallıyorum ve Max çantaları bize atıyor.

"Hazır." "Miyav. Mrrp."

Hepimiz başımızı çevirdiğimizde Bagel'in yolcu koltuklarının arkasındaki rafta kışını yıkadığını görüyoruz.

"Ne oluyor lan?" Mırıldanıyorum. "Bagel neden burada?"

"Kahretsin," diyor Silas yüksek sesle iç geçirerek. "Burada olduğunu unutmuşum." "Çatışmaya neden bir kedi getirdin ki?" İnledim.

"Çünkü onu arabaya girmeye çalışan insanlara tıslaması için eğitmeye çalışıyordum, tamam mı?" Silas açıklıyor. "Ve sonra unuttum."

"Vay canına, kedisini unuttun mu? Bu işin sonu senin için hiç iyi olmayacak," diye şaka yapıyorum.

"Ne zamandır burada?" Max sorar. Silas omuz silkiyor. "Belki birkaç saattir."

"Kahretsin, onunla ne yapacağız?" Ben soruyorum.

"Onu burada bırak. İyi olacak." Silas bölmeyi açtı ve birkaç mama çıkardı.

"Arabamda kedi maması mı saklıyorsun?" Homurdanıyorum.

"Başka ne kullanmamı istiyorsun? Yaş mama mı?" Silas bunu yapması hiç de garip değilmiş gibi cevap veriyor. İçli köftelerden bazılarını Bagel'a atıyor, o da mutlulukla mideye indiriyor.

Max küçük kafasını kaşır. "Kim iyi bir kedici?"

"Pekâlâ, durun. Bu kadar kedi yeter. Görevimize odaklanabilir miyiz?" Dedim.

"O iyi olacak. İşimizi halledeceğiz. İçeri ve dışarı. Bitti ve bitti." Silas çantadan birkaç silahla birlikte daha küçük, daha hızlı bıçaklar alır. "Gidip onları alalım."

"İyi, ama o kedi arabamın her yerine işerse, bunu sen ödersin," diye homurdanıyorum ve birkaç kalın bıçağın yanı sıra birkaç silah alıyorum.

Max çantayı geri alır ve omzunun üzerinden atar. "Daha fazlasına ihtiyacın olursa seslen."

". "

Dışarı çıkıyoruz ve Max kapıyı kapatmadan önce Bagel'a fısıldıyor, "Sen kal ve uslu bir çocuk gibi arabaya göz kulak ol."

Kapının yanındaki muhafızlardan bazıları bize yaklaşıyor.

"Sence onları bizi sessizce içeri almaları için ikna edebilir miyiz?" Ben soruyorum. Çoktan silahlarına sarıldılar.

Silas başını öne eğdi. "Hiç şansı yok."

Çığlık atan Ivan'ı bagajdan çıkarıp yem olarak tutuyorum. "Sürpriz! Küçük arkadaşını geri getirdim."

Onlar silahlarını kaldırıyor, biz de kaldırıyoruz.

BANG! BANG! BANG!

Vücudunu kalkan olarak kullanıyorum ve üzerimde ölmeden önce birkaç kez sağa sola savruluyor.

Üç atış, ikisi vuruldu. Biri çalıların arasına saklanıp nişan alıyor.

BANG! BANG!

Silas ve ben tam zamanında siper aldık.

Çalıların arasından gelen bir dış ses duyuluyor.

"Geliyor. Ön kapı. Desteğe ihtiyacım var!"

THWACK!

Silas elindeki telsizi bir bıçakla düşürür ve ardından boğazına bir tane daha fırlatır ve her yere kan fışkırır.

Kapıya doğru yürüyorum ve Ivan'ın vücudunu kapının önüne yatırarak onu bir basamak olarak kullanıyorum. Sonra ellerimi kaldırıyorum, böylece Silas onu üzerinden atlamak için bir basamak olarak kullanabiliyor. Max'i de yukarı çekmek için elini uzatıyor. En büyük ben olduğum için en son ben atlıyorum, Max ve Silas bileklerimden tutup beni kapının üzerinden sürüklüyorlar.

Ön kapıdan daha fazla muhafız çıkıyor ama biz hazırlıklı gelmiştik. Nişan ateş ediyorum ama Max aniden keskin nişancı tüfeğini yere bırakıyor ve şehre gidiyor.

BANG! BANG! BANG! BANG!

Teker teker sinek gibi yere düşüyorlar.

"Vay canına, çok etkilendim," diye mırıldandım.

Bana göz kırpmıyor. "Nasıl ateş edileceğini bilmediğimi mi sanıyordun?" "Bunu daha sık yapmalısın," diyor Silas. "Hadi gidelim."

"Ben sizi korurum." Max kapıya nişan alır ve daha fazlasının dışarı çıkmasını bekler.

Silas ve ben malikaneye doğru koşuyoruz. Garaj kapısı açılıyor ve birkaç pahalı görünümlü aracın arkasından otomatik tüfekli bir sürücü çıkıyor, ancak Max onu tek bir atış bile yapmadan uzaktan vuruyor, ben de teşekkür etmek için başparmağımı kaldırıyorum.

Sürpriz bir saldırı için malikânenin her iki tarafındaki iki pencereyi kullanabiliriz. Silas'a bir bakış atıyorum ve "Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" diyorum.

Başını salladı. "Sen solu al. Ben sağdan gideceğim. Koridorda buluşalım."

, Max kararlı bir şekilde yaklaşıyor, nişan almak için iki saniyede bir duraklıyor.

"Max, ön kapı! Yan tarafa geçeceğiz," diye bağıyorum.

İkimiz de malikânenin kendi tarafımıza geçerken Silas gözden kayboluyor ve ben de içeri girmenin bir yolunu aramaya başlıyorum. İkinci katta sarmaşıklara tırmanarak ulaşabileceğim yarı açık bir pencere var. Hiç sorun değil.

Çıkıntıyı kavrayıp kendimi yukarı sallıyorum, balkona çıkarken kendimi sabit tutmak için ayaklarımla sarmaşıklara tutunuyorum. Aşağı iniyorum, bıçaklarımı çıkarıyorum ve pencereyi tekmeleyerek içeri atlıyorum.

Görünüşe göre burada kimse yok, ama içeri adımımı attığım anda kapı çarparak açılıyor ve silahlı üç adam ateş açıyor.

BANG! BANG! BANG!

Yana doğru yuvarlanıp bir yatağın arkasına saklanıyorum, bıçaklardan birini ilk şerefsizce fırlatıp kafatasını delmeden önce cephanelerini harcamalarını bekliyorum.

Diğer ikisi yeniden dolduruyor ve ben de sağdaki adamın göğsüne bir bıçak daha fırlatarak onu geriye doğru savuruyorum. Üçüncünün işi bittiğinde, kanlar içinde yere yuvarlanıyor.

Hızla silahımı çektim ve aynı anda ateş ettik.

BANG, BANG!

Adam yere düşüyor ve ben ilerliyorum. Koridorda Silas iki muhafızla dövüşüyor. Biri onu kilitlemişken diğeri boğazını kesmeye çalışıyor, ben de nişan alıp ateş ediyorum.

BANG!

Bir patates çuvalı gibi yere düşmeden önce bıçak elinden düşer ve Silas onu tutan adamın karnına dirsek atar. Şerefsiz onu bırakır ve Silas bıçağını doğruca gözüne saplar, muhafız yere yığılıp ölene kadar dönüp durur.

Silas bıçağını muhafızın kafatasından çekerek, "Teşekkürler,"

der. "Lafı bile olmaz."

BANG!

Alt kattan gelen silah sesleri dikkatimizi çekerken ön kapı iki ceset tarafından çarpılarak açılır ve yere düşerler. Max içeri giriyor ve el sallıyor. "Ben buradayım!"

Tırabzanın üzerinden eğilip "Max, Ivy'yi gördün mü?" diye bağıriyorum.

Omuz silkiyor, ama sonra üzerine bir şey fırlatılıyor ve patlıyor. "MAX!"

Çığlık atıyorum ve ona ulaşmak için merdivenlerden aşağı atlıyorum.

Çılgınca öksürüyordu ve onu dumanın içinden çektim.

"Parmaklarım var mı? Lütfen Heath, bana söylemelisin. Ayak parmaklarım yerinde mi? Onları hissedemiyorum," diyor ama ona yukarıdan aşağıya baktığımda gayet iyi görünüyor.

"İyisin," diye cevap veriyorum.

Rahat bir nefes alır. "Vay be. Endişe beni alt etti."

Gözlerimi deviriyorum. Tam bir drama kraliçesi.

BANG!

Max kollarımdan düşüyor ve hemen cebimdeki bıçağıma uzanıyor, sonra da bana ateş eden adama fırlatıyor.

"İyi atıştı, twink," diye mırıldandım.

Yüzü kızarıyor. "En iyisinden öğrendim."

"Kim, ben mi?" Silas kendini beğenmiş bir şekilde merdivenlerden inerken, merdivenlerin yanındaki yarıktaki saklandığını bile fark etmediğim bir muhafızın üzerine atlıyor. Silas adamın omuzlarına tırmanıyor ve boğazını üstten kesiyor. Silas hâlâ onun üzerindeyken ceset yere düşüyor ve Silas onu inmek için bir merdiven olarak kullanıyor.

"Hayır, annem," diye yanıtlıyor Max. "Ama kurtardığın için teşekkürler." "Ivy hangi cehennemde?" Silas homurdanıyor.

"Eğer bizi arıyorsanız... biz buradayız."

Hepimiz o uğursuz, alçak sese baktık. Mutfaktan geldi.

Silas hemen bıçaklarını göz hizasına kaldırıyor, ben de silahımla aynısını yapıyorum, Max ise odaya girerken keskin nişancı tüfeğini sıkıca kavriyor.

En azından bu koridordan mutfağa sadece iki giriş var ve her iki kapıdan da geçmemizi engelleyen başka muhafız görünmüyor. Ama bu bir tuzak gibi geliyor. Yine de ilerliyoruz, Ivy ve Cora'yı kurtarmaya kararlıyız.

Yalancı ve hırsız olsa bile.

Ivan'ı tanıdığım için ihanete uğramış hissetse bile.

Kız onun çocuğu olmasa bile.

Onların güvende olmasını istiyorum... bedeli ne olursa olsun.

Silas

MUTFAĞA GİRİYORUZ, Ivy gaz sobasının yanında yerde baygın yatıyor, her tarafı morluklar içinde ve göğsüne sıkıca bağlanmış yanıp sönen bir nesne var. Öfke, vahşi kalbimi ele geçiriyor.

"Ivy!" Max öne doğru adım atarken sesinde acıyla bağırıyor.

Yaklaşmasını engelliyorum çünkü kesinlikle yalnız değiliz.

Bir adam mutfaktan çıkar, elinde bir çakı tutarken yarım elma gelişigüzel çiğner. Diğer yarısını parmaklarının arasında tutuyor ve bir duvarın arkasında gözden uzak birine uzatıyor.

Cora.

"Onlara ne yaptınız? Neden ?" . "Söyle bana, hemen şimdi." Bıçağımı öyle sıkı kavriyorum ki derime işlediğini hissedebiliyorum. "Ona zarar verdin mi?"

"Yaptığı numaradan sonra, hâlâ yaşadığı için mutlu olmalı," diye cevap veriyor, elmayı şimdiye kadar gördüğüm en agresif şekilde yutarak.

İşte bu . Onu öldüreceğim.

Tam hareket edecekken Heath aniden omzumu kavradı.

"O kadar hızlı değil," diyor Stefano, ekranında bir düğme olan bir telefon tutarak. "Eğer bana dokunursan, onun hayatını kaybedersin."

Ivy'ye ve göğsüne bağlı nesneye bakıyorum.

Bir bomba.

"Göğsüne lanet bir bomba mı bağladın?!" Dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Sizin biliyordum, bu yüzden hazırlandığımdan emin oldum." "O bunu hak etmiyor," diyor Max.

Stefano yaklaşıyor. "O, ders alması gereken bir hırsızdı, ben de ona bir ders verdim. Kendini neye bulaştırdığın hakkında en ufak bir fikrin yok."

Çok yaklaştığında, bıçağı kafatasına doğrultuyorum. "Bir adım daha atarsan o lanet derini canlı bedeninden yüzerim."

Adam bundan zevk alıyormuş gibi sadece gülümsüyor.

Arkamdan gelen bir inilti anında başımı kaldırmama ve önümdeki adamı gözden kaybetmeme neden oluyor.

Uyandı.

"Biliyor musun, sanırım yanlış bir başlangıç yapmış olabiliriz," diyor Stefano, bıçağımın sivri ucundan kaçınmak için biraz geri adım atarak.

"Bundan şüpheliyim," diye cevap veriyorum. "Evimizi yerle bir ettin."

"Bu talihsiz bir zorunluluktur," diyor, hâlâ o lanet bıçağını döndürerek.
"Sonunda Ivy'nin nerede sakladığını öğrendikten sonra..." Gözleri kararıyor. "*Benim* kızım."

BÖLÜM 57

Maksimum

YANI BU DOĞRU. Cora onun değil.

Ivy'nin gözleri açılıyor ve ona doğru bakıyorum.

"Gördüğünüz gibi, bunların hepsi bir yanlış anlaşılmaydı."

Heath, "Yanlış anlaşılma, kıçımın kenarı," diye karşılık verdi. "Kızını çalmasının bir nedeni olmalı."

Ivy inliyor.

"Ivy," diye mırıldanıyorum, keşke acısını .

"Onu geri alamayacaksın. Ne de olsa kızımı çaldı, bu yüzden onu uygun gördüğüm şekilde cezalandırmak benim görevim" diyor Stefano.

"Onu cezalandırmak mı?" Başımı sallayarak soruyorum. "Cora'ya ne kadar iyi baktığını bilmiyorsun. Eminim hepsi büyük bir hataydı."

"Bir hata mı?" Stefano kaşlarını kaldırır ve bir parmağını kaldırır. "Hayır. Bunu aylardır planlıyordu."

Bana umutsuzlukla bakan Ivy'ye bakıyorum ve bunun doğru olmadığını umuyorum.

Ama konuşmak için ağzını açtığında, sadece anlamsız sözler çıkıyor.

"Ne söylemeye çalışıyor?" Silas Heath'e mırıldandı.

"Bilmiyorum."

"Hiç zahmet etme. Sadece lanet olası bir örümcek gibi etrafına ağ örmek için biraz daha yalan söylemeye çalışacak," diyor Stefano.

"Baba? Korkuyorum. Odama gidebilir miyim?" Cora soruyor.

Kahretsin, onun paniklemiş küçük sesini duymak, şu anda onu yakalayıp yanımda götürmek istememe neden oluyor. Ama Stefano ne pahasına olursa olsun ikisini de burada tutmaya kararlı.

"Yakında, tatlım," diye yanıtlıyor Stefano. "Babanın önce bazı misafirlerle ilgilenmesi gerekiyor."

"Silas, Heath ve Max'i mi kastediyorsun?" Cora mırıldanıyor.

Gözleri kısıldı. "Evet. Sanırım evime davetsiz girdiler. Kaç adam indirdin? Beş mi?"

"Yirmi. En azından," diye karşılık verir Silas.

Küstahça homurdanıyor. "Sence bu çok mu?" Ardından kükreyen kahkahalar. "Kaç tane adamım olduğunu sanıyorsun, evlat? Sadece birkaç yüz mü?" Birden kahkahası kesilir. "Ben Bones Kardeşliği'nin teğmenlerinden biriyim ve sen boyundan büyük işlere ."

Silas'ın yüzü kararır. "Bana bin tane gönderin, umurumda değil. Ona ulaşmak için hepsini öldüreceğim."

Stefano'nun dudaklarında bir gülümseme belirir. "Cesur. Bu hoşuma gitti. Peki ne istiyorsun, evlat? Para mı?"

Silas bıçağını daha yukarı kaldırır. "Paraya ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?" Tehditkâr bir şekilde gülüyor. "Hayal bile edemeyeceğim kadar çok param var."

"O zaman ne istiyorsun? Kızı mı?" Stefano homurdanır. "Onunla işim bittikten sonra senin olabilir."

"çiğnemen gerek," diye homurdandı

Heath. Onun da aynı şekilde

hissetmesine sevindim.

Stefano kıkırdar. "Bunu ayarlayabiliriz, sorun değil."

"Bizi anladığınızı sanmıyorum," diyor Silas. "Onsuz buradan ayrılmayacağız."

"Peki ya Cora?" Ben soruyorum.

"Cora burada kalıyor. Benimle," diye Stefano.

"Baba, korkuyorum."

"Biliyorum tatlım," diyor.

"Korkma Cora. Biz her şeyi halledeceğiz," diyorum ona.

"Kendinizi iyi adamlar mı sanıyorsunuz?" Stefano homurdanıyor. "Çocuğumu evimden çalan hırsıza yataklık ederken mi?" Ivy'yi işaret ediyor. "Karım onun yüzünden öldü."

Nefesim kesildi. "Ne?"

Ve benim için de inanması zor.

"Ailemizi yok etti. Ve sen ona geçit verdin."

Bakışlarım umutsuzca konuşmaya çalışan Ivy'ye takılıyor ama bu herif ona her ne yaptıysa çektiği onca acı yüzünden boğazı düğümlenmiş gibi görünüyor.

Ne istediğini anlamaya çalışmak için yüzüne odaklanıyorum ama sonra kulaklıklarının olmadığını fark ediyorum.

Sikeyim.

Ivy

Kafa üstü fırına atıldıktan sonra DAHA YENİ UYANDIM ve ışıkların sönmesinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

Ama Tanrım... Acıyor. O kadar çok acıyor ki vücudumun her yerinde acı hissetmeden hareket bile edemiyorum.

Bunu o yaptı.

Stefano, Cora'yı ondan almanın intikamı olarak bana zarar verdi. Ve bu bana vermeyi planladığı acımasız cezaların sadece başlangıcı.

Bu onun en iyi yaptığı şey. Onu güçlü hissettiren şey. Üstün. Bu lanet olası dünyada yürüyen bir tanrı gibi.

"Lütfen.." Gıcırdıyorum ama boğazıma uyguladığı baskı yüzünden ses kutum tamamen bozuldu.

Konuşamıyorum. Duyamıyorum.

Tek gördüğüm hareket eden vücut parçaları ve dudaklar, ama bulanık bir görüşle ne söylemeye çalıştıklarını zar zor anlayabiliyorum. Bilincinizi yeni geri kazandığınızda dudak okumak zordur.

Başım zonkluyor ve ne söylemeye çalıştıklarını anlamaya çalışıyorum ama sadece birkaç kelime yakalayabiliyorum.

Cora. Hırsız. Katil.

Silas

"GÖRDÜN MÜ? Stefano, Ivy'yi görmezden gelerek, "O kendini gösterdiği değil," diyor. Bir nefes alır, parmağı hâlâ

Telefonundaki düğmeyi tehdit eder gibi.

Ve onu hemen orada vurmayı düşünüyorum, ama eğer yaparsam... lanet parmağı hala o düğmeye basabilir ve o zaman her şey boşa gitmiş olur.

"Benimle gel. Bana inanmazsan sana kanıtı gösteririm," diyor Stefano ve mutfaktaki ikinci kapıdan çıkıyor.

"Neyin kanıtı?" Heath sorar.

Onu takip etmemizin tek nedeni elindeki telefon.

"Bekleyin çocuklar," diyor Max. "Sanırım Ivy bize bir şey söylemeye çalışıyordu-"

Aniden konuşmayı keser. Koridorun karşısındaki yatak odasında, son derece solgun bir kadın, vücudunun yanında ölümcül bir sessizlikle duran makinelerle birlikte yatakta yatmaktadır.

"Ivy, çocuğumu çaldıktan sonra karımı hayatta tutan bu makinenin fişini çekti."

Heath duyduklarına inanamıyormuş gibi başını sallar. Stefano, "Bu doğru," der. "İşte kanıtı."

"Sana neden inanayım ki?" Homurdanıyorum.

"Neden kendi karımı öldüreyim ki?" diyor ve öpmek için elini tutuyor. "Onu seviyordum."

Dönüp tekrar Ivy'ye bakıyorum, sanki ses kutusu işlevini yitirmiş gibi kelimeleri yüksek sesle söylemeden ağzında gevelemeye devam ediyor.

Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum ve bu beni .

Kendini yerden kaldırarak ellerini birleştiriyor ve parmaklarıyla çözemediğim ya da anlayamadığım bazı garip hareketler yapıyor.

Ama Max'in gözleri açılıyor ve gözleri bizimle onun arasında gidip gelirken nefesini içine çekiyor.

Ne görmüş?

Aniden ona doğru fırladı ve bir anlığına dikkatimi dağıttı.

Sadece bir saniye uzağa baktım.

OOMPF.

Bana bir bıçak fırlatıldı ve tam kalçama isabet etti.

"Aptal çocuk, çocuğumu alıp bedel ödemeyeceğini mi sanıyorsun?" Ben acı içinde yere yığılırken Stefano bağılıyor.

"Silas!" Heath beni geri çekti ve Stefano'nun kafasına nişan aldı.

BANG!

Bir sis bombası patlar ve hızla tüm odayı ve koridoru dumanla doldurur.

"Yanlış adamı kestir, orospu çocuğu!" Bıçağı kanayan bacağımdan çıkarırken Stefano'ya bağıriyorum ama o çoktan odadan kaçmış.

BOOM!

Panik kalbimin kontrolünü ele geçiriyor ve dik oturuyorum.

Bomba mı patladı?

Ivy!

BÖLÜM 58

Ivy

Önümde dizlerinin üzerine çökerken MAX'in GÖZLERİ benimkilerle birleşiyor.

Parmaklarını göz hizasına getirir... Ve

işaret eder.

Gözlerini kapat.

Ama bir an için çok şaşırdım.

İmza atmayı biliyor mu?

Koridorda bir şey patlıyor, koridorları ve mutfak dumanla dolduruyor. Sonra göğsüme bir bıçak dayandı ve boğazımdaki yumruyu yutkunarak uzaklaştırdım.

Korksam bile, şu anda Max'e güvenmekten başka seçeneğim yok.

Bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum ve bekliyorum.

Kayışları kolaylıkla keser ve bomba düşer. Onu yakalıyor ve koridora fırlatıyor.

Parlak bir ışık alanı dolduruyor ve altımdaki zemin sallanıyor.

Cora'nın paniklemiş yüzü beni korkutuyor. Duyamasam da çığlığını görebiliyorum.

Yürüyebilir misin?

Max bana tekrar işaret

ediyor. Başımı

sallıyorum.

Kalkmama yardım ediyor ve bir kez daha imzalıyor.

Sana inanıyorum.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ama göz ucuyla koridordan gelen bir silahın namlusunu fark ediyorum. Çığlık atmaya çalışıyorum.

Çok geç.

Her şey çok hızlı oluyor.

Bir anda Max mutfakta yerde sırtından aldığı kurşun yarasıyla kanlar içinde kalır.

Yüzünü tutuyorum.

Max, lütfen! Ayağa

kalk. İmzalamak için

eğiliyor. *İmzalayamaz.*

Cora'yı al. Koş. Ona

imzamı geri veriyorum.

Yaralısın. Seni bırakamam.

O da geri imzaladı.

Yapmalısın. Seni seviyorum. Kendine dikkat et.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ama yine de , Cora'yı kucaklıyorum ve deli gibi koşuyorum. Dumanın içinden, içinden, bacaklarımdaki acının içinden, hayatım boyunca yaşadığım tüm dehşetlerin içinden koşuyorum ve onu güvende tutmak için ne kadar uzağa gitmem gerekirse gereksin, bedeli ne olursa olsun oraya varacağım.

Küçük elleri beni sıkıca tutuyor. Yaşadığımız onca şeye rağmen onu güvenli bir yere götürecek kadar bana güveniyor, ben de götüreceğim.

Koridorları dolduran cesetlerin üzerinden atlayıp dışarıya, temiz havaya fırlıyorum ve dumanı ciğerlerimden atmak için öksürüyorum. Yine de çimlerin ve kaldırımın üzerinde, kilitli kapıya kadar koşmaya devam ediyorum.

Arkamda, Stefano bana . "Kahretsın!"

Tıslıyorum.

Cora'yı yere bırakıp ölü muhafızlardan birinden bir silah aldım kilide ateş ettim.

Kapıyı tekmeleyerek açtım, Cora'nın elini tuttum ve onu Heath'in arabasına doğru çektim. Kapıyı çekiştirdim ve şaşırtıcı bir şekilde açıldı. Anahtar hâlâ içerideydi, muhtemelen hızlıca kaçabilmek için.

Arabaya atlayıp Cora'yı yolcu koltuğuna oturtuyorum, sonra kapıyı kapatıp gaza basıyorum.

Tam da Stefano denen şerefsiz kapıya doğru koşarken.

Daha fazla flaş patlıyor ve biz uzaklaşırken arabanın metale giren silah seslerinden dolayı titrediğini hissedebiliyorum.

Bizi güvenli bir yere götürmeye çalışırken kalbim araba kadar hızlı atıyor ama nereye gideceğim ki?

Kör bir panik içinde, bir zamanlar güvenli olduğunu düşündüğüm tek yere, evime doğru sürüyorum.

Sokaklarda dolanarak ulaşmaya çalışıyorum. O kadar yakınız ki, neredeyse özgürlüğün tadını alabiliyorum. Ama her seferinde

Bu sırada Cora'ya bakıp hala yanımda olduğundan emin oluyorum çünkü her şey bir ateş rüyası gibi geliyor. Ağlıyor ve titriyor, olanlardan dolayı travma geçiriyor ve bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi bilmediğim için üzgünüm.

Birden omzuma bir şey ve çıldırıyorum, neredeyse karşıya geçen birine çarpıyordum.

Tanıdık bir pençe yanağıma dokunuyor.

Simit mi?

Üzerimden atlayıp Cora'nın kucağına yerleşiyor ve Cora onu sevmeye başlıyor.

O neden burada?

Cora'nın yüzünde bir gülümseme oluşuyor. Bagel'in neden Heath'in arabasında olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da, en azından Cora'ya biraz mutluluk getiriyor.

BAM!

Başka bir araba arka tarafıma çarpıyor ve araba yolun karşısına doğru savrulmaya başladığında çığlık atıyorum.

Dikiz aynasına bir bakış fırlatıyorum. Stefano direksiyonun arkasında, sanki bizi doğrudan cehenneme götürmeye niyetliymiş gibi tehditkâr bir şekilde bana bakıyor.

Bu adam dinlenmeyecek.

Hepimiz ölüp gömülene kadar olmaz.

Dişlerimi gıcırdatarak direksiyonu kavriyorum ve kontrolü yeniden ele almak için sıkıca tutuyorum, ancak araba onun tarafından ileri doğru itiliyor.

Hay sikeyim. Bu hızla gidersek,

kaza yapabiliriz. Kendini tamamen

kaybetti.

Kaçmamıza izin vermektense kendi çocuğunu öldürmeyi mi tercih ediyor?!

Direksiyonu yana doğru kırarak apartmanın duvarına çarpmamızı engelliyorum. Bagajın arkası duvarın köşesine dönerken Cora'yı vücudumla koruyarak çarpışmaya hazır hale getiriyorum.

Sonunda bir yangın musluğuna çarparak duruyoruz ve musluk patlıyor, arabanın tavanından sular akıyor.

Birkaç kez göz kırpiyorum. Başım ağrıyor ve acıyor ama hâlâ hayattayım... Cora da öyle.

Ama dikiz aynasına baktığımda yine oradaydı, arabasının kapısını çarparak kapattı ve vals yaparak bizim arabaya doğru ilerledi.

Bagel'ı sıkıca tutan Cora'yı kavriyorum ve kapıyı tekmeleyerek açıyorum.

Bir mermi yanımızdan geçerken kaputtan kör edici bir ışık yayılıyor. Duvarın arkasına saklanıp yanından geçiyorum, binaya doğru koşarken Cora'yı sıkıca tutuyorum.

Merdivenleri koşarak çıkarken kalbim gırtlığımda atıyor, onu da peşimden sürüklüyorum, o ise Bagel'ı zar zor tutuyor. Kendi katımıza kadar çıktık ama evim artık güvenli değil. Nerede yaşadığımı biliyor, bu yüzden geriye kalan tek seçeneğim...

Bayan Schwartz'ın kapısını çaldım ve kapıyı açar açmaz onu kenara itip davetsizce evine daldım.

Elinde kızartma tavasıyla bana bağırıldığını görebiliyorum.

Ne yapıyorsun? Ben ... aşçıyım!

Dudak okumaya çalışıyorum ama kızgınken zor oluyor.

Kapıyı kapatıyorum ve parmağımı dudaklarıma götürüyorum. "Lütfen," diyorum. "Bize yardım edin."

Tuhaf bir yüz ifadesi takınıyor. *Ne diyorsun? Seni... anlayamıyorum.*

Homurdanarak bir kağıt parçası aldım, rujunu çaldım ve kelimeleri yazdım: *Bizi saklayın. Yoksa ölürüz.*

Gözleri açılıyor ve hemen elindeki tavayı bırakıp beni yakalıyor ve yatak odasına götürüyor. Dolabı işaret ediyor, biz de girip kıyafetlerinin altına saklanıyoruz.

Cora hem Bagel'e hem de bana sarılmak için daha da yaklaşıyor, ikimizi de eziyor ve daha iyi hissetmesi için sırtını sıvazlıyorum. Korktuğunu biliyorum. Bu korkunun hiçbirini hak etmiyor, ama onu nasıl uzaklaştırabilirim?

Bagel'in karnımda mırıldandığını hissedebiliyorum ama tek düşünebildiğim bizim güvende olmamız için kaç kişinin ölmek zorunda kaldığı. Benim yüzümden kaç kişi vuruldu ve yaralandı?

Max.

Orada kendi kanıyla dolu bir havuzda yattığını düşündükçe kalbim sızlıyor.

Tanrım, Max... lütfen, Max'in iyi olmasına izin ver.

HEATH

DAKİKALAR ÖNCE

Silas'ı taşıırken koridorlardaki dumanın arasından nihayet yolumu bulduğumda, Max'i yerde yatarken buluyorum, gömleğine kan bulaşmış.

"Max!" Çığlık atıyorum ve ona koşabilmek için Silas'ı yere bırakıyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp onu kucağıma aldım. "Max, lütfen, benimle kal!" İnliyor. "Omzum ağrıyor."

Gözyaşlarım gözlerimi boyuyor. "Yaşıyorsun."

"Pffft, seni sadece iki kez öptükten sonra öleceğimi mi sanıyorsun?" diye şaka yapar.

"Siktir, gel buraya, seni küçük genç." kavradım ve dudaklarımı yüzüne yapıştırdım. "Sakın şimdi ölmeye kalkma."

"Yapmayacağım, söz veriyorum," diye inliyor. "Sadece kürek kemiğinde bir kurşun yarası var. Önemli bir şey değil."

Şimdi şaka yapıyor ama acısını benden sakladığını biliyorum. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Stefano beni Ivy'nin göğsündeki bombayı çıkardıktan sonra vurdu," diyor Max.

"Nerede lan o?" Silas homurdanıyor. "Onu bulamıyorum ve bir bok göremiyorum."

"Ona kaçmasını söyledim," diyor Max. "Cora onunla birlikte."

"Kahretsin," diye homurdanıyor Silas, ayağa kalkarken. "Onun peşinden gitmeliyiz."

"Stefano da gitti," diyor Max. "Onun peşinden koştu. Onu gördüm."

"Tamam, gitme zamanı." Max'i belinden tutup omzuma atıyorum.

"Bekle!" Max mutfak kapısının yanında yerde duran bir şeyi işaret ederek bağılıyor. "İşitme cihazları."

Onları almak için eğildim ve ceplerine soktum. ", her yerim acıyor."

"Sızlanmayı kes, gidip Ivy ve Cora'yı kurtarmamız gerekiyor, unuttun mu?" Silas'ın da kapıdan çıkmasına yardım ederken ona söylüyorum.

Ayakta kalan tek kişi benim ve en iyi arkadaşımın ve sevgilimin benim yüzümden ölmesine izin vermeyeceğim.

Ama dışarı çıkıp bahçeye baktığım anda arabamı hiçbir yerde bulamıyorum.

"Arabam nerede lan?" Bağılıyorum.

Silas, "Kahretsin, Ivy almış olmalı," diye karşılık verir.

"İşte orada!" Max malikanenin yanındaki garajda duran pahalı arabalardan birini işaret ediyor. "Bunu alabiliriz."

"İyi. O bizim kızı çaldı, biz de onun arabasını çalacağız," diyor Silas, topallayarak garaja doğru giderken.

Stefano'nun özel şoförü asfaltın üzerinde ölü yatarken Silas cebinden anahtarı çıkarır. "Bunu ben alayım."

Garaja giden çimenlerin her yerinde kızak izleri var. Birisi aceleyle arabasını buradan uzaklaştırmış.

Max'i arka koltuğa oturturken, "Kahretsin, Stefano buradaki diğer arabayı almış olmalı," diyorum. "Acele etmeliyiz."

"Geliyorum!" Ben direksiyona geçip arabayı geri vitese takarken Silas yolcu koltuğuna atlıyor.

"Hadi gidip kızlarımızı alalım."

Ivy

Cora ve Bagel'ı kendime yakın tutup bizi bulmaması için dua ederken ter damlaları sırtımdan aşağı yuvarlanıyor. Kapı çarparak kapanıyor ve artık çok geç olduğunu anlıyorum.

O burada.

Cora'nın yüzünü tutuyorum ve ne dediğimi anlaması için bana bakmasını sağlıyorum. "Kal."

Başını sallıyor ve ben de o bizi bulmadan önce mutfaktan bir bıçak alabilmek için hızla dolaptan çıkıyorum. Bir silaha karşı pek bir şey yapamaz ama orada oturup bizi bulup o cehennem çukuruna geri götürene kadar beklemeyeceğim.

Yok artık.

Savaşmadan yenilmeyeceğim.

Eğer onu almak istiyorsa, beni geçmesi gerekecek.

Bulabildiğim en büyük bıçağı alıyorum ve oturma odasına çıkarken önümde tutuyorum. Bayan Schwartz'ın boğazını sıkıyor ve pastırmasını pişirmek için kullandığı tava yere düşüyor.

Boğazımı temizliyorum ve kulağa nasıl geldiğini bilmesem de kelimeleri elimden geldiğince şekillendirmeye çalışıyorum. "Bırak. Onu. Bırak."

Yüzünde hınzır bir gülümseme oluşuyor ve onu kanepeye doğru itiyor, kadın da başını masaya çarpıyor. Kendinden geçmiş ve kafasından kan akıyor.

Sikeyim.

O bana yaklaştıkça ter damlaları sırtımdan aşağı süzülüyor, benimle alay ediyor, kaçmamı sağlamaya çalışıyor. Ama bu canavardan kaçmaktan bıktım.

Bıçağı sıkıca kavrayıp üzerine atlıyorum ve tüm onu kesiyorum. Bileğimi yakalayıp arkamdan kilitlemeden önce kollarına vurmayı başarıyorum ve bıçağı elimden düşürüyorum. Tutuşuna karşı koyup taşaklarına tekme atıyorum ve kısa süreliğine bükülerek kurtulmama izin veriyor.

Dizimi yüzüne çarpıyorum ve burnu kanayarak geriye doğru sendeliyor.

"İşte bu "

Dudaklarından dökülen kelimeleri okuyabiliyorum ve kalbime korku salıyorlar.

Karnına bir yumruk atıyorum ama o hızla geri çekiliyor, elimi tutuyor ve acıdan ciyaklayana kadar çeviriyor. Diğer eli boynuma dolanıyor, nefes almam imkansız hale gelene kadar daha da sıkıyor. Parmaklarını pençeliyorum ama nafiye.

Hayır. Lütfen. Ölmek istemiyorum.

Ama ne söylemeye çalıştığının bir önemi yok.

Boğazım çoktan düğümlendi ve ellerini attığı anda sesim kesildi. Yavaş yavaş elimden kayıp gittiğimi hissediyorum.

Altımda bir şey gümbürdüyor ve gözümü kırptığımda iki minik el Stefano'nun dizlerine çarpıyor ve bu gözlerimi yetiyor.

Cora, hayır!

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama kelimeler reddediyor.

Lütfen, Cora, kaç!

Onunla elimden geldiğince mücadele etmeme rağmen, kaslarım yavaş yavaş gücünü kaybediyor, elini tutuşum azalıyor.

İşte bu kadar.

Bu son.

Üzgünüm, Cora. Denedim. denedim ama yine de yeterli olmadı.

Birden koridorlardan bir bıçak Stefano'nun omzuna saplanıyor ve parmakları nihayet boğazımdan çözülüyor. Beni bıraktığında bir nefes çekiyorum ve yere düşüyorum, karaya vurmuş bir balık gibi oksijeni ciğerlerime çekiyorum.

Başımı kaldırdığımda Heath'in koridorda durduğunu görüyorum, Max ve Silas da arkasında, ayakta durabilmek için kapıların yanındaki ahşap destek alıyorlar.

Max yaşıyor, Tanrı'ya şükür.

Max kapıya yaklaştı ve bana doğru bir şey fırlattı: İşitme cihazlarım.

Nazik bir gülümsemeye başını sallıyor ve ben de onları hızlıca .

"Seni an-" Stefano ayağa kalkarken homurdanır ve cebindeki silaha uzanır.

Hayır, bunun devam izin vermeyeceğim.

Sevdiğim insanları incitmeye devam edemez.

Heath'in ona fırlattığı bıçağı sırtından söküp doğruca kalçasına sapladım. Acı içinde inledi ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Senden kaçmaktan bıktım. Bu son, duydun mu beni?! Bize son kez zarar veriyorsun!" Nefes boruma verdiği zarardan dolayı gıcırtılı bir sesle ona bağıyorum.

Stefano Heath'e, "Sizi lanet veletler, hepiniz benim işimden uzak duramadınız," diye homurdanır. "Lanet olası bir katile yardım etmek mi istiyorsunuz? O benim çocuğumu çaldı ve karımı öldürdü!"

"O bir yalancı," diyor Max dişlerini sıkarak ve ona işaret diliyle söylediğim sözleri tekrarlıyor. "Yataktaki o kadın Ivy'nin annesiydi."

BÖLÜM 59

Heath

Ayaklarımın altındaki zemin sökülmiş gibi hissediyorum.

O ölü kadın onun annesi miydi?

Kendi annesini öldürmez. Hayatta öldürmez.

"Bekle, bu doğru mu?" İnanamayarak mırıldandım.

Ivy başını sallar. "Ona zarar verdi." Gözyaşları yuvarlanmaya başladı. "Tekrar tekrar. Her gün. Sadece Cora yüzünden onunla kaldı." Dudağını ısırdı. "Daha fazla dayanamadım ve Cora'yı alıp kaçtım." Cora aniden ona doğru koşuyor ve kalçasını tutuyor. "İkimizi de güvende tutmak için öz annemden uzaklaştım."

Stefano yaralı olmasına rağmen güler. "O kadın *benim* karım."

"Hayır. Gerçeği biliyorum. Ivy bana imzaladı. Onu *sen* öldürdün," diyor Max.

"Hayır, onu hayatta tutan makinenin kablolarını çıkardı!" Stefano homurdanıyor.

"Onu senden kurtarmak için!" Ivy ılık atarak herkesi susturur. "Onun huzur içinde ölmesine bile izin vermedin!"

"Ben ayrıldığımda o yatakta değildi. Hâlâ yürüyordu, hâlâ konuşabiliyordu," diyor sesi dalgalanarak. "Beni tekrar oraya sürükledi ve makineler tarafından canlı tutulan beyin ölümü gerçekleşmiş bedeniyle birlikte kilitledi. Sırf beni cezalandırmak için."

"Ne tür bir dengesiz bunu yapar ki?!" Silas öfkeyle bağırıyor ve onun gibi bir psikopatın bile bunun çok ileri gitmek olduğunu düşündüğünü bilmek etkileyici.

Ona yaklaştıkça ellerim yumruk oluyor, Silas'ı omzumla destekleyerek düşmesini engelliyorum. Ama yaklaştırmak zorundayım. Stefano ile Ivy'nin arasını açmalıyım ki onu da öldürmesin. Bunun olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

Stefano silahını kaldırır. "Bu yeterince yakın."

Yine de silahın namlusunun bize dönük olmasından korkmadan ilerliyorum.

Bunca zaman birinin çocuğunu çaldığını düşünmüştüm ama meğer Cora'yı *ondan* koruyormuş. Katlandığı onca işkenceden sonra bile hâlâ dimdik ayakta ve ondan şüphe ettiğim için kendimi çok kötü hissediyorum.

Tanrım, keşke ona güvenmiş olsaydım.

Özür dilerim.

Silas

UZUN BİR SÜRE vicdanım, duygularım ve kalbim olmadığını düşündüm.

Ama bu şerefsizin onu sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da ne kadar incittiğini görmek, içimde şimdiye kadar varlığından bile haberdar olmadığım derin bir nefret uyandırdı.

Çenem birbirine kenetlenmiş, kelimeler ağızımdan kaçıyor, çünkü boynunu çiğnemekten, damarlarını koparmaktan ve çıplak dişlerimle onu paramparça etmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Ama beni durduran tek bir şey var.

Onu.

Çünkü şimdi onu daha fazla incitecek bir şey , kendimle yaşayamam.

"Sen onun babası mısın?" Ona homurdanıyorum.

Şeytani bir şekilde gülüyor. "Yok artık, böyle bir lağım faresinin babası olmayı hayal bile edemezdim."

Silahımı ona doğru kaldırdım. "Güzel. Onun babası olmadığın için çok mutluyum, böylece senin canını aldığımda onun için üzölmek zorunda kalmayacağım. Çünkü şimdi ona öyle dediğin için kafanı koparabilirim."

Stefano bana gülüyor. "Ne yani, beni çocuğumun önünde misin?"

Cora, Ivy'nin arkasına saklanıyor ve neden bilmiyorum ama bu tetiğı çekmeme engel oluyor.

Sikeyim.

"Sen yalancı bir pisliksin," diye homurdandı Heath. "Çocuğunu asla geri istemedin. Sadece onu senden almaya çalıştığı için Ivy'yi cezalandırmak istedin."

"Buna hakkı yoktu," diye homurdanıyor Stefano.

"Onu güvende tutmak ve senden uzak tutmak için her hakka sahiptim!" Ivy'nin sesi odanın içinde yankılanıyor.

Stefano omzunun üzerinden ona bakar. "Biliyor musun, pişman olduğum tek bir şey var. O da lanet olası annenin aklını başına getirdikten sonra seni bağışlamış olmam."

Gözlerindeki acı ölçülemez ve doğrudan kalbime saplanmış bir bıçak gibi. Onu görene kadar attığını bilmediğim bir kalp.

"Siktir ," diye Ivy. "Ne annemi ne de Cora'yı hak ." Stefano kükrer,

"O *benim* çocuğum ve sen onu benden aldın!"

"Aman Tanrım..." Bu evin sahibi olan kadın yavaş yavaş iyileşiyor ve Stefano'nun elindeki silahı görür görmez ciyaklıyor.

"çeneni," diye tıslıyor ona.

Aniden döner ve Ivy'yi yakalar, onu önüne iter ve ardından silahın namlusunu kafasına dayar.

"Onu o kadar çok istiyorsunuz ki, ceset torbasında geri alacaksınız!" diye bağılıyor bize.

Heath silahını ona , "İndir şu lanet silahı," diye homurdandı. "Kaçamayacaksın."

"Bırak onu baba!" Cora küçük ellerini onun bacağına dolayarak yalvarıyor.

Adam onu kenara iter ve kız yere düşüp hüngür ağlamaya başlar. Ivy'nin içinde bir şeyler kopar.

Adamın kalçasına saplanmış bıçağı tutup çıkarır ve tekrar kasıklarına saplar. Boğazından çıkan çığlık saf tatminden başka bir şey değildir.

Stefano silahını ona doğrulttuğu sırada, kadın tökezleyerek Heath'in kollarına düşer. "Seni kaltak!"

Heath onun önüne geçerek vücudunu kendi vücuduyla siper etti. "Ateş et o zaman, çünkü ona zarar gelmesini önlemek için milyonlarca mermi yerim."

Stefano'nun yüzünde şok ifadesi belirir ama sonra Cora'ya uzanır ve onu önünde tutarak silahı onun yerine küçük kafasına dayar.

"Hayır, yapma!" Ivy çığlık atıyor.

"ona bir kurşun sıkarım," diye homurdandı Stefano.

"O senin öz kızın," diye .

"Bırak onu, seni lanet canavar!"

"Beni öldürmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Sikeyim hayır," diye karşılık verir.

Ivy'nin yüzü bir şişedeki şimşek gibi ve cebime uzanıp bir bıçak çıkarıyor ve tıpkı ona öğrettiğim gibi nişan alıyor.

Bir dal, kırıldığında en keskin silaha dönüşür.

THWACK!

Daha silahını ateşleyemeden bıçak iki gözünün arasına saplanır. Kanepeye yığılıp alnından kan fışkırırken gözleri kafasının içine doğru geri döner.

WHAM!

Yerde yatan kadın bir tavayı kafasına öyle bir vurur ki kafatasında bir çentik oluşur. Kalıcı olarak.

"Çeneni kapatır mısın artık?" Bayan Schwartz diyor ki. "Tanrı aşkına."

Küçük Cora hemen Ivy'nin yanına koşarken Max "Amin," diye

mırıldanıyor. "Çok ilginç arkadaşların var, Ivy." Heath

homurdanıyor.

Max duvara yaslanır ve rahat bir nefes alır. "Şükürler olsun ki bitti."

Ivy elindeki kanı silerken çılgınca nefes alıyor. Kalçamdaki acıyı görmezden gelerek tökezleyerek içeri giriyorum çünkü şu anda tek umursadığım hayatımda hissettiğim tek korkunun anında bastırıldığından emin olmak.

"Sen iyi misin?" Başımı eğerek soruyorum.

Keskin bir nefes alıyor, gözyaşlarının geri kalanını yutuyor ve kısaca başını sallıyor. Sonra arkasını dönüyor ve Cora'nın önünde dizlerinin üzerine çöküyor. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Ama tek düşünebildiğim, o peşine düşeceğini bile bile, güvende kalmak için nasıl kaçmayı, dövüşmeyi ve çalmayı seçtiği.

Bu lanet kız.

Daha önce hissettiğim aynı gerginlik beni ele geçirirken göğsümü tutuyorum. Cora'ya her şey yoluna girecekmiş gibi gülümsüyor.

Sadece bir gülümseme.

Ve sonunda her şey yerine oturdu.

Ivy

HEATH, Bayan Schwartz'ın yerden kalkmasına yardım eder. İnliyor ama adamın tüm kaslarını gördüğü anda aniden duruyor. "Oooh. Şimdi, siz kimsiniz, Bay Yakışıklı?"

Heath gülüyor. "Belki de başındaki yarayı ettirmeliyiz."

"Hayır, ben iyiyim. Gayet iyiyim," diye yanıtlıyor Bayan Schwartz. "Ama beni kontrol etmek isterseniz, sol tarafta bir banyo var ve orada bir sürü eğlenceli şey var."

"Sözümü geri alıyorum. Sana amin yok," diye mırıldanan Max hepimizi güldürdü.

Cora bana sıkıca sarılıyor ve gözyaşları yanaklarımızdan aşağı süzülüyor, korkudan değil, sonunda özgür olmanın verdiği mutluluktan.

"Özür dilerim," diye

mırıldanıyorum ona. "Bitti

mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Baban.. o..."

Kelimeleri yüksek sesle söylemeye dilim varmıyor.

"Onun babam olmasını istemiyorum. Annemi incitti," diyor hıçkırarak. "Ve seni de incitti."

Ona daha sıkı sarıldım. "Özür dilerim. Çok üzgünüm Cora. Keşke tüm bunları anılarından silebilseydim."

Biraz daha ağlıyoruz ve bir süre sonra bir nefes alıp "Seni seviyorum. Sen benim ablamsın."

"Ben de seni seviyorum, tatlım. Ve söz veriyorum, bir daha kimsenin seni incitmesine *asla* izin vermeyeceğim. Ne olursa olsun, her zaman senin olacağım." Bana o kadar sıkı sarılıyor ki canım acıyor ama acıya değer.

"Bu çok güzel," diye mırıldanan Max bir damla gözyaşını silmeden önce öksürüyor.

"Şimdi de bize duygusal mı davranıyorsun?" Heath homurdanarak Max'in kalçasına bir tokat attı. "Bugünlük bu kadar ağlamak yeter."

"Vurulдум. İki kez. Sanırım birkaç damla gözyaşını hak ediyorum," diye veriyor Max.

"Hayır, Heath haklı," diyorum ayağa kalkarak. "Stefano hayatlarımızdan yeterince mutluluk çekti zaten. Biz ona yeterince verdik."

Max cesede bakarak, "Doğru," diyor. "Ölmüş mü ki?"

Hepimiz hala Stefano'nun cesedine bakarken, bize tekrar saldırmak için hayata dönmesini beklerken, Bagel rahatça zıplıyor

Dağınık yatak odasından çıkar ve onu koklamak için kanepeye atlar.

Sonra ona sprey sıkıyor.

Kelimenin tam anlamıyla ona sidik

püskürtüyor. Ve Stefano hala tepki

vermiyor.

"Sanırım bir Dodo kadar ölü," der Max. Heath

nabzını kontrol eder. "Evet. Ölmüş."

Sosis köpeği Bay Squiggles, kimseyi ilgilendirmemiş gibi yatak odasından dışarı fırlar ama kediye görünce durur. Bayan Schwartz onu kucağına alır ve sıkıca sarılır. "Ivy, bu pis kokulu kediye neden evime getirdin?!" Bayan Schwartz elini kırışik burnunun önünde gezdirerek şöyle der. "Bay Squiggles bile ondan korkuyor."

O kadar yüksek sesle gülüyorum ki muhtemelen tüm bina duyabilir ama umurumda değil.

Uzun zamandır bu kadar özgürce gülmemiştim ve bu duygu beni sevince boğuyor.

Silas, kurşun yarasının acısıyla kıvranmadan önce ellerini çırparak, "İyi iş, Donut," diyor.

Gülmeyi aniden kesiyorum ve kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "*Donut* mı? Onun adı *Bagel*."

Silas yüzünde aptal bir sırıtişla garip bir şekilde bakıyor. "Artık değil."

Heath kıs kıs gülmeye başlarken Max, "Uh-oh," diye mırıldanır.

Bagel yere atlayıp kuyruğunu Silas'a doğru kıvırmaya başladığında kaşlarım şüphyle çatılıyor. "Ne kaçırdım ben?"

BÖLÜM 60

Silas

"BU DAHA SIKI OLMALI," diyor annem bandajımı çekiştirerek. "Ah!"

Ciyaklayarak elini kenara itiyorum. "Dur."

"En bıçaklanmasaydın bunu yapmak zorunda kalmazdım, Silas," diye homurdanıyor annem.

"Sadece bir ," diye veriyorum.

" dur." Bandajı derime tekrar yapıştırdı. "İşte oldu. Daha iyi oldu."

"Gerçekten hemşirelerden daha iyi yapabileceğini mi düşünüyorsun?" Babam odamın köşesindeki plastik sandalyede arkasına yaslanarak soruyor.

"Evet." Annem kollarını kavuşturuyor. "Gerçek bir hastaneye kıyasla burada çok kötü iş çıkarıyorlar."

"Gerçek bir hastane. Orada oğlumuzun neden vurulduğuna dair sorular soracaklar," diye homurdanıyor babam.

Annem gözlerini deviriyor ve mor saçlarını omzunun üzerinden atıyor.

"Bir yok," diyorum, yatağımda arkama yaslanarak. "İyileşecektir."

"Kalbim dayanmıyor," diyor. "Babanı aradığında ne kadar endişelendim biliyor musun? Bana Bones Brotherhood Mafyası'nın peşine düşeceğini söylemeliydin."

"O haklı. Buradan çıktığında başın büyük belaya girecek," diye tıslıyor babam. "Bones Kardeşliği'nin ne olduğunu biliyor musun?"

"Her neyse," diye cevap verdim. "Adam bir kızı sokaklardan sürüklemek için adamlarını gönderen bir pislikti. Karısına ve çocuğuna zarar verdi ve neredeyse onu öldürüyordu. Bunu hak etmişti."

"Oraya tek başına gittiğine inanamıyorum," diye öfkeleniyor annem. "Neden?"

Ama henüz kelimeleri yüksek sesle söylemeye hazır olduğumdan emin değilim, bu yüzden sessizliğin kendi adına konuşmasına izin veriyorum.

"Yirmi ceset, Silas. Yirmi. Belki daha fazla. Adamlarım bu kadarını temizlemek zorunda kaldı. Ne kadar kan kaldığını biliyor musun?"

"Anne..." İç çekiyorum.

"Hayır, bana annelik yapma." Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor. "Genç olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum, tamam mı? Ben de oradaydım."

"O haklı. Bir sürü insan öldürdü," diyor babam önündeki duvara bakarken umursamazca.

"Sizin karşılaştıklarınızdan çok daha vahşi" diye ekliyor. "Ve?"

Yanağımı okşamaya başladığında tutuşu yumuşuyor. "Daha dikkatli olmanı istiyorum. Cinayetin senin kanında olduğunu biliyorum. Ama seni bu yüzden kaybetmek istemiyorum."

Birden bana öyle sıkı sarılıyor ki, hazırlıksız yakalandım.

"Senin için çok endişelendim," diye mırıldandı. "Bir dahaki sefere başka bir cinayet çılgınlığı planlamak istediğinde bana söyleyeceğine söz ver."

"Mo-"

"Söz ver bana."

Gözlerimi deviriyorum ve dudaklarımı birbirine çarpıyorum. "Tamam, söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Omuzlarımı tutarken gülümsüyor. "Ve bil diye söylüyorum... Bana gerçeği söyleyene kadar bunu neden yaptığını sormayı bırakmayacağım."

. " iyi şanslar."

Maksimum

İKİ KEZ VURULMAK KESİNLİKLE yapılacaklar listemde yoktu, ancak doktorların yürüme ve motosiklet sürme yeteneğimi koruyarak kurşunu çıkarabildikleri için çok mutluyum. Tanrım, motosiklet sürmeyi ve diğer şeyleri çok özledim.

Tuvalete gitmek için hastane yatağından kalkarken inliyorum ama kapıyı açar açmaz Ivy kollarıma atlıyor ve bana öyle sıkı sarılıyor ki hafif ağrımı bir anda unutuyorum.

"Vay canına, nereden sen?" Buraya nasıl bu kadar ani geldiğini anlayamadan .

"Doktor sonunda buradan çıkacağını söyledi, ben de Océane'dan beni bırakmasını istedim. Onun kız öğrenci yurdunda kalıyordum," diye mırıldandı. "Neyse, önemli değil. İyi olduğun için çok mutluyum."

"Nasılsın?" Aldığı yaralar için endişelenerek soruyorum.

"Ben iyiyim. Doktor sadece kaburgalarımın zedelendiğini, burnumun kırıldığını başımdaki yara nedeniyle beyin sarsıntısı geçirdiğimi söyledi. Uzun süre

Kafamı çarpmadığım ve yüzüme tekrar darbe almadığım sürece iyi olacağım," diye yanıtlıyor. "Peki ya sen?"

"Kurşun binayı terk ettiğine göre artık çok daha iyiyim. Ve vücudum," diyorum, onu güldürerek. "Ama Tanrım, bu hastaneler çok sıkıcı. Ve Elliot çoktan taburcu oldu, bu yüzden gidip onu da rahatsız edemem."

"Şanslı adam," diye şaka yapıyor.

Gülümsüyorum ve bir kez daha sarılıyorum. "Sana sarılmak çok iyi hissettiriyor."

"Ben de öyle. Sen ölseydin kendimi affedemezdim."

Onu geri itiyorum. "Hey şimdi, böyle söyleme. Hâlâ buradayım, kanlı canlı." İkimiz de hastane önlüğüme bakıyoruz. "Belki biraz fazla gerçekçi."

Gülüyor. "İç çamaşırı da mı giymiyorsun?" "Hayır, buna izin yok." Kaşlarımı şüpheyile çattım. "Öyle mi?"

Yine homurdanıyor ve bu benim hemen kızarmamı ve üstümü örtmemi sağlıyor. "Burası havadar mı ne?" Kekeliyorum.

Yüzümü tutuyor ve beni öyle nazıkçe öpüyor ki kollarının arasında eriyip gidiyorum.

Evet, bu beni susturabilecek tek şey. "Her zaman çok konuşuyorsun," diye fısıldıyor.

"Açıkçası söyleyecek çok şeyim var," diye cevap veriyorum. "Yani, bütün gün, bütün gece beyaz bir duvara bakmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Gerçi artık konuşabileceğim bir sürü hayali arkadaşım var."

Gülümsüyor ve beni tekrar öpüyor. "Teşekkür ."

Yanaklarım kızardı. "Ne için?"

"Beni kurtardın," diyor.

Kahretsin, Şimdi gerçekten kızardım.

"Ben sadece herkesin yapacağını ," diyorum.

"Hayır." Heath'in sesi başımı kaldırmama neden olurken, o her zamanki havasıyla koridora giriyor ve yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştiriyor. "Ne imzaladığını biliyordun. Nasıl?"

Omuz silkiyorum. "Kendi kendime öğrendim."

Yüzünde yavaş ama ateşli bir gülümseme oluşurken gözleri kısılıyor. "Bu o kitap. Biliyordum." Ellerini ırpıyor. "Biliyordum amına koyayım."

"Hangi kitap?" Ivy soruyor.

Onu susturuyorum ama artık çok geç.

Heath kollarını başının arkasında kavuşturur. "Sadece senin için işaret dilini öğrendi."

Çenesi yavaşça düşüyor ve her ikisinin de huşu içindeki görüntüsü, sırf saklanabilmek için bu hastane önlüğünü ters çevirmek istememe neden oluyor.

"Bunu... *benim için* mi öğrendin?" diye mırıldanıyor.

"Kelimelerle iletişim kuramasanız bile sizi anlayabilmek istedimİhtiyalarınızı karşılayabilmek istedim, böylece bana ihtiyaç yanınızda olabildim."

Birden kollarını bana doluyor ve öyle sıkı sarılıyor ki nefes alamıyorum.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor.

"Bana teşekkür etmeyin. Ben sadece gerekli olanı yaptım. Ben de pek iyi yapamıyorum ama-"

Parmağını dudaklarıma yerleştiriyor. "Kendini sorgulamayı bırak. Sen benim isteyebileceğimden çok daha fazlasısın."

Yüzümü kavradı ve beni öyle sert öptü ki nefesim kesildi ve kafamda dönen tüm düşünceler nasıl

daha iyisini yaptım. Beni öptüğünde tüm şüpheler ve endişeler anında buharlaşıyor.

Tanrım, bu kadın.

Kendini ve küçük kız kardeşini kurtarmak için çok mücadele etti. O kıza biraz olsun güvenlik sağlamak için vücudunu ve dünyadaki tüm parayı feda etti ve ben onun gücüne hayranım.

Onun için ölürdüm ve neredeyse ölüyordum da... Yine de bu dünyada onun yanında yürümek için neleri feda etmeye hazır olduğumu anlatmaya yetmez.

Onların yanında.

Ivy

Dudaklarımız çözüldüğünde, Max Heath'e bakıyor, benim de arkamı dönmemi bekliyor ki gereken şeyi söyleyebilsin. Ama sonuçlarından korkuyorum, bunu yaptığım zaman bir daha asla gözümü onlardan ayıramayacağımdan korkuyorum.

Ama Max'in gözleri Heath'in gözlerindeki özlemi ve tüm o korkunç pişmanlıkları yansıtmaktadır.

Sonunda dönüp ona bakıyorum ve gözlerindeki ıstırap neredeyse dayanamayacağım kadar büyük. "Heath..."

Anında dizlerinin üzerine çöktü. "Özür dilerim." Tırnakları dizlerine batıyor. "Senden şüphe ettiğim için, Ivan'dan uyuşturucu aldığım için, senin yerine ona güvendiğim için, sana inanmam inanmadığım için, bedenini alarak seni cezalandırdığım için, Cora'yı ve kendini kurtarman için gereken tüm parayı sana vermediğim için özür dilerim. Senin affını hak etmiyorum... ama affetmen hayatımın sonuna kadar yalvaracağım. Çünkü yaşayamam. İkiniz de."

Sikeyim.

Önünde diz çöküyorum ve onun seviyesine düşünce akışını kesiyorum.

"Bilmiyordun," diyorum yüzünü tutarak. "Bu senin suçun değil."

Keşke onlara hemen söyleyebilseydim, ama onlara gerçek konusunda yeterince güvenmedim... ve bu beni neredeyse gözyaşlarına boğuyor çünkü bu çocuklar bana ulaşmak için kelimenin tam anlamıyla öldürdüler.

"Sana güvenmiş olsaydım, Stefano tarafından yakalanmazdın ve Max vurulmazdı," diye devam ediyor. "Ve annen hâlâ hayatta olurdu."

Max de sırtındaki yarı iyileşmiş yaralara rağmen yere çöktü ve kollarını Heath'e doladı. "Dur. Bu senin hatan değil. Bütün bunlara Stefano neden oldu. Suçluluk duygusunun seni canlı canlı yemesine izin verme."

"O haklı," diyorum.

"Bu yüzden o ketamin haplarına ihtiyacın vardı, değil mi?" Max ona sorar.

Heath başını sallıyor ama gözlerimizin içine bile bakamıyor. "Bana kendi duygularımdan kaçmam için bir araç verdiler, çünkü onları inkar etmek dünyanın çöktüğünü hissetmekten daha kolaydı" diyor. "İnsanlara duyduğum sevginin ağırlığı altında eziliyormuşum gibi hissetmek. Ve ikinizi de hayal kırıklığına uğrattım."

Bu haplar onun saklanmasına, duygular olmadan var olmasına, kalbinin köşelerinde yaşayan donuk acıyı dindirmesine izin verdi. Sevmeyi o kadar çok istiyordu ki kimse bunu fark etmemişti.

Ona daha da sıkı sarılıyorum, ne kadar çok şeyi sakladığını hissediyorum.

"değil," diyorum. "Bir hata yaptın ve onu düzelttin."

"Ben bir bok tamir etmedim. Max yaptı. Sana bir kaçış yolu verdi," diyor dişlerini sıkarak.

Bana bakması için yüzünü tutuyorum. "Ve sen benim için geri geldin. Ayakta kalan tek kişi sen olduğunda bile yardımına geldin. Beni hayatın pahasına korudun."

Sözlerimin bir an için aklına girmesine izin veriyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum.

"Seni ve Cora'yı kurtarmak istedim. Hayatıma mal olsa bile. Güvende olmana ihtiyacım vardı," diyor. "Sana ihtiyacım vardı..." Cümlesini bitirmedi.

Düşünceyi bitirmiyor çünkü bu kadar. Buraya kadarmış.

İkimize de söylemek istediği şey buydu. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

"Ne?" Arkama yaslanarak mırıldandım.

Gözlerimin içine bakıyor, sanki gözlerimin içinde istiyormuş gibi. "Artık beni istemesen bile. Senin için savaşacağım."

Bir yanımda geri çekilmek, uzaklaşmak ve kaçmak istiyor.

Ama bir yanımda da umutsuzca, birlikteyken sahip olduğumuz her neyse ona geri dönmek istiyor. Dördümüzün de.

Ve bunu da kaybetmek istemiyorum.

Ani alkışlar hepimizi ayağa kaldırdı. "Vay canına, ne saçma bir aşk hikayesi."

Bizi yargılamak için burada olduğuna göre hepimiz yerden .

"Silas," diyor Max yüzünde sinirli bir ifadeyle. "Seni tekrar ayakta ve çalışır gördüğüme sevindim."

"Kim kaçmakla ilgili bir şey söyledi ki?" Silas topallayarak karşılık veriyor. "Bu birkaç gün daha sürer."

"Eski hırçın haline dönmüş gibisin." Heath boğazını temizledi. "Neredeyse kaçıırıyordum."

"Neredeyse mi?" Yüzünde pis bir sırıtış belirir. "Ah, onun yerine ölmemi mi istedin?"

Heath, "Tabii ki hayır," diye karşılık verir.

"Bacağından bıçaklanmışsın, kalbinden değil. Abartma," diyor Max.

"Kalbine bir şey saplanmış, orası kesin," diye şaka yapıyor Heath.

"Ne yaptı?" Mırıldanıyorum. Max ve Heath son derece sessiz kalıyorlar ve bu beni . "Bana söylemediğiniz şey ne?"

Silas boğazını temizleyerek hızla, "Hiçbir şey," diyor. "Peki sen nasılsın?"

Tamam. Eğer benim bilmemi istemiyorsa, o zaman bilgi onda kalabilir.

Kollarımı kavuşturarak "Güzel," diye cevap verdim.

"Sen bulundu a yer mi? Ya da o Bayan ile ve
KIZARTMA pan hala seni korkutuyor mu?"

"Océane'ın kız öğrenci birliği Alpha Psi'de kalıyordum," diye açıklıyorum. "Kızlar oldukça misafirperverdi. Bagel'a bile."

Birkaç kez başını sallıyor. "Güvenli mi?"

Şimdi bile, korkuyu iliklerime kadar hissetmeme neden olan kişi olmasına rağmen hala güvende olup olmadığımı bilmek istiyor.

Ne değişti?

mi yaptım? Yoksa

o mu yaptı?

"Talon bir buldog gibi omzunun üzerinden onu izlerken olabildiğince güvende," diyorum.

Heath homurdanır. "Kulağa doğru geliyor. Onu antrenman yaparken gördüm. Bu adam muhtemelen tek yumruğuyla bir düzine adamı alt edebilir."

Max gülümseyerek, "İhtiyacın olduğunda arkadaşlarının sana yardım etmek için orada olmalarına sevindim," diyor.

"Evet, minnettarım," diyorum derin bir nefes alarak. "Üvey babamla her şeyi geride bıraktığımız için mutluyum. Sonunda temiz bir sayfa ve kovalanıyordum gibi hissetmeyeceğim." Silas'a bakıyorum. "En azından şimdilik."

Silas'ın gözleri kısıldı.

"Yani, borç hiç bitmiyor, değil mi?" Mırıldanıyorum. "Artık ondan kurtulmama da yardım ediyorsun."

Yutkunurken çenesi geriliyor. Yine

de tek kelime etmiyor.

Neden başka bir şey bekleyeyim ki? Sonuçta, o hala aynı adam.
-Hâlâ psikopat bir seri katil, hâlâ kalpsiz.

Derin bir nefes alıyorum. "Neyse, gitmem gerek," diyorum. "gereken bir şey var."

Max parmağını kaldırır. "Bekle,
ama..." Üçüne de baktım. "Evet?"

"Sonra ne yapacaksın? Bilirsin, kız öğrenci yurdunda daha fazla kalamayacağın zaman?" Max soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bir bulacağım. Cora yanımda olduğu ve kaçmak zorunda kalmadığımız sürece bunu başaracağım. Bir şekilde." Arkamı dönüp yürüyorum.

"Bize geri dönecek misin?" Max soruyor.

Duraksıyorum. "Bu değişir..."

"Ne üzerine?" Heath sorar. "Her şeyi yaparım."

"Bir şey var mı?" Şaka yapıyorum.

Hatta Silas'ın gözler ışıltı ile Heyecan. "Herhangi bir şey ... ve her şey."

Bu sözleri çok iyi hatırlıyorum ve hala içimi ürpertiyor, hala canımı çektiyor.

Dudağımı ısıyorum ve onlara son bir kez bakıyorum. "Bağışlama sadece hak edildiğinde olur. O yüzden hak et."

Yavaş ama emin adımlarla, bugün bile ruhumu rahatsız eden o hınzır gülümseme yüzünde beliriyor. "Anlaştık."

BÖLÜM 61

Heath

HAFTALAR SONRA

Çalıkların arasından Ivy'nin annesinin küllerini mezarlığa serpişini izliyorum. Kız ağlamaya başladığında Cora'nın elini sıkıca tutuyor ve gelip onlara sıkıca sarılmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ağaçlar rüzgârda ısılk çalarken onlar tozun çimenlerin üzerine çökmesini izlemek için oldukları yerde kalırlar.

Uzak durmam gerektiğini biliyorum.

Bunu huzur içinde halletmesine izin vermem gerektiğini biliyorum. Ama içimi kemiren bir parça bırakmıyor.

Şu anda Max'e sahip olsam bile, onsuz bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum.

Max haklıydı. Bağımlı olmuştuk. Onun gibi bir kızın emrimize amade olmasının verdiği heyecana bağımlı olduk. Sonra da yalancı olduğunu düşündüğümüz için her şeyi boşa harcadık.

Önyargı aşkın katilidir.

Şimdi onu kenardan izlemek ve iyi olup olmadığını merak etmek zorundayız.

Silas haddimi aşmamam konusunda beni uyardı, bu yüzden "anlaşma" diyen ben olmasam da bunu yapmayacağım.

Ama şimdi bir hamle yaparsam, bu sadece zaten doğru olduğunu bildiğimiz bir şeyi kanıtlar; Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'nin adamları başka hiç kimseyi umursamadan istediklerini alırlar.

Ben de olduğum yerde kalıp onu uzaktan izledim.

Bir an için arkasını dönüyor, küçük bir damla gözyaşını siliyor, ben ağaçların arasında kaybolmadan önce gözleri kısa bir süre benimkilerle birleşiyor.

Şu anda yakın olmamızı istemese bile, onu ve Cora'yı her zaman izleyeceğim.

Önüne çıkan her türlü zorluğa rağmen o hastaneden tek başına çıktığı anda kendime verdiğim söz buydu.

O lanet haplara bir daha asla dokunmayacağıma yemin ettiğimde kendimle yaptığım bir anlaşma.

Ve bu sözümü ölene kadar tutmaya niyetliyim.

Ivy

"NEDEN Bagel'ı okula götüremiyorum?" Cora sızlanıyor.

"Çünkü kedilerin oraya girmesi yasak." Gülüyorum. "Ayrıca, kucaklamak için kucağına atlamak isteyeceği kedi sayısı yüzünden öğretmenin kıyafetlerinde delikler oluşabilir."

"Ah... ama o çok tatlı." Kedi dilinde onu *bırakması* için inerken, tamamen onun isteklerine karşı gelerek *onu* iyice kucaklıyor. Kedi dili bilmiyorum ama kendimi Bagel dilinde uzman olarak görüyorum ve sinirlendiğinde nasıl ses çıkardığını biliyorum.

"Ama o kadar yalnız olacak ki, tek başına" diyor, sonra o şarkının sözlerini söylemeye başlıyor ve beni yine güldürüyor.

"Etrafında onu sevmeye can atan bir sürü kız öğrenci yurdu kızı var," diye cevap veriyorum. "Eminim iyi olacaktır."

Océane, kaldığım misafir odasının kapı pervazına yaslanırken, "Ivy haklı; o kedi Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'ndeki çocuklardan daha fazla oyun oynuyor ve bu çok şey anlatıyor," diyor. "Burada dönüşümlü derslerimiz var, yüzden yalnız kalacağını sanmıyorum."

"Aynen dediği gibi." Göz kırıyorum. "Şimdi gidelim. Neredeyse geç kalıyoruz." Çantasını onu sürüklüyorum.

"Seni ister misin?" Océane soruyor. "Talon ."

"Dağdan aşağıya sadece kısa bir yolculuk. Max onu getirmeyi teklif etti." "Çok bir davranış. Siz ikiniz çıkıyor musunuz yoksa?" diye soruyor.

Yüzüm kızardı. "Belki. Bilmiyorum. Karışık bir durum."

"Hey, yaparsın," diyor. "Bugün okulda iyi şanslar, Cora!"

Max'in bisikletiyle bizi beklediği evden çıkarken Cora el sallıyor.

Kaskını çıkardığında, Cora hemen bacağına sarılmak için ona doğru koşar. "Hey, evlat, uzun zamandır görüşmedik."

Kollarımı kavuşturuyorum. "O kadar uzun zaman olmadı."

"Çok uzun," diye yanıtlıyor Max. "Gezintiye hazır mısınız?"

Cora'nın küçük yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümseme var. "Motosikletle mi gideceğim? Bu çok havalı!"

Heyecandan neredeyse hoplayıp zıplıyor.

Kıkırdıyorum. "Okuldaki ilk gününü daha da özel hale getirdin." "O bonus puanları bir şekilde kazanmalıyım." Max göz kırpmıyor.

Max onu tutup giydirirken Cora, "Bu harika bir şey," diyor.

"Önce güvenlik," diye mırıldandım.

Max hızla küçük bir kask çıkarıp kızın kafasına geçiriyor ve kayışlarını sıkıyor. "Bunu almadan gideceğimi düşünmedin, değil mi?"

Utangaç gülümsemesi karşısında gözlerimi kısıyorum.

"Cesurlaştımsın..." "Ve?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Beğendin mi?"

Omzuna şakacı bir tokat attım. "Böyle konuşmaya devam edersen seni pişman ederim."

Pis bir inleme sesi çıkarıyor. "Beni böyle tehdit etme. Bu sadece daha çok istememe neden oluyor."

"Ne istiyorsun?" Cora sorar.

Max ve ben "Hiçbir şey," diyoruz ve o omzunun üzerinden bana baktığında ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz.

Cora'yı okula bıraktıktan sonra Max beni Spine Ridge Üniversitesi'ne geri götürüyor ve bisikletiyle bir tur atmak için tekrar yola çıkmadan önce onu yanaklarından öpüyorum. Derslerimiz öğleden sonraya kadar başlamayacak ve muhtemelen bir süreliğine kendimden uzaklaşma ihtiyacıma tecavüz etmek istemiyor.

Ve haklıydı da... Annemizin vefatının yasını Cora'yla birlikte düzgün bir şekilde tutabilmek için bir süre yalnız kalmak istiyordum.

Böylece ebeveynlerimin olmadığı bir dünyada yolumu bulabilirdim.

Sağlam bir temel olmadan.

Ev diyebileceğimiz bir evimiz

olmadan. Ama bir gün oraya

ulaşacağız.

Alpha Psi kız öğrenci yurdunun merdivenlerinden çıkıp bunca zamandır kaldığımız misafir odasına girerken içimi çekiyorum. Bagel beni mırıldanarak ve kuyruğunu bacağıma sürterek karşılıyor, ben de kendimi yeniden topraklanmış hissetmek için onu biraz okşuyorum.

Küçük Bagel ve ben birlikte çok şey yaşadık. Annemin ilk evcil hayvanıydı ve üvey babamın ona uyguladığı kötü muamele sırasında tek yoldaşıydı. Bazen bir elimde Cora, diğer elimde Bagel ile koşarken onu da çalabildiğime hala inanamıyorum.

Onu kucağıma alıyorum ve yatağa yerleştiriyorum, böylece hak ettiği çene masajını yapabiliyorum. Ancak, o bunu gerçekten hissetmiyor ve kollarımdan atlayarak masamın üzerinde kasıla kasıla yürüyor, gittiği her yeri dağıtıyor.

"Bagel!" Mektuplar odanın içinde uçuşurken onu azarlıyorum. Oraya koyduğumu hatırlamadığım mektuplar.

Onları yerden almak için dizlerimin üzerine çöktüm. Hepsi bir bankadan, hiç iletişim kurmadığım bankalardan gelen ihbarnameler ve etiketin üzerinde adım açıkça yazılı, ama bu kız gönderilmiş.

Nasıl?

Zarfı açıyorum ve mektupları okuyorum, ama uzadıkça sanki zemin ayaklarımın altından çekilip alınmış gibi hissediyorum ve düşüyorum. O kadar sert düşüyorum ki nefes alamıyorum.

Para.

Milyonlarca ve milyonlarca dolar benim adıma bir banka hesabına yatırıldı.

Burada o kadar çok harf var ki başım dönüyor ve tüm o sıfırlarla birlikte açıkça benim adıma olan banka hesabına bakarken yatağa yığılıyorum.

Ben çalmadım.

Denemedim bile.

Sadece tek bir olası cevap var.

Stefano.

Ama nasıl? Bu parayı bana asla isteyerek vermezdi. Aslında, tek bir kuruşuna bile elimi süremeyeceğim tüm yolları özetleyen bir vasiyet yazdığından eminim. Tüm parasıyla mezara gitmeyi, tüm dünyada herkesten çok nefret ettiği tek kıza hediye etmeye tercih ederdi.

"Özür dilerim, sana söylemeliydim. Size bir sürü posta geldi, ben de hepsini masanıza koydum." Océane'ın sözleri düşünce trenimi yarıda kesti. Kapıyı tutuyor, kaşlarını çatarak bana bakıyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, hâlâ şoktayım. "İyiden de öte."

Gülümsüyor. "Güzel. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Bütün gün buradayım. Bugün dersim yok."

"Bekle, sana bunu vermek istiyordum," diyorum, ondan ödünç aldığım parayı uzatarak. "Geri vereceğime söz verdim."

"Teşekkürler. Minnettarım."

Tam uzaklaşmak üzereyken, "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye ekliyorum. Duraksadı. "Tabii."

"Talon ile bir araya geldiğinizde... onun aradığınız kişi olduğunu nasıl anladınız?"

Bir an bana bakıyor, tamamen şaşkın. "Ben... ben sadece biliyordum. Onu düşündüğümde, onu hissedebiliyordum. Fiziksel olarak. İçimde." Kalbini işaret ediyor. "Bilmiyorum, bunu açıklayamam. Ama eğer parmakla göstermem gerekseydi, o benim olmasaydı nasıl hissedeceğimi hayal ederdim ve bu boşaltırdı. İşte o zaman onunla birlikte olmak istediğimi anladım."

Bu çok tanıdık geliyor.

Yutkunuyorum. "Anlıyorum."

"Max konusunda hâlâ emin değil misin?" diye soruyor.

"Hayır, bu onunla ilgili değil. Bu... ondan daha fazlası."

Gözleri genişledi. "Vay canına. Gerçekten mi? Birden fazla erkek mi?" "Bunu çalışıyorum." Bütün harflere bakıyorum.

"Eğer bunlar birden fazla adamınızdan geliyorsa, cevabınızı aldınız demektir." Homurdanıyor. "Bunu bir düşün. Her neyse, bir yolunu bulacaksın." Göz kırıyor ve ben mektuplarıma bakarken kapıyı kapatıyor.

Çünkü ya haklıysa?

Océane'in da odama getirdiği küçük bir kutunun içinde cevabımı bulana kadar her birini araştırarak daha fazlasını açıyorum.

Yatağa oturdum ve kucağımda açtım. İçinde kanla kaplı bir bıçak vardı.

Taze kan.

elime alıp incelerken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Bu ... bu Silas'ın bıçağı.

Bıçak elimden düşüyor ve yere çarparak her yere kan damlacıkları saçıyor.

Ama en çok kutunun altındaki bir şey dikkatimi çekiyor. Kanla lekelenmiş bir mektup.

Silas

ON YIL ÖNCE

Annemin panayırdan birkaç dartla balonları delmesini izlerken kolamı yudumluyorum.

Tabii ki, bu özel standı yapmama izin verilmiyor. Birkaç topla bazı palyaçolara vurabilirim, ancak herhangi bir keskin nesneye yaklaştığım anda, kimse onun yerine tribünlerin arkasındaki adamlara vurmaya çalışmayacağıma asla güvenmez.

Ve sanırım haklılar. Kalçalarını 'yanlışlıkla' bir okla deldiğimde ciyak ciyak bağırımlarını izlemek eğlenceli.

Bu düşünceye sırtarak kolamdan bir yudum daha alıyorum.

"Evet!" Annem tüm balonları tek seferde patlattıktan sonra Mavis ve Aspen'e beşlik çıkıyor.

"Bunu yapabileceğini biliyordum," diyor babam göz kırparak.

Tribündeki adam gülüyor. "Aferin sana. Sen kazandın. Ne istersen seç."

Annem standın arkasındaki plastik bir çiçeği işaret ediyor ve adam çiçeği ona getiriyor.

"bakalım."

"Bir çiçek mi?" Kendi kendime mırıldanıyorum. Annem dönüp bana bakıyor, ben de omuz silkiyorum. "Her neyse."

Çiçeği tutuyor. "Senin için." Kaşlarımı çatıyorum. "Benim için mi?"

Bu hiç mantıklı değil. Aspen çiçekleri sever, beni değil.

"Evet, çünkü seni seviyorum, aptal." Beni alnımdan öpmeye çalıştı.

"İğrenç," diyorum ve hemen siliyorum.

Kıkırdıyor. "Birazcık aşktan bu kadar korkma Silas."

"Bununla ne yapacağını bilmiyor," diyor Aspen, dilini bana doğru uzatarak.

"Kapa çeneni!" Ben bağıríyorum.

"Silas..." Annem omuzlarımı tuttu. "Görmezden gel."

"Sinirlerimi bozuyor."

"Biliyorum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "O dartları ben de atmak istiyordum."

"Bunu ben de biliyorum ama keskin nesnelerle ne yapmaktan hoşlandığınızı da biliyoruz."

Gözlerimi indiriyorum.

"Sen sadece biraz... farklısın. Ve bu değil." Öyle mi?

Yoksa öldürme içgüdüsünden başka bir şey hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu bilmedikleri için mi böyle söylüyorlar?

Annem çiçeği göğsüme bastırıyor. "Tut onu. Bir gün bunun ne anlama geldiğini hissedeceksin. Ve sonra onu bir kıza verip

onu mutlu et."

Gölümsüyor ama bu beni .

Fuarda geçirdiğimiz zamanın geri kalanında elimde tutmak zorunda kaldığım, acaba bana vermek için mi topladı diye merak ettiğim plastik çiçek de öyle.

Bana bir şeyler hissettirmeye çalışmak

için. Herhangi bir şey.

Nihayet eve döndüğümüzde yatağıma oturup yerdeki kutuya bakıyorum. Bir zamanlar annemin bana sonsuza kadar saklamak istediğim anıları saklamam için verdiği kutuya.

Elimdeki plastik çiçek o kadar anlamsız geliyor ki. O kadar değersiz ki.

Sevgiler.

Sanki ne anlama anlayacakmışım gibi.

Çiçeği kutuya atıp kilitliyorum, sonra yatağımın altına itiyorum, kollarımı kavuştururken sabırsızca inliyorum.

Aşkı sikeyim.

Ne olduğunu bilmiyorum ve asla ama *asla* ihtiyacım olmayacak. Özellikle bir kızdan.

O çiçek sonsuza kadar çürüyerek hapisanesinde kalacak.

Ivy

MEVCUT

Mektubu aldım ve kelimeleri okudum.

Haklıymışım. Sen bir hırsızsın.
Ama sen de haklıydın. Senin buna benden daha
çok ihtiyacın vardı.
Bu yüzden Stefano'nun mezara götürmek için bankada
tuttuğu tüm paranın senin adına yatırıldığından emin
oldum. Banka hesabımdaki tüm parayla birlikte.
Artık hepsi sana ait.
Her dolar. Her kuruş. Uygun gördüğünüz gibi harcamak
için sizindir.

Elimden geldiğince hızlı okumaya çalışıyorum ama kalbim hızla .

Bir keresinde kırmızı bir çiçeğim vardı.
Ucuz, anlamsız, plastik bir çiçek.
Küçükken annem bir keresinde bunu bana verdi ve bir
kıza vermemi söyledi.
Bunun onu mutlu edeceğini söyledi.
Kimseyi mutlu etmek istemediğim için onu bir
kutuda sakladım.
Sen onu çalana kadar.

BOĞAZIM DARALİYOR.

Bu yüzden Cora'ya verdiğim plastik çiçeği geri istedi. Sevgisini
göstermek için bildiği tek yolu çaldım.

Artık senin, sende kalsın.
Ayrıca onu öldürdüğün bıçağı da almanı istiyorum.
Sana keskin şeyleri benim kadar sevmeni
sağlayacağımı söylemiştim.
Şimdi , küçük hırsız.
Ruhumdan geriye ne kaldıysa al. Silas

Not: Seri katillerin bile bir kalbi olduğunu biliyor muydunuz?
Ben bilmiyordum.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlarken MEKTUP elimde titriyor. Bana ve
Cora'ya... *her şeyi* verdi.

Tıpkı bir zamanlar ona söz verdiğim gibi.

Kelimelere bakıp ne anlama geldiklerini merak ederken bir gözyaşı
damlası yuvarlanıp üstüne düşüyor ve mürekkebe karışıyor.
Mürekkep... kan gibi kırmızıya dönüşüyor.

Ve birden geldi.

Kanlı bıçağı yerden kaptığım gibi kapıdan dışarı fırlıyorum. Ön
kapıdan dışarı fırlarken merdivenlerden yeterince hızlı inemiyorum,
Kurukafa ve Yılan Topluluğu'na doğru olabildiğince hızlı koşarken
kızların bana söylediğı her şeyi duymazdan geliyorum.

Şimdi, her zamankinden daha hızlı koşabilmeyi diliyorum.

Sonunda kapıya ulaştığımda, kapıya öyle sert vuruyorum ki
neredeyse tahtayı kıracağım. "Beni içeri alın! Hemen!"

Kapı nihayet açıldığında Heath orada durmuş, sanki burada olduğuma
inanamıyormuş gibi mahcup mahcup bana bakıyordu.

"Kimilda, hemen!" Bağırlıyorum.

Kaşlarını çattı. "Ne, neden? Neler oluyor?"

"Silas bana tüm parasını ve kan olan bir bıçak verdi," diye cevap veriyorum. "*Onun* kanı."

Gözleri açılıyor ve hemen geri çekilip benimle birlikte merdivenlerden fırlıyor, yolda Max'e rastlıyorum.

"Ivy? oluyor?" Max hâlâ motorcu kıyafetleri içinde soruyor.

Ama ikimiz de onu görmezden gelip doğruca Silas'ın odasına gidiyoruz. Heath kapısını kırdı ve biz de hemen odasına girdik.

"Dur!"

BÖLÜM 62

Silas

Aynada kana bulanmış bedenime ve tenime kalıcı olarak kazınmış yara izine BAKIYORUM. Acı. Tanrım, acı o kadar iyi hissettiriyor ki, durabileceğimi hiç sanmıyorum ve da istemiyorum.

İçimde, her şeyi içine çeken bir tür kara delik gibi bitmek bilmeyen bir şiddetle doldurmaya devam ettiğim bir boşluk var ve asla tatmin olmadı.

Asla.

Ta ki..

Aynadan, omzumun üzerinden ona ve ona hediye ettiğim bıçağa bakıyorum. Benim uygulamaktan hoşlandığım kadar şiddetle kazandığı bıçağa.

Sessizlik içinde aynadan bana bakıyor.

Avuç içlerimin ve çıplak, dövmele gövdemin her yerinde kan var. İnancıyla, gözleri kalbimde geziniyor, taze kan hala kendi derime kazıdığım harflerden parlıyor.

Yalancı.

"Silas, ne yapıyorsun?" Heath soruyor.

Ivy'nin tüm vücudu titremeye başlar. "Bunu neden yaptın?"

"Kendime yalan söyledim. Gerçekten bir psikopat olduğumu düşündüm, tıpkı senin söylediğin gibi." Dudağım yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ama sen benden varlığından bile haberdar olmadığım bir şey çaldın."

Yaptığım şey ve ağızımdan çıkan kelimeler karşısında şok olmuş görünüyor.

Dudaklarımda hınzır bir gülümseme oluşuyor. "Anlamıyor musun?" Kalbimin olduğu göğsümü . "Kalbim sadece senin ellerindeyken atıyor."

Gözleri şoktan delik deşik olmuş. Dudakları titriyor ama bu lanet kelimeleri söylemem gerekiyor ve beni dinlese iyi olur.

"Hiç ama hiç bir şey hissetmedim... hiç kimse için," diyorum. "Ta ki sen ortaya çıkana kadar. Ve ne yaparsam yapayım, kimi incitirsem inciteyim, kimi öldürürsem öldüreyim, bunu durduramıyorum."

Bu kalbim asla çarpmak için yaratılmadı. Ve

kesinlikle sevmek için yaratılmamış.

Sırıtiyorum. "Notumda da söylediğim gibi, haklıymışım. Sen gerçekten de aşağı bir hırsızsın." Kan göğsümden aşağı akıyor. "Sana sahip olduğum her şeyi verdim. Olduğum her şeyi. Kendi etimi ve kanımı bile. Ama yine de seni o kadar çok istememe engel olamadın ki kalbimi söküp gümüş bir tepside sana sunasım geldi." Başımı arkaya eğiyorum. "Bu senin yaptığın anlaşma, küçük hırsız. Kalbin benim için asla atmayacak, bu yüzden en azından benimkini sana hediye etme ayrıcalığına sahip olmama izin ver çünkü zaten onu benden çaldın."

Gözlerinde yaşlar oluşmaya başlar. "Bunu yapmamalıydın."

Karnını göstererek, "O lanet yara izini sana ben verdim," diyorum. "Şimdi kendime de bir tane yaptım." Yutkunuyorum. "İstediyin buydu, değil mi? Adalet."

Bıçağımı yere düşürdüm.

Beni görünce yüzü buruşuyor ama ben yine de yaklaşıyorum. Heath, "Silas, ," diye uyarıyor ama onu duymazdan geliyorum.

"Sana verdiğim bıçağı kullan. Hadi, en iyi atışını yap. Bu sefer seni durdurmayacağım." Kollarımı açtım. "Lanet kalbimi al... Ona benden daha çok ihtiyacın var."

Gözleri bu sözlerin şokuyla titriyor.

Bunları daha önce de söyledim ama belki de şimdiye kadar ne demek istediğimi hiç anlamadı.

"Ona aşık oldun," diye mırıldanıyor Max kapı açılırken. "Seni pislik," diyor dişlerini sıkarak.

Bana hışımla saldırıp yüzümü tutarken ve beni öperken bıçağı yere düşüyor.

Şaşırdım kaldım.

Aklım almıyor. Gerçekten beni öpüyor.

Ve lanet kalbim daha önce hiç olmadığı kadar hızlı atıyor.

Kendimi geri çekip yüzünü tarıyorum, aşağı doğru kıvrılmış kırmızı dudakları, o tuhaf burnu ve ruhuma musallat o derin bakışlı gözleri, bronz teninin her santimetresiyle birlikte, sanki zaman aniden durmuş ve geriye sadece o ve ben kalmışız gibi hepsini bir anda içime çekiyorum.

"Ivy adındaki bu küçük hırsız... ve zalim kalbini çaldığı yalancı psikopat," diye mırıldanıyorum. "Ne hikâye ama."

Dudakları yavaşça ayrılıyor. "Bana hiç hitap etmedin." Yüzümde pis bir sırıtma oluşuyor. "Kulağa nasıl geliyor?"

O da gülümsemeye başlar. "Tuhaf. Bana o kadar çok hırsız ve dal dedin ki artık alıştım."

"Bir dakika... ondan gerçekten hoşlanıyor musun?" Heath gözlerini kısar.

"*Beğenmek* büyük bir kelime," diye şaka yapıyor Max ben daha konuşmadan. "Daha çok nefret etmek gibi."

"O bir şeyleri saklamakta uzman bir hırsız," diyorum. "Değil mi?" Dudaklarını ısııyorum, kanayana kadar çekiştiriyorum, böylece damlaları emebiliyorum. "Seni elime aldığım anda pis biri olduğunu anlamıştım zaten." Gözlerinin içine bakıyorum, vereceği tepkiyi görmek istiyorum. "Birinin gelip seni beceren insanların içini boşaltması için can atıyordun." Başparmağımı yara izimin üzerinde gezdiriyorum ve dudağındaki kanı da silip bizi birbirimize karıştırıyorum. "Sana öfkeni nasıl kullanacağını gösterebilecek biri. Korkunu. Ve tüm şeytani ihtiyaçlarını." Başparmağımı ağzının derinliklerine, lanet olası uvulasından daha derine itiyorum ve o yine de öğürmüyor.

Ve lanet olsun, gözlerindeki o açgözlü bakış bana bir şeyler yapıyor.

"O bıçağı alıp beni hemen öldürsen iyi edersin," diyorum. "Asla tatmin , Ivy. seni dünyanın öbür ucuna kadar kovalarım."

"Hayır," diyor, dili başparmağımın etrafını sarıyor. "Son şansın, dal."

"Ciddi olduğuna inansan iyi edersin," diyor Heath, aynı derecede heyecanlı bir sırıtişla.

Yine de bıçağı daha tekmeliyor.

Ona baktığımda kalbim şiddetli bir şekilde düğümleniyor, ama eskiden olduğu gibi değil.

Onu heyecan için avlamak istemiyorum... Onu benim yapmak için avlamak istiyorum.

Parmaklarımı gömleğinin altından geçirirken yüzümde bir sırıtma oluşuyor. "O güzel bıçağı bana veren kişiye böyle mi davranacaksın?"

bu güzel yara izini?" Gömleğini yukarı çekip pantolonunu indiriyorum, parmaklarımı izli derisinin çıkıntılarında gezdiriyorum, ta ki tüm vücudunda t yl r diken diken olana dek.

Bu vücut çok Şey yaŐadı. "Gerçekten daha fazla yemelisin, dal. O kemiklere biraz et koy."

"Et... bunun gibi mi?" Heath paketini kapıyor ve hepimizi güldürüyor.

"Saçmalıyorsun," diyor gözlerini kısarak. "Beni sevmek mi istiyorsun? O zaman yalvararak başla." Beni uzak tutmak için düz bir elini göğsüme koyuyor. "Dizlerinin  zerine   k."

Gözlerim seğiriyor ama yine de dediğini yapıyorum, önünde diz çöküyorum çünkü çok kibarca rica etti.

"Max, onu."

Max, kızın onu bu işe bulaştırmaya çalıŐtıđına inanamıyormuş gibi kendini işaret ediyor ama sert bir bakışla hızla dolabıma koşup ip çıkartıyor.

"Akıllıca, iyi nerede sakladığımı öğrenmek için onu kullanıyor," diyorum başımı eğerek.

G l ms yor. "En iyisinden öğrendim."

Kahretsin, onun bu geveze tarafını

seviyorum.

Max bileklerimden tutup arkama koydu ve beni . " ok sert davrandıysam özür dilerim."

"olma," dedim ona. "Bununla başa çıkabilirim."

Heath ellerini ovuşturur. "Bu işin gidiŐatını seviyorum."

"Saçma sapan konuşursan,  zg r kaldıktan sonra sana yeni bir g l c k keserim," diye .

Birden çenemi tutarak beni ona odaklanmaya zorluyor. "Benimle olmak mı istiyorsun? O zaman benim için ne kadar çok Şey yapmak istediğini göster bana."

Dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor ve açgözlülükle onları ayırmaya zorluyorum, tekrar geri çekildiğinde dilimi ağzına sokuyorum ve beni daha fazlası için artan bir iştahla baş başa bırakıyor.

, bana ne yaptığını çok iyi biliyor ve bundan zevk alıyor. "Max... Heath'i de onun yanına bağla."

Heath'in bakışı bir anda eğlenceden şaşkınlığa dönüşüyor, ama ben aldırmıyorum ve Max'i yanıma oturturken ona eşlik etmeye devam ediyor.

"Artık çok yüksek ve kudretli , değil mi?" Şaka yapıyorum. "Kapa çeneni," diye homurdanıyor Heath ve beni güldürüyor.

Birden yanıma bir sandalye çekti ve çizmesini sandalyenin üzerine yerleştirdi. "Bu ağız çok fazla konuşuyor. Onu daha iyi kullan Silas. Fermuarımı aç."

Neredeyse onu ısırmaya ve yüzünden her yerine izlerimi bırakmaya , ama şimdilik ona şüpheyle yaklaşacağım. Ne de olsa, sıra bana gelmeden önce benden istediğini almak için tek şansı bu.

Eğilip fermuarını ısırdım ve yavaşça çektim. "Max, buraya gel."

Max'in elini tutup pantolonunun içine sokuyor ve Max sanki ona ilk kez dokunuyormuş gibi hemen parlamaya başlıyor. Tanrım, bu aptalı memnun etmek çok kolay.

"O benimle oynarken siz ikiniz izleyeceksiniz," diyor.

"Ne?!" Heath neredeyse onu bağlı tutan bağlardan kurtulacakmış gibi hışırdıyor. "Bu fai-"

Parmağını onun yüzüne doğru kaldırdı. "Adil olmayan şey, ikinizin bunca zamandır benimle oynuyor olmanız, hepsi de çaldığım bir miktar para yüzünden" -parmağını bana doğru kaydırıyor- "ve sonra

sahip olduğun milyonları *bana* aktarma cüretini gösterdin. Peki tüm bunlar ne içindi? Şehvet mi? Güç mü?"

"Takıntı," diye cevap veriyorum, doğrudan gözlerinin içine bakıyorum ve bunun onda bir şeyler yaptığını görebiliyorum.

Bir an için yolunu kaybediyor ve boğazını temizliyor. "Siz ikiniz işlediğiniz suçlar için cezalandırılmalısınız ve ben ne onu yapacaksınız."

Heath, "Kahretsin, bu beni az önce sertleştirdi," diye inliyor ve keşke bunu yüksek sesle söylediği için onu yumruklayabilseydim, ama bu lanet ipler yüzünden yapamıyorum.

Lanet olsun.

Max ona dokunduğu için yüksek sesle

inliyor. "Devam et, işte böyle," diye onu

teşvik ediyor.

O da ereksiyon oluyor. Şimdi, çok açık.

"Siktir, çok ıslaksın," diyor Max. "Tanrım, sana dokunmaya bayılıyorum."

"Max destekleyici, istekli ve nazik olmaktan başka bir şey yapmadı," diyor ikimize de bakarak.

"Kibar olabilirim," diyor

Heath. Homurdanıyorum.

"Rüyada görürsün."

dudaklarını tam önümüzde Max'in ağzına yapıştırıyor ve beni söylemek istediğim şeyden uzaklaştırıyor. Kahretsin, dilini Max'in ağzına sokma şekli beni neredeyse serbest bırakıp ağzını kendim için çalmak isteyecek kadar kıskandırıyor.

Onu öpmeye devam ediyor ve adam da pantolonu düşene kadar onu parmaklamaya devam ediyor. Islak amı ortaya çıkıyor ve ağzım yutkunmam gerekecek kadar sulanmaya başlıyor.

Max parmaklarını yarığının etrafında dolaştırırken, "Tanrım, benimle nasıl oynayacağını biliyorsun," diye inliyor.

"Boşalt beni," diye inliyor, adam onunla oynarken gözlerimin içine bakıyor.

Bu gezegendeki hiçbir şeyin beni daha vahşi yapabileceğini düşünmemiştim, ama sanırım yanılmışım çünkü ona tüm zevki verirken ona dokunamamak beni onun beni yaptığı gibi akli dengesi yerinde olmayan bir psikopata dönüştürüyor.

"Tanrım, bu çok sıcak," diye inliyor Heath, belli ki o da etkilenmiş.

Max külotunu tamamen açığa çıkana kadar kıvrırken, pantolonu yavaşça kalçalarının altına düşer. Parmakları şehre gidiyor ve sonunda titremeye başlayana kadar daha yüksek sesle inliyor ve vücudundaki tüm küçük tüyler diken diken oluyor. "Siktir, Max," diye inliyor.

Önümde parçalanışını gördükçe sikim pantolonumun içinde geriliyor, ne kadar ıslandığını hissetmek için yanıp tutuşuyorum.

Birden saçlarımı tuttu ve başımı geriye yatırdı. "Yalvar."

"Lütfen..." diye tıslarken dişlerim birbirine çarpıyor.

Yüzünde tehlikeli bir sırıtma oluşuyor. "Şimdi affedilmek için yalvar... dilinle."

Lanet olsun, bu tavırla bunu yapmasına izin verebilirim.

Yüzümün üzerinde geziniyor ve dilim Max'in geride bıraktığı yapışkan pisliği almak için açgözlülükle dışarı çıkıyor. Tanrım, tadı o kadar güzel ki, beni yere bağladığını neredeyse unutabilirim.

"İşte böyle. Çalıştır şu dili," diye inlerken ben onun ıslak küçük amcığının etrafında dönüyor ve benim için yeniden zonklayana kadar şişmiş klitorisini emiyorum.

"Bunu biraz fazla seviyorsun, dal," diye onu yerken.

"Sonunda sana kendi ilacının tadına baktırıyor." Heath kıkırdıyor.

Ona ters ters bakıyor. "Bağışlandığını mı ?" Gözleri

büyür ve yutkunur.

Birden Max'in paketini kapar, fermuarını indirir ve Heath'in önünde ereksiyonunu çıkarır.

Maksimum

"KENDİNLE OYNA. Sana dokunmasına izin verme," diyor bana.

Ona dokunduğum için zaten olabildiğince sertleşmişim. Eğer şimdi kendime dokunmaya başlarsam, çok erken patlayabilirdim. "Tanrım, bugün herkese emir veriyorsun, değil mi?" Kendime mastürbasyon yaparak söylüyorum.

"Bu hoşuna gitti, değil ?" Heath sırtıyor.

"Bu bir sürpriz mi?" Pre-cum'ımı her yere yayarak karşılık veriyorum.

"Hayır..." Heath'in gözleri benim sikimde ve onun amında, sanki ikimizi de izlerken hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi. "Buna daha fazla dayanamayacağım."

"Yapacaksın çünkü sen iyi bir , değil mi?" diyor. Gözleri seğiriyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

Adam ayağa kalkmaya çalıştığında, kadın onu zorla aşağı iter. "Ayağa kalkabileceğini kim söyledi? Orada kal ve bana yalvardığın affı hak et."

Aynı anda hem yutkunuyor hem de dişlerini gıcırdatıyor.

"Sanırım ikimiz de bugün için onun oyuncağı olmayı sorun etmiyoruz," diye ekliyorum.

Sırtıyor. "Silas kendini sürece demek istiyorsun."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor Silas, sanki yıllardır bu kadar güzel bir yemek yememiş gibi hâlâ onu yalıyor. "Çok ıslaksın. Başka bir orgazm için hazır mısın?" diye mırıldanıyor.

Yüzünü daha da içeri itiyor. "Daha çok yalama, daha az konuşma."

"Kahretsin, bu çok seksi," diye inliyorum, damarlarım zonklayana kadar kendimi ovuyorum. "İkiniz de," diyor Ivy, şimdi Heath'e de bakarak.

"Ne? mu?" Heath kaşlarını kaldırdı.

Aletim dudaklarına değene kadar beni ileri itti.

"O." Dudaklarında seksi bir gülümseme beliriyor. "Hadi, bana ne kadar iyi emebileceğini göster."

Ne?

Şok içinde bakıyorum, Heath'in gözleri coşkuyla parlarken yanaklarım hızla kızarıyor. Sonra ağzını açtı ve dilini dışarı çıkardı.

"Lanet olsun... bu gerçekten-"

Dilini şaftımın etrafına ve o kadar sert emiyor ki konuşma yeteneğimi kaybediyorum.

"Hassas küçük bir gençsin, değil mi?" diye inliyor, dilini dolaştırarak. "Bu hoşuma gidiyor. Dilimden daha fazla yararlanmak için bu kadar çaresiz olman hoşuma gidiyor." Dilini başının üzerinde gezdiriyor. "Daha çok dudaklarımı." Kenarlarını sarıyor. "Boğazımdan daha fazla."

Ayak parmaklarım kıvrılmaya başlarken ve ağzımdan yarı kesik bir inilti çıkarken beni daha uzağa, uvulasının ötesine emiyor, tükürüğüyle ıslatıyor. "Siktir."

"Onu daha derine götür," dedi Ivy, Heath'e bakarak. "Boğazımı sikerken hissettiklerimi senin de hissetmeni istiyorum."

"Kahretsin, çok azgınsın küçük hırsız," diye inliyor Silas, onu yutarak. "Tekrar cezalandırılmak için yalvarıyorsun, değil mi? Eğer bağlı olmasaydım-"

"Ne yapardın?" diye alay ediyor, saçlarından tutup başını yukarı kaldırıyor. "Bana şaplak mı atardın?"

"Daha da kötüsü" diyor.

"Kıçıma bir şey sokmak mı?"

"Daha fazla.." Yüzündeki şeytani gülümseme onu da heyecanlandırıyor.

"İyi ki dizlerinin üzerine çökmüşsün o zaman," diye karşılık veriyor yüzünü tekrar amına sokmadan önce.

Ama Heath'in diliyle yaptığı şey yüzünden odaklanmak çok zor. Hayatında hiç bu kadar lezzetli bir atıştırmalık yememiş gibi beni emiyor ve ben boşalmamaya çalıştıkça tırnaklarım omuzlarına batıyor.

Elimde olmadan onun ritmiyle birlikte hareket ediyorum, yavaşça girip çıkarak sikimin her santimini tükürüğüyle kaplıyorum ve ön sperm içimden akmaya başlıyor.

"Kahretsin, sana ihtiyacım var," diye inliyor Heath itişler arasında. "Daha hızlı."

Benim için diz beni yalayacağını hiç düşünmemiştim. Onun sayesinde ve onun sayesinde sonunda hem ona hem *de* ona karşı olan duygularıyla yüzleşecek özgüvene sahip oldum.

Kalçalarını Silas'ın dilinin üzerinde yuvarlayan Ivy'ye bakıyorum ve Tanrım, o kadar seksi ki, sadece onun iyice zevk almasını izlemekten kendimi Heath'in boğazına gömmek istiyorum. İkimiz de yan yana zevk alıyoruz ve yardım edemiyorum ama yüzünü tutup yanağını onun beni yaladığı gibi yalıyorum. Ama sonra başını çevirip beni dudaklarımdan öpüyor ve bir an bile dudaklarım ayrılıp dili içeri girerken onu reddetmeyi düşünemiyorum.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyorum, sikim Heath'in ağzının içinde zonklamaya başlarken dilimi onunkinin etrafında yuvarlıyorum. "Durma."

"Boğazından içeri gir," diye fısıldıyor öpücükler arasında. Ve benim işim bitti.

O muhteşem ağzının içinde tamamen kaybolmuştum.

Boğazının içine o kadar sert boşalıyorum ki, Heath döllерimden boğulmaya ve öksürmeye başlarken dudaklarına karşı inliyorum. Ama dilini ağzımın içine sokup Silas'ın yüzüne sürtünürken çıkardığım sesleri kendi sesiyle bastırdığı için bunların hiçbir önemi yok.

"Kahretsin, geliyor," diye inleyerek dilini içine sokuyor.

Heath yutkunmak için geri çekiliyor, ama ben Ivy'yi öpmekle o kadar meşgulüm ki umursamıyorum. Omuzlarımdan tutuyor ve ikisinin de ulaşamayacağı bir yere gelene kadar beni ondan uzaklaştırıyor.

"Hey..." Silas homurdanıyor.

Ama beni öperken onu görmezden geliyor ve ben buna hiç aldırmıyorum.

"Bizi asılı bırakma," diye homurdanıyor.

"Bu benim için yeterli değildi," diye inliyor Heath, sularım hâlâ ağzından akıyor.

Sonunda açgözlü dudaklarımdan çekilirken onlara bakmadan önce bu öpücüklerle onlarla sonuna kadar alay ediyor.

"Sertleştin mi? Zonkluyor mu?" Sırıttıyor.

"Siktir, lütfen..." Heath de artık yalvarıyor ve itiraf etmeliyim yalvarırken çıkardığı gırtlak sesini duymaya bayılıyorum.

"Çok kötü çünkü hiç alamayacaksın. Bu *senin* cezan."

Silas'ın gözleri ani bir öfkeyle parlıyor. "Hemen dudaklarını onun üzerinden çekip buraya gelsen ve şu ipi iyi edersin, yoksa ben

Tanrı'ya yemin ederim, gelip seni durduğun yerde sikime geçireceğim."

Aniden benden uzaklaşıyor ve külotunu yukarı çekip pantolonunun fermuarını kapatıyor. Sonra bıçağı düşürdüğü yerden aldı.

"Ne yapıyorsun sen?" Silas homurdanıyor.

Keskin ucunu elinin yanındaki kendi derisine doğrultuyor. "Bunu aklından bile geçirme, dal-"

Bıçak derisini , kan parmak uçlarından ahşap zemine akıyor.

Silas ise delilik ve çılgınca bir şehvetle kendinden geçmiştir. "Bunu mu istiyorsun?" Başını eğdi. "O zaman gel ve al." Bıçağı onun dizlerinin yanına fırlatır.

Oh, hayır.

Bu onun için iyi bitmeyecek.

Silas'ın sırtışı bu dünyanın ötesinde. "Yanlış hamle."

Ivy

SANİYELER İÇİNDE, Silas bıçağı dişlerinin arasına alır ve Heath'in bileklerindeki ipi keser, Heath kurtulur ancak Silas'ın bağlarını çıplak elleriyle koparır.

THWACK!

Bıçak yanından hızla geçiyor ve arkamdaki dolaba saplanırken içgüdüsel olarak dönüp bakıyorum.

Ne-

Keskin bir nefes ve eskiden ılık atmak istememe neden olan o hain gülümsemesiyle tam karşımda.

O kadar yakınıma eğiliyor ki nefesini tenimde hissedebiliyorum. "Tanrım, korktuğunda çok güzel kokuyorsun, benim küçük güzel hırsızım..." fısıldıyor kulağıma. "Kaç."

BÖLÜM 63

Ivy

Kapıdan çıkmadan önce bir saniye bile beklemem.

Silas ve Heath aynanın yanındaki dolabın üzerinde duran kırmızı arındırma maskelerini, beni ormana kadar ilk kovaladıklarında taktıkları maskeleri gelişigüzel alırken omzumun üzerinden bakıyorum ve içimde dalgalanan sevinç beni perçinliyor.

Heath de Max'e bir maske fırlatır. "Bizimle birlikte onu avlama sırası sende."

Koridorlarda hızla ilerlemeden önce yüzümde bir gülümseme oluşuyor. "Beni yakalayamazsınız!"

"Bizi izle." Heath'in maskeyi takıp Silas'ın kapısının yanında ürkütücü bir parıltı bırakırken yaptığı uyarı tüylerimi diken diken ediyor.

Lanet olsun, bunu kaçırmışım.

Berbat ve çılgınca ama peşimden merdivenlerden aşağı koştukları an canlandığım andır.

Tanrım, ben de en az kadar deliyim ama artık umurumda değil.

Buna ihtiyacım var.

En az onlar kadar de ihtiyacım var.

Merdivenlerden olabildiğince hızlı iniyorum, her yere ekmek kırıntıları gibi kan damlaları bırakıyorum. Kapıdan fırlayıp kampüsün diğer ucuna, Prior Ormanı'nın ötesine geçiyorum. Ağaçlar tepemde beliriyor, güneşin kısmını engelliyor, arada sırada kuş cıvıltıları sessizliği bozuyor.

Ta ki soğuk, akli başında olmayan bir kahkaha o boşluğu doldurana kadar. Ve amım bu sesle gerçekten zonkluyor.

"Duymadın mı? Benden saklanabileceğin hiçbir yer yok, küçük hırsız. Seni her zaman bulacağım."

Durup bir ağaca tutunuyorum ve kanımı ağacın gövdesine bulaştırıyorum. "O amcık *benim*."

Onun sesi, bacaklarım ağrıyana ve ciğerlerim oksijensiz kalana kadar daha hızlı koşmamı sağlıyor. O zaman bile korkum yüzünden değil, korkuma rağmen koşmaya devam ediyorum. Ne de olsa, canavarlar tarafından uçuruma doğru kovalanan bir kıza kimse zarar veremez.

Özgürlüğün tadı hiç bu kadar acı olmamıştı çünkü yükümden, geçmişimden ve borçlarımdan kurtulmuş olsam da bu kalp bu çocuklar tarafından paramparça edildi... ama onu tekrar dikmeyi hayal bile edemem. Ruhumun tüm karanlık parçaları onlara ait ve biliyorum ki her bir parçayı canları pahasına koruyacaklar.

Onlardan ilk saklandığım kayalık oyuğa ulaşana kadar ormanda koşmaya devam ediyorum ve nefes almak için duruyorum. Etrafımdaki ağaçların arasında kuşlar çırpınıyor ve seslerin geldiğini görmek için dönüyorum.

ormandan daha fazla kahkaha yükseliyor, ben de kaçmaya hazır bir şekilde hızla topuklarımın üzerinde dönüyorum.

Bir çift parlak göz karanlıkta titreşiyor.

"Şimdi ne yapacaksın?" Heath'in karanlık sesi sakinliğimi bozuyor.

Kırmızı LED maskeli üç şeytan ormanın her bir köşesinden durmadan yaklaşırken titriyorum, hâlâ kesik kesik nefesler alıyorum. Ama kovalamacanın heyecanı beklediğim korkuyu yaratmadı... onun yerine hissettiğim tek şey fırtınalı bir heyecan.

"Kaçacak yerin yok küçük hırsız," diyor Silas, yarı çıplak bir halde ilerideki birkaç yüksek ağacın arasından çıkarken, göğsündeki yara izleri ay ışığında açıkça görülüyor.

Heath, koşmaya hazırlanıyormuş gibi saçlarını topuz yaparak soldan çıkarken, "Kollarımızın arasına girmek dışında," diye ekliyor.

"Tanrım, sabırsızlanıyorum." Max'in sesini çok arkamda duyabiliyorum, nazik, yatıştırıcı... kışkırtıcı.

Yalnızca o LED maskelerin etkisiyle geri adım atıyorum ama onun yerine kayalara .

Aniden bana doğru koşmaya başlıyorlar ve ben de kayanın üzerinde sürünerek kaçmaya çalışıyorum, ardımda kanlı izler bırakarak. Tırnaklarım taşı çizerken iki el bileğimi sarıyor ve beni aşağı çekiyor.

"Gotchya," diye fısıldıyor Silas, kulağımın kenarını

yalayarak. "Hayır, bu çok hızlı!" Bağırıyorum.

"Yapmalıydım koşmak daha hızlı O zaman, Hırsız."
Heath growls önce bir sürü halatla yaklaşıyor.

Gözlerim büyüdü. "Bununla ne yapacaksın?" "Sen ne

düşünüyorsun?" Heath sırtıyor.

"Tanrım, bu çok güzel olacak. Sabırsızlanıyorum," diyor Max, o da yaklaşırken ağzından salyalar akıyor.

Silas kulağıma, "Çok sevdiğim mahrum bırakılmaktan hoşlanmıyorum," diye fısıldıyor. "Yani şimdi bağlanacaksın ve kullanılacaksın

"Bizim için olduğun iyi küçük sürtük gibi."

Heath ipleri bileklerime doladı ve onları birbirine bağladı.

Silas kanlı elimi kavırıyor ve bir nefes almak için eğiliyor, çılgınca inliyor. "Kanın benim için afrodizyak gibi." Aniden boğazıma bir bıçak dayayarak inlememe neden oluyor. "Hadi, benim için çığlık atmayacak mısın? Sesini ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Şimdiye kadar beni tanımadın mı? Bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım var," diyorum sırtarak.

"Seni açđđzl küçük hırsız..." diye tıslıyor maskesinin ardından. "Onu kışkırtma," diye uyarıyor Max beni.

"Çok geç."

Birden Silas bıçağı pantolonuma dayadı.

RIP!

Kıçımın bacaklarıma kadar her yerimi tek seferde yırtıp kıyafetlerimi parçaladığında çığlık atıyorum. Bıçağın sapı yarığımdan aşığı yukarı kayarken hareket etmemi engellemek için bir elini sırtıma koyuyor. "Bir seri katili böyle kızdırmanın akılcıca bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunu hak ettin," diye mırıldanıyorum, kılıcının dokunuşuyla tüm bedenimin titremesini engellemeye çalışıyorum.

Eskiden bundan çok nefret ederdim... ama şimdi o soğuk metal tenime inlemek istiyorum.

Heath bacaklarımı ayırırken sırtarak, "Ve başına gelecek her şeyi hak ediyorsun," diyor.

"Sana bu lanet bıçağı sevdireceğimi söylemiştım..." Silas maskenin arkasından fısıldayarak vücudunu bana doğru bastırıyor. "Senin bana aşık olduğun kadar."

Silas bıçağın sapını yavaşça amıma soktuğunda zaten olabildiğince ıslanmıştım.

"Söyle bana. Yüksek sesle söyle. Bana ait olduğunu söyle." "Ben seninim," diye mırıldanıyorum iniltiler arasında.

Fısıldamak için eğiliyor, "Güzel, çünkü lekeli kalbimi çaldın, küçük hırsız. Ve ben seni müstehcen ruhumun her zerresiyle severken ona iyi baksan iyi edersin." Tenime karşı sırıtıyor. "Şimdi iyi bir sürtük gibi orada dur ve ben tatmin olana kadar bu bıçağın her santimini al."

Sanki alanımı işgal ettiğini hissetmemi istiyormuş gibi kendini bana doğru bastırırken onu içeri itiyor ve ben şehvetten tamamen çıldırmış bir şekilde çılgınca inliyorum.

Çok iyi hissettiriyor. Aynı bıçak bir zamanlar karnımdaki yarayı yaratmış olsa da durmasını istemiyorum. Zihnimi kavrayamayacağım kadar çarpıttı ve kalbimi, tek istediği cehenneme düştükten sonra özgürlüğün zayıflatıcı tadı olana kadar çarpıttı.

Kayaya yaslandığımda Heath göğüslerimi tutuyor ve öyle sert sıkıyor ki miyavlıyorum.

RIP!

Göğüslerim ortaya çıkana kadar gömleğimin kumaşını yırtıyor.

"İşte bu, bizim için inle," diye inliyor Silas arkamdan, o kadar sert sokuyor ki, yumruğunu bana karşı hissedebiliyorum, sıcaklık bacaklarımın arasına yayılıyor.

Max fermuarını indiriyor ve aletini tekrar çıkarıyor. "Tanrım, yine sertleştim."

Heath dudaklarını yalayarak, "Sen sıranı savdın, genç adam," dedi. "O artık bizim. Sen otur ve izle."

Max önümdeki kayanın üzerine yerleşiyor, böylece kendini ovarken bana bakabiliyor ve bu beni daha da ıslatıyor.

"İzlenmeyi seviyorsun, değil mi?" Silas kıcıma şaplak attı. "Pis küçük sürtük."

"Siktir," diye inliyorum, o devam ederken, nefesim sıcak ve ağır hale gelene kadar tokatları itmelerle değiştiriyor.

Heath, "Henüz boşalmasına izin yok," diye homurdanıyor ve ben çığlık atana kadar meme uçlarını sıkıyor.

THWACK!

Silas'ın kahkahası ruhumu bitmeyen bir şehvetle dolduruyor. "ığlık at, hırsız, çığlık at!"

THWACK!

Bir sonraki tokat o kadar sert ki, acı tüm vücudumda cızırdarken bacaklarım birbirine yapışıyor.

"Kıpırdama," diye homurdanıyor Silas, bıçağı bırakarak. "Orada tut ve benim için parçalanırken amının zonklamasını hisset."

O haklı. Zonklayan bir karmaşa içindeyim, beni bile şok edecek kadar kolay boşalmaya hazırım.

"Siktir, onu kullanmanızı izlemek çok ateşli," diye inliyor Max. "Bunu birçok kez hayal etmiştim."

Heath, "Bir sen değilsin," diyor ve ben zevkle ciyaklayana kadar meme uçlarını bir kez daha büküyor.

Silas bıçakla beni becermek için kullandığı elini yüzüme götürüyor ve gözlerim açılıyor.

Her yeri kan içinde.

"Agzllğnn bana ne yaptığını görüyor musun? becermek ve içindeki o kötü arzuyu tatmin etmek için ne kadar ileri gitmeye hazır olduğumu görüyor musun?" Dudaklarımın her tarafına sürüyor ve parmaklarını içeri sokarak onları birbirinden ayırıyor. " bak. Senin için ruhumu ne kadar kanatmak istediğimi tat."

Bıçak yarığımın arasına sıkıca saplandıkça daha da derine batıyor, ne hale geldiğimi sonsuza dek hatırlatıyor. Ne kadar pasaklı bir pisliğe dönüştüğümü... isteyerek.

Dilim parmaklarının etrafına dolandığında inliyor ve omzumu ısıyor, kan akıyor ve bir çığlık atıyorum, tam o anda saplanan bıçaktan boşalıyorum.

"Siktir, seni seviyorum. Şimdi seni Araf'a götürmeme izin ver."

Orgazm yavaşladığında, Heath bıçağı içimden çıkarırken beni kayadan uzaklaştırdı.

"Çok ıslak," diye Heath, yalayarak. "On kez daha tatmak için sabırsızlanıyorum."

"On mu?!" Ben huff.

Silas beni döndürüyor ve kayaya doğru kaldırıyor, sonra fermuarını indiriyor.

"Bizimle alay etmek istedin, dal. Şimdi seni ahlaksız yollarımıza başlattığımız lanet olası tapınağa çivilerken lanet olası cezayı kabul et."

Tek bir hamleyle beni kaya gibi sert aletin içine sokup çıldırtmaya başladığında kendimi kaybetmişim bile.

"Aç ağzını," diye .

Dudaklarım içgüdüsel olarak ayrılıyor ve içine tükürüyor, zehirli aşkını zehir gibi yaymak istercesine dilimi parmaklarıyla ovuyor ve aşklarıyla zehirlenmekten başka istediğim bir şey yok.

"Benim."

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, diliyle dudaklarımı parçalıyor, sonra dudaklarımı aralıyor ve içime girmeye zorluyor, beni mümkün olan her şekilde işgal ediyor. Onlara kendimi kaptırmışım, bu çocukların beni sahiplenme ve kendilerininmişim gibi işaretleme biçimlerine kendimi kaptırmışım.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında, Silas bana verdiğini bile fark etmediğim bir ısırtığın kanlı izini bıraktı. Dudaklarındaki izi yalarken yüzündeki sırıtış bana ilaç gibi geliyor. "Lezzetli."

Max bir anda yaklaşır ve kayanın altında dizlerinin üzerine çöker. Maskesini çıkarırken "Artık dayanamıyorum," diye mırıldanıyor.

Kendini , Silas'ın bacaklarının arasında konumlandırıyor, böylece beni yalamak için uzanabiliyor.

İçimde zonklayan Silas'ın uzunluğuyla birlikte onun dilini hissetmek neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Başım geriye, Heath'in kayanın üstüne çıktığı yere doğru eğiliyor.

Boynumu tutuyor, beni sikine doğru zorlarken yaşamı sıkıyor, böylece iki ucumdan da sokulmuş oluyorum. Oksijen eksikliği beni bulutların üzerindeymişim gibi hissettiriyor.

Bu çocuklar bunu nasıl yapmaya devam ediyor, anlamıyorum ve hiçbir zaman da anlayacağımı sanmıyorum. Ama arzularımı sahiplenmek ve onlara teslim olmak için onları anlamama gerek yok. Gerçekten ihtiyacım şey bu, asla doyamayacağım şey. Bu çocuklar iğrenç çılgınlıklarıyla varlığımın her zerresini işgal ettiler, zihnimi ve kalbimi her arzularının esiri haline getirdiler.

Ve beni incitmelerine rağmen, bu çocukların benim için yaptıkları her şeyi, benim adıma yaptıkları her fedakarlığı bildiğim halde, yine de aynı seçimi tekrar tekrar yapardım.

Çünkü beni avlayan bu çocuklar... *benim* çılgın canavarlarım.

HEATH

Kendimi boğazına gömüyorum ve onun kayaya karşı mücadelesini izliyorum, parmakları ben derine sıkılıp gevşiyor. Sıkıyorum

Bir eliyle boğazını, diğer eliyle burnunu sıkarak tek bir nefes bile almasını engelledi.

"Anlamıyor musun? Almak istediğin her nefesle birlikte her santimin bize ait," diye inleyerek çekiyorum. "Şimdi o oksijeni içine çek, küçük sürtük."

Bir saniyeliğine öksürüyor ve kabarıyor çünkü ben tekrar dalmadan önce ona izin vereceğim tek şey bu.

"O güzel küçük dilini sikimin sar," diyorum ve sonunda yapana kadar yanaklarını tokatlıyorum. "Aferin kızıma. Böyle kullanılmaktan hoşlandığını biliyorum."

"Kahretsin, o kadar sıkı ki," diye inliyor Silas, kendini kabzasına kadar içine gömüyor. "Sikimi iyice içine al."

"Kahretsin, sıırıslıklam olmuş," diye inliyor Max.

"O küçük tatlı amcığı yala, Max. Onu sınırdı tut, bir daha boşalmasına izin verme," diye homurdanıyorum, ağzına bir amcığa sokar gibi sokuyorum. "Bu boğaz sikişmek için o kadar iyi ki, yükümü boşaltacağım."

Miyavlıyor ve başını sallıyor, ben de bileklerini tutup karnının üzerine koyuyorum. "Ben o dili dölle kaplarken sen de ellerini orada tut."

"Onu sonuna kadar götüreceksin hırsız," diyor Silas. "Seni kadar dolduracağız ve sen hepsini içinde tutacaksın, değil mi?"

"Beni yut," diye inliyorum, taşaklarımı derinlere önce üç kez daha itiyorum.

Aletim derinlerde zonklıyor ve tohumlarım onun içine fışkırıp boğazını kaplarken yüksek sesle kükrediğimde gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyor.

Yanağına bir tokat atıp burnunu çimdikliyorum. "Şimdi yut. Yut, yoksa bir daha nefes alamazsın."

Gözleri kızarmış, dudakları şişmiş ama yine de açgözlü küçük bir sürtük gibi ne onu ve dilinin her şeyi temizlemek için şaftımın etrafını sardığını hissedebiliyorum. "Aferin kızıma."

"Oh lütfen, tadına bakabilir miyim?" Max inliyor.

"İyi o zaman," diye homurdanıyor Silas onu kayadan aşağı çekip eğerken. "Aç ağzını, sürtük."

Max'i boynundan tutup aşağı itiyorum ve başını saçlarından tutup yukarı kaldırıyorum. "Aç ağzını."

Dölümden kalanları Max'in ağzına akıtıyor, o da muhtaç küçük bir genç gibi yalayıp yutuyor. "Aferin oğlum."

Şimdi bu mu? İşte bunun için öldürdüm.

Ben maskemi çıkarırken eğilip ondan bir öpücük çalıyor. Ben de aynısını yapıyorum, onu öpmeden önce onu ondan uzaklaştırıyorum, inlemelerimiz tek bir inlemeye dönüşene kadar ikisini aynı anda dilliyorum.

Bir değil, en sevdiğim iki oyuncağım sevgilim oldu. Kullanmak

için benim... değer vermek için benim.

Yok olacağımız güne kadar.

Silas

Ivy'yi dudaklarından çekip ve bıçağımın bulunduğu çamurlu zemine atıyorum. Üstüne binip bacaklarını belinden yukarı kaldırıyorum ve herkesin görmesi için o pis küçük amcığını ortaya çıkarıyorum. Ve çığlıklarını dinleyebilmek için güzel bir tokat atıyorum.

"İşte benim kızım," diye homurdanıyorum bıçağı yanağına saplarken. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Her zaman daha fazlasına ihtiyacım olacak, küçük hırsız. Çaldığın tek şey senin değildi... bu yüzden şimdi ömür boyu dilenciliğe katlanmak zorunda kalacaksın. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Silas," diyor Max dişlerini , sanki onun için korkuyormuş gibi.

Ama Heath onun boğazını tutup öperek dikkatini dağıtıyor, böylece sonunda onunla baş başa vakit geçirebiliyorum.

"Beni öldürmeyeceksin." diye fısıldıyor.

Bıçağın kenarı derisini deliyor. "Bana neden bir seri katilin kendini durdurabileceğini söyle."

"Bir anlaşma yaptınız..." Gözleri parlıyor. "Yeni bir anlaşma. İkimizin de asla kaçamayacağı bir anlaşma."

Bağışlama.

Açgözlü lanet kalbime vermeyi vaat ettiği şey buydu.

Bana asla karşılıksız verilmeyecek tek şey... hayatımın geri kalanının her lanet gününde onun için çalışmazsam.

Sırıtarak maskemi çekip çıkarıyorum ve bir kenara fırlatıyorum. "O zaman sen gerçekten usta bir hırsızsın," diyorum, gözlerinde yavaşça oluşan korkuyu izlemek için eğilirken bıçağı yavaşça vücudundan aşağı kaydırıyorum. "Sadece kalbimi değil.. özgürlüğümü de çalyorsun."

Bir harf çıkarmak için önceden oluşturduğum yara izinin hemen üstünden derisini deliyorum.

"Bana zincirlisin Ivy," diye mırıldanıyorum derisini tekrar delip ilk harfi bitirirken.

"Ve tüm dünyanın senin kelimenin tam anlamıyla bana ait olduğunu bilmesini istiyorum."

"Tanrım!" diye bağılıyor ben ikinci harfi oyarken.

"Tanrı seni cehennemin derinliklerinde duyamaz, küçük hırsız. Ama şeytan duyabilir... ve senin yalvarmanı duymaya bayılır," diye mırıldanıyorum.

Kanı sıcaklıkla titreşiyor ve birazını dudaklarıma götürüp üçüncü harfi eklemekten önce neşeyi emiyorum.

". "

Dışlarının arasından bir nefes çekiyor. "Bana bak."

Gözyaşları gözlerini lekeliyor ama ben dördüncüyü derisinin derinliklerine oyarken o gözlerini bana sabitliyor.

"Aferin kızıma. Sadece bir tane daha."

Başparmağımı gözlerine götürüp gözyaşlarını topluyorum ve yalayarak temizliyorum. Sonra son kelimeyi tenine kazıyorum, o sırada iniltisi açık havayı dolduruyor ve kuşlar sahneye akın ediyor.

Bıçağı kenara atıyorum. "Şimdi, hecelediğim kelimeyi ." Alt dudağını ısırtıyor. "Silas."

Kan derisinden aşağı süzülürken eserime hayranlıkla bakıyorum ve parmaklarım çizgileri takip ediyor. "Silas'ın hırsızı."

Parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum ve kanını emiyorum, tadı heyecan verici ve bu lanet dünyanın ötesinde.

Kalçalarını kaldırıyorum ve dilim derisindeki harflerden kanı yalamak için dışarı çıkarken gözlerinin beni takip edişini izliyorum. Yüzündeki acı yerini mutluluğa bırakana ve dengesiz aşkım için katıksız bir ahlaksızlıktan başka bir şey kalmayana kadar yarattığım yaraya cömertçe yalamalar uygularken iki parmağımı içine sokup yuvarlıyorum.

Ve onları içine sokup çıkarmaya devam ediyorum, çözülmesini izlerken daha fazla inilti çıkarıyorum.

"Siktir, geliyorum," diye miyavlıyor.

"Evet, ellerimdeki kanın her yerine boşal," diyorum, G- noktasını ovuşturarak.

Bacakları titrerken yüksek sesle inliyor ve aniden amcığı parmaklarımın etrafında kasıldığında tenindeki tüm tüyler canlanıyor.

Onu aşağı indirip ucumu yarığına getirdiğimde gururla sırtıyorum, o kadar yakın duruyorum ki tüm vücudunun gerildiğini hissedebiliyorum. "Şimdi yalvar."

"Lütfen..." diye inliyor, hem acıya hem de zevke kendini kaptırmış bir halde, ben onu hiçbir engel tanımadan parçalıyorum.

Kendimi derinliklerine gömüp dudaklarımı dudaklarına yapıştırmak için eğildiğimde elim boğazına yapışıyor. "Benim lanet hırsızım. Sahip olmak ve tutmak için."

Onu o kadar sert beceriyorum ki, tüm vücudu titremeye başlıyor ve bağlı elleri havada tutunacak bir şey arıyor. Ona boynumu uzatıyorum, tırnaklarını derime boğazımı sıkarken gururla gülümsüyorum.

Ama onunla sevişmeyi asla bırakmayacağım.

O artık benim ve ben de onunum.

Ve onun kanının tadı dilimden akarken, daha önce hiç olmadığım kadar sert boşalıyorum.

Lanet hırsızımın içinde.

Bu simsiyah kalbi çalmayı başaran tek kız.

64. BÖLÜM

Ivy

ANİDEN beni kaldırıyor ve girene kadar etrafımızda dönüyor, ben de onun üstündeyim ve beni sikmeye devam ediyor.

"İşimin bittiğini mi sandın?" diyor.

Max bana dokunmak için Silas'ın arkasında diz çökerken, "Kahretsin, buna daha fazla dayanamayacağım," diyor.

"Madem bu kadar istiyorsun, kullan o zaman," diyor Heath, ön taraftan yaklaşıp Silas'a binerkenki görüntümü hayranlıkla seyrederek.

Ama kendimden geçtim ve bu berbat aşktan daha fazlasına duyduğum ihtiyaç kafamın içindeki tüm gürültüyü bastırdı.

Silas aniden bıçağı aldı ve ellerime doğru itti. "Şimdi sıra sende."

"Ne?" Mırıldandım.

"Kes beni."

İnançsızlıkla ürperiyorum ama Silas bileklerimi tutuyor ve beni üzerine yatırıyor. Bıçağın keskin ucu derisine saplanıyor... tam da kendini işaretlediği yere.

"Adını biliyorsun. Ver onu bana."

Ben kıpırdamayınca beni zorluyor ve ilk harfi yazıyor. "I."

Mektup bittiğinde, ereksiyonu içimde derinlere doğru seğiriyor.

Bunu seviyor.

Acı sevdiği kadar acıyı hissetmeyi de seviyor.

Elim bilinçli bir düşünce olmadan içgüdüsel olarak bir sonraki harfe geçiyor. Ve onu içine oyduğumda, yüksek sesle inleyerek derinlere doğru itiyor.

Ses tüylerimi diken diken ediyor.

"Durma," diye hırlıyor.

"V."

Eli beni göğsünde mektubun son yerine götürüyor ve ben de bıçağı deriyi kırmak için itiyorum.

"Y."

Tam o sırada Max arkamdan itiyor ve amıma da giriyor, baskı Silas'ın göğsündeki yara izini derinleştirene kadar kalan son harfi kazımama neden oluyor. "Kesme işareti S!"

"Siktir!" diye homurdanıyor ve boğazımı sıkıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Dili benimkinin etrafında yuvarlanırken, ağzımın içine bu çocukların beni becerdiği kadar şiddetli bir şekilde sokulurken yardım edemiyorum ama içeri girmesine ve beni tamamen tüketmesine izin veriyorum.

"Siktir, bu acıtmış olmalı." Dudaklarım Silas'tan ayrılıp onunkilere konarken Heath eğildi. Heath'in dudakları arzuyla benimkilere çarpıyor ve her iki meme ucumu da gönlünce büküyor. Sadece bir çığlık dudaklarımı onunkilerden ayırmayı başarabilir.

"Evet, bu, küçük hırsız. Bizim için çığlık at," diyor Heath.

"Kahretsin, o kadar sıkı ki," diyor Max, kendini içime gömerken. "İçine boşalmak istiyorum. Lütfen, yapabilir miyim? Lütfen?"

Yalvarması beni neredeyse çileden . "Siktir, evet."

Silas bıçağı elimden kaptı ve fırlatıp attı. "Ne yaptığına bak, küçük hırsız. Oku onu. Bana ne olduğumu söyle."

"Ivy'nin yalancısı," diye cevap veriyorum.

"Kalbinin çalınacağına hiç inanmayan yalancı ile onu yine de alan hırsız birbirine aittir. Beni duyuyor musun?"

Ama sözlerini zar zor duyabiliyorum.

Tek odaklanabildiğim içime giren iki yarak ve meme uçlarımla oynayan eller, üçü de ruhumla oynuyor.

"Ben de senin benim olmanı istiyorum," diyor Max.

"Sen hepimize aitsin," diyor Heath, ona odaklanmamı sağlamak için boğazımı sıkarak. "Biz siziniz, siz de bizimsiniz."

"Evet," diyorum nefes nefese inlemeler arasında.

"Şimdi bize bin, küçük hırsız," diyor Silas. "Lanet hayatının geri kalanında her gün sikilmeye hazır iyi bir sürtük gibi."

"Benim." Heath dudaklarını bana yapıştırırken boynumu sıkıyor ve sözünü bir öpücükle mühürlüyor. "Sonsuza kadar ve her zaman."

Ben de onu aynı hararetle, tutkuyla öpüyorum. "Bu bir evlilik teklifi mi?" Şaka yapıyorum.

"Kapa çeneni ve o siki iyi bir sürtük gibi o ıslak amcığın derinliklerine sok," diye Silas, dudaklarımı Heath'ten çalıp beni daha şeytani yalamalarla boğmak için.

Max ile birlikte itiyor, her iki yarak da içime sürtünüyor, Heath ise sadece ciyaklamamı dinlemek için meme uçlarımı büküyor.

"Boşalacağım," diye mırıldanıyor Max ve daha cümlesini bitirmeden patladığını hissedebiliyorum. "Siktir!"

Heath boşalmaya devam ederken aniden onu benden uzaklaştırdı. "Devam et."

"Nasıl?" Max mırıldanır.

Ama Heath arkasına yerleşti ve onun yerine sikini kıcıma doğru yönlendirdi. "Seni yapacağım."

Heath, Max'in içine girerken Max'i kıcıma sokmaya zorluyor ve içimdeki iki yarak her delikte bir tane olmak üzere titreşirken hem acı hem de mutluluk içinde haykırıyorum.

"Açgözlü küçük şey... yeterince alamıyorsun, değil mi?" Silas pompalamaya devam ediyor.

"Kahretsin, çok büyüksün," diye inliyor Max.

"çeneni, küçük twink. O siki iyi bir çocuk gibi al," diye inliyor Heath ve arkamda birbirlerine girdiklerini . "Ciddiymişsin gibi becer onu."

Max'in hızı artıyor ve ben tekrar boşalma dürtüsüyle savaşıırken o kıcımlı kavrayarak daha derine dalıyor.

"Oh lanet olsun, kığın çok iyi hissettiriyor," diye inliyor Max.

Silas meme uçlarımı , sırf beni saplantılı bir şekilde yalayabilmek için beni kendisiyle birlikte aşağı çekiyor.

"Bizim için gel o zaman. Siklerimizin üzerine boşalın."

Ve biliyorum.

Sadece sözlerinden değil, siklerinin içimi doldurmasından ve daha fazlasından.

"Hayır, tutamıyorum," diye miyavlıyor Max. "Bana vuruyorsun-"

Heath ona vururken aleti kıcımların içinde zonklarken sözlerinin yerini uzun uzun inlemeler alıyor. Ilık dölleri ağzıma kadar doluyor.

"Siktir!" Heath Max'ten ayrılıyor ve içimde patlamadan önce son bir kez daha kıcıma sokmak için onu kenara itiyor. Sırtıma doğru eğildi ve yere yığılmadan önce beni usulca öptü.

Max ve Heath çimenlerin üzerine çökmüş, kontrolsüz nefes alıp verirken bitkin düşmüşlerdir.

"Sadece bizim için çok pissin," diyor Silas, hızla amımdan kıcıma geçerek. "Benim dölümü de al, sürtük."

Ve derinlere dalarken yüksek sesle kükrüyor, beni son bir kez ağzına kadar dolduruyor.

Onun üzerine yığıldım, tüm enerjim tamamen tükenmişti. Bedenim mahvolmuştu ama zihnim... canlanmıştı.

Geriye kalan tek şey rüzgârın alıp götürdüğü yumuşak nefeslerimiz.

Parmakları alnımdaki birkaç tutam saçımı usulca tutuyor, ardından gelen okşama o kadar nazik ki neredeyse teninde eriyip az önce yarattığım yara gibi orada kalmak istiyorum.

"Ciddi miydin?"

Mırıldanıyorum. "Ne?" diye soruyor.

"Beni sevdiğini söylediğinde."

Dudaklarında bir gülümseme belirirken gözleri ilgiyle titriyor. "Sen söyle bana. Bir yalancının sözleri güvenilir midir?"

göğsüne bir tokat atıyorum. "Bana bunu yaşattıktan sonra söylemedin-"

"Hayatın boyunca yaptığın en muhteşem seks mi?" Heath araya giriyor.

Max gülüyor. "Vay canına, kibirli."

Heath, "Ve sen bayılıyorsun, itiraf et," diye

karşılık verir. Max kıkırdar. "Doğru."

"Mesele şu ki... adımı tenine yazmamı sağladın," diyorum
parmaklarımı kanlı yara izinde gezdirerek. "Bunun bir anlamı var."

"Bir şey..." Parmaklarımı tutup dudaklarına götürürken kaşlarını kaldırıyor
ve kanı yalıyor. "Ya da *her şeyi*?"

Başımı sallıyorum ve homurdanıyorum.

"Seni seviyorum," diyor Max. "Bunu her gün söyleyeceğim. Her saat.
Her dakika."

Heath onu uyarıyor: "Eğer bir daha ikinci , ağzını kapatırım ve bu boş
bir tehdit değil."

"Oooh..." Max kızarır. "Bu zor bir seçim."

"Haftanın geri kalanında gelmene izin vermeyerek işi daha da
zorlaştıranı kadar bekle."

"Ne?!" Max dik oturur. "Bu hiç adil değil."

kıkırdıyorum. "Siz ikiniz gerçekten birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Nereden biliyorsun?" Heath şakayla karşılık veriyor, ama sonra eğilip
yanaklarımı okşuyor. "Ama çılgınca aşık olan tek kişi Max değil."

Yüzüm kızardı. "Oh."

Silas çenemi kavradı. "Ben ilktim."

"Göğsündeki ismin hakkını gerçekten veriyorsun," diyor Max. "Yalancı."

"Buna karar vermek sana düşmez," diyor Silas, hâlâ bana bakarak. "Bana inanıyor musun, inanmıyor musun?"

"Bilmiyorum... insan bir yalancıya nasıl inanabilir ki?" Nazlı nazlı söylüyorum.

"Sanki bunu sana kanıtlayacak bir ömrüm yokmuş gibi." Sırıttıyor.

"Çünkü hiçbirimiz bir yere gitmiyoruz."

"Anlaştık."

Gözleri kendi kulaklarına inanamıyormuş gibi kısılıyor. "Benimle yeni bir anlaşma mı yapmaya çalışıyorsun, küçük hırsız?"

"Emin olmak istiyorum."

Birden iki elini kulaklarıma koyuyor ve işitme cihazlarımı söküp bir kenara fırlatıyor.

"Hey!" diye bağıriyorum ama doğru kelimeyi söylediğimden emin değilim çünkü duyamıyorum.

İki eliyle yüzümü kavriyor ve beni aklımdan çıkmayan o delici yeşil gözlere odaklanmaya zorluyor.

Ve sonra kelimeleri çıkarıyor. Havada. İşaret diliyle.

Seni seviyorum.

Sessizlik bunaltıcı. Ezici.

Her şeyi tüketen.

Havaya hızlıca bazı işaretler çiziyorum.

İmzalayabilir misin?

Eskiden nefret ettiğim o acımasız gülümseme şimdi beni düşürüyor.

Kelimeleri işaretleriyle birlikte söylemek için ağzını açıyor çünkü hala acemi birinin kullanacağı gibi dalgalılar ve ben de eksik doldurmak için dudaklarını okuyorum.

Senin sayende öğrendim.

Beni duyamadığında bile zihninin içinde olmak istiyorum.

Çünkü bana hayatımda ilk kez kalp atışlarımı hissettirdin.

Gözyaşlarım yanaklarımdan onun dudaklarına doğru yuvarlanıyor, o da sanki ruhunu besliyormuş gibi neşeyle emiyor.

"Seni seviyorum. Seni."

Yüksek sesle ve işaret diliyle söylüyor. Ama

ben duydum.

Kulaklarımla değil, ruhumun tamamıyla.

Heath'e bakıyorum, o da elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak kelimeleri söylerken bana işaret ediyor.

Bunu Max'in kitabından öğrendim, böylece seni sen yapan hayati bir parçayı bir daha asla kaçırmayacağım. Çünkü ben de seni seviyorum.

Max gülümsüyor.

Seni her zaman sevdim, bunu biliyorsun ve bu dünyada seni sevmemem için yapabileceğin hiçbir şey yok.

İmzaları ilkel ama önemli. Benim için önemli çünkü ihtiyaçlarımın görüldüğünü hissediyorum.

Ve şimdi fark ediyorum ki tek hırsız ben değilim. Hiçbir zaman da olmadım.

Bu çocuklar ruhumu ele geçirdiler... Ve asla geri vermelerini istemiyorum.

BÖLÜM 65

Silas

"Vay canına, burayı çok çabuk onarmışsın," diyor Ivy, hızlı bir tamirattan ve boyadan sonra yepyeni görünen Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'nin evine bakarken.

Merdivenleri rahatça çıktım. "Bombarın patladığını kimsenin fark etmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Yanımda yürürken homurdanıyor. "Duvarlardaki yeni ahşap bunu oldukça belli ediyor."

Heath bizi takip ederken, "Kahretsin," diye mırıldandı. "Sanırım Dean Rivera çok kızacak."

"Ona bir olmaz. Bu evi birçok kez kendisi dağıttı," diye cevap veriyorum.

"Nereden biliyorsun?" Heath soruyor.

Kaşlarımı çattım. "Çünkü bana söyledi. Duh."

"Peki neden gelmemi istedin?" Ivy soruyor.

Max merdivenlerin başında bizi bekliyor. "Hazır mısınız?"

Kafası çok karışmış görünüyor. "Ne için?"

"Gördüğün anda her şey anlaşılacak," diyor Max ve kolunu onun koluna doluyor. "Hadi gel." Onu sabırsızca misafir odasına sürüklüyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Ya hoşuna gitmezse?" Heath homurdanıyor.

Koridorda onları takip ederken, "Edecek," diyorum.

Max ellerini kızın gözlerinin önüne koyar. "Ben bakabilirsin diyene kadar bekle."

"Tamam... Bu çok garip," diyor Ivy. "Ne tür bir sır bu?"

Kapıyı ve perdeleri açıyor ve ışıkları yakıyor. "Gözlerini aç."

Etrafına bakar ve yeni boyanmış duvarlara, dekora ve misafir odasındaki tüm yeni mobilyalara hayran kalır.

"Ne... bu da ne?"

"Yeni odan. En azından hafta sonları," diyorum sırtarak. "Her şeyi benim için mi yeniden yaptın?" diyor, gözlerinde yaşlarla.

Heath dolabın kapağını açıp ona sıra sıra dizilmiş yeni giysi ve ayakkabıları gösterir ve beden kartlarından birini kaldırır. "Bu sensin, değil mi?"

Kumaşlara dokunuyor ve rüya görüyormuş gibi sallıyor.

"Hepsi bu kadar da değil," diyor Max bir sonraki kapıyı açarken. Cora gibi küçük bir kızın isteyebileceği tüm oyuncaklarla dolu ikinci misafir odamıza açılıyor. "Hiç sıkılmayacak."

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum," diyor.

Heath, "Bir şey söylemek zorunda değilsin," diyor.

Max, "Biz sadece ikinizin mutlu olmasını istiyoruz," .

"Sen misafirimizken," diye ekliyorum kaşlarımı kaldırarak. "Ki bu her hafta sonu ."

"Oh?" Sırıttıyor. "Plan yaptın mı?"

"Anlaşmayı sen yaptın, ben değil," diyorum kollarımı kavuşturarak. "Ve ben de seni deliler gibi sonra nefes alman için sana bir hafta izin vererek fazlasıyla cömert davrandığımı sanıyordum."

Heath boğazını temizleyerek, "Yine de hafta içi her gün evinizi ziyaret etmeyeceğime söz veremem," dedi.

"Aynen," diyor Max, gelirken kıkırdayarak. "Görmesi için sabırsızlanıyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Neyi gördün?"

Ona bir anahtar attım ve göğsüne çarpmadan hemen önce yakaladı.

"Rosewood Caddesi, 320. Crescent Vale City şehir merkezi. Üç yatak odalı, iki katlı, iki banyolu, garajlı ve kendi çitle çevrili bahçeniz olan bir ev. Bu sizin."

Bir an için bana sadece şaşkınlıkla baktı.

"Artık bir evin yoktu, değil mi?" Heath dedi ki. "Şimdi var."

Birdenbire bize doğru koşuyor ve kollarını üçümüze de dolayarak bizi birbirimize öyle bir sıkıştırıyor ki nefes bile alamıyorum.

"Teşekkür ," diye mırıldanıyor ve bu sözleri duyduğumdan beri ilk kez kalbimin minnettarmış gibi sıkıştığını hissediyorum. Henüz alışık olmadığım garip bir duygu.

"Senin için her şeyi yaparım," diyor Max.

"Bu kadar aptal olma. Bunu kendim için yapıyorum," diye karşılık verip geri çekiliyorum.

Homurdanıyor. "Tabii ki ."

Boğazını tutup onu kendime çektim. "Benim için müsait olman gerekiyor, ben de bunu sağladım."

Gözlerindeki heyecan bana yeterince şey anlatıyor.

"Vay be, burası şimdiden ısınmaya başladı," diyor

Max.

Birden alt kattan gelen büyük bir gürültü hepimizin başını

kaldırmasına neden oldu. "O da neydi?" Max mırıldandı.

Heath yanımızdan geçip kontrol etmek için kapıdan dışarı fırlıyor, biz de onu takip ediyoruz.

"SILAS!"

Merdivenlere yaklaşırken Max, "Aman Tanrım, koş," diye mırıldanıyor, Heath ise tırnaklarını yemeye başlıyor.

"Kim o?" Ivy, eve dalan uzun siyah saçlı kadına bakarken soruyor. Lana Rivera.

Max gıcırıyor. "Tanrım, annem."

"Silas, oğluma ne yaptın şimdi?" Tam suratıma gelene kadar yaklaştı. "Onu da mı cinayetlerine dahil ediyorsun?"

"Bu benim hatam," diyor Ivy.

Max'in annesi Ivy'ye odaklandığında, onu bedenimle engelliyorum. "Oraya gitmek en benim fikrimdi. Tüm sorumluluğu alıyorum."

"Kendi isteğimle kabul ettim," diyor Max, ayakkabılarının içinde titreyerek. "Ölmesine izin veremezdim."

Ivy, "Özür dilerim, hiçbirini dahil etmek istememiştim," diyor.

"Ama biz onu yalnız bırakmazdık," diyorum sırtarak.

Kapı tekrar çatırdayarak açılıyor ve annemle babam da çılgınca nefes alarak içeri dalıyorlar.

"Onu durdurmaya çalıştım," diyor annem nefesleri arasında.

"Beni dinlemedi," diye homurdandı babam. "Her zamanki gibi."

"Bunu kendi kulaklarımla duymam gerekiyordu," diyor Max'in annesi.

Ivy'ye dik dik bakıyor, sanki onun değerini ve dünyada taşıdığı ağırlığı inceliyormuş gibi onu bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Sana bahsettiğim kız bu," diyor babam. "Hani şu kurtardıkları."

Lana'nın gözleri bir saniyeden kısa bir süre içinde açılıp kapanıyor.
"Yani... bu o mu? Üçünüzün uğruna öldürdüğü kız bu mu?"

"Adı Ivy," diyor Max.

"Yardımaımıza ihtiyacı vardı, biz de ona yardım ettik,"
diyorum. "Düşündüğün gibi değil," diye mırıldandı
Max.

"Öyle ve artık bunu saklamıyorum," diyorum. "Biz ona aşığız."

Lana'nın çenesi yavaşça düşer. "*Biz* mi?"

"Oh Tanrım..." Max yüzünü ellerinin arasına saklar.

Heath omzuna bir tokat atarak, "Korkaklık etme, Max," dedi.

"Kapa çeneni yukarı," Max'in Anne diyor, onu siyah saç
sallanıyor üzerinde Omzuna.

"Bekle... Gerçekten aşık mı oldun?" soruyor annem şoktaymış gibi.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Buna inanmak çok mu zor?" Lana başını Ivy'ye doğru eğiyor. "Seni bir göreyim."

Ivy, onu her iki annenin gazabından tutmaya çalışmama rağmen arkamdan çıktı.

"Benim adıma verdiği tüm zararlar için özür dilerim," diyor. "Ama ona hayatımı borçluyum."

"Gerçekten mi?" Annem mor saçlarını geriye atıyor, yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme beliriyor. "Oğlumun kendini tatmin etmek dışında bir nedenle cinayet işleyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Bekle, ne?" Babamın kaşları çatıldı. "Bu gerçekten senin için sorun değil mi?"

"Eğer doğru sebepler içinse..." Annem öyle diyor.

"Bir çocuğu vardı. Teknik olarak onun değil ama ona bakıyordu. Adı Cora bu arada. Üvey kız kardeşi. Çok tatlı bir kız. Zavallı kız, babası ve onun yüzünden ölen annesi arasında kalmış bu arada." Max, Heath sonunda ayağına basana kadar devam eder ve acı içinde inler.

"Max, bu kadar yeter, teşekkür ." Lana iç çeker.

"Vay canına. Çok üzgünüm Ivy. Kulağa korkunç geliyor," diyor annem.

"Öyleydi," diyor Heath. "Silas'ın cinayet işlemek için iyi bir nedeni vardı. Onu affetmek zorundasın."

"Şimdi öyle mi?" Annem kaşlarını kaldırır. "Ama tüm bu cinayetler Silas'ın banka hesabındaki kayıp parayı hâlâ açıklamıyor..."

Bana doğru geliyor ve suçüstü yakalanmış gibi hissediyorum.

Sikeyim.

babamın gerçekten göz kulak olduklarını bilmiyordum.

Ivy cebini karıştırıyor. "Aslında bunu geri vermek istiyordum."

"Ne?!" Homurdanıyorum ama yine de bana uzatıyor.

"Bunu istemiyorum. Yeterince var," diyor gülümseyerek. "Siz yanımdayken yeterince var."

Neredeyse onu parmaklıklardan aşağı atıp herkesin önünde kışına şaplak atmaya hazırdım ama o gülümseme... Tanrım, o lanet gülümseme kalbimi öyle bir çarptırıyor ki hayır diyemiyorum.

Yine de elini geri itiyorum. "Bu parayla hayatının geri kalanında her gün, hayal edebileceğin her lanet yiyeceği almanı istiyorum. yüzden sende kalsın."

Gülümsüyor. "Bunlara ihtiyacım yok. Lütfen, geri al. Bir aile kavgası başlatmanıza sebep olmak istemiyorum," diyor ve transfer kağıdını göğsüme bastırıyor. "Bana ihtiyacım olan her şeyi verdin."

"Ah..." Max'in gözleri .

Ama "lütfen" deme şekli beni çok .

Homurdanıyorum ve kâğıdı kaptığım gibi cebime tıktırıyorum. "Tamam. Ama sana ve Cora'ya haftanın her günü kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği ısmarlayacağım."

"Seni bu konuda tutacağım." Göz kırıyor.

Bunun komik olduğunu düşünüyor ama onu bunun için daha sonra cezalandıracağım.

"Etkilendim." Annem homurdanıyor. "Silas'a diz çöktürmeyi başaran biri her gün çıkmıyor."

Gözlerim seğirmeye başlıyor ve annem sadece gülerek omzumu sıvazlıyor. "İyi olacaksın. Baban da buna alıştı."

"Neye alışkın? Duyguların olmasına mı?" Heath homurdanıyor.

"Bekle, yani onu öylece affedecek misin?" diye homurdanıyor babam. "Bütün parasını dağıttı, sokaklarda bir düzine ya da daha fazlasını öldürdüler, lanet olası bir konağı yok ettiler, yirmi kişiyi daha öldürdüler ve Kurukafa ve Yılan Cemiyeti'nin evine zarar verdiler, Pen."

"Ve? Adamlarım cesetlerin icabına baktı, izlerini sildi, parayı geri verdi ve ev tamir edildi, değil mi?" Annem omuz silkiyor. "İyi niyetli olduklarını düşünürsek, yeterince iyi bir iş çıkardıklarını söyleyebilirim."

"İyi niyet mi?!" diye bağılıyor babam.

Heath gülüyor ama babam ona lazer gözleriyle bir bakış fırlattığında hemen ağzını kapatıyor.

Dostum, insanların onların benim ailem olduğunu nasıl hemen anladıklarını şimdi anlıyorum.

"Hadi, Felix... bizim için nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyormuş gibi yapma." Annem göz kırpmıyor. "Sen de aynıydın, çok iyi biliyorsun. Bu çocukları rahat bırak. İyi iş çıkardılar."

Babamın çenesi geriliyor ve gözlerini deviriyor. "Kadınlar... İyi," diye homurdanıyor ve bana doğru yürüyüp garip, aşırı, erkekçe bir sarılma yapıyor. "Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler," diyorum. "Ama lütfen bir daha bana sarılma. Bu çok garip."

Max gülüyor ve önce herkes ona aklını kaçırmış gibi bakıyor, ama sonra Heath, onun annesi ve benim annemle birlikte gülmeye başlıyorlar. Ve sonunda Ivy de güldü.

Max'in annesi babamın omzuna yumruk atarak, "Neşelen biraz, huysuz," diyor.

Ivy kulağıma, "Annen o kadar da kötü değil, gerçekten," diye fısıldıyor.

"Bir de benim ekstra babalarımın nasıl uğraştığını görmelisin," diye cevap veriyorum.

"Kiminle kavga edeyim?" Dylan Amca içeri girerken söylüyor. "Pardon, anlamadım, odanı ateşe vermeden önce tekrar eder misin?"

Heath beceriksizce arkasını dönerek, "Olamaz," dedi. "Ben gidiyorum."

"Kal," diye bağırarak onu gömleğinden tutup geri çekti.

"Ne? Daha yeni geldim. Ben buradayken parti daha yeni başlıyor," diyor Dylan çakmağını bir aşağı bir yukarı sallayarak. "Neyi kaçırdım? Kimi cezalandırıyoruz? Ateşi ben getireceğim."

"Dylan..." diye inliyor babam, alnını ovuşturarak. "Bu senin çocuklarını . Sen karışma."

"Bir noktada onlar da dahil olacak. Bunu garanti ederim," diyor. "Başlarını büyük belalara sokmakta ustalar. Özellikle de akli dengesi yerinde olmayan üvey kardeşleri söz konusu olduğunda."

"Unhinged?" Papağan gibi konuşuyorum.

"Sadece hafifçe," diye mırıldanıyor Max nefesinin altında, ben de ona gözlerimle hançer fırlatıyorum.

"Zamanı geldiğinde hepsini korumak için orada olacağına eminim," diyor Alistair kolunu Dylan'ın omzuna atarken. "Öyle değil mi?"

"Siz burada ne yapıyorsunuz ki?" Ben soruyorum.

"Yeğenimi kontrol ediyorum. Bu bir suç mu?" Alistair soruyor. "Pen ve Felix hepinizi azarlayana kadar dışarıda kaldığımıza şükredin." Göz kırıyor.

"Onlar da gelmek için ısrar ettiler," diye açıklıyor annem.

"Duyduklarımdan sonra buna ihtiyaç vardı," diyor Dylan.

Annem ona, "Babanla birlikte tüm Kafatası ve Yılan Cemiyeti'ni yıkmamış gibi davranma," diyor.

"Bunu Spine Ridge U'yu ateşe veren kadın söylüyor," diye karşılık veriyor Dylan. Ivy'nin gözleri büyür. "Ne? Binayı gerçekten ateşe mi verdi?"

Şimdi herkes gülmeye başlar, kendini nasıl bir ailenin içine soktuğu hakkında hiçbir fikri olmayan Ivy hariç. Ama yakında öğrenecek. Bundan emin olacağım.

Alistair boğazını temizler. "Peki... şimdi hepimiz bir araya geldiğimize göre, önümüzdeki hafta sonu bir aile yemeğine kimler hazır? Tabii ki Heath, Max, Elliot ve diğer tüm çocuklar da davetli."

"Bir dakika, yani Kai, Nathan, Felix Amca ve Dylan aynı odada mı ?" Max soruyor.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Lana ona sorar.

"Hayır, hayır, hiç de değil." Max gülüyor ve ellerini ateşkes çağrısı gibi havaya kaldırıyor. "Sadece garip olduğunu düşündüm."

"Neden?" Ivy merakla sorar.

"Ah, Dylan ve Kai'nin yanı sıra Felix ve Nathan'ın da çok şiddetli bir geçmişleri var," diye fısıldıyor Max onun kulağına.

"Endişelenecek şey yok," diye ekliyorum.

"Geçmiş kaldı," diyor Alistair. "Hepiniz geliyor musunuz, musunuz? Atlas, Orion ve Apollo da orada olacak Heath."

"Peki ya Ivy? O da hoş karşılanıyor mu?" Max soruyor.

"Elbette, ne kadar çok o kadar iyi," diyor Dylan.

Alistair, "Tanımadığın birini davet etme konusunda son derece rahat davranıyorsun," diyor.

"Pfft. Elbette, burası benim evim değil." Dylan omuz

silkiyor. "Nerede o zaman?" Max sorar.

"Torres Casino restoranı. Bütün kat bizim." "Vay anasını,

Kai ve Ares'in kumarhanesi mi?" Max mırıldanır.

Heath kollarını kavuşturarak, "Bu fikir hoşuma gitti mi bilmiyorum," dedi.

"Sen de gelmelisin," diyor Ivy, kolunu onun koluna dolayarak.
"Ailelerinize tanışmak isterim."

"Ah... bu şirinliğe kim karşı koyabilir ki?" Max dudaklarını birbirine sürter.

Heath gözlerini devirir. "Tamam, tamam, gidiyoruz."

Ivy gülümsüyor. "Fikrini değiştirdiğine sevindim."

"Birisi sırf alınganlık olsun diye bıçak çektikten sonra bunu söylemeyeceksin," diyorum.

"Hayır. Hayır, hayır." Alistair parmağını kaldırır. "Silah yok. Bıçak yok, silah yok, pala yok, beyzbol sopası yok. Hiçbir şey yok. Aile yemek masasında kural budur."

Sırıtiyorum. "Acı vermek için bir silaha ihtiyaç olduğunu kim söyledi?"

Annem yüzünü buruşturdu. "Felix, Kai ve Ares'in o plastik çatalları aldığından emin olmamı hatırlat bana."

"Aileleriniz kesinlikle şiddet yanlısı," diye fısıldıyor Ivy.

"Daha yarısını bile bilmiyorsun." diye fısıldıyorum. Psikopat gibi . "Akıl hastanesine hoş geldin."

EPİLOG

Heath

İçimi çektim ve telefonumu kaldırdım. "Neden buna evet dedim ki?"

Ivy kolunu belime doluyor ve beni sürüklüyor. "Hadi, iyi olacaksın. Bu sadece bir aile yemeği."

"Tarihimizi bilmiyorsunuz," diyorum.

"Üvey babam kelimenin tam anlamıyla beni öldürmeye çalıştı" diyor.

Başımı salladım. "Tamam, iyi, boktan aile kategorisinde sen kazandın."

Göz kırıyor. "Ailen seni seviyor. Sen görmesen bile."

"Oturup bekleyeceğim." Restorana doğru ilerlerken kıyafetlerimi değiştirmeye devam ediyorum. "Tanrım, bu takımların bu kadar dar olması mı gerekiyor?"

"Hayır, kasların sadece o kadar büyük," diyor Max, hepimiz aynı şeyi giymemize rağmen benden bir ısırık almak ister gibi dudaklarını yalayarak. "Yakışıklı görünüyorsun."

Çenesinden tutup daha da bakmasını sağlıyorum. "Ve iştah açıcı görünüyorsun. Yemekten sonra senden bir ısırık alabilirim."

"Oh..." Yüzü kızarıyor. "Ben senin tatlın olacağım."

Silas, "Biz olmadan etrafta oyun oynamaya kalkma," diyor.

"Önce aile zamanı, sonra oyun zamanı," diyor Ivy göz kırparak.

"Oyun zamanı mı? Şimdi dikkatimi çektin," diyorum, ikisini de çekerken kaşlarımı kaldırarak. "Evde kullanmak için sabırsızlandığım bir dolap dolusu var. İkinizin üzerinde de. Belki aynı anda."

"Dostum, bir kumarhanedeyiz. İnsanlar seni duyabilir," diye Silas.

"Yani? Kimin gördüğü umurumda değil," diyorum onları göğüs kaslarıma doğru sıkarak. "Bu ikisini çok seviyorum."

Silas bana bir bakış fırlatarak, "Onu kendine mal etme," diyor. "Kimi sahiplenmek?"

O sesle duruyorum, tüm zaman durmuş gibi titreşiyor.

Cecelia restoran bölümünün kapısında duruyor, kollarını rahatça kavuşturmuş, mavi çivili elbisesi yüzündeki gülümseme gibi parlıyor.

"Cece," diye mırıldanıyorum, tamamen bunalmış bir halde.

Silas, Max ve Ivy'yi benden uzaklaştırarak, "İkinizin konuşmasına izin vereceğiz," diyor.

"Selam küçük kardeşim," diyor Cecelia kıvrık sarı saçlarını geriye atarak. "Beni özledin mi?"

"Buradasın." Hâlâ inanamıyorum. "Nasıl?"

"Annem ve babam geri dönmem için bana yalvardılar. En azından bir hafta kadar."

"Bekle... *yalvardı* mı?" Kaşlarımı çattım. "Annemle babamın seni o yatılı okula sanıyordum."

Dudaklarını birbirine sürttü, sonra iç geçirdi. "Özür dilerim Heath. Sana yalan söylüyorlardı."

Yumruklarım taşıyor. "Neden?"

Gözlerini kaçırıyor. "Çünkü ben istedim. Onlardan sana söylememelerini istedim."

"Ne? Ama bu hiç mantıklı değil. Seni o yatılı okula gönderdiler, değil mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. İstedğim için oraya gittim."

Tüm bu zaman boyunca, onu oraya gitmeye zorladıkları ve çok geç olana kadar bana söylemedikleri için aileme çok kızgındım. Ama hepsi onun fikriydi ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum.

Yüzüm buruştu. "Neden sadece bana söylemedin?"

"Çünkü oraya gitmeme asla izin vermeyeceğini biliyordum," diyor. "Prodigium Akademisi."

Tabii ki yapmazdım. Orası ağzına kadar gösterişçi ve zengin pisliklerle dolu.

Bana yaklaşıyor ve ellerimi tutuyor. "Sana söylemedim çünkü daha ben denemeden beni durdurmaya çalışacağını biliyordum." Ellerimi usulca sıkıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsattı ve bu şansı kaybetme riskini almak istemedim."

"Yani suçu annemle babamın üzerine attın," diye .

"Bunu benim için yapmayı kabul ettiler çünkü seni seviyorlar. Onlara kızma lütfen," diyor gözleri yaşararak. "Lütfen, benim kararımın onlardan nefret etmene sebep olmasını istemiyorum."

"Ben... onlardan nefret etmiyorum." İç çekiyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Sırf istediğini elde etmek için onları bana yalan söylemeye zorlamak zorunda olduğunu düşündüğün için kızgıyım."

"Özür dilerim Heath. Senin nasıl biri olduğunu biliyorum. Sadece beni korumak biliyorum," dedi.

Siktir .

Kollarımı ona doluyorum ve o kadar sıkı sarılıyorum ki zar zor nefes alabiliyor ama umurumda değil.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor

yine. "Özür dilemeyi bırak."

"Ama seni incittim," diyerek bana tekrar sarıldı.

"Bunu yaptın çünkü gerçekten yapmak istediğin bir şey için tek fırsatını elinden alacağımı düşündün," diyorum. "Ve sana yalan söylemek zorundaymışsın gibi hissettirdiğim için özür dilerim."

Ben onun geri döndüğü gerçeğini içime sindirirken birkaç dakika daha sarılıyoruz. "Seni özledim, Cece."

"Ben de seni özledim, küçük kardeşim," diyor, geri çekilirken burnunu çekiyor.

"Demek artık bir Prodigy oldun, ha?" Diyorum ve saçını karıştırıyorum. "Lanet kız kardeşim zenginlerin en birlikte okuyor."

"Heath, kes şunu," diye tısladı. "Ailenin geri kalanı için de iyi görünmeye çalışıyorum."

"Belki de daha sık uğramalısın, böylece seni de daha çok görürler" diyorum.

"Hmm... belki..."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Söz veriyorum seni kalman için zorlamayacağım."

Gözlerini kısıyor. "Oraya geri dönmemi engellemeye çalışmayacağına yemin eder misin?"

"Hayatım üzerine. Ve onun," diyorum, omzumun üzerinden Max'i işaret ederek çünkü bizi izlediğini biliyorum.

Gözlerinin sırtıma dikildiğini hissedebiliyordum.

"Bekle, ne?" Max mırıldanarak Cece'yi güldürür.

"Ona asla zarar veremem, bu yüzden sözüm sağlamdır, bu konuda bana güvenin," diyorum.

"Neden?" Yüzünde tıpkı hatırladığım gibi kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "Bilmem gereken bir şey mi var, Heath?"

"Aslında biz çıkıyoruz," diyorum ve Max'i konuşmanın içine çekmek için geri çekiliyorum.

Max, "Bekle, dur-" diye sıçradı.

Ama onu susturmak ve ciddi olduğumu tüm dünyaya göstermek için dudaklarından öperim.

Cece, "Vay anasını," diyor.

Dudaklarım onun dudaklarında bir leke bırakıyor ve kocaman bir kızarıklık tüm yüzünü kırmızıya çeviriyor.

"Eşcinsel olduğunu bilmiyordum," diyor

Cece. "Hayır."

Ivy koridorda duruyordu, ben de gidip onu yakaladım ve Cece'nin önünde onu da öptüm.

"Bi," diye dudaklarımı onunkilerden ayırdıktan sonra. "Ve çok gururluyum."

Cece kocaman açılmış gözlerle bize bakıyor. "Vay be... aynı anda iki tane mi?"

Max gülerken başının arkasını kaşıyarak, "Şey, biraz karışık," diyor.

"Silas'ı da sayarsan üç." Ivy omuz silkiyor.

"ÜÇ MÜ?!" Cece çığlık atıyor. "Vay anasını kızım, iyi iş çıkardın." Ivy'ye beşlik çakıyor. "Ayrıca, Silas? O adamın kalbi yok sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmemiştim ama sanırım hepimiz yanılmışız," diye araya giriyor Silas. "Annem gelip gelmeyeceğimizi soruyor."

Silas tekrar uzaklaşırken Max, "Doğru, tabii ki," diyor.

"Bekle," babamın sesi arkamı dönmeme neden oluyor.

Anne ve Baba vardır ayakta içinde ve Koridor,
bakıyor at Biz O kadar rahatsız edici ki, oda sanki on
derece daha soğukmuş gibi geliyor.

"Eyvah," diye mırıldanıyor Max, Ivy'nin elini tutarak. "Hadi gidip seni ailenin geri kalanıyla tanıştıralım."

Onu bizden uzaklaştırıyor, böylece ailemle biraz yalnız kalabiliyorum.

"Heath," diye mırıldandı annem, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Gerçekten çok acıdı."

Onlara doğru yürüyorum ve annemi kucaklıyorum, ağlamaya başlamadan önce sıkıca sarılıyorum. "Özür dilerim anne. Çok üzgünüm."

Ama faydası yok. İkimiz de ağlıyoruz ve ben de durmak istemiyorum.

"yok," diye fısıldıyor sırtımı okşayarak. "Hayır, değil" diyorum.

"Kızgındın," dedi babam. "."

"Cece'yi seviyorsun ve onu korumak istiyorsun. Bu iyi bir şey," diyor annem yüzümü tutarak. "Bu yüzden yalan söylemek zorunda kaldık. Hem onun hem de senin iyiliğin için, böylece gidip onu geri almayacaktın. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı."

"Şimdi anlıyorum," diyorum. "Ve işleri ettiğim için özür dilerim."

Babam sarılmak için beni kendine çekti. "Gel buraya."

Cece bile kucaklaşmak için geliyor.

"Grup kucaklaşması," diye düşünerek hepimizi güldürdü.

"Döndüğüne sevindim kardeşim," diyorum birbirimizi ölesiye sıkmayı bitirdiğimizde. "Bir ton şey kaçırdın."

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi? O zaman yemekte anlatırsın."

"Yapmam gereken bir şey daha var," diyorum banyoya doğru yürürken.

"Harika, içeride görüşürüz," diyor Cece, gülümserken burnunu kırıstırıyor.

En yakın tuvalete gidip hap şişemi çıkarıyorum.

Bunca zamandır yanımda taşıdığım tek şişe, çünkü onlara tekrar ihtiyacım olup olmayacağını merak ediyordum. Ama sadece bu . İhtiyacım olduğunu sanmıyorum.

Uyuşturduğum bu duyguların, ne kadar karanlık, üzücü ya da inanılmaz derecede güçlü olurlarsa olsunlar, var olmalarına izin veriliyor. Hiçbir şey tekrar saklanmak istememe neden olacak kadar başa çıkılması zor değil.

Çünkü artık onlara sahibim.

Ivy ve Max.

Ve yalnızlık bir daha asla kalbimi ele geçiremeyecek.

Tuvaletin kapağını açıyorum, şişenin içindekileri boşaltıyorum ve sifonu önce birkaç saniye haplara bakıyorum.

Ve uzun zamandır ilk kez omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

Maksimum

Ivy için bir koltuk çekiyorum ve yanına oturmadan önce onun oturmasına izin veriyorum.

"Peki... şuradaki kadın kim?" Atlas parmaklarını kurt kesimli saçlarında gezdirerek soruyor.

Kolumu omuzlarına koyarak, "O çoktan alındı," diyorum.

"Sakin ol, sadece soruyordum." Kıkırdıyor. "Aklımda kızlardan daha önemli şeyler var."

Ivy elini uzatarak, "Seni daha önce görmemiştim," dedi. "Ivy Clark."

"Atlas Torres," diyor elini sıkarken. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Henüz Spine Ridge U'da değilsin, değil mi?" diye soruyor ona.

Başını sallar. "Henüz değil. Gelecek yıl oraya gitmeyi planlıyorum. Eğer her şey yolunda giderse."

"Bekle, kafam karıştı. Sen Levi'nin kardeşi misin?" Ivy Atlas'a soruyor.

"Hayır, Apollo'nun," diye açıkladım. "Biliyorum, kafa karıştırıcı. Levi benim üvey kardeşim. Atlas ve Apollo, Crystal ve Ares'in çocukları. O ikisinin en küçüğü."

"En genci ama en aptalı değil," diyor Atlas homurdanarak.

"Sen öyle diyorsan," diye cevap veriyorum.

"Bana bu kadar kötü davranma, Max. Bu senin tarzın değil."

"Max'in tarzı mı var?" Elliot Fletcher yanıma otururken düşüncelere dalıyor ve omzuma bir yumruk atıyor. "Sonunda kızı elde ettiğini görmek güzel."

Heath, Cecelia'yla birlikte karşımızda otururken, "Durun, paylaşıyor," diyor. "Ben ve Silas'la."

"Ailemizden üç erkek mi?" Sunny Reed aniden gelip Ivy'nin yanına oturdu. "Lanet olsun, kızım. Ailemizden üç erkek çocuğu

Bunun için mide."

"Onu dinleme. Bu odadaki herkesten nefret ediyor," diye fısıldıyor Elliot Ivy'ye.

Sunny ona öyle sert bir ekmek parçası fırlatıyor ki alnında bir iz kalıyor. "Kapa çeneni, küçük çüklü."

"Küçük mü?!" Elliot alay ediyor. "Ben-"

"Kanıtla," diyor Sunny, sandalyede arkasına yaslanarak. "Hadi o zaman, diğerlerine ufacık aletini göster. Bekliyorlar."

"Sunny, bir aile yemeğindeyiz, lütfen."

Annem yaklaşıyor ve sandalyelerimizi tutuyor. Sunny hemen koltuğunda doğruldu.

"Ve siz çocuklar, yeni kızın yanında uslu durun. Tanrı aşkına, bizimle ilk karşılaştığında onu korkutup kaçırmamıza gerek yok," diyor annem Atlas ve Elliot'a ve onlar da sanki hayatlarından endişe ediyormuş gibi hemen başka tarafa bakıyorlar.

Ve bu o kadar komik bir şey ki, kahkahalara boğuldum.

Annem eğilip öldürücü gözleriyle bana bakıyor. "Gülmeyi kes."

Neredeyse yapacaktım.

"Evet, anne."

"Güzel."

Gülümsüyor. "Medenice davranın. Ne de olsa bu bir aile yemeği," diyor gitmeden önce.

Ivy, " olsun, annen çok korkutucu," diyor.

"Onu bir de yirmili yaşlarındayken görmeliydin." Birden sandalyemin üzerinde beliren ekstra babalarımın biri olan Nathan'a .

"Tanrım, nereden sen?" Kalbimi tutarak söylüyorum. "Yaklaştığını bile görmedim."

"Ben bir hayaletim." Nathan parmaklarını havada oynatıyor.

"Dokuz parmaklı hayalet, ne korkunç," diyor Dylan, parmaklarını da havada oynatarak.

Ve oğlum, eline bir çatal alıp Dylan'ın gözlerini oymaya bu kadar istekli birini daha önce hiç görmemiştim. Neyse ki hepsi plastikten yapılmış. Silas'ın annesi en kötüsüne nasıl hazırlanacağını biliyor.

"Yine mi ..." Diğer ekstra babam Kai odanın köşesinden başını sallıyor. "Bir kez olsun başka bir kavga başlatmasanız olmaz mı? Penelope ve Lana'ya söz verdik."

"Kai haklı, anneleri kırma," diyor babam omzumu sıvazlayarak. "Seninle gurur duyuyorum, Max. Başardın."

"Teşekkürler," diyorum.

Orion'un babası Blaine sandalyesinde arkasına yaslanırken, "Bu aile yemeklerine bayılıyorum," diyor. "Bana eski güzel günleri hatırlatıyor."

Atlas ve Apollo'nun babası Ares, "Sanki her gün kavga etmiyormuşuz gibi konuşuyorsun," diyor.

"Ben mi? Kavga mı? Kiminle?" Blaine kaşlarını kaldırıyor. "Ben sadece köşede kitaplarımı okuyordum, kendi işime bakıyordum, manzaranın tadını çıkarıyordum."

Kai kıkırdarak, "Birbirimizin kafasını uçururkenki görüntümüz, evet," diyor.

Blaine, "Bu sadece Fantomlar ile Kurukafa ve Yılanların medeniyetsizliği," diye düşünüyor.

"*Medeniyetsiz* mi?" Nathan hışırıyor.

"Tartarus çok daha iyi bir ev, dürüst olalım," diyor Ares, alevleri körükleyerek.

"Bunu kanıtlamak ister misin, kardeşim?" Kai çenesini dirseğine yaslayarak söylüyor.

"Tanrım, yemek daha ne kadar sürecektir?" Silas birkaç koltuk aşağıdan araya girerek buz gibi havayı bozuyor. "Açlıktan ölüyorum."

Aspen onun yanında oturuyor ve dirseğini onun sokuyor. "Silas!"

Penelope onu uyarır.

"Evet, Silas. Sakin ol," diyor Mavis masanın karşısından. "O kadar acıktıysan lanet olası masayı ye."

"Önce parmaklarını koparacağım," diye karşılık verir Silas. "Lezzetli bir atıştırmalık."

Silas'ın küçük kız kardeşi Melody, komik olmadığı halde komikmiş gibi kıkırdıyor. "Silas, bir ara gelip bana poz verebilir misin? Seni kızginken resmetmeyi çok istiyorum."

Silas iç geçirir. "Eğer resmi alırsam, tabii ki, neden olmasın ki?"

"Bahsettiğin küçük hırsız o kız mı Silas?" Mavis, Ivy'ye ters ters bakar. "Hâlâ büyü yapmam gerekiyor mu?"

Silas elini yumruk yapar. "Sakın ona büyü yapmaya cüret etme." "Bu ikisi birbirlerinden hoşlanıyor mu?" Ivy sorar.

. "O onun kız kardeşi. Tabii ki onu seviyor." "Hayır, *seviyor* dedim."

"Kimse sana kardeşlerini *sevmek* zorunda olduğunu söylemedi," diyor Heath. "Sevmiyorum, orası kesin," diye homurdanıyor Atlas, içkisini yudumlarken.

Apollo Atlas'ın omzunu sıvazlarken, "Sağ ol kardeşim," diyor. "Hatırlat da eve gittiğimizde kışını tekmeleyeyim."

"Gördün mü? Benden hoşlanıyor," diye şaka yapıyor Atlas.

"Çocuklar, çocuklar, aşk nerede?" Orion Navarro elinde bir kadeh şarapla yaklaşıyor. Şimdiden bitkin görünüyor. "Ailemize yeni bir kız katıldı ve siz bir gün bile durup... gülleri koklayamıyorsunuz." Burun deliklerinden bir nefes çekiyor. "Hadi, benimle birlikte yapın. Nefes al ve ver."

Sunny ona ters ters bakıyor. "Kapa şu lanet ."

Orion ona bakıyor, gözleri büyüyor, sonra tüm vücudu titremeye başlamadan önce rahatlıyor.

"Orion, lütfen şarap içmeyi bırakır mısın?" Crystal alnını ovuşturur. "Henüz yeterince büyük bile değilsin ve sarhoş görünüyorsun."

Orion yüzünü buruşturarak, "Anne, lütfen, bu gece olmaz," diyor. "Bu ailenin beni uçuruma sürüklediğini görmüyor musun?" Konuşurken çok dramatik oluyor.

"Orion, cildine önem verdiğini sanıyordum?" diye soruyor babası Blaine, suyundan bir yudum alırken. "İçmek onu daha da çabuk yaşlandıracak."

Orion'un gözleri açılır ve hemen şarabı . Ivy Heath'e gülümseyerek, "İlginç bir ailen var," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Heath homurdanarak cevap verir.

Elinin arkasından kıs kıs gülüyor. "Özür dilerim."

"Olma. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama onlar benim ailem ve onları seviyorum" diyor Heath.

"Ah..." Orion Heath'e arkadan sarılır. "Teşekkür ederim, ağabey."

Heath'in annesi Crystal ellerini çırpıyor. "Herkes yerlerine otursun!"

"Evet, evet," diyor Levi Torres, kalan koltuklara bakarak. Masanın en ucuna, Mavis'in yanına oturuyor.

"Üçünüzün artık birlikte olduğunuzu duydum. Bu doğru mu?" Levi bana gelişigüzel sordu.

Yüzüm kızardı. "Um, evet. Hemen hemen. Ivy benimle, Heath ve Silas'la birlikte."

"İlginç..." Ivy'ye bakarken parmak eklemlerini masaya vuruyor. "Seni buralarda görmüştüm. Sen Aspen'in arkadaşısın, değil mi?"

Ivy başını sallar. "Kampüste tanıştık. Aslında hepimiz." Garip bir şekilde gülüyor.

Bu onun için çok garip olmalı.

Bizim için normal ama ailelerimiz pek de normal .

Bize yanlış yapan insanları öldürme eğilimindeyiz ve bunda bir sorun yok. Her ailenin kusurları vardır.

"Her neyse." Levi omuz silkiyor Mavis'e dönüyor. "Peki, önümüzdeki hafta kamp gezisine geliyor musun, gelmiyor musun?"

Tamam, bu konuşma bir anda değişti.

"Biliyor musun, bunu düşündüm ve neden olmasın?" Mavis dirseklerinin üzerinde masaya doğru eğilerek cevap veriyor. "Sadece dağda yürüyüşe mi çıkacağız, yoksa ürkütücü şeyleri ziyarete mi gideceğiz? Mezarlıklar, terk edilmiş evler gibi bahsediyorum."

"Hayır, aslında Verity Gölü'nün çok ötesine gitmeyi düşünüyordum," diyor Levi. "Orada doğrudan denize bakan başka bir sırt var. Bence güzel olur."

"Oh..." Mavis hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Romantik," diye şaka yapıyor Apollo, ona göz kırparak. "Silas'ın kız kardeşiyle mi?"

Silas, "Hayatına değer veriyorsan bunu bir daha yüksek sesle söylemesen iyi edersin, Torres," diye homurdandı.

Apollo ayağa kalkarken masayı sıkıca kavırıyor, kasları tehditkâr görünüyor. "Beni öldürmeye çalıştığını görmeyi çok isterim."

"Apollo..." babasının sesi masanın üzerinden gürleyerek herkesi susturdu. "Otur. Otur."

"Evet, kapa ." Mavis de Apollo'ya biraz ekmek fırlatır.

Sonunda oturuyor, sıkıntısı yüzünden okunuyor.

"Neden herkes ekmeği etrafa fırlatıyor?!" Penelope homurdanıyor ve masanın yarısı kıkırdamaya başlıyor.

Ivy kaşlarını çatı. "Bir dakika... Kamp gezisi mi?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Aspen'e bakıyor ve ardından hızla kardeşı Xavier ile sohbet etmek için dönüyor.

"Boş ver." Ivy saçlarını gelişigüzel kulağının arkasına sıkıştırır.

Xavier kolunu Aspen'e doluyor. "Biz de geliyoruz!" Aspen onun omzuna yumruk atar.

Levi sırtıyor. "Mükemmel."

"Keşke kamp olayına gelebilseydim..." Melody kendi kendine mırıldanıyor, yüksek sesle iç geçirmeden önce saçının bir telini parmağının etrafında döndürüyor.

"Kamp yapmak kulağa korkunç geliyor, yalan söylemeyeceğim," diyor Orion, yine titreyerek. "Dışarıdaki tüm o böcekler derinizin üzerinde geziniyor."

"Hayır, muhteşem olacak ve ben kendi adıma ," diyor Elliot. "Ben de orada olacağım, Talon ve Océane ile birlikte ve belki onları ikna edebilirsek başkaları da. Oh, Cecelia da geliyor!"

"Bekle, ne?" Heath kaşlarını çatı. "Ne zamandan beri kamp yapmayı seviyorsun?"

"Prodigium Akademisi'nden yeni döndüğüm için. Yani, neden olmasın?" Cecelia öyle diyor. "Sen de gelmelisin."

Heath yüzünü buruşturdu. "Hayır,

teşekkürler." Cecelia, "Parti

bozan," diyor.

"Bizim için daha eğlenceli," diyor Elliot, koltuğunda arkasına yaslanarak.

Bu da Heath'i daha da sinirlendiriyor.

"Merak etme, Heath'in yerini ben alırım. *Sisi* gidiyorsa, ben de ," diyor Apollo göz kırparak.

Cecelia kaşlarını çattı. "Bana öyle demeyi kes."

Apollo gülüyor, sanki ailesini kızdırmaktan hoşlanıyormuş gibi.

"Tanrım, umarım iyi bir şef tutmuşsundur Kai," diyor Milo dudaklarını yalayarak. "Bakalım beni geçebilecek mi?"

"Ego, çok mu?" Blaine düşünüyor.

Kai, "Hayır, onun suşisi en iyisidir, güven bana," diyor.

"YEMEK GELDİ!" Annemin ani bağıırışı herkesin koltuklarında doğrulmasına neden oldu.

"Siktir, Lana," diyor Kai, onu koltuğuna geri çekerek. "Biraz daha... ince ol. Lütfen."

"Ne?" Lana alay ediyor. "Ben açım."

Silas'ın babası, "Kızdığında nasıl yemek yediğini görmek istemezsin, inan bana," diyor.

Ve herkes gülmeye başlar.

Ivy

1 hafta sonra

"ARTIK GÖZLERİNİ AÇABİLİRSİN."

Heath ellerini yüzümden çekiyor ve gözümü kırptığımda kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor. Yepyeni, pırıl pırıl kırmızı bir Corvette

kaputun üstünde dev bir pembe kurdele ile tam önümde duruyordu.

"Sürpriz!" Heath, Max ve Silas aynı anda söylüyorlar. "Bu benim için mi?" İnanamayarak mırıldandım.

Heath sıırttı. "Emin olabilirsiniz."

"Teşekkür ," diyorum, hâlâ şaşkın olduğum için başka ne diyeceğimi bilemeden. "Beni hediyelere boğmaya devam ediyorsun. Bu beni suçlu hissettirecek."

"Olma." Max elini omzuma koyuyor. "Bisikletin seni çok ileriye götürdü, ama Olimpiyatlar için forma girmeye çalışıyormuşsun gibi seni çalıştırmayan bir şeyi hak ediyorsun."

"Silas belimi çimdikliyor. "Belki o zaman sonunda daha az dal gibi olursun."

"Ha-ha." Ellerimi belime koydum. "Ne kadar cömert bir iltifat."

"Lafı bile olmaz," diyor Silas elinin tamamını göbeğimde gezdirip üstümün altından geçerken. "Şimdi gidip bize bu memeler kadar sulu hamburgerler alalım."

"Vay canına," diyorum ama yine de gülüyorum. "Pisliğin beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor."

Eli yılan gibi üstümden boynuma doğru ilerliyor. "Güzel." Fısıldarken sıkıyor. "Böyle devam et." Dili kulak mememin kenarını yalamak için dışarı fırlıyor. "Şimdi kim gezintiye hazır?"

"Bekle, hemen bir tur atabilir miyiz?" Tamamen dikkatim dağılmış bir şekilde mırıldandım.

Heath arabanın kapısını benim için açarak, "ki," dedi. "bakalım."

Çok heyecanlıyım, bu yüzden atlayıp direksiyonun arkasına geçiyorum ve gösterge panelindeki tüm süslü şeyleri kontrol ediyorum.

"Kabalık etmek istemem ama araba kullanmayı biliyor musun?" Max soruyor.

"Evet, babam bana daha önce öğretmişti... bilirsin işte."

"Oh..." Max mırıldanıyor. "Sana öğrettiği becerileri iyi bir şekilde kullanabilirsin."

Motoru çalıştırıp biraz devir çeviriyorum.

"Bu ses çok güzel," diyor Heath.

Biri arabanın kaputuna vuruyor ve soluma baktığımda Heath'in babası Caleb'in üzerimizde gezindiğini görüyorum. "İlk gün kaza emin olun. Bu bebek daha iyisini hak ediyor."

"Tamamdır bayım," diyor Max onu selamlayarak. "Elbette, güvenli bir şekilde süreceğim," diye cevap veriyorum.

Gülümsüyor. "İyi eğlenceler."

Gaza basıyorum ve araba galerisinin otoparkından çıkıyoruz. Hızlandıkça rüzgâr saçlarımın arasından akıyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki durmak istemiyorum. Eğer gerçek özgürlük bir şeyse, onu hiçbir şeyle değiştirmek istemiyorum.

Şehrin ortasında bir yerde bir hamburgerciye gidip doyasıya yiyoruz, ya da en azından Silas boğazımdan aşağı patates kızartması tıktırtmayı bitirene kadar. Doyduğumda yepyeni arabaya atlayıp geceye doğru yola çıkıyoruz.

Tanrım, geçmişteki halime şu anda nerede olduğumu söyleyebilseydim, muhtemelen bana yalancı derdi.

"Nereye gidiyoruz?" Max sorar.

"Biraz şehir dışına çıkabiliriz diye düşündüm. Biraz gezeriz."

Tam ormana girerken telefonum çaldı.

"Gelen kutunda kim var?" Silas cebimi karıştırırken soruyor. "Bir adam olmasa iyi olur."

Heath homurdanıyor. "Sanki üçümüzle birlikte olmak bile ona yetmiyormuş gibi."

"Doğru," diyor Max. "Özellikle de siz ikiniz."

"Daha fazla sorunla ilgilenmiyorum, teşekkürler," diye karşılık veriyorum.

Silas başını çevirip Max'e dik dik bakmadan önce telefonu bana uzatıyor, gözleriyle adeta dart atıyor.

Ama tek yapabildiğim frene o kadar sert basmak ki çocuklar neredeyse arabadan dışarı fırlıyorlar.

"Bu yeni bir araba, ona karşı nazik ol!" Heath homurdanıyor.

Telefonumdaki sözcükleri yakından okurken, söyledikleri aklıma bile gelmiyor... ve tüm bedenim titremeye başlıyor.

"Sorun nedir?" Max sorar.

"Silas." Ona baktığımda yüzü kasvetli bir hal alıyor çünkü kalbime çöken dehşeti gizleyemiyorum. "Mavis öldü."

AVLANAN ÇOCUKLAR'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz!
Umarım beğenmişsinizdir ve beğendiyseniz lütfen yorum bırakın.

2. kitap için ön sipariş verin: Lekeleyen Çocuklar!

TROPES

Stalker

secret lover

masked men

Bully Romance

Childhood Friends

Enemies to Lovers

Primal kink

Romeo x Juliet

family rivalry

BOYS
WHO
TAINT

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

CLARISSA
WILD

OTHER BOOKS BY CLARISSA WILD

Karanlık Romantizm

[Spine Ridge Üniversite Serisi Beast](#)

& Beauty

[Düğün Borcu](#) & [Evlilik Borcu](#) & [Kan Borcu](#) [Vahşi Erkekler Serisi](#)

[Karanlık Dilek](#) & [Karanlık](#) & [Karanlık](#)

[İhtiyaç Yalanlar](#) [Satıldı](#) & [Sahiplenildi](#)

[O'nun Yönetimi Altında](#) & [Onun](#)

[Kontrolünün 'Ötesinde Bir Borç Ödendi](#)

[Bir Borç Geri Ödendi](#)

[Şirket Serisi Delirious](#)

[Serisi Ahlaksız Oyunlar](#)

[Baba](#)

Yeni Yetişkin

[Zalim](#)

[Çocuk](#)

[Rowdy](#)

[Çocuk](#)

[Harabe](#)

[Fierce Serisi](#)

Erotik Romantik

[Hotel O](#)

[Profesyonel Olmayan Kötü](#)

[Çocuklar Milyarderin Bahsi](#)

[Serisi](#)

Güncel kitaplar için [Amazon'Clarissa Wild'ziyaret edinde](#) | .

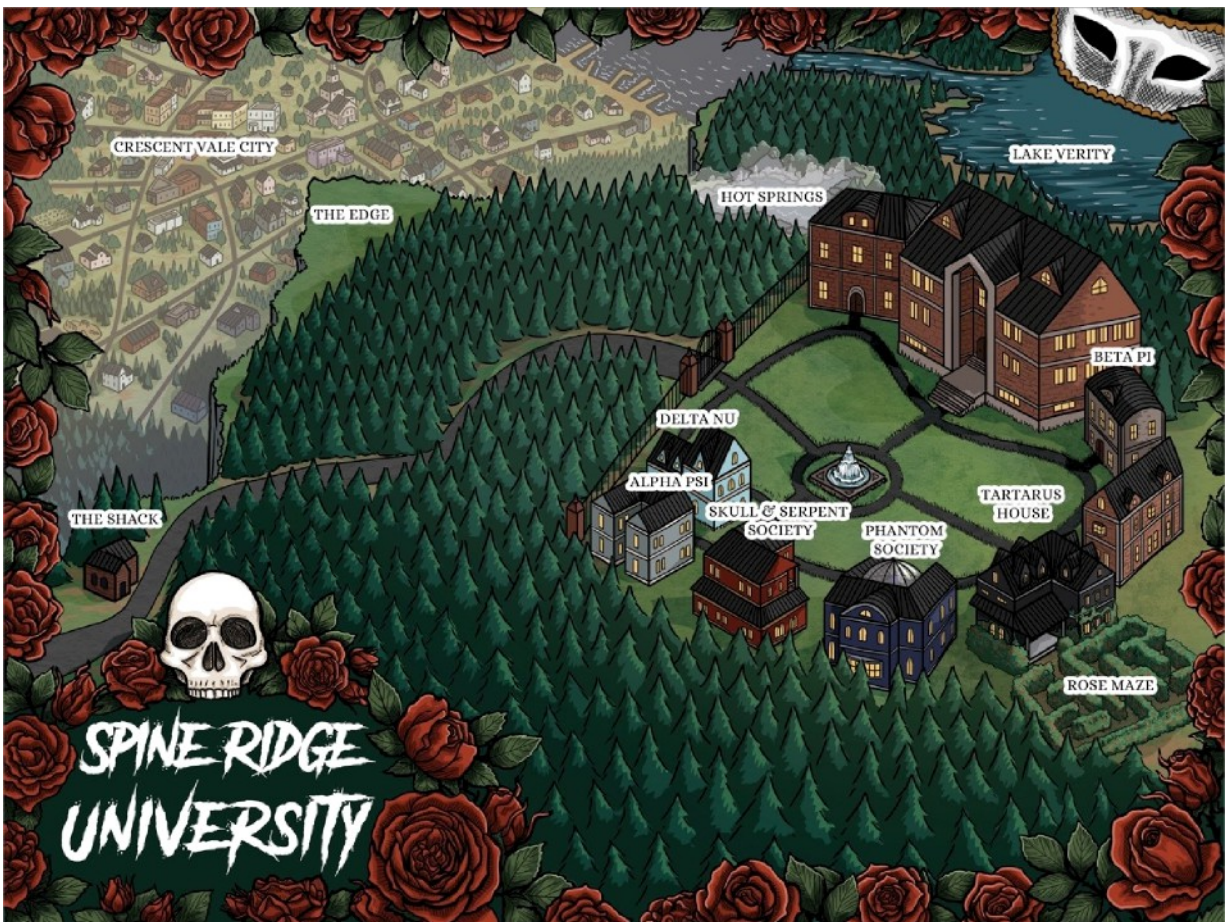
Bir sonraki kitabım çıktığında e-posta almak ister misiniz? Buradan kaydolun: <https://www.clarissawild.com/newsletter/>

ABOUT CLARISSA WILD

Clarissa Wild, Hollanda'da doğup büyümuş, otizmli bir New York Times ve USA Today Çok Satan yazarıdır. Tehlikeli erkeklerin ve alıngan kadınların yer aldığı Karanlık Romantik ve Çağdaş Romantik romanlar yazmayı seviyor. Diğer aşkları arasında komik kocası, sevimli oğlu, iki çılgın ama sevimli köpeği ve sevimli kedcikleri bulunmaktadır. Boş zamanlarında her türlü filmi izlemekten, video oyunları oynamaktan ve lezzetli yemekler pişirmekten hoşlanıyor.

[Web sitesi](#)| **[Bülten](#)**| **[Facebook](#)**| **[Instagram](#)**| **[Hayran Kulübü](#)**| **[Goodreads](#)**|
[TikTok](#)

SPINE RIDGE UNIVERSITY MAP

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

